

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΡΙΣΤΙΝ ΩΡΕΑ

Τον είδε πριν από το γάμο και της μίλησε για πλούτη.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

ΜΙΑ επιστολή από την 'Αμερική φέρνει στην επιφάνεια ένα θέμα που ποτέ δεν χάνει την επικαιρότητά του. Ο Θεός ξέρει πόσες φορές ασχοληθήκαμε μ' αυτό. Βορεθήκαμε έμεις να το γράφουμε· ασφαλώς θα βορεθήκατε εσείς να το διαβάσετε. Χρόνια απ' όλη τη δουλειά. Μόνο που τώρα το ζήτημα εντοπίζεται στον άπαθμο 'Ελληνοισμό μας. Ειδικότερα στους 'Ελληνες της 'Αμερικής και της Αυστραλίας.

Παλιά Ιστορία το Ιδανικό των μεταναστών μας νάργονται στην 'Ελλάδα και να διαλογούν άναμεσα στις 'Ελληνίδες την κοπέλα που θα κάνουν σύμφρο της ζωής τους.

Κάποτε όταν δεν έχουν τη διάθεση ή τη δυνατότητα να μετακινήθουν αρκούντως σε φωτογραφίες. Στέλνουν αυτή τη δική τους, στέλνει το κορίτσι τη δική του, και κλείνει συμφωνία.

Σύστημα που επιτυγχάνει κάποτε, αλλά και πάρα τα καυκάγια. Εδώ, βλέπωσαστε από κοντά, έπικαινο· με επί χρόνια, γινερίζοματες από παιδιά, ξέρουμε ό ένας τον άλλον και πάλι πέφτουμε έξω στην έδωλγής μας. Τι να σου κάνη μια φωτογραφία στην όποια προσπαθούμε να παρουσιάσουμε τον καλύτερο εαυτό μας; Έπειτα, είσαι πενήνταρής και στέλνεις τη φωτογραφία που έβγαλες πριν από δεκαπέντε χρόνια· ελ να στα πρώτα πέντε χρόνια· και βρίσκει φωτογραφίες από τον καιρό που ήταν στα δεκατέτα, οτά ελκοίσι.

Βλέπουν οι νύφες τους γαμπρούς και απογοητεύονται. Πολύ χειρότερο όταν οι γαμπροί βλέπουν όριμες τις νύφες που τις περιμέναν να είναι άγουρες.

Εκτός απ' αυτά, η συνθήκη θέλει μικρές-μικρές να παντρεύονται οι κοπέλλες στην 'Αμερική. Τις περισσότερες φορές το πρώτο φλέτρ δόνηγεί στο γάμο. Κοπέλλες αυτές, νεαρούλιδες οι φίλοι. Δεκαοχτώ, είκοσι χρονών παιδιά. Γρήγορα παντρεύονται, γρήγορα αρραβιάζουν μαρ· Εμπιστομένοι από το κλίμα έκει· νο οι μεταναστες μας από τα πρώτα νείατα θέλουν να προέχονται ή συντροφός τους. Με τη διαφορά ότι αν

τοί δεν είναι πιά νέοι όπως οι 'Αμερικανοί.

Στην προσπάθεια ανάλωσαν τα χρόνια της νεότητάς τους. Σκληρή δουλειά. Μη κυττάτε τους νέους μας που πηγαίνουν στην 'Αμερική για σπουδές με υποτροφίες ή με δικά τους μέσα και οι πολλοί παντρεύονται με νέες όπως αυτό το κοπέλλες. Δεν είναι για όλους ίδιες οι συνθήκες.

Δεν ήταν ίδιες κυρίως για τους μεταναστών των περασμένων γενεών που ξεκινούσαν από το Πετρούχιο τους με μισό παροχί, με την εύη της μάνας, με το παγάρι των άλλων και χωρίς προαίθεια, δίχως γλώσσα, χωρίς γνώση καμιάς δουλειάς, αγωνίζονταν για να σταθούν και να σταδιοδρομήσουν.

Ποι καιρός για παντρεί; 'Αλλά και ποιά τους έπαυσε στα χάλια που ήταν; Στη βισκόλη κυλούσαν τα χρόνια. Κι όταν άρχισαν πιά να σινέχονται, να φτιάχνουν το κομπό-δεμα τους, έβλεπαν ότι είχαν άσπρ-σει.

Στο μεταξύ τους όρες των ρεμ-θασμών ό νους τους στη μακρινή πατρίδα. Τα δολάρια στο φάκελλο τους· 'Επειτα, ελσαι πενήνταρής και στέλνεις τη φωτογραφία που έβγαλες πριν από δεκαπέντε χρόνια· ελ να στα πρώτα πέντε χρόνια· και βρίσκει φωτογραφίες από τον καιρό που ήταν στα δεκατέτα, οτά ελκοίσι. Βλέπουν οι νύφες τους γαμπρούς και απογοητεύονται. Πολύ χειρότερο όταν οι γαμπροί βλέπουν όριμες τις νύφες που τις περιμέναν να είναι άγουρες.

νια θα είναι η ζωή τους. Τις κούρασε η τραχεία ζωή του χαριού. Σπερήσεις, κακουχίες, κακή τροφή, κακή στέγαση. Κι αν παρουν παιδι από το χωριό τα ίδια, αν όχι και χειρότερα, θα είναι. Στην 'Αμερική δραματίζονται τη μαγική χώρα των θαυμάτων. Λές και πρόκειται να παντρευτούν την 'Αμερική· όληκληρη και όχι το ένα ότομο που τις καλεί.

Και βλέπετε να γίνονται γάμοι με διαφορές που φθάνουν τα τριάντα, σαράντα, πενήντα χρόνια. Πάνω στις αποστάσεις αυτές είναι γραμμένη η επιστολή που έρχεται από τη Νέα 'Υόρκη.

Σφραγισμένη χρόνια ή διαφορά. 'Εξηγητριών ετών ό σύζυγος, δεκαοχτώ ή κοπέλλα. Δεν τον πήρε χωρίς να τον ξέρη. Τον είδε πριν από το γάμο. Φαίνεται να της μίλησε για πλούτη. Το βέβαιο είναι ότι τα οικονομικά του ήταν πολύ στενόμε-ρα. Ένα μικρό νοικιασμένο διαμέ-ρισμα επιπλωμένο με δόσεις. Περιο-ρισμός στα απαραίτητα.

Αυτή την κατάσταση αντιμετώπισε η κοπέλλα όταν έφθασε στη Νέα 'Υόρκη. 'Η πρώτη ψυχρολογία. 'Αν ήταν η μόνη... Χειρότερο απ' αυτό, η συζυγική αδρόνεια. Ούτε πατέρας της να ή-ταν. Τέ την ήθελε; Γιατί την κοού-λησε; Γιατί διέσχισε μαζί της τον 'Ατλαντικό; Για μια ιδιοτροπία; Για να γηροκομηθή στην ξένη γή από μια κοπέλλα της πατρίδας; Καταδικη-τής νύφης σε ξενιτιά που συνοδεύ-ται από ψυχική παγερότητα, σωμα-τικό άσχητισμό, περιωρισμένο βίο.

Υστερα δε από τη σειρά των στερή-σεων αυτών, όταν ό μεταναστής σύ-ζυγος αποδημείσκη και στον άλλο τό-πο αποδημίας, να μείνη η άμυμφε-τη νύμφη επί ώμων κρεμμένη, χω-ρίς περιουσιακά στοιχεία, χωρίς ού-τε τα ναύλα έπιτροπής στην πα-τρίδα.

'Αλλά κι αν επιστρέψη, ποιόν θα προλάβη στη ζωή και σε ποιά κατ-στασι θα βρή δούς τεχών προλάβη;

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

πλοιο στον προορισμό του, ό ταξι-διώτης όνοιζε το φινιστρίνι κι' έπε-σε στη θάλασσα.

Μόνη τώρα η χωριστοπούλα. Φαί-νεται πως η εξέλιξη της υπήρξε ραγ-δαία. Τόφεραν και οι περιστάσεις, τάχει φαίνεται και στο αίμα της. Έ-μαθε τη γλώσσα, πήρε τον άερα της 'Αμερικής, απέδαλε τις συνήθειες του χωριού και ζή τη ζωή της εθου-μης χώρας.

Δεν την κρίνουμε. 'Αναφέρουμε την Ιστορία όπως τη μεταβίβει η έπι-στολή.

Μιά από τις μορφές των γάμων με τις μεγάλες χρονικές αποστάσεις. Δεν είναι, φυσικά, αυτός ό κανό-νας. 'Ο κανόνας και στην 'Ελλάδα και στους τόπους μεταναστεύσεως ελ να δυο πρόσωπα που τα χωρίζει μι-σός σχεδόν αιώνας, να ζούνε μαζί μιλώντας διαφορετικές γλώσσες. 'Αλ-λές οι διαθέσεις, άλλες οι ροπές, άλλες οι σκέψεις, άλλες οι προτιμή-σεις, άλλη η νοστροπία. Μπορείς πο-τέ να παύσης με τον πατέρα σου ή με τον παππού σου; Τον άρπαξ, έ-χεις οικειότητα μαζί του, τώνας να του άνοιγης και την καρδιά. Τόσο ξένοι όμως οι όρίοντες του με τους όρίοντες τους δικούς σου. 'Όσο κα-λοπροαίρετη κι' αν είναι η μία γε-νιά, όση προσπάθεια κι' αν καταδέ-λη ποτέ δε θα μπορέση νάχη τις έ-διες αντιδράσεις με την άλλη. Οι άνθρωποι που γεννήθηκαν πριν από το ατμοκίνητο, το ραδιόφωνο, το τη-λέφωνο, το αεροπλάνο πως είναι πο-τέ δυνατόν να είναι όμοιοι στην ψυ-χή και στη σκέψη με τους ανθρώπους του ατομικού αιώνα;

Μη περιφρονούμε και τον αίσθη-ματικό παράγοντα. 'Όταν η νέα άρ-χή της αίσθηματικής της ζωή ό-πρεσθύνει την τελειότητα. Συνα-τή η έχει κι' όλας τελειώσει. 'Ετι-σως ν' απομένουν μερικές στίβες. Πόση φειδώ στη διάθεσή τους. 'Α-σπασμοί με το μέτρο, μη τυχόν και φύγη κανένας παραπάνω και πλη-ρωθή με την ζωή η στατάλη. Μερικοί υπερήλικες προσάλλουν με

έπαροι το σφόνος τους που παρα-τείνονται και προκαλούν τα πολλα-κάρινα να τους παραφρον στον ε-ρωτικό Μαρσάβον. Δεν άποκλεί-ται. 'Υπάρχουν νέοι με άνεπάρκεια και γέροι με υπερπάρκεια. Έξω από τον κανόνα και οι δυο. Μπα, και οι δυο με παύσης έκταρσεις της ζωής; 'Υποθέστε όμως ότι στην έκταρση δα πέση η κοπέλλα που είκοσι χρόνια που θα συνοδεύα-ρη με των έδωλιντάρη. 'Αδελφή του έλκους η όπο-α έλειπε στο σύ-ντροφο της τον έτοιμοόροπο, που άπείλει να διαλυθί από τη μία στυ-γή στην άλλη. 'Ο φάος μη της μείνη στα χέρια. 'Αγώδες το της μερα, αδέσια το αήριο.

'Αλλά κι' όλα αν πηγαίνουν· κα-λά, και αν ό ηλικιαμένος σύζυγος άκλόνητος κρατείται στον έρωτικό στίβο, πάλι δεν γεμίζει τη ζωή της κοπέλλας από την όποια τον χωρίζει μισός αιώνας. Σινεδοιπο-ρεία ανθρώπων ξέναν μεταξύ τους. Δεν άποκλείει να συμφωνούν στις έ-δεις. Συμφωνείς με υπερήλικα και έρίσκειται σε πλήρη διάσταση με τον άμυλικο. 'Αντιθέσεις, σφοδρές συ-ζητήσεις, συγκρούσεις με φαντα-σμό και με πάθος. Δυο νέοι σε πλή-ρη διάσταση. 'Αντίθετα με την πλη-ρη συμφωνία με τον ηλικιαμένο. 'Ε-κόμα, ό νέος νιώθει πλησιέστερος προς το νέο, με τον όποιο δια-φωτεί, παρά προς το γέρο με τον όποιο έναρμύζονται άπόλυτα οι απόψεις.

Όσον καλές κι' αν είναι οι δια-θέσεις, τα μεγάλα χάσματα δεν γε-ρμάνονται! Πως να ζεύχεται δυο βήρες που τις χωρίζει μισός αιώ-νας; Μόνο η απαγόρευση των γαμ-πών ενάωσε μεταξύ προσώπων που όρίονονται σε τόσο μεγάλες απο-στάσεις θα έμποδισή τη θυσία προ-σθέν και την λαοτραγωδία πρε-σβυτών που άφηνονται άνυπεράσι-στοι στις άδυναμίες τους την όρι-στο δειλινό τους.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Σε συντηρήθ ό σύζυγος μπάρκαρε σ' ένα καράβι. Πριν να φθάση το

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΘΗΤΕΙΑ

ΤΟΝ χειμώνα, άλλες γυναίκες εργάζονται και άλλες όχι. Το καλοκαίρι, εργάζονται όλες.

Η «εργασία», που κάνουν το καλοκαίρι, είναι... ότι μαυρίζουν. 'Εργασία σκληρή, σκληρότατη, που δεν άπαιτεί, βέβαια, την καταβολή πνευματικού ή σωματικού μόχθου, αλλά προϋποθέτει τεράστια απο-θέματα ύπομονης, άντοχής, καρτε-ρίας.

Οι άντρες — άναίσθητοι, κατά κανόνα, σε κάθε εκδήλωση της γυ-ναίκεας εργατικότητας και του γυ-ναίκεου ήρωισμού — ποτέ δεν ύ-ποτινούνται, όταν βλέπουν να ξεπροβάλλουν από ένα φόρεμα λιμ-νός, μπράτσια και γάμπες σε χρύ-σια σοκολάτας ή καφέ με γάλα, πό-σες άτέλειωτες ώρες ύπομονης ά-παιτήθηκαν για να τεχνουργηθή αυτό το χρύσμα, ποιά σκληρή, άδυ-σώπητη μάχη έναντίον του πιο φοβερού έχθρου: της άνίας!

Πετομμένες, ασάλευτες, άλλοτε πονείς και άλλοτε ύπτιες στην άμμο, οι γυναίκες αυτές, που έλ-λιπαρούν σε πολύωρες, σιωπηλές προσεχές τον ήλιο να τις μαυρίση, πλήττον όσο έλητταν και οι άσκητες του Μεσαίωνα, όταν ά-νιπνούνταν σκαρφαλωμένοι σ' έ-να στίλο. Το πιο άξιοθαύμαστο σ' αυτές είναι ότι καταφέρνουν να διαμύσουν την πληγή τους, να καθιστούν την τρισηλή ανάγκη της κίνησης, να διησίοουν στην πληγή αόρανα, που άπαιτείται για την παραματοποίηση του ήρω-λου ιδεώδους του μαυρίσματος.

*

Τάχοζον ήρωίδες της έργα-σίας, που δουλεύουν κάθε μέρα έξάωρο ή δικάωρο στις πλάς της Βουλιαχμένης ή της Γλυφάδας.

Πηγαίνουν έκει από το πρωί, μένουν και το μεσημέρι, γεμιατί-ζουν με μια τυρόπιττα ή ένα σάν-τουιτς (έτσι μαυρίζουν και κάνουν διάτα συγχρόνως) και δεν φεύ-γουν παρά άργά το απόγευμα, όταν οι θοπείες του ήλιου έχουν γίνει τόσο άσθενικές, ώστε να μην τους προσφέρουν καμιά έξυπρη-τεια.

Πολλοί ισχυρίζονται, ότι η ώρα αυτή όταν ό ήλιος γένηη στη δύση του, είναι η πιο άπολαυστική για το θαλάσσιο μπάνιο. 'Αλλά οι γε-νναίες αυτές γυναίκες, οι έθελόν-τριες της πιο σκληρής έργασίας, δεν ένδιαφρονται για άπολαύσεις. Δεν πηγαίνουν στην πλάς για να χαρούν την έπαση με το ήλιο στοίχοι. Πηγαίνουν όπως θα ήγ-γαλαν στο ίνστιτούτο καλλόνης ή στο κομμωτήριο. Μ' έναν θετικό, σθερρό και συγκεκριμένο σκοπό: να μαυρίσουν. Και κάθε παρέκκλιση από την επιδίωξη αυτού του σκοπού

— είναι στη συνείδησή τους, άσυνχώ-ρητη έπιτολοαότητα και άμείλεια.

Ας χάνουν τον καιρό τους οι άλλοι κολυμπώντας! Αδές, καρτε-ρια! άδιάφορες στην πρόκληση των δροσερών νερών, πυρακτώνον-ται καθλωμένες στην πολύωρη πετόστα του μπάνιου, βουδές, με τα μάτια κλειστά, έζνες σε ότι γίνεται γύρω τους.

Στο διάστημα της δικάωρης ή της έξάωρης άκνησίας, θα σηκω-θούν, το πολύ, μια ή δυο φορές να θουτήσουν. 'Αλλά και πάλι διασι-κά, γοργά, λαχανιασμένα, για να ξαναγυρίσουν άμέσως στην άπλο-μένη πετόστα, να τετνώσουν στον ήλιο τα μέλη τους, να προλάβουν!

*

Να προλάβουν τί; Να προλά-βουν, άπλοστάτα, να μαυρίσουν πριν άπολή μηη καλά — καλά το καλοκαίρι.

Φιλοδοξία τους είναι να έχουν «ναίει χρύμα» ως τις άρχές 'Ιου-νίου, μέσα 'Ιουνίου το πολύ. Βιά-ζονται, βιάζονται τρωμερά, γι' α-υτό δουλεύουν κάθε μέρα διπλή βάρδια στην πλάς, βοιτάνε στα γόηγορα, τρώνε στο πόδι.

'Αλλόμωνο σ' έζείνες που καθι-στερούν σ' αυτό τον άγώνα τα-χύτητας! Βλέπουν τις άλλες, που «προφτασαν» να μαυρίσουν κι' ά-ναρωτιούνται μ' άπελπίσια:

— Θέε μου! Πως τα κατάφε-ραν;

Τα κατάφεραν, γιατί άρχισαν από νωρίς, γιατί εργάστηκαν με σύστημα, με εύσυνειδησία, με α-τάκατοηση, γιατί δεν άφωνα ού-τε μια μέρα να πάη χαμένη μα-κονά από την πλάς.

Σπογμένες από το πάθος της άμυλλας, ύποβάλλονται άκόμη και στην ύπέρτατη θυσία να σηκωθούν νωρίς το πρωί, για να κερδίσουν ώρες πολύτιμες, σπογμώνουν όλες τις άλλες «δουλειές» από τη δύση του ήλιου κι' άργότερα, πηγαίνουν στη μοδίστρια τους το σούουτο και στο κομμωτήριο άργά το βρά-δυ, λίγο πριν κλείση.

'Αγωνία! Και το έπαθλο αυτής της άγωνίας, αυτής της άδιάκοτης μάχης με το χρόνο, αυτής της μαρτυρικής πολύωρης θητείας στον φλογερό μεσογειακό ήλιο, είναι, άρεκτα συχνά, για τις σοκολα-τένιες σιλαβίδες, ν' άκούσουν από καμιά άστρουλιάρα, που βαρέθη-κε ή δεν είχε τον καιρό να μαυ-ρίση, το φαρμακωμικό σχόλιο:

— Πώ, πώ, μαυροτσούκαλο έ-χεις γίνει, καμμένη! Και δεν σου πάει, ξέρεις, καθόλου!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— 182 κιλά!... Κατέβα τώρα να κάνουμε την άφαιρέσι!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ	ΣΕΛ. 5
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ... ΠΕΡΠΑΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΦΑΡΕΤΕ	» 6
Χρόσιμες συμβουλές γύρω από τον Κώδικα 'Οδικής Κυκλοφορίας.	
ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ	» 9
Ο μεγάλος ήρωας δραματουργός.	
ΔΥΣΙΣ — ΑΝΑΤΟΛΗ: ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΩΝ	» 16
Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, η Σοβιετική 'Ενωση και οι σύμμαχοί της.	
ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΥΡΑΣ	» 19
Πως θα μεταμορφώση σε νόστιμα φαγητά τα «πε-ρισσεύματα» της κουζίνας.	
Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣ	» 20
Τι έτοιμασε έφες το Σαίν-Τροπέζ.	
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ	» 32
Ο δημοφιλής πρωταγωνιστής του θεάτρου και του κινηματογράφου.	
ΚΑΙΤΗ ΓΩΓΟΥ	» 33
Η στή, η ποιήτρια και τα μπαλλόνια.	
ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ	» 35
Ιστορικά ναυάγια με δέκα δισεκατομύρια χρυσά φράγκα.	
ΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΗ ΝΑΡΚΟΛΗΨΙΑ	» 36
Όσοι νυστάζουν συνεχώς, δεν είναι πάντα ύπνα-ράδες.	
ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΟ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟ	» 37
Μολύνσεις και έκφυλτικές έπιπλοκές.	
ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΦΤΑΝΗ ΖΕΥΓΑΡΩΜΕΝΗ	» 44
Τα διάσημα άντρώνα του κινηματογράφου και του χορού.	
Ο ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ	» 54
Αυτότελη εικονογραφημένα άριστουργήματα.	
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ	» 57
Οι σφιχτές κλειδορίες και οι όρυες που δεν σφι-γών.	
ΟΙ ΤΡΟΦΕΣ ΠΟΥ ΕΥΝΟΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ	» 60
Διαφορετικές στον άντρα και τη γυναίκα.	
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΑ	» 63
Το 'πακινάκι με τις τσέπες'.— 'Η νέα «μεταξωτή» γκαρνταρόμπα σας.— Μπλέ: Το χρύμα του κα-λοκαιριού.— Το νέο στυλ «Σαρώ».— Οι ζώνες στο καλοκαιρινό ντύσιμο.— Άνδρική μόδα για την έ-ξοχη.— Πως να διαλέξετε το νέο μαγιό σας.— 'Η παιδική μόδα.	
ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΦΟΔΟ	» 73
Ο κόσμος των θηρίων.	
Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ	» 78
Δυο 'Αγγλίδες παρακολούθησαν μετά από 9 χρόνια την άποδση της Διέπης.	
ΦΟΝΙΑΣ «ΕΠΙ ΠΑΡΕΡΜΗ»	» 81
Παρίστανε από πριν τον τρολλό!	

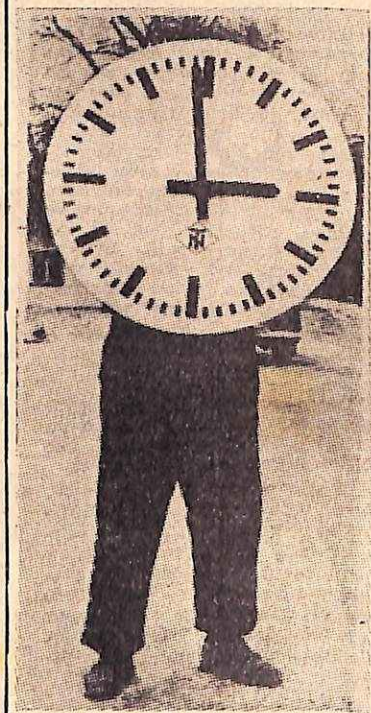
ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

“Υστερα από μια σειρά επιτυχιών σε κοσμικά κέντρα της Αθήνας, η έρμηνευτρια του ελαφρού τραγουδιού “Εφη Πασιπά, θα εμφανιστεί τώρα και στον κινηματογράφο. Θα ερμηνεύσει τα δύο ελαφρά τραγούδια του νέου φιλμ «Καρδιές στην καταγιάδα», που γυρίζεται τώρα α. Καταιγιστολογίας. Στο φιλμ αυτό, Γιάννης Β. Ιωαννίδης, πρωταγωνιστούν η Μάρθα Βοΐρση, ο Ν. Τζόνις, ο Α. Λεοβέρδης, ο Α. Καλλέργης, η Ελένη Ζαφειρίου, ο Γ. Θιακός κ.ά.

ΚΙΝΗΤΟ ΡΟΛΟΙ

Αυτό δε συμβαίνει —χρύν ρεκλά, μας— σε καμιά πόλη της “Ελβετίας, της χώρα των ρολογιών, αλλά στο “Αμβούργο της Δ. Γερμανίας. Οι άνθρωποι, που κυκλοφορούν στους δρόμους με τα μεγάλα αυτά ρολόγια, τα οποία δείχνουν την ακριβή ώρα, δεν αποδέχονται στο να διαφημίσουν καμιά νέα μάρκα ρολογιού, αλλά απλώς να υπενθυμίσουν στους κατοίκους πως ο χρόνος είναι πολύτιμος και πως σήμερα, στην εποχή που ζούμε, δεν υπάρχει ούτε λεπτό για χάσιμο...

(Επιστολή της μικρής Ζακέτας στον πατέρα της).

Αγαπημένο μου πατερούλη, είμαι πάρα πολύ στενοχωρημένη... Έχω ένα μεγάλο μυστικό, που μου δαράνει την καρδιά. Η μαμά μου έχει πη πολλές φορές ότι πρέπει να πάω ειλικρινής μαζί σου. Νά μη σου κρύψω τίποτα. Γι' αυτό, λοιπόν, τώρα θα σου πω όλα. Καταλαβαίνω όμως ότι έκανα μια μεγάλη ανοησία...

Μά μη θυμάσαι με την κορούλα σου. “Ήθελε η καμμένη να το κάνει μια έκπληξη. Πολλές φορές σε είχα ακούσει να λες πως όταν θα μεγάλωνε η μικρή σου Ζανέττα, θα γινόταν η “εμπιστή” σου και πως θα της ανέθετες τις υποθέσεις σου. “Ελεγεσ ακόμη ότι πρέπει ν' άπαν, τούμε αμέσως σ' ένα γράμμα.

Γι' αυτό κι' εγώ με το μικρό μου μυαλό σκέφτηκα να σε εξυπηρετήσω τώρα, που λείπεις σε ταξίδια.

Σε είδα να φεύγεις θιαστικά για την Τουλάν, μόλις έμαδες ότι η θεία μου είναι έτοιμη να πάει. Γρήγορα-γρήγορα έτοιμασες την δαλίτσα σου, μαζί με τον “Ιωσήφ” ή τον όλο νεύρα... Και κάθε τόσο ρωτούσες τον “Ιωσήφ” μήπως ήθελε κανένα γράμμα για σένα. “Απ' αυτό καταλάβα ότι περίμενες σπουδαία νέα.

Μόλις όμως έφυνες, γύησες ή πόρτα. “Ήταν ο ταχυδρόμος, που έφερε το γράμμα που περίμενες. Λίγα επιθυμία “άκατακινητα” όπως λέει, μου ήρθε ν' ανοίξω και να δω.

Ξέρω πολύ καλά ότι δεν επιτρέπεται ν' ανοίξη κανείς, και μάλιστα ένα παιδί της ηλικίας μου γράμμα που δεν απευθύνεται σ' αυτό. Γι' αυτό θα έπρεπε να δώσω το γράμμα στη μαμά για να το άνοιξη. Μά η μαμά θα γύριζε πολύ άργα το βράδυ. “Επειτα ήθελα τόσο να σε εξυπηρετήσω...

Λοιπόν, κυφά, χωρίς να με δει κανείς, άνοιξα το γράμμα. Δεν φαντάζεσαι τι ένιωσα! Μου έκανε το χαρτί, που ήταν ροζ άρωματισμένο.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΦΩΣ

Περιπατών πρό ήμερών κατάμεστος έλπίδος κι' ιδών το θείον όρμα καλισταίριος δίδος ήσθάνην την συγκλόνισιν του είναι μου ασφός κι' ήναφθη η καρδιά μου ερωτικώδες φως. “Ήγουν ήράσθην φλογερώς την ευειδή “Ατθίδα και νοιάσας ον καρδιακώς μεγίστην καταγιάδα πρόσ δε τυγχάνων ως είκός περί αυτά άσας, εύθους αμέσως γέγονα εις ταύτην... κολληταίς. Κι' εις άμεσον κατάκτησιν βεβαίως καταλήξας κι' έφού την έπλησίασον τετράκις ξεροβήξας, υπερφύως έδειξον το λαύρον συνόλων μου κι' ήπποτικώς ανέκραζον: “—“Ω, φως των όφθαλμών μου, ό Μούσα των συλλογισμών και των γυνών καλλιστή, έκ γάρ της όμορφόδος σας το σύμπαν φωτισθή, καθ' ό το θείον σώμα σας το γέμον πάσης πείρας έκβάλλει καταυγαστικός ήλεκτρικός σπινθήρας”.

Κι' έπιθυμών την δόξασιν μου να προ- (ωθήσω πλήρως) άφού την έκυαλάρησον έξάκις παμπό. —“Ω, φωτεινόν μετέωρον! της είπον (πριν σκεφθώ) έλθθ εις τάς άγκάλας μου κάγω νά (φωτισθώ)!... Νά φωτισθώ έξήτησον πλύν, φεύ! η Μίς (αυτή) άντί πηγή ερωτικού φωτός να καταστή, την τσάνδαν της άνήγειρεν κατά τα εί- (ωσθότα) και διά ταύτης, ό θεός, μοι ήλλάξεν τά... (φώτα)

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η κυρία Μιμή

νο και γεμάτο με λεπτά μακρὰ γράμματα. Και τί ώραία λόγια ήταν γραμμένα για σένα!... Κατάλαβα ότι σου έγραφε μια κυρία. Γιατί είδα κάτω την υπογραφή «Μιμή». Μά εγώ δεν ξέρω καμιά κυρία με το όνομα αυτό. Ξέρεις, λοιπόν, πατερούλη και κυρίες που δεν τ' γνωρίζω εγώ; Ούτε τη μαμά Τέ- άκουσα να λη αυτό το όνομα. Τέ- άκουσα, αυτή η κυρία, Μιμή φαίνεται ότι σε αγαπάει πολύ... Κα- λά, άς σε αγαπάει!... Δεν με πει- ράζει έμένα αυτό. Θά λυπόμουν μό- νο, άν αυτή η κυρία Μιμή ήταν κο- ριστάκι σαν και μένα... “Αλλά σέ- φθηκα ότι δε μπορεί ένα μικρό κο- ριστάκι να γράφει τόσο ώραία και ήσύχασα... Μου φάνηκε μάλιστα πα- ράενο γιατί αυτή η κυρία Μιμή σου έγραφε με τόσο άγάπη, σαν να- ταν συγγενής σου. Μου πέρασε ό- μως αυτή ή άπορία, γιατί σκέφτηκα ότι είσαι πολύ καλός, ώστε μπορεί όλοι όσοι σε γνωρίζουν να σ' αγα- πούν σαν συγγενή τους.

“Ακόμη κατάλαβα ότι η Μιμή δεν είναι κοριτσάκι, αλλά μεγάλη κυρία σαν τη μαμά, γιατί στο γράμμα της σου μιλούσε για τουαλέτες, καταστήματα μόδας, και κοσμήμα- τα. Σου έγραφε ακόμη ότι δεν σε ξεχνούσε ποτέ, ότι σε περίμενε πάντα για να κάνετε μαζί έναν ώραιο πε- ριπάτο, όπως άλλοτε και πώς έ- πρεπε κι' εσύ να τη συλλογίσαι πάλι- να... Παρακάτω έγραφε ότι ή- ταν λυπημένη γιατί δεν είχε νέα σου και πως έπρεπε δίχως άλλο να της άπαντήσης άμέσως.

Τότε, λοιπόν, ξέρεις τί έκανα, πατερούλη μου; “Απάντησα εγώ ή ίδια στην κυρία Μιμή!... Εύτυχός, που είχε τη διεύθυνσι της μέσα στο γράμμα της. Της άπάντησα για να της εξηγήσω τι συμβαίνει.

Βέβαια, είναι τολμηρό έκ μέρους μου να γράφω, κυφά μάλιστα από τη μαμά, σε πρόσωπο που δεν το έχω δη ποτέ. “Αλλά ξέρεις, πατε- ρούλη μου, η μαμά κλαίει πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό, και, δεν ξέρω γιατί, φοβόμουν μήπως την κάνω να λυπόμουν πολύ. “Ετσι, το ίδιο το βράδυ, έγραψα μόνη μου το γράμμα στην κυρία Μι- μή. Δεν ήταν κανείς κοντά μου. Εί- μαι έπιμελής, πατερούλη μου. Εί- μαι ή πρώτη της τάξεως και δεν δυσκολεύτηκα καθόλου στην άπαν- τησι.

Νά σου πώ μάλιστα την αλήθεια δε με φόβισε αυτή η κυρία Μιμή. Τη φανταζόμουν —παράενο δεν ει- ναι!— με ώραίο και συμπαθητικό πρόσωπο. Γιατί δε μπορεί παρά να είναι καλός και ώραίος όποιος α- γαπάει τον πατερούλη μου.

Με ώραία, λοιπόν και καθαρά γράμματα έγραψα ένα ευγενικό γράμμα στην κυρία Μιμή. Και θά σου πώ άμέσως τί της έγραψα.

Πρώτα-πρώτα την εύχαρίστησα θερμά για τα ώραία κι' ευγενικά λόγια, που σου έγραφε. “Υστερα της εξηγήσας ότι άναγκαστικές να φύ- γης έξαφνικά από το σπίτι, γιατί ή θεία μας ήταν άρρωστη.

Δεν έκανα καλά πού της έγραψα την αλήθεια; “Ακόμη της έγραψα ότι δεν πρέ- πει να λυπάται για σένα, γιατί εί- σαι ο πιο καλός πατέρας και δεν έ- κανες ποτέ κανένα να λυπηθ.

“Υστερα της έδωσα νέα σου, κα- θώς έπιθυμούσε.

Της είπα ότι ήσουν λίγο κρυμέ- νος και είχες συχνά. Βρήκα ακόμη την ευκαιρία να της πώ ότι και ή μαμά είναι επίσης καλή και ότι εί- ναι κι' αυτή τόσο καλή, όπως κι' εσύ αλλά, δεν ξέρω γιατί, τώρα τελευταία κλαίει συχνά.

Και στο τέλος —δεν ξέρω άν έ- κανα καλά— της είπα ότι τη φιλώ με όλη μου την καρδιά και ότι την εκτιμώ, γιατί φαντάζομαι ότι είναι σοδαρή κυρία, να, έτσι σαν την δι- ευδυντρία του σχολείου μας. “Υστερα έκλεισα το γράμμα μέσα στο φάκελλο, έγραψα τη διεύθυνσι της κυρίας Μιμής και μόνη μου, χω- ρίς να με δει κανείς το έθριξα στο ρίς να με δει κανείς το έθριξα στο γράμμαστοκίωτο.

“Αλλά δεν τελειώνουν όλα εδώ. Φαντάσου ότι χτες, την ώρα που έ- λειπε η μαμά, ήρθε στο σπίτι μια όπρητρια, που δεν τη γνωρίζω. Μου έφερε μια όπρητρια κούκλα από μέ- ρους της κυρίας της, που φαίνεται την έχεις όποχρωώσει για κάποια υπόθεσι της και που φούγει για πολύ μακρινά ταξίδια και δεν θά ξα- ναγύρησιν πιά.

“Η όπρητρια δεν είπε τίποτ' άλ- λο κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα. “Εγώ έτρεξα πίσω της φωνάζον- τας: —Είναι από την κυρία Μιμή; Μά ή όπρητρια είχε έξαφανιστή. Χωρίς άλλο, ή κούκλα είναι από την κυρία Μιμή. Δεν μπορεί να γε- λιάσει!...

“Η μαμά, όταν ήρθε και την εί- δε τη θάυμασε κι' έκείνη! Είπε ότι θά μου την έστειλε χω- ρίς άλλο κάποια πελάτισ σου τώ- ρα που πλησιάζει ή γιορτή σου. “Εγώ όμως είμαι βέβαιη ότι ή κυρία Μιμή εύχαριστήθηκε με το γράμμα μου και μου έστειλε αυτό το όδρο.

Ξέρεις όμως; Φοβάμαι... Φοβάμαι πολύ γιατί δεν ξέρω άν έκανα κα- λά πού άπάντησα εγώ στην κυρία Μιμή κι' άν άπάντησα όπως έπρε- πε... Αλλά είχα να σου γράψω, πατε- ρούλη μου. Πρόσεξε τώρα το συ- νάχι σου. Και συγχώρεσε τη μικρή σου Ζανέττα, άν νομίζης ότι έκανε μια άνοησία. “Η κούκλα είναι τό- σο ώραία!... Της έδωσα το όνομα “Μιμή”. “Ετσι δεν έπρεπε; “Η κόρη σου που σε λατρεύει, Ζανέττα.

ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μετεωρολογικές παρα- τηρήσεις 100 χρόνων

“Η πιο κατάλληλη εποχή για θαλάσσια λουτρά στην “Αττική είναι από το Μάιο ως το τέλος “Οκτωβρίου.

κώτερη, από τις νέες πολεοδομικές συνθήκες. την άσφαλτο των δρόμων, το μεπτόν-άρμε των πολυ- κατοικιών και τις εξεστρίσεις πάσης φύσεως. “Η άθηνάκη ζέστη, ωστόσο, παρ' όλη την ένταση, που παρουσιάζει, δεν είναι ούτε πνιγνή— ούτε ά- νυπόφορη. Κι' αυτό οφείλεται στην ήσπασια της “Αθήνα από θορία και νότο. Τα δροσεράτατα μελτέμια από ο πρώιμος υπάτης —ή τρ ο π α ρ α τ α τ α τ α— κατεβάζουν αρκετούς εσθμούς τη θερμοκρασία.

Ευλογία Θεού είναι τα μελτέμια για την πυρ- πολουμένη το καλοκαίρι πρατεύουσας. Και πιας έ- πικέπτονται τακτικά από το τέλος Μαΐου ως τον “Οκτώβριο. Πολλοί άρχαίοι έχουν άσχοληθί με τα μελτέμια και τα περιγράφουν λεπτομερώς. Πρώ- τος τα μνημονεύει ο “Ήσιόδς.

Τα άθηνάικα μελτέμια που είναι άσθενέστερα άπ' αυτά που έπικρατούν στο Αιγαίο πέλαγος εί- ναι όδραιοι και όρειοανατολικοί άνεμοι, που πνε- ουν κατά κανόνα την ήμερα. “Αρχίζουν από τις πρώινες άρες, κάποτε και μετά τα μεσάνυχτα, έχουν τη μεγαλύτερη ένταση το μεσημέρι και πέ- φνουν το βράδυ. Σπανιότατα κρατούν και τη νύ- χτα, ιδίως τα πρώτα μελτέμια του “Ιουλίου, που είναι και τα άσθενέστερα. Γιατί υπάρχει και δεύ- τερη σειρά μελτεμιών, τα ισχυρότερα, που άρχι- ζουν τα μέσα “Ιουλίου και τελειώνουν τον “Οκτώ- βριο. Οι άρχαίοι ξεχωρίζαν τας δύο περιόδους των μελτεμιών. Την πρώτη την έλεγαν “προδρόμους” και τη δεύτερη “επείρας”.

“Η ταχύτης των μελτεμιών είναι συνήθως 5—12

μέτρα το δευτερόλεπτο. Κάποτε όμως το μελτέμιο ξεπερνάει τα όρια αυτά και μεταβάλλεται σε σφο- δρό άνεμο και σπανιότερα —μετά τα 20 μ., το δευτερόλεπτο— γίνεται θύελλα. “Η ένταση ό- μως των άνέμων εξαρτάται από τη διαμόρφωσι του εδάφους και τις τοπικές συνθήκες. Οι μετεωρο- λογικές παρατηρήσεις μας πληροφορούν ότι ή έν- τασις των μελτεμιών μέσα στην πόλη της “Αθήνας είναι ή μισή περίπου από ό,τι είναι στην ύπαιθρο της “Αττικής. Σε μερικά όμως μέρη, μέσα στην πόλη, σχηματίζονται ρεύματα που ένισχύουν την ένταση των μελτεμιών και των άλλων εύεργετι- κών άνέμων. “Ενας από τους εύεργετικούς καλο- καιρινούς άνεμούς της “Αθήνας είναι ο υπάτης, ο “ε μ ε τ α τ α τ α των Βυζαντινών. Είναι ή θα- λασσία αύρα του Σαρωνικού, που μας δροσίζει τις πιο θερμές μεσημερινές άρες του καλοκαι- ρίου.

Στην Παλιά “Αθήνα ο υπάτης και τα μελτέμια έφθαναν σε όλα τα στίτια, χωρίς να τα έμπο- δίζουν οι όγκοι των πολυκατοικιών. Γι' α' το και οι περιηγητές, που έν γνώρισαν τη σημερινή πρω- τεύουσα σε περασμένους αιώνες παραπονιούντα για πολλά και διάφορα, όχι όμως για ζέστη. “Εκθειάζουν, μάλιστα, τα δροσερότατα Πατσια και Σπολία.

“Εκτός από τους εύεργετικούς άνεμούς ύπάρχει κι' ένας άλλος λόγος που κάνει ύποφερτη τη ζέ- στή στην “Αττική: ή ήσπασια της άτμοσφαιρας. Αυτό το θείο όδρο του άττικού κλίματος, στο ά- ποιον οφείλονται και οι πολυήμερες άττικές νύ- χτες, που άποζημιώνουν τους “Αθηναίους. Γι' α' το

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ...

Ο Γρηγόρης και ο Σταμάτης έχουν βοηθήσει πολύ στη μείωση των τροχαίων ατυχημάτων. Στη φωτογραφία μας σηματοδοτούν κεντρικής διασταυρώσεως με τον Γρηγόρη αναμμένο.

ΞΕΡΟΥΝ οι Έλληνες να περπατούν; Κι' άκουσα; Ξέρουν να οδηγούν σωστά το αυτοκίνητό τους, είτε Ι. Χ. είναι, είτε λεωφορείο ή ταξί;

Και τρίτο: Όσοι δεν έχουν αυτοκίνητο (και είναι αυτοί οι περισσότεροι Έλληνες) ξέρουν να οδηγούν το κάρο τους, το κοπάδι με τα ζώα τους στους δημόσιους δρόμους, ή και το παιδί τους, όταν το παίρνουν απ' το χέρι, για να το συντροφιάσουν ως το σχολείο ή ως την εκκλησία;

Οι αριθμοί, μέχρι πριν από τρεις μήνες τουλάχιστον, άπαν-

Χρήσιμες συμβουλές γύρω από τον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας

τούσαν στο ερώτημα αυτό αρνητικά. ΟΧΙ.

Οι χιλιάδες των θυμάτων σε αυτοκινητικά μονάχα δυστυχήματα, που έθαψαν και βάρουν άκομα με το αίμα τους την ασφάλτο, τόσο στην πρωτεύουσα, όσο και στις μεγαλουπόλεις των επαρχιών, οι τεράστιες αποζημιώσεις, που καταβάλλονται από τις ασφαλιστικές εταιρείες στους συγγενείς των θυμάτων και επί πλέον... ο Σταμάτης και ο Γρηγόρης, αποτελούσαν την αδιάψυστη επαλήθευση του «όχι» αυτού. Η Ελλάδα, με επί κεφαλής την Αθήνα, έρχονταν φάβορι στον άριθμό των τραυματιών, ακρωτηριασμένων και νεκρών, από τροχαία δυστυχήματα.

Το αίμα έρρεε άφθονο στους δρόμους, δίχως τίποτε να μπορεί να το σταματήσει ή να το λιγοστήσει.

Η ιδέα και η εμπνευστική γεννήθηκε στο κεφάλι ενός ανθρώπου. Ουδέν καινόν υπό τον ήλιον.

Ωστόσο, στον άνθρωπο αυτόν ανήκει η πατρότητα της εφαρμογής της και, όπως είναι γνωστό, η πραγματοποίηση μιας ιδέας είναι πιο σημαντική και δύσκολη απ' τη γέννησή της ιδέας.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ο ύπουργος Συγκοινωνιών, κ. Δ. Βρανόπουλος και η ιδέα, ο Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας.

Πριν από τρεις-τέσσερες μήνες, ο κ. Βρανόπουλος, με μία επιτροπή ειδικών και τεχνικών, ντόπιων και ξένων, κατάρτισε μία σειρά από διατάξεις και κανόνες, που ισχύουν στις μεγάλες πρωτεύουσες του εξωτερικού, το Λονδίνο, το Παρίσι, το Βερολίνο, τη Ν. Υόρκη και που αποτελούν, κατά κά-

ποιον τρόπο, το «Σαβουάρ βιβρ» των πεζών και των τροχοφόρων.

Τις διατάξεις αυτές τις κωδικοποίησε ή επιτροπή αυτή σε ένα πολύτιμο κώδικα, που τιτλοφορήθηκε Κώδικς Οδικής Κυκλοφορίας, και τις έθεσε σε εφαρμογή.

Τα αποτελέσματα, μέσα στο τρίμηνο διάστημα, που πέρασε από τότε, δεν άργησαν να φανούν τόσο ευεργετικά στάθηκαν για το κυκλοφοριακό πρόβλημα της πρωτεύουσας.

Τα τροχαία δυστυχήματα μειώθηκαν, το αίμα ρέει λιγώτερο στην ασφαλτική ασφάλτο και, εδώ που τα λέμε, η κυκλοφορία στους δρόμους, τους κεντρικούς τουλάχιστον, παρ' όλη τη συμφόρηση, που τους προσδίνει ο μεγάλος αριθμός των τροχοφόρων και των πεζών στις ώρες της μεγάλης κινήσεως, έγινε πιο άνετη, πιο σίγουρη και πιο ακίνδυνη.

Μικρό είναι το κέρδος;

Μικρό είναι το κέρδος;

Ας δούμε όμως σε ποιους απευθύνονται οι συμβουλές και οδηγίες του θωλικού πλέον αυτού Κώδικος της Οδικής Κυκλοφορίας. Κύριοι φορείς της κυκλοφορίας θεωρούνται:

1) Τα τροχοφόρα, ήτοι: αυτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, ποδήλατα, μοτοποδήλατα, γεωργικά μηχανήματα και ζωήλατα (σούστες, κάρρα, άμαξες, κλπ.).

2) Οι οδηγοί ζώων σε κοπάδια, πεζοί ή έφιπποι, που οδηγούν τα ζώα τους σε δημόσιους δρόμους (δημοσίες).

3) Οι πεζοί των πόλεων και των επαρχιακών δρόμων.

Παραθέτουμε τώρα μερικές, τις χαρακτηριστικότερες συμβουλές, που δίδονται στις παραπάνω κατηγορίες ανθρώπων.

Στους οδηγούς, λοιπόν, άπαι-
θύνονται οι έξης συστάσεις:

α) Αν θέλεις να φτάσεις γρήγορα, πήγαινε σιγά. «Σπεύδεις βραδέως».

β) Η μεγάλη ταχύτης οδηγεί στον θάνατο.

γ) Όταν τρέχεις, σκέψου και τους άλλους, που μεταφέρεις στο αυτοκίνητό σου. Δε σου χρωστούν τίποτε να διακινδυνεύουν από δική σου άπερισκεψία.

δ) Αν δεν αισθάνεσαι καλά, έπειδή σε πείραζε το ποτό, μην οδηγείς το αυτοκίνητό σου. Είναι προτιμότερο να πας στο σπίτι σου με άλλο όχημα, παρά να σε πάρει στο νοσοκομείο.

Στους πεζούς των μεγαλοπόλεων, όπου υπάρχουν τα σήματα της Τροχαίας (Σταμάτης και Γρηγόρης) και τροχονόμοι, οι οδηγίες είναι διαφορετικές.

Νά οι βασικότερες:

1) Συμμορφώνεστε με τα φωτεινά σήματα της Τροχαίας, προκειμένου να περάσετε από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο.

2) Η Τροχαία στις διαβάσεις μεγάλης κινήσεως έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιή προχονόμους. Κι' οι τροχονόμοι, με τη σειρά τους, έχουν δικαίωμα να αλλάζουν την κανονική πορεία της κυκλοφορίας. Οι πεζοί οφείλουν να συμμορφώνονται με τις υποδείξεις τους.

3) Κυκλοφορείτε μόνο επί των διαβάσεων στους δρόμους. Οι δρόμοι ανήκουν κυρίως στα όχηματα. Δικές σας περιοχές κυκλοφορίας είναι τα πεζοδρόμια και οι υπαιθρές ασφαλές.

4) Παραμερίζετε άμέσως, όταν περνούν αυτοκίνητα με σειρήνες, δηλαδή αυτοκίνητα των Πρώτων Βοηθειών, της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, της Αστυνομίας, κλπ.

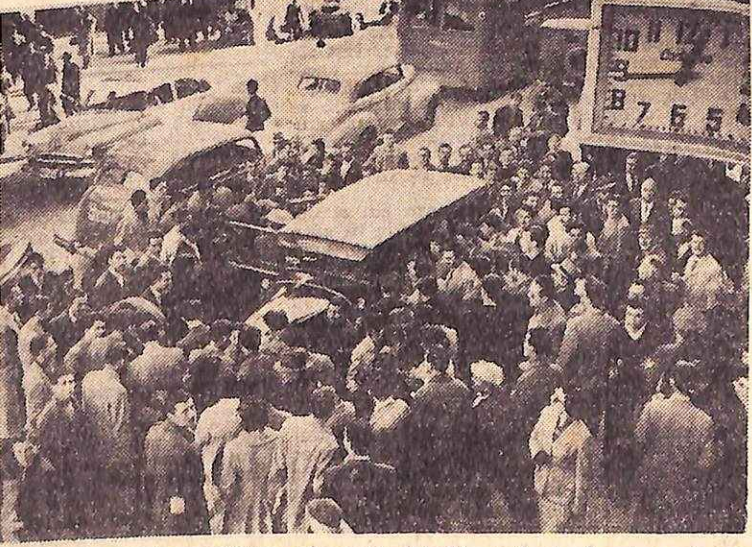
5) Βαδίζοντας στο έρεισμά των δημοσίων δρόμων, να περπατάτε από το άριστερό μέρος και ποτέ από το δεξί.

6) Έχετε υπ' όψιν σας, ότι, σε περίπτωση αυτοκινητικού δυστυχήματος, δεν έξετάζεται μόνον αν παρέδωκε ο οδηγός τις διατάξεις της οδικής κυκλοφορίας, αλλά και σείς. Στην περίπτωση, που έσείς φταίτε, όχι μόνο δεν αποζημιώνεστε για τις τυχόν ζημιές, που θα υπεστήτε, αλλά και πληρώνετε σείς αποζημίωση στον οδηγό.

Για τους πεζούς πάλι των επαρχιών, οι συμβουλές διαφέρουν, οι συμβουλές διαφέρουν,

Πολλές φορές δεν επαρκούν ο «Σταμάτης» και ο «Γρηγόρης» για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας. Τότε επιστευόνται σ' ένισχυοί τους, αστυφύλακες της Τροχαίας, όπως συμβαίνει στα Χαννία, που εικονίζονται στη φωτογραφία μας. Αλλά και πάλι η διάδραση γίνεται άνωμάλως. Ο Έλληνας, βλέπετε, από ιδιοσυγκρασία δεν άποφέρει στους κανονισμούς, πράγμα που άποτελεί ένα ακόμη πρόβλημα για τους τροχονόμους.

Πολλές φορές συμβαίνει να φταίη ο πεζός και να πληρώνη τα σπασμένα ο σοφέρο. Στη φωτογραφία μας μία επαλήθευση του κανονισ-
αυτού. Αυτοκίνητο ταξί κατερχόμενο την οδό Σταδίου, προσπαθώντας να αποφύγη τον διαμελισμό μιας γυναίκας που περνούσε με «κόκκινο» την διάβαση, έπέπεσε στο πεζοδρόμιο και τραυμάτισε δύο διαβάτες. Το συγκεντρωμένο πλήθος μαρτυρεί την έκτασι του δυστυχήματος.

ΠΕΡΠΑΤΑΤΕ και να σωφάρετε

όπως φαίνεται πιο κάτω:

α) Μην κάνετε με τους φίλους σας βόλτες στην ασφάλτο τα βράδια, ιδίως εκεί, που ο δρόμος έχει στρωθεί.

β) Μην άφινετε τα ζώα του σπιτιού σας να κυκλοφορούν ελεύθερα, αλλά να τα έχετε περιωρισμένα.

γ) Προσέχετε τα μικρά παιδιά σας. Μην τα άφινετε να βγαίνουν έξω δίχως οδηγό ή να τρέχουν ή να παίζουν στους δρόμους.

δ) Μην άφινετε έξω απ' το σπίτι σας πάνω στο δρόμο διάφορα αντικείμενα, έλλα, πέτρες, κλπ. Σε περίπτωση άτυχήματος, μπορεί να σκοτωθούν άνθρωποι εξ αίτίας σας.

ε) Μην καταστρέφετε (σπάτε ή έυνετε) τις πινακίδες των δρόμων.

στ) Μην στέκεστε πάνω στα γεφύρια, όταν βλέπετε να έρχεται αυτοκίνητο.

ζ) Μην σκάβετε στους δρόμους για διάφορα αντικείμενα και δημιουργείτε λάκκους.

Τέλος, υπάρχει και μία βασική οδηγία για τους οδηγούς κοπαδιών ζώων στους δρόμους της υπαίθρου, ή έξης:

1) Μην άφινετε μόνο τα κοπάδια σας, όταν διασχίζουν δημόσιο δρόμο. Νά τα οδηγείτε δε πάντα από τη δεξιά πλευρά του δρόμου.

Για τους οδηγούς ζωηλάτων όχημάτων, ισχύουν οι παρακάτω προτροπές:

α) Εφαρμόστε στη σούστα σας τα νέα μέτρα τροχοπεδήσεως (φρεναρίσματος).

β) Όταν κυκλοφορείτε νύχτα, να έχετε άναμμένα δύο λευκά φανάρια έμπρός και δύο κόκκινα πί-

σω από το όχημά σας.

γ) Τοποθετήστε στο όχημά σας πινακίδα με τα στοιχεία, που σας έχουν καθορίσει οι αστυνομικές άρχες.

δ) Να μην άπομακρύνετε από το όχημά σας όταν βρίσκεται εν στάσει, δίχως να δέσετε το ζωο-
σας.

Αυτές είναι οι βασικότερες οδηγίες του Κώδικος Οδικής Κυκλοφορίας, που ισχύουν για τους οδηγούς και τους πεζούς, τόσο στην πρωτεύουσα, όσο και στις επαρχίες.

Με την έξης διευκρίνιση: Ότι στους παραβάτες των οδηγιών αυτών επιβάλλονται αυστηρά πρόστιμα σε μεταλλικές δραχμές, σε όρισμένες δε περιπτώσεις και φυλάκιση ή και τα δύο μαζί.

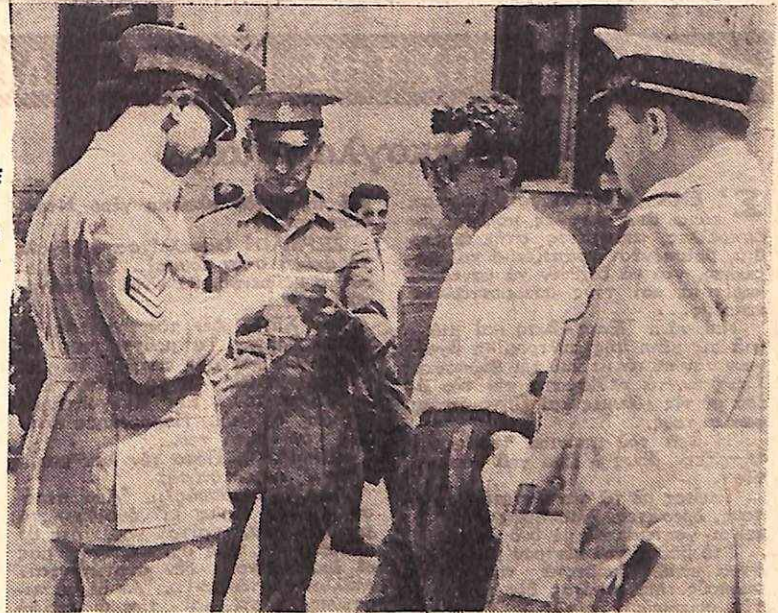
Πέραν όμως από τις βασικές αυτές οδηγίες, υπάρχει μία πληθώρα λεπτομερέστερων συμβουλών, τις οποίες, φυσικά, είναι άδύνατο να τις άποστηθήση κανείς, εκτός κι' αν είναι ειδικός, ή άφορούν ειδικώς τη δουλειά του.

Δε χρειάζεται, άλλωστε, να τις μάθη κανείς, για να τις... ξεχάση εύθως κατόπιν. Έκείνο, που χρειάζεται να έξορουμε, είναι ένα: πώς με τον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, ή στάθμη του πολιτισμού μας ανεβαίνει και παρατείνεται ή μακροζωία μας.

Και ποιος δε θέλει να ζήση περισσότερα χρόνια πάνω στη γη, στο μάταιο αυτό κόσμο; Παρ' ό-
λες τις πίκρες και τα φαρμάκια, που μας ποτίζει, ή ζωή είναι γλυκεία.

Το γλυκύτερο πράγμα... της ζωής, όπως έπτε κάποιος. Και δεν είχε άδικο, φαντάζομαι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Το πρόστιμο είναι ένα άποτελεσματικό φάρμακο για τους παραβάτες του Κώδικος Οδικής Κυκλοφορίας. Άνωτέρω αστυφύλακες της Τροχαίας επιδίδουν την κλήση σε Άθηναίο συμπολίτη, που συνελήφθη άδιαφορών για τό... πράσινο - κόκκινο.

Οι χώροι σταθμεύσεως είναι καθορισμένοι απ' την Τροχαία. Άνωτέρω, ο πρό της Άκαδημίας χώρος σε ώρα παραρσίματος.

Δύο νεκροί και πέντε βαρεια τραυματισμένοι είναι ο άπολογισμός σε αίμα του τελευταίου αυτοκινητικού δυστυχήματος της Ολνίκης. Όσο για τα αυτοκίνητα, αυτά μετεβλήθησαν αθώωρε σε «παλιοσιδερίνα».

ΟΙ ΠΛΟΥΤΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ωρες κακογλωσσιᾶς...

Σ' ΕΝΑ παραθαλάσσιο κέντρο, κάτω από μεγάλες πολύχρωμες ομπρέλλες, μπηγμένες στην άμμου, βρίσκονται τραπέζια και καρέκλες, για να δεχθούν τα μοντέρνα κορίτσια και τους υπερμοντέρνους νεαρούς...

Και νά... Ένας-Ένας και μία-μία τὰ μέλη της συτροφίας βγαίνουν σάν μπακία από την θάλασσα. Γεμίζουν τὰ καθίσματα και τὸν ἄερα με τὶς εὐθymes καὶ ζέγονιστες φωνές τους.

Ἡ ὥρα τοῦ μπάνιου τελείωσε... Ἀρχίζει ὁμως ἡ ὥρα τοῦ «ἀπεριτίφ».

Ἐκείνες με τὰ φανταχτερὰ μαγιὸ τους, δροσάτες, ἡλιοφθμένες. Κι' ἐκείνοι νοσητευτικοὶ μετὰ δύο λόγια.

Στὸ βάθος τοῦ κέντρου μὴ ὀρχήστρα παίζει ἀνόμενα νοχλητικὰ σκοπούς. Μὰ κανένας δὲν προσέχει τὶς μουρμούρες αὐτῆς... Ὅλοι κι' ὅλες — πρὸ πάντων ὅλες — μετὰ τὸ τσιγαράκι στὰ χεῖλη, μετὰ τὸ ποτήρι τοῦ οὐζοῦ μπροστὰ τους, τραγανίζοντας ἀμύδαλα καθυστερημένα ἢ μακροῦλα «μπανόν σαλέ», ἔχουν σοβαρὴ δουλειὰ νὰ κάνουν: κουτσομπολεύουν!...

Τὸ λόγο ἔχει ἡ Ζινέττα. Κι' ὅταν μιλάει ἡ Ζινέττα, μοῖρες νὰ μὴ ἀκούσῃς!... Ἡ φωνή της ἀκούγεται διὰ μίλλια μακρὰ!...)

ΖΙΝΕΤΤΑ: Ἐπια κι' ἐγὼ στὴ μαμά μου: «Μαμά!... Δὲν τὸν παίρνω... Δὲν τὸν παίρνω, πού μακάρι νὰ σκάσῃ!... Ἐίναι τενεκές ζεγάνωτος!...

ΜΑΝΤΩ: Ἐχεις ἄδικο, Ζινέττα. Ἐίναι καλοκαίρι μὲν νῦν, τοῦ ἄρεσόν τὰ σπῶ καὶ φρούτα τὸν παρῶ!...

ΖΙΝΕΤΤΑ: Ἐίναι ἀρχιτενεκές, σὰς λέω... Ἀκούστε με, κορίτσια καὶ δὲ με δικαιώσετε: Στὰ χρόνια πού ζοῦμε σήμερα, μόλις ἀποφασίσῃ ἕνας νέος νὰ πάρῃ στὸ λαϊμὸν τὸν μὴ κοπέλλα, πρῶτε, πρῶτα νὰ ρωτήσῃ ἐκείνη καὶ νὰ συνεννοηθῇ μαζί της. Μόνο στὰ παλιά χρόνια, ὅταν ἤθελε ἕνας νέος μὴ νὰ, ἔκανε ἐπίσημη ἐπίσκεψη στὸν γονεὶς της, με ντροπαλὰ ὕφος καὶ τοὺς ζητοῦσε «τὴν χεῖρα της ἐπίσημως». Αὐτὰ ὅμως πᾶνε πιά... Πέταξαν!... Τὰ ἴδια ἔκανε κι' αὐτὸς ὁ βλάκας. Μὰ πέτυχε!... Ἐγὼ τίς θέλω τὶς δουλειές ἴσες καὶ σπαράτες, μετὰ ἐπὶ εὐθείας συνεννοῖται τὸν ἐνδιαφερόμενον μαζί μου... Οἱ μερίτες ἀποκλείονται!...

ΣΑΡΑ: Σὰν καναρίνι τὰ μιλᾷς, κουκλιάρια μου... Πότε λοιπὸν μπορῶ νὰ σ' ἀνταμώσω γιὰ νὰ τὰ πούμε ἀπ' εὐθείας; (Σκύβει καὶ τὴς μουρμουρίζει!) Ὡς πότε θὰ με ξερωφήνης!...

ΖΙΝΕΤΤΑ (κοροιδευτικά): Ὡς τότε πού θὰ μάθῃς νὰ πεῖς, ἀμάλισαο ζεπεταρούδι μου!...

(Γέλια τρανταχτὰ καὶ εἰρωνεῖες πέφτουν ἀπ' τὰ κεφάλια στὴ ράχη τοῦ Σάου). Ἐσφινικά ἐχωρίζουν ὅλοι ἕνα νεαρό σὲ κάποιο τραπέζι ἀντίκρου τους. Τὸν κуттουν με περιέργεια. Κάτι πᾶνε νὰ πούμε, μὰ προλαβαίνει ἡ Μόνικα καὶ λέει).

ΜΟΝΙΚΑ. Παιδιά, κάποιοι φουρνος θὰ χαλάσῃ!... Ὁ Κοκὸς δὲν εἶν' ἐκεῖνος!... Τί ἔγινε τὸσον καιρὸ; Ἡ γῆ ἀνοίξε καὶ τὸν κατὰπτε!...

ΜΑΡΣΕΛ... Ἐτοί φαίνεται... Ζεματίστηκε κι' αὐτὸς με τὴ σειρά τοῦ ἀπ' τὰ φλογερὰ κάλλη της Λιλιᾶς, τῆς «παγωνιέρας»!... Ἐχε ξετρελλάσῃ μαζί της... Στὴ Ντωβίλ ἡ Λιλιᾶ; Στὴ Ντωβίλ κι' ὁ Κοκὸς. Στὴ «Μπέλλα Βενέτσια» αὐτὴ; Ἀπὸ πῶς κι' αὐτὸς... Κι' ἀφοῦ κατάντησαν, διὰ χρόνια-τόρα συνεχῆ «Περὶ πλανωμένης Ἰουδαίας» αὐτὴ καὶ «Περὶ πλανωμένης Ἰουδαίας» γιὰ τὸ χατήρι της αὐτὸς, μποῦμ!... Τὸ ῥαχτήρι της αὐτὸς, μποῦμ!... Τὸν ἔφαγε! Τὸν ἔφαγε στὴ μέση

δρῆς», «τελεία σύγχυσις φρενῶν» κι' ἄλλα ἢ κατηγοροῦμένη!...

(Ὅλη ἡ παρέα, ἀμίλητη τώρα, πέφτει σὲ θλιβερὲς σκέψεις. Μὰ καινούργια οὐκ καταστάνουν, καινούργια πακέτια τσιγαρώνουν, κάνουν τὸ γύρο τους καὶ ἡ σὺχθησις ἐναρξίζει κακογλωσσιὰ καὶ φλύαρη).

ΖΙΝΕΤΤΑ (γιὰ νὰ μὴν ξεχάσῃ τὴ λαλιά της): Τί ἀπόγινε ἡ Λιλίαν, βρε παιδιά; Φλερτάρει ἀκόμα μετ' ὅλους ἢ συμμαζεῦτηκε, ἐπὶ τέλους;

ΜΑΡΣΕΛ: Νάταν κι' ἄλλη!... Ἀφοῦ ἄλλαξε καμμιὰ εἰκοσαριά «μπεγνέ» καὶ καμμιὰ ὀδοντωριά φλερτάκια, ὅχι καὶ τόσο ἄδω, σ' ἔξη μῆνες μέσα, παντρεύτηκε ἕνα γενικό διευθυντὴ τραπεζῆς...

ΜΟΝΙΚΑ: Μπα!... Τότε εἶναι φυλαχὸ ὁ ἀντρας τῆς!...

ΜΑΡΣΕΛ: Ἀκριβῶς! Ἐρεῖς τί μουσίστα εἶναι αὐτὸς; Συμφώνησε μετὰ τὸν καταθέτες νὰ ἐνεργήσουν καὶ νὰ τὸν βγάλουν ἔξω. Καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε πῶς, βρίσκοντας γρήγορα ἄλλα κορόϊδα, θ' ἀνοίγε μετὰ λεφτὰ τοὺς καινούργιους τραπεζίτες. Ἐτοί μετὰ λεφτὰ τὸν δευτέρου ἡ Λιλιάν θὰ πλῆρουν τοὺς πρώτους! Τὸ νοῦ σας, λοιπὸν, στοὺς τραπεζίτες-σάν αὐτὸν!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (τασχπίνικα καὶ γελαστά): Ἐννοια σου, καὶ πρὶν μὰς τὰ σουφάρουν αὐτοί, μὲς τὰ ρούφησαν οἱ μωδίστρες, οἱ καπελλοῦδες καὶ τὰ ἱνστιτούτα καλλονῆς! Ἐπειτα, ἔχομε τὸ κοῦμ-κάν καὶ τὰ νυχτερινὰ κέντρα.

(Στὴν λέξη νὰ γράψῃ τὶς κοινωμασίον καὶ τὰ τσιγάρια στὸ τεφτέρι τὸν Βερσέδου καὶ πηγαίνουν στὶς καμπίνες τους γιὰ νὰ ντυθοῦν).

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΛΕΤΤΥ

Ἡ κυρία Ἀνριέτ Μπουτέν, πού βρίσκεται σὲ μὴ κλινικὴ τοῦ Παρισιῶ ὅπου ὑποβάλλεται σὲ αἰσρὰ ἀπὸ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, συνέταξε μὴ διαθήκη, με τὴν ὁποία ἀφίνει μετὰ τὸ θάνατό της τὰ ματία της στὴ γνῶσις ἡθοῦς Ἀρλεττυ πού ἔχει χάσει σχεδὸν τελείως τὴν ὁρασί της. ἔγινε θαύμαζα πάντα, γραφὴ στὴ διαθήκη αὐτὴ καὶ ὅταν κάποτε ἀποφάσισα νὰ παῖξω στὸ θέατρο, προθυμοποιήθηκε νὰ με βοηθήσῃ. Δυστυχῶς ἀπέτυχε. Τώρα ὅμως νοιώθω κάποια χαρὰ ξεροντάς πῶς μετὰ τὸ θάνατό μου — πού δὲ θ' ἀρνήσῃ — τὰ ματία μου θὰ ἐπιτρέψουν στὴν καλλιτεχνίδα νὰ ἐξαγάγῃ τὸ φῶς.

Οἱ θάλασσες ΓΕΜΙΖΑΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Καὶ ὑποφέρουν οἱ λευόμενοι καὶ τὰ θαλασσοπούλια

Οἱ «πίσες» πού λερώνουν τὶς γραφικὲς ἀκρογιαλιές μας, ἔχουν καταντήσει, στὰ τελευταῖα χρόνια, μὴ μόνιμη πληγὴ γιὰ τοὺς λουόμενους. Τοὺς χαλάνε τὸ κέφι... ὅταν δὲν καταστρέφουν τὰ μαγιώ, τὰ ρούχα καὶ τὰ παπούτσια τους. Γεμίζουν μαῦρους λεκέδες τὶς ὁμορφες ἀμμουδιές μας.

Φαίνεται δὲ πῶς εἶναι δυστυχῶς, κατὰ τὸ ἀναπόφευκτο, πού δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ λειψῇ.

Δὲν πρόκειται στὴν πραγματικότητά γιὰ πίσας, ἀλλὰ γιὰ ὑπολείμματα μαζοῦτ καὶ ἀκαθάρτου πετρελαίου, πού τὰ ρίχνουν τὰ κύματα στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ λέρωμα αὐτὸ δὲν παρατηρεῖται μόνο στὶς ἐλληνικὲς θάλασσες ἀλλὰ στὰ περισσότερα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἄλλου μάλιστα εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερο — τόσο πού οἱ ψαράδες πιάζουν ψάρια λαδωμένα καὶ τὰ θαλασσοπούλια δὲ μποροῦν πιά νὰ πετάξουν ἢ νὰ κολλήσουν γιὰτὶ κολλᾶνε τὰ φτερά τους.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ φελλεται στὴν τεραστίαν αὐξήσει τῆς καταναλώσεως τῶν προϊόντων τοῦ πετρελαίου μέσα στὰ τελευταῖα 40 χρόνια. Ἡ ἀπαραίτητη πρώτη ὕλη τοῦ «κάρβου» πετρελαίου, μεταφέρεται μετὰ πετρελαιοφόρα. Ὑπολογίζεται λοιπὸν ὅτι, κάθε χρόνο, τὰ πλοία αὐτὰ μεταφέρουν 500 ἑκατομμύρια τόνους πετρελαίου. Ἀν παραδεχθῶμε ὅτι ἕνα ἐλάχιστο ποσοστὸ, μόλις 1 στὰ 1000, ἀπομένει σὰν ἀχρηστο ὑπόλειμμα μέσα στὰ πλοία καὶ πετιέται στὴ θάλασσα ἔπειτα ὅτι λερώνονται ἔτσι οἱ διαφόρες θάλασσες με 500 χιλιάδες τόνους τέτοιων ὑπολειμμάτων κάθε χρόνο. Κι' ἡ ποσότης τοὺς ἀεὶ ἀνέχει συνεχῶς, γιὰτὶ τὰ προηγούμενα δὲν καταστρέφονται.

Μετὰ τὸν ὅτι λερώνονται δὲν διαλύονται στὸ νερό, ἀλλὰ μὴ μπορεῖ νὰ διατηρηθοῦν γιὰ πάντα. Τὰ ὑπολείμματα αὐτὰ ἀπομένουν μέσα στὰ τεπόζιτα τῶν πετρελαιοφόρων, μετὰ τὸ ξεφόρτωμα τοῦ φορτίου τους. Τὸ καυτὸ νερό, μετὰ τὸ ὁποῖο ξεπερνᾶται κατόπιν τὰ τεπόζιτα, χύνεται στὴ θάλασσα παρῶντας μαζί του καὶ τὰ ὑπολείμματα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριώτερη πηγὴ τους. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μὴ ἄλλη: Τὰ πλοία πού κινούνται μετὰ πετρελαιομηχανές, ἀντικαθίσταν μετὰ πετρελαιοστὸν νερό τοῦ πετρελαίου πού καίει στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τους, γιὰ νὰ μὴ διαταραχθῇ ἡ ἰσορροπία τοῦ σκάφους. Ὑστερὰ τὸ νερό αὐτὸ, λερωμένο ἀπὸ ὑπολείμματα πετρελαίου, ἀεὶ ἀεὶ ἀφίεται στὴ θάλασσα.

Τέλος, χύνονται ποσότητες πετρελαίου στὴ θάλασσα, ὅταν συμβῇ νὰ βουλιάξῃ ἕνα πλοῖο καὶ νὰ τρυπήσουν τὰ τεπόζιτα τοῦ ἔξω ὅταν τὰ ἀφίσσῃ γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κάποιο κίνδυνον.

Γιὰ τὴν ἀντιμέτωπιση τοῦ προβλήματος δοκιμάστηκε ἡ χρησιμοποίησις μηχανικῶν «εἰσχυριστῶν», ἀπὸ τοὺς ὁποῦς περνᾶει τὸ λερωμένο νερό καὶ ἀφίει τὰ ὑπολείμματα, πρὶν χυθῇ στὴ θάλασσα. Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποδείχθηκε ὅτι συντάσσεται μὴ ἀποδοτικὴ καὶ καθυστερημένη, ἐπομένως δὲν εἶναι πρακτικὴ.

Δὲν ἀπομένει λοιπὸν ἄλλη λύσις, παρὰ νὰ περιορισθῇ ὅσο τὸ δυνατόν τὸ κακὸ μετὰ ὠρισμένα ἀναγκαστικὰ μέτρα. Αὐτὴ ἡ ἀπὸψη ἐξετάσθηκε σ' ἕνα περυσινὸ διεθνὲς συνέδριον τῶν κυριωτέρων χωρῶν, πού ἔχουν ἐμπορικὸς στόλος.

Προηγούμενως, εἶχαν μελετηθῇ καὶ χαρτογραφηθῇ τὰ θαλάσσια ρεύματα, πού μπορεῖ νὰ μεταφέρουν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις τὰ ὑπολείμματα τοῦ πετρελαίου.

Στὸ συνέδριον λοιπὸν ἀποφασίσθηκαν καὶ ἐγιναν δεκτὰ ἀπὸ ὅλες τὶς ἐνδιαφερόμενες χώρες διάφορα περιοριστικὰ μέτρα. Κι' ἔτσι τώρα ἀπαγορεύεται τελείως τὸ ἀφίσσισμα πετρελαίου ἢ ὑπολειμμάτων τὸν στὴ Βόρειο Θάλασσα καὶ στὴ Βαλτική, ἐπίσης δὲ σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ 100 μίλια ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ακτογραμμὰς καὶ αὐστραλιανὰς ἀκτὲς στὴ Μεσόγειον, στὴν Ἑρθερά Θάλασσα, στὸν Περσικὸ Κόλπον, στὴν Ἀραβική Θάλασσα, στὸν κόλπον τῆς Βεγγάλης καὶ τὰς ἀτλαντικὰς ἀκτὲς τῆς Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ, ὁ μεγαλοφυὴς Ἄγγλος δραματικός ποιητὴς, γεννήθηκε τὸ 1564 στὸ Στράτφορντ κοντὰ στὸ Αἰθόν. Ὁ πατέρας του, ὁ Ἰωάννης Σαίξπηρ, ἦταν βυρσοδέψης καὶ ἡ μητέρα του, ἡ Μαρία Ἀρντεν, μὴ νοικοκυρὰ ἀπὸ πλούσια οἰκονομία κτημάτων. Ὁ Οὐίλλιαμ, μαζί με τὰ τρία ἀδελφία του, ἔμαθε τὰ πρώτα γράμματα στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ Στράτφορντ, ὅπου διακρίθηκε ἀμέσως γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ του ἐμπειρία καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν του ἰδιοφυῖα. Μετὰ τὴ βοήθεια ἑνὸς πατρὸς ἔμαθε ἄριστα τὰ λατινικά κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ μῇ σ' ἕνα κολλέγιο, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του, ὅταν ξαφνικὰ ὁ πατέρας του καταστράφηκε οἰκονομικῶς κι' ἐκλείσθη τὸ βυρσοδεψεῖο του.

Σὲ ἡλικία δεκατριῶν χρόνων, ὁ Σαίξπηρ ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ ὀριστικά τὰ μαθημὰτά του καὶ νὰ μῇ μαθητευόμενος σ' ἕνα ἐργαστάσιον. Ἐκεῖ συναναστράφηκε τοὺς ἐργάτες, πού ἔλεγον ζετσίπωτα λόγια, ἔπιναν, βλαστημοῦσαν καὶ κουγάζιζαν. Ὁ Σαίξπηρ γνώρισε ἐτσι τὴ ζωὴ, μετὰ μεγάλα πάθη καὶ τὰ μεγάλα αἰσθήματα. Ἡ τρυφερὴ ψυχὴ τοῦ Σαίξπηρ ἦρκε τὸ κλίμα, πού τῆς ταίριαζε γιὰ ν' ἀπορροφήσῃ τὸ πλοῦσιον ὕλικον, πού ἀργότερα θὰ τὸ μετουσίωσε σὲ μεγάλα ἔργα. Τὴν ἡμέρα δούλευε καὶ γλεντοῦσε καὶ τὴ νύχτα, σὺν τῷ ἑνὸς κερτοῦ διάβαζε μετὰ λαχτῆρας τοὺς «Βίους τῶν μαρτύρων» τοῦ Φόξ, τοὺς «Παράλληλους βίους» τοῦ Πλουτάρχου καὶ τὸ «Δεκάμηρο» τοῦ Βοκκαῖου.

★

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Τὸ ἀμούστακο παιδί ἔγινε παλῆκαρι. Λέγε, μάλιστα, πῶς ἄρχισε νὰ πῖνῃ πολὺ καὶ γύριζε συχνὰ τὰ βράδια στὸ πατρικὸ σπιτί, τρικλίζοντας. Δεκαεπταεὶς χρόνων πιά ὁ Σαίξπηρ ἔπαιρνε τὸν καταπράσινον δρόμον, πού ὡδηγοῦσε στὸ Σόττερν γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κρυφὰ καὶ νὰ φιλήσῃ τὴν Ἄννα Χαταιγουαί, τὴν δυστυχισμένην αὐτὴ ὄρφαν, πού τὸν περιέμενε μετὰ λαχτῆρα. Ἀπὸ τὴν παράδοσι μαθαίνουμε πῶς ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν ὀχτὼ χρόνια μεγαλύτερη τοῦ. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ ἔρωτας, τὸ κρασί καὶ ἡ νιότη, ἔδρασαν μέσα στὸ αἷμα τοῦ Σαίξπηρ. Μάλιστα, καθὼς λέει καὶ μὴ ἄλλη παράδοσι, εἶχε κι' ὅλας ἀρχίσει νὰ γράφῃ στίχους. Ἐτοί ἐξηγεῖται πῶς, ὅταν εἶχε μῇ κάποτε βοηθὸς ἑνὸς χασάπη, πρὶν νὰ σφάξῃ τὸ βόδι, τοῦ ἔδωκε ἕνα ἐπικηδεῖο λόγο μετὰ ῥίμες!

Ὡστόσο, μόλις ἔπερτε ἡ προστατευτικὴ νύχτα καὶ σκέπαζε μετὰ τὰ μαῦρα πέπλα τῆς τὸ ἀπόμερον σπιτάκι τοῦ Σόττερν, τὸ ἀμούστακο παλληκάρι πηδοῦσε τὸ φράχτι κι' ἔμπαινε στὴ σκοτεινὴ καμαρούλα τῆς Ἄννας. Μὰ ὁ ματατοφὸς τῆς αὐγῆς, ἔφερνε τὸ σκληρὸ μῆμυρα τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Σαίξπηρ ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὴ χαράμη. Ἡ λαχτῆρα τοῦ θὰ φανῇ ἀργότερα στοὺς περιήμερους στίχους, πού θὰ βάλῃ τὸν στόμα τοῦ Ρωμαιοῦ:

«Ἀχ, ἄκου τὸ κορυδαλλὸ, πού παραγόρεσε τὸν ὕπνον καὶ θέλει νὰ ἐκνήνησῃ τὴν αὐγὴ».

Μὰ οἱ ἐρωτικὲς αὐτὲς παννυχίδες δὲν ἔμειναν ἀκαρπες. Ἐνα γλυκὸ βῆρος σπαταροῦσε κι' ἔλας στὰ σπλάχνα τῆς Ἄννας. Ὁ φιλότιμος νέος ἔκανε τὸ χρέος του. Παντρεύτηκε τὴ φτωχὴ Ἄννα. Μέσα στὰ τρία χρόνια πού ἔζησαν μαζί ἔφεραν στὸν κόσμον τρία παιδιά, τὴ Σουζάνα, τὸ Χάμπετ καὶ τὴν Ἰουδὴ. Μὰ καθὼς αὐξήθηκαν τὰ στόματα καὶ τὸ φαγητὸ λιγότεφε, ὁ φτωχὸς μεροκαματιάρης γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα κυνηγοῦσε λαβράκι στὸ γειτονικὸ δάσος ἑνὸς βαρῶν. Ὅμως μὴ μὲρα τὸν ἔπιασαν κι' ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὸν φυλακίσουν. Τί θὰ γίνονταν τότε ἡ φαμίλια του;

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνον, ὁ Σαίξπηρ, ἐφυγε μὴ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ Στράτφορντ. Ἐμεῖνε κἀμποσο καιρὸ σ' ἕνα χωριό, κάνοντας τὸ δάσκαλον. Οἱ τι ἔβγαζε τὸςτελενε στὸ σπιτί του. Μὰ τὸ 1586 ἀπελπισμένος ἀπὸ τὶς στερήσεις, πῆρε ἕνα πρῶτον πεζὸν τὸ δρόμον τοῦ Λονδίνου.

★

Ἡ πρωτεύουσα δὲν τὸν ὑποδέχτηκε μετὰ κολάων. Παντοῦ ὅπου ζητοῦσε δουλειά, τὸν ἔβλεπαν μετὰ σκληρότητα κι' ἀδιαφορία. Κανεὶς δὲν ἐμπιστευόταν σ' ἕνα ἀγνωστὸ, πού εἶχε ἐμφάνισι ἄλλητη. Ἦν ἔχοντας τί νὰ κάνῃ, σκετόταν μπροστὰ στὶς πόρτες τῶν θεάτρων, παρακαλῶντας τοὺς θεατῆς, πού δὲν εἶχαν ὑπηρετές, νὰ τοὺς κρατᾶν τ' ἄλλα ὡς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

Μὴ μὲρα, ἕνας θιασάρχης, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ λαϊκὸ θέατρο μίας συνοικίας, ἀκούσε τὸ Σαίξπηρ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους ἀπὸ μὴ γνωστὴ τραγωδία, σὲ μὴ συγγενήσιν περιήμερον. Ἐσφινάκησε πλῆρως κι' ἀφοῦ εἶδε πῶς ὁ αὐτοαχθεῖς αὐτὸς ἡθοποιὸς ἦταν κατὰλληλος γιὰ

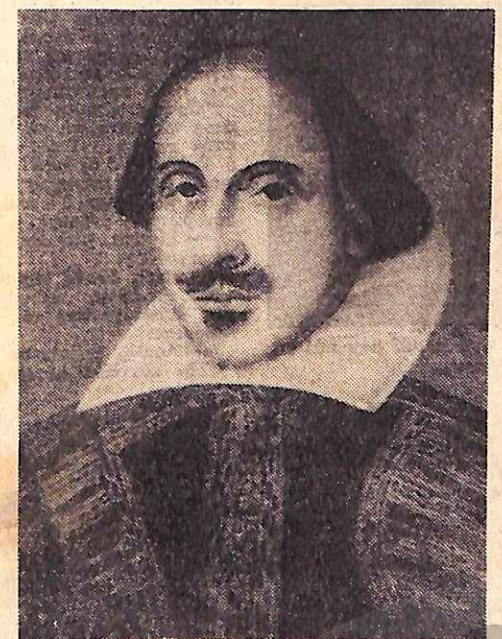
ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ὁ μεγαλοφυὴς Ἄγγλος δραματογράφος

τὴ δουλειά του, τὸν πῆρε στὸ θιάσόν του, πού περιόδευε στὶς ἐπαρχίες.

Ὁ Σαίξπηρ, πού βρῆκε ξαφνικὰ τὸ στοιγεῖόν του, δὲν ἄργησε νὰ ἐπεσφῇ τὶς προσδοκίαις τοῦ θιασάρχου. Δὲν ἀποδείχτηκε μόνον καλὸς ἡθοποιός, ἀλλὰ καὶ καλὸς συγγραφέας. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ οἱ πλανόδιοι θιάσοι συναγωνίζονταν ποῖος θὰ σκαρώσῃ γρηγορὰ-γρηγορὰ, πάνω στὸ γόνυτον, κομικὲς σκηνές καὶ τραγωδίες, σύμφωνα μετὰ τὰ γούστα τοῦ κοινού. Τὰ σκαλαθούματα αὐτὰ τ' ἀνέβαναν βιαστικά στὰ πρωτόγονα θέατρα τοῦ Τάμεσι.

Ἡ κοσμογονικὴ αὐτὴ ἐποχὴ μετὰ τὰ μεγάλα πάθη, τοὺς μεγάλους ἥρωες, τὶς συνταραχτικὲς περιπέτειες, λαχταροῦσε ἀνάλογα θεάματα. Οἱ δραματικοὶ ποιητῆς ἦταν βγαλμένοι ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ. Φτωχοί, καυγατζήδες, γυ-

Ὁ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ.

ναϊκάδες, ἔπαιρναν τὰ θέματα τους, ὅχι ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὰ συναράγια, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ λιμάνια, τὶς ταβέρνες, τὰ παζάρια, τὰ καταγογία, τὶς φυλακὲς καὶ τὸν πόλεμον. Ἡ γλώσσα, πού ἔγραφαν ἦταν ἡ ζουμερὴ, ἡ ὁλοζώντανη γλώσσα τοῦ λαοῦ. Οἱ πλοῦστοι θεατῆς καθυστεροῦσαν σὲ πᾶγκως, οἱ φτωχοὶ κατάχαμα κι' οἱ περισσότεροι στεκόταν ὀρθοί. Κι' ὅταν ἔβρεχε, γίνονταν μουσικὴ, χωρὶς νὰ τοὺς νοιάξῃ. Ζούσαν τόσο ἔντονα τὸ θέαμα, πού κάποτε χυμοῦσαν νὰ σπᾶσουν στὸ ἔδαφος τὸν ἡθοποιόν, πού ταῦτιζε τὴν τύχη του μετὰ τὸν ἐγκληματικὸ ἥρωα!

★

Τὸ 1592 ὁ μάγος τοῦ Στράτφορντ ξαναγύρισε στὸ Λονδίνο μετὰ τὸν πλανόδιον θιάσον, πού κάρφωσε τὴν σκηνὴν τοῦ περίβολο τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Μαῦρων Καλογήρων. Ἡ φήμη τοῦ ξαπλωθέντος σὲ λίγο σ' ἔδωκε τὴν πόλιν. Οἱ θιασάρχες τὸν διεκδικοῦσαν. Στὴν ἀρχὴ ἀνέθηκε στὴ σκηνὴν τοῦ λαοῦ τὸ θέατρον «Αὐλαία» καὶ ὕστερα στὴ «Σφαῖρα».

Τὸ 1594 ὁ Σαίξπηρ ἐφθίαξε δικὸν τὸν θιάσον καὶ τὸν προσδοτοῦσε μετὰ τὰ δικὰ του ἔργα καὶ μετὰ ἔργα παλαιότερων συγγραφέων, πού τὰ διασκεύαζε σύμφωνα μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἡ πρώτη του κομωδία «Οἱ καμφοὶ τοῦ χαμένου ἔρωτος», πού εἶναι μὴ περιήμερη ἡθογραφία, σήμερος θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ κομωδία τοῦ «Ερῶκος ΣΤ',» πού παίχτηκε στὸ τέλος τοῦ 1594, στερέωσε ὀριστικὰ τὴν φήμην του. Ἀπὸ τότε ὁ αἶσος τοῦ Στράτφορντ, ἄρχισε τὸ μεγαλὸν τὸν φερόσκειμον. Μέσα στὰ εἴκοσι χρόνια, πού ἀκολούθησαν, τὸ ἑνὸς αἰσθητικὸν αὐτὸ ἔργον, πρέπει νὰ προστεθῇ τὰ ἐκλεκτὰ ποιήματά του καὶ τὰ ὑπέροχα συνέταγμα. Πάναν πρὸς μεσοπρόθεσμα τῆς δόξης του, πρῶτον καὶ οἱ εὐνοῖες τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἡ ὕψηλὴ

προστασία τοῦ παλατιοῦ. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ζήτησε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ὁ Σαίξπηρ ἔπαιξε τότε μπροστὰ της, στὸ Χουαίτ—χάι, μαζί με τοὺς πρῶτους ἡθοποιούς τὸν Λονδίνου, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1597, τὸ «Ρωμαιοὶ καὶ τὴν Ἰουλιέττα» καὶ ἀποθεώθηκε ἀπὸ τοὺς αὐλικούς.

Ἡ βασίλισσα, ἐνθουσιασμένη, τὸν παρασημοφόρησε, τὸν δώρισε διευθυντὴν τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου καὶ τοῦδωσε μὴ γενναία ἐπιχορήγησι. Οἱ φημισμένοι κριτικοὶ τῆς ἐποχῆς του, ἔγραψαν τὰ πιὸ ἐπαινετικά λόγια γιὰ τὰ ἔργα του.

Τὸ 1596 ὁ Σαίξπηρ γύρισε δεκάετος στὴν ἰδιαιτέρην πατρίδα του, ὅπου τοῦ ἔγινε παλαιὴ ἡ ὁδογῆ. Βρῆκε διὰ τὴν οἰκονομίαν του σὲ κακὴν κατάστασιν, πού βάλθηκε ἀμέσως νὰ τὴ διορθώσῃ. Ἐξόλησε τὰ χρεῖα τοῦ πατέρα του καὶ ἀγόρασε γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ γιὰ τὰ παιδιά του τὸ πῶς ὁμορφὸ σπιτί τοῦ Στράτφορντ. Ταῦτα χρόνια ἀγόρασε νῦν χτήματα γύρω ἀπὸ τὴν περιουσία του ἐντεκα ὁλόκληρα χρόνια. Σὰν τὸν Ὀδυσσεά, εἶχε κι' αὐτὸς στὶς θεατρικὲς του περιπλανήσεις πολλὰς ἐρωτικὰς περιπέτειες, ἀλλὰ δὲ σκέφθηκε ποτὲ νὰ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα, πού ἀγάπησε στὰ νιάτα του.

★

Ἀνοιχτόκαρδος κι' εὐαίσθητος ὁ εὐγλυκὸς κύκνος τοῦ Αἰθόν, ὅπως τὸν χαρακτήριζε ὁ φίλος του Μπέν Τζόνσον, λέ

νη; 'Ο πατέρας σου;

— Ναι!...
— Μαρένα! Μή μιλάς έτσι και μάλιστα μια τέτοια στιγμή... Φεύγεις από κοντά μας... Είκοσι χρόνια ήσουν παιδί μας... και δε βρισκεις παρά λόγια γεμάτα παρόνομο να πής;...

— Εσείς η Μαρένα πασαμωδικά την Κλάρα στην άγκαλιά της; — Μαμά! Μάννα μου!... Σου όρκιζομαι πως έσύ θα είσαι πάντα η αληθινή μου μάννα... Στο όρκιζομαι!... Όμως... τον πατέρα... τον πατέρα, δε θα μπορέσω ποτέ να τον συγχωρώ...

— Τι σου φταίει αυτός ο δύστυχος; Παρά να αιτιάσαι εκείνον... καλύτερα να καταρίεσαι τον άντρα, που σου κατάστρεψε το όνειρο της ζωής σου...

— 'Ο πατέρας μου κατάστρεψε τ' όνειρο της ζωής μου! Άν δεν του είχε έρθει η εμπνευσία να κάνει το πείραμα, όλα θα πήγαιναν καλά...

— Δηλαδή, θα είχες παντρευτεί μ' έναν άνθρωπο, που δε σ' αγαπούσε και που απέβλεπε μόνο στην προίκα σου... Το θεωρείς εύχλια αυτό;

— Δε θα το ήξερα και θα ήμουν εύχισιμένη!...

— Και που ξέρεις αν δεν πήγαινε για να σου φάη την προίκα; Που ξέρεις αν μετά λίγο καιρό...

— Δεν έχει σημασία! Πάντως θα περνούσα λίγα χρόνια... λίγους μήνες... λίγες ημέρες εύχισιμένη!...

— Και γιατί δεν άφησες τον πατέρα σου να τ' διορθώσει τα πράγματά σου, αφού σ' εκλιπαρούσε να το κάνει; Άφου τον αγαπάς πάντα, γιατί δε θέλησες να τ' διορθώσεις;

— Σήκωσε η Μαρένα τα μάτια της βολά από τα δάκρυα, κύτταξε την Κλάρα, δυστυχισμένη!

— Έπειδή, κάθε φορά, που θα τον έβλεπα μπροστά μου το Λίνο τώρα πιά, θα έβλεπα μπροστά μου και το γράμμα του. Θα θά μ' έπιανε καμιά φορά πρέζλα... πρέζλα, να πέσω να πνιγώ... Κάθε φορά, που θα με φιλούσε, θ' άκουσα τ' λόγια του: «Δε μπορώ να σε πάρω χωρίς προίκα...».

— Σταμάτησε και δάγκωσε τ' αγκύλη της, τα μάτια της, για να έμποδίστ' αναφυλλήτα της.

— Η Κλάρα την κτύπησε με άπογνωση:

— Τώρα όμως, κορούλα μου... γιατί τόν πληγώσες τον πατέρα σου;... Δεν το ξέρεις πως θα εί-

ναι χαρά μας και παρηγοριά μας, να σου στέλνουμε κάτι, να ιωώθουμε πως δε κακοπερνάς;...

— Όχι, όχι, είπα έντονα η κοπέλλα, τινάζοντας τ' αλόμαυρα μαλλιά της. Από τη στιγμή, που πήρα την απόφαση να πάω σ' εκείνους, είχα υπ' όψει, ότι θα ζούσα ακριβώς όπως εκείνοι... Δε βέλω ούτε μια δεκάρα!... Το μόνο, που σ'ε παρακαλώ, μαμά, είναι να μου γράφεις... Να μου γράφεις κάθε μέρα σχεδόν, πότε ρεσάντ. Τα γράμματά σου θα είναι η μόνη χαρά της ζωής μου!...

Δέκα φορές έπεσαν η μία στην άγκαλιά της άλλης, δέκα φορές πήγε η Μαρένα να προχωρήσει προς την πόρτα και γύριζε ξανά. Στο τέλος, μ' ένα βύγρητο σαν πληγωμένου ζώου, πήρε την απόφαση. Άνοιξε την πόρτα όρμητικά.

— Μαρένα... Μαρένα... Δε γύρισε πιά η κοπέλλα. 'Η υπέρβρια έκλαιγε κι' αυτή η αναφυλλήτα, καθώς τη βοήθησε να βάλει τις βαλίτσες της στο ασάνσέρ.

Κι' έτσι έφυγε η Μαρένα απ' αυτό το σπίτι, όπου είχε ζήσει είκοσι χρόνια, σαν εύτυχισμένο μοναχοκόρη, σαν παραχαϊσμένο μοναχοκοπάδι. Και τράβηξε για μια καινούργια ζωή...

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο λαϊκό ξενοδοχείο της οδού 'Αθηνάς. 'Ο σωφέρ κατέβασε τις βαλίτσες, τη βοήθησε να τις πάη μέσα και την άφησε.

Κύτταξε γύρω της η Μαρένα με φόβο. Από την πρώτη κιόλας αυτή στιγμή, ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Πρώτη φορά, που έβλεπε ένα τέτοιο ξενοδοχείο. Είχε κατοικήσει πολλές φορές σε ξενοδοχεία, στις εξοχές κι' έξω στην Ευρώπη, η κοπέλλα. Γι' αυτήν ξενοδοχείο όμως σήμαινε ωραία, μεγαλοπρεπή εισόδους, θυρωρός με λιβρέα, γραφείο υποδοχής τυπικό... Έδώ, στο μικροσκοπικό χώρο της εισόδου, στεκόταν ένας κακοσουλωτός μεσόκοπος άντρας, που φορούσε μια βρώμικη ποδιά και την κυττούσε έρωτηματικά.

— 'Η κυρία Κοντούλη; ρώτησε η Μαρένα, δειλά-δειλά. — Έκανε νόημα με το κεφάλι ο άντρας, δείχνοντας μια στενή ξύλινη σκάλα.

— Στο δεκαπέντε!

— Ν' άφισω εδώ τα πράγματά μου; ρώτησε η Μαρένα.

Της είπε ναι με το κεφάλι ο θυρωρός. Θάλασε κανείς πως βαρύνονταν να προφέρει μια λέξη. Δισταχτικά ανέβηκε η Μαρένα τη σκοτεινή σκάλα. Ένας μακρόστενος διάδρομος, που μύριζε κλεισούρα, πατώματα παμπάλαια πούτριντα, πόρτες κλειστές.

— Δεκατρία... δεκατέσσερα... δεκαπέντε...

— Στάθηκε η Μαρένα μπροστά σ' αυτή την κλειστή πόρτα κι' ένοιωσε, τ' α γονάτα της να λυγίζουν. 'Ο φόβος της νικούσε τον πόνο της εκείνη τη στιγμή. Την έπιασε κάτι σαν πανικός. Για μια στιγμή, σκέφθηκε να γυρίσει πίσω, να κατέβη τρεχάλα τη σκάλα, να φύγει...

— Που να πάω, όμως, που να πάω;

— Ένα παράξενο συναίσθημα στην καρδιά της.

— 'Ερμηδιά! Λές κι' έρμηθώκε ο κόσμος!

— Άπ' τον καιρό, που θυμόταν τον εαυτό της, ήταν τριγυρισμένη από ανθρώπους, που την αγαπούσαν. Ποτέ δεν είχε βρεθεί έτσι μόνη, έτσι έρημη...

Στάθηκε τρέμοντας σύγκορμη, αναποφάσιστη. Κι' ίσως να μην αποφάσισε ποτέ να χτυπήσει την πόρτα, αν δεν έβγαине ξαφνικά από κάποιο δωμάτιο μια καμαριέρα. 'Ο λόγος το λέει δηλαδή καμαριέρα. Ήταν μια μεσόκοπη γυναίκα, ατημέλητη, αχτένιστη, με μια σκούπα κι' ένα σφουγγαρόπανο στο χέρι και με μια βρώμικη ποδιά ζωσμένη στη μέση της.

— Τί γυρεύεις, κοπέλλα μου; τη ρώτησε άμέσως, πρόθυμα.

— Την... την κυρία Κοντούλη, αποκρίθηκε σαν αυτόματο η Μαρένα, επειδή ντρεπόταν να πη, ότι στεκόταν έτσι εκεί μπροστά στο δωμάτιο, χωρίς λόγο...

— Μέσα είναι! Χτύπα! είπα ενθαρρυντικά η γυναίκα.

Κι' επειδή παρατήρησε πως δίσταξε η κοπέλλα, πήγε εκείνη και χτύπησε δυνατά, βροντερά σχεδόν, την πόρτα.

— Έμπρός! άκούστηκε από μέσα μια φωνή παραξεμένη, κάπως τρομαγμένη.

— Άνοιξε η καμαριέρα όρμητικά την πόρτα.

— Κυρία Στέλλα. Σ'ας ζητάνε! φώναξε δυνατά.

Κι' έσπρωξε σχεδόν μέσα τη Μαρένα, κλείνοντας πίσω της την πόρτα.

— Έτσι βρέθηκε η κοπέλλα μπροστά στην καινούργια της μητέρα, στην αληθινή της τη μητέρα.

— 'Η Στέλλα είχε πεταχτή όρθια, με τ'α μάτια πελώρια, άστραφτερά, με το στήθος της ν' ανεβοκατεβαίνει σ'α να είχε λαχανιάσει. Στεκόταν μπροστά στο κρεβάτι (ένα στενό, ξέστρωτο κρεβάτι, με σεντόνια αμφιβόλου καθαριότητας) και φαινόταν σ'α να είχαν ριζώσει τα πόδια της στο πάτωμα.

Το ίδιο κι' η Μαρένα στεκόταν στην πόρτα και θάλασε κανείς πως της ήταν αδύνατο να κάνει ένα βήμα.

— Έπί τέλους, πρώτη μίλησε η γυναίκα:

— Παιδί μου!...

Περίμενε πως τρέχε η κοπέλλα, πως θύεφε ίσως στην άγκαλιά της. 'Η Μαρένα όμως στεκόταν πάντα ακίνητη.

— Τότε προχώρησε η Στέλλα, πήγε κοντά της, ανοίγοντας την άγκαλιά της:

— Κόρη μου!

— 'Η Μαρένα έμεινε ακίνητη, λές και το κορμί της δεν είχε κλειδώσει, λές κι' είχε μεταμορφωθεί σε σιδερένιο αγαλμα...

— Καλώς το παιδί μου... Είμαι η μάννα σου, Μαρένα... 'Η μάννα, που σ'ε γέννησε...

— Τό έρω! αποκρίθηκε δίχως χαμόγελο η κοπέλλα.

— Δε μ' άγκαλιάζεις... δε με φιλάς;...

Κούνησε η Μαρένα άρνητικά το κεφάλι της:

— Όχι!...

— Μαρε μπράβο! φώναξε με ξαφνικό θυμό η γυναίκα. 'Ωραία σ'ε δασκάλεσαν, λοιπόν!... 'Ετσι σου είπαν να μου φερθείς;...

— Έγώ όμως δε θέλω να σ'ας φιλήσω...

— Γιατί, παιδί μου;

— Δεν αποκρίθηκε η κοπέλλα. Καταλάβαινε το θυμό να την πνίγει. Στη σκέψη πως η γυναίκα αυτή την ξεριζώνει έτσι θεληματικά από το σπίτι, όπου είχε ζήσει εύτυχισμένη, επαναστατούσε η ψυχή της.

— Δεν πειράζει... άς είσαι καλά... αναστενάζει η Στέλλα. "Ας μη μου μιλάς... άς μη μ' αγαπάς... Δεν πειράζει! 'Εγώ μια φορά σ' αγαπάω και δε μπορούσα πιά να βαστάξω χωρίς έσένα...

— Σούφρωσε τ'α φρύδια της η Μαρένα. Θάθελε να πη κι' αυτή κάτι, καταλάβαινε όμως πως κάθε της λέει θα ήταν μομφή και παράπονο. Γι' αυτό προτίμησε να σιωπήσει.

— Δεν κάθεται; της πρότεινε η Στέλλα, δείχνοντάς της τη μο-

ναδική καρέκλα του στενόχωρου δωματίου.

Κάθισε η Μαρένα, πνίγοντας ένα αναστεναγμό:

— Άφησε με να σε δω, να σε καμαρώσω!... είπα η Στέλλα, κутτάζοντάς την με περιέργεια. Είσαι αλγθέια όμορφη!... 'Ιδια κι' απαρτάλαχτη...

— Με ποιών... ρώτησε η κοπέλλα.

— Μέ... με τον πατέρα σου!... αποκρίθηκε, κάπως ταραγμένη, η Στέλλα.

— Ά!...

Θάθελε να ρωτήσει για τόν πατέρα της η Μαρένα, αλλά δεν τ' αποφάσισε. Ένοιωσε τόσο ζήνη αυτή τη γυναίκα, που πάγωνε η καρδιά της. 'Ετσι η κουβέντα τους σταματούσε κάθε τόσο.

— Έλεγε μια φράση η Στέλλα, ρωτούσε κάτι, έπειτα βάραινε ανάμεσα τους η σιωπή.

— Δε με ρωτάς τίποτε; της είπε επί τέλους.

— Τι να ρωτήσω; Έκανε διάφορα η Μαρένα.

— Για τόν πατέρα σου, για τ' αδέρφια σου...

— Θ'α τους δώ δλους... Δε θ'α τους δώ;...

— Είσαι παράξενο κορίτσι... Άλλά θα στρώσης... Στο σπίτι μας θα στρώσης... Δεν ξέρω πως σ' αναβρέσαν αυτοί...

— Σ'αν παιδί τους... αποκρίθηκε γρήγορα η Μαρένα.

— Δε μου λές... Λέω να φύγουμε άμέσως. Γιατί να πληρώσουμε άλλη βροδυά στο ξενοδοχείο; Νά φύγουμε με το βροδυνο τράινο. Άυριο πρωί θάμιασε στη Θεσσαλονίκη.

— Όπως βέλετε!

— Γιατί μου μιλάς με τό σεις;

— Πώς θέλετε να σ'ας μιλήσω;

— Μ'α είμαι μάννα σου... Νά με λές μαμά και να μου μιλάς με τό σύ...

— Έσκυψε το κεφάλι της η Μαρένα και δεν αποκρίθηκε...

— Τί θέλεις να κάνουμε ίσαμε τό βράδυ; ρώτησε η Στέλλα. Μήπως θέλεις να ψωνίσης τίποτε; 'Εχεις άπ' όλα;...

— Τί θέλετε... τί θέλεις να πής;...

— Νά, από φουστάνια. Μήπως σου λείπει τίποτα να τ'α νωρίσης, πνίν φύγης από την 'Αθήνα;

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της η Μαρένα.

— Έχω άπ' όλα...

— Εκείνη τη στιγμή έφερε ο θυρωρός άπάνω τις βαλίτσες της. 'Η Στέλλα έβαλε τις φωνές:

— Όλες αυτές οι βαλίτσες είναι δικές σου;

— Ναι!... με τ'α ρούχα μου... Παναγία μου! Προίκα ολόκληρη σου δίνουν!... Δεν πειράζει... χαρίζεις κάτι και στις αδερφούλες σου... Μήν τ'α ρωτάς πως περιμένουν...

— Όλο και με ρωτούσαν: «Θ'α μάς φέρη δώρα ή μεγάλη μας αδερφή... Θ'α μάς φέρη δώρα;...».

Την κτύπησε η Μαρένα με μάτια μεγάλα.

— Περιμένουν δώρα;...

— Γέλασε η Στέλλα.

— Έ... όσο και να πής... Κορίτσια πρ'ατα είναι... Κάτι περιμένουν... όχι και τίποτα σπουδαίο... Νά, κανένα λούσο... Καταλαβαίνεις τώρα...

— Πόσων χρόνων είναι; ρώτησε η Μαρένα.

— Ήταν η πρώτη έρώτηση που έκανε για την καινούργια της ούκονέγεια κι' η πρώτη στιγμή, που συνειδητοποιούσε μέσα της πως πραγματικά επέρεκε το π'απ σε άλλο περιβάλλον να συναντήσει άλλους ανθρώπους...

— Δεκαεπτά... τ'α τσαμένα μου... αποκρίθηκε πρόθυμα η Στέλλα. Δίδυμες!... Μοιάζουν δε

Επίμαχοι βίχλοι

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Μια κι' η χώρα μας έμπηκε στην Κοινή Την 'Αγορά κι' οι έλλίδες μας δεν πρέπει τελικώς να βγουνε φουφούδες, πλάνα θα καταστρωθουνε σοβαρά και σταθερά και θ' αρχίση η εξαγωγή μας από π'ήλινες... φουφούδες!

★

Άπό εκεί, λοιπόν, αν γίγη ό σφετς με τό καλό κι' άς εξαγωγήμε φουφούδες άπό... λάσπη και πηλό, γιατί υπάρχει πιθανότης την Ευρώπη να θαμπώσουν και τ'α οικονομικά μας έντελώς νά... ξελασπώσουν!

ΕΠΟΧΗ ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΗ

Μερικοί άπ' τους γιατρούς μας σάλον, ήδη, ξεσηκώνουν, γιατί με την άμοιβή τους τους άρρώστους χαντακώνουν και για μία επέμβασί τους την ταρίφα τους πατάνε και ολόκληρες χιλιάδες κι' ολοστρογγυλές ζητάνε.

★

Με τό δικίο του, έπομένως, τό κοινόν έχει σαστίσει και ντελίο τό π'άνε, αν σκεφθί πως θ' άρρωστήση, γιατί στην παλιόγιά μας, που τραβά νά γίγη οίκτηρή, θ'α του κάνουν κι' άπό πάνω... άφαιμάξεις οι γιατροί!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

Συνελήφθη ό Βουτυράκος, μόλις δεκατριετής και ύπόδειγμα, νομίζω, της συγχρόνου... ά ρ ε τ η ς, γιατί έσπευσε ν' άρπάξη στά μονγιά και στά κλεφτά, καρτοφύλακα γεμάτον με χαρτιά και με λεφτά!

★

Ζωηρή άνησυχία τέτοιο κρούσμα σου έμπνέει κι' αναστάτωσι σου φέρουν του άιώνος μας οι νέοι, γιατί βλέπεις ότι έχουν με τό κλέψιμο μεράκι και οι «βουτυράκια» μας, ή άλλως... Βουτυράκοι!

ΜΠΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΠΑΛΑΜΟΥΤΙ

Πλήθη ποδοσφαιροφίλων Πειραιώς και 'Αθηνών, είναι άνάστατα και πάλι κι' έχουν γίγη έξω φρενών, γιατί βλέπουνε άγώνες κάπως σκηνοθετημένους, δηλαδή εκ των προτέρων σχεδιασμένους και «φτιαγμένους».

★

Παραγίνονται οι άγώνες οι «αικέ», όπως καλούνται κι' άπό μέρος των φιλάθλων δυσφορίες έκδηλούνται, γιατί ύφίστανται, συνήθως, νταρνίαν κι' άγωνίαν και άντι νά δούν «παγνίδι», βλέπουν μάλλον... «συμπαιγνίαν»!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ...

Έπειδή ό Τουρισμός μας θεωρεί έπιτυχία τό νά φτιάγη στην Έλλάδα συνεχώς ξενοδοχεία, με ταχύτατον ρυθμόν του και με ζήλον θ'α φροντίση εύπρεπές ξενοδοχείον εις τ'α... Άδ'όρηα νά κτίση!

★

Γκράντ-ότέλ λοιπόν θ'α φτιάγη και στην πόλι των Άδ'όρων και μ' αυτήν την ευκαιρίαν άπεράνη κάποιος έίρων, ότι έχει ως πρόγραμμα του ό λαμπρός μας Τουρισμός νά μάς δείξη τί σημαίνει νέος... άδ'ορητισμός!

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Κλέφτης άγνωστος ως τώρα, δηλαδή μη συλληφθείς, παρέβιασε την πόρτα της Ματσούκα παρενθύς και με δεξιοτεχνίαν και θρασύτητα θυού, υετοητά πολλά έπήρε, ως και είδη σουγιάμου!

★

Άλλ' ό άγνωστος εκείνος, με την τόλμη του την τόση, άπό την άστυνομίαν άσφαλώς δε θ'α γλυτώση κι' άφου πήγε της... Ματσούκα τ'α υπάργοντα νά κλέψη, π'άπει ξύλο στά πλευρά του και... ματσούκι νά δουλέψη!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Όπως, ήδη, άνεγρόφη κι' έδηλώθη όρθά - κοφτά, τ'α πληρώματα των πλοίων θ' άπερηγούν κι' αυτά, γιατί πλείστοι πλοιοκτ'ηται τό τραδούν πολύ τό τέλι και ξεγνούν τ'α δσα τάζουν και... νερά κάνουν εν τέλει!

★

Θ' άπερηγούνε γιλιάδες ναυτεργάτες ήγουν ήτοι και θ'α πούν στους άμοδιούς και σ'όν κάθε πλοιοκτ'ητη, ότι τό παραδουλεύουν τό «νιλό τους τό νά!» και τό πλ'άρωμα των πλοίων δίχως... π'ήλ'οισα δεν ζή!

Γ.ΘΙΣΒΙΟΣ

μπορείς να τις ξεχωρίσεις... Και θέλουν να ντυνώνται ίδια... πανάθεμα τα!... πρόσθεσε χαιδευτικά. Τόσο, που δεν τ'α ξεχωρίζω ούτε έγώ, ή μάννα τους!... 'Ο λόγος το λέει δηλαδή... 'Εγώ τις ξεχωρίζω μια χαρά!... 'Επειτα, όσο και νά μοιάζουν... είναι αλλοιώτικες... Νά, ή Καίτη είναι πιο εύσωμη... ολόκληρη γυναικα!... 'Η Ρούλα είναι λίγο αδύνατη... Άλλά θ'α τις δ'ης...

— Τι λές να τους πάω για δ'όρο;... είπα η Μαρένα, με ύφος στενόχωρο.

— Έλα, καλέ, δε ντρεπέσαι... φώναξε η Στέλλα. 'Ετσι τό είπα... 'Επειτα, άφου έχεις έσύ τόσα λούσα, κάτι θ'α βρεθί να τους χαρίσης, νά ευχαριστηθουνε κι' αυτές...

Πάλι μια σιωπή ανάμεσα τους. Το μυαλό της Μαρένας έτρεχε στη Θεσσαλονίκη... Προσπαθούσε να δ'η μπροστά της τα δυό κορίτσια... Τ'α δυό έβαν αυτά κορίτσια, που θ'α λέγονταν αδελφές της!... Αυτό ήταν κάτι καινούργιο. Δε θ'α μπορούσε να πη αν αυτό ποινούωθε στην καρδιά της τόσα ήταν άπλη περιέργεια, κάποια τρυφερό σκέψη ή ίσως-ίσως κάποια αντίπαδη προκαταβολική... Πάντως, είχε αδελφές, κι' αυτό ήταν κάτι καινούργιο... Στο σπίτι, όπου είχε άνατροφή, δεν είχε αδελφές... Είχε όμως μια μάννα, ένα πατέρα, και τους είχε χάσει...

Μόλις σταμάτησε αύτο ή σκέψη της, τα μάτια της πλημυρίσαν δάκρυα...

— Κλαίς;... τη ρώτησε με παρόνομο η Στέλλα.

— Σκούπισε βιαστικά τ'α μάτια της ή κοπέλλα και δεν αποκρίθηκε...

— Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι... της είπα η μητέρα της. Δεν πρέπει να στενοχωριέσαι, παιδί μου! Πρέπει ίσα-ίσα να χαίρεσαι... 'Ισμε τώρα ήσουν σε έένα χέρια... Τώρα μπ'αίνες στο αληθινό σου σπίτι... Πρέπει να χαίρεσαι! Δε χτυπάει η καρδιά σου, που γνώρισε την αληθινή σου μάννα;...

Κατέβασε το κεφάλι η Μαρένα και σκούπισε ένα δάκρυ, που κυλούσε πάλι στα μάγουλά της.

— Σού είπα... σου είπαν την ιστορία... ρώτησε η Στέλλα σιγανά.

Κούνησε η Μαρένα καταφατικά το κεφάλι της.

— Κι' έσύ... έσύ, μέσα σου, δε μ' ένοιώσες;... ρώτησε πιο σιγανά η Στέλλα. Έσύ, μέσα σου, με καταδικάσες, Μαρένα;...

Μιλία η κοπέλλα. Δε θάξερε τί να πη. Αυτό δεν το είχε σκεφθί ακόμα. Δεν της είχε μείνει καιρός να τ'ο σκεφθί. 'Η σκέψη της ήταν τόσο γεμάτη από τόν πόνο, που την ξεριζώναν κι' από τη δυστυχία της για τό φέρσιμο του Λίνου...

— Σε ρωτάω!... φώναξε απότομα η γυναίκα. Σε ρωτάω Μαρένα!... Στ'α είπαν όλα;... Κατάλαβες πως τόκανα για τό καλό σου;...

— Τό κατάλαβα... αποκρίθηκε ξερά η κοπέλλα.

— Πρώτα-πρώτα... τη λυπόμουν τόσο την κυρά μου...

— Τόκανες από καλωσύνη;... ρώτησε έχθρικά η Μαρένα.

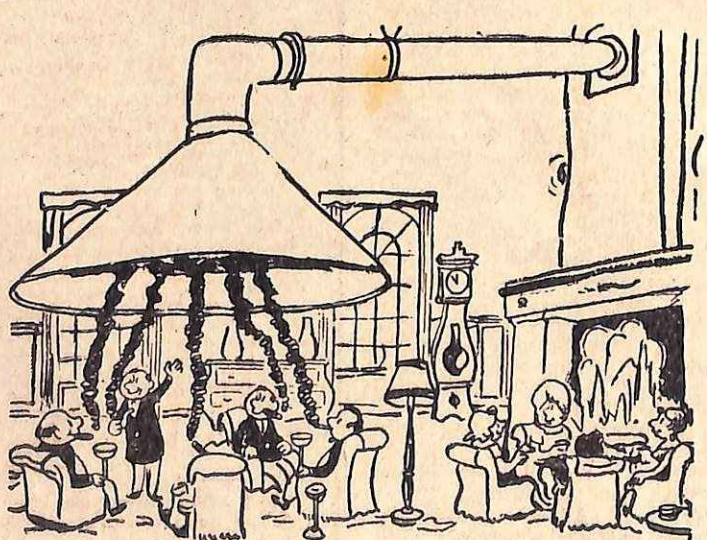
Κοκκίνισε η Στέλλα, κάτω από τό ζωηρό κοκκινάδι που φορούσε, τό μάγουλά της έγιναν πιο άλικά.

— Κι' από καλωσύνη, αποκρίθηκε. 'Επειτα, καταλαβαίνεις, δεν είσαι μικρή... Τι θάκανα;... Τ'α σ' έκανα;... 'Ο κόσμος είναι σκληρός για κοπέλλες άνυπνιγτες, πούλουν παιδί...

— Βλέπεις τ'α λάθη είναι για τους ανθρώπους... Κορίτσι άποστατέτο ήμουνα, άβγαλτη, άνδ'ηκε τότε... Βρέθηκε ή ώρα ή κακή... ή ώρα ή κακή...

— Τ'α λέτε δρεκνικά και βάζετε στο π'αί κάτι τιμές, που σου κόβουν την δρεξί!...

— Είναι δική μου επινόηση, γιατί ό καπνός ένοχλεί τη γυναίκα μου!...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΟΠΩΣ ΤΗ ΛΕΕΙ Η ΣΤΕΛΛΑ

— Δέ θέλεις να ξέρεις την Ιστορία... πώς γεννήθηκες...

— Έκανε η Μαργαρίτα μια άοριστη κίνηση.

— Νά... Δούλευα στην κυρία Βασιλειάδη... Τότε δηλαδή όταν πήγα στο σπίτι, ήταν κι ο άντρας της, ο Φίλιππος... Έπειτα, έφυγε για την Αίγυπτο...

— Αυτό το ξέρω...

— Ά, σ'α είπα, πρόσφερε με κάποια κακία η Στέλλα. Καλά... Δεν τ'α ξέρει όμως όλα εκείνη... Δούλευα, πού λες κι' ήταν όλα στενόχωρα... Καμιά χαρά δεν είχαμε τότε... Κορίτσι πρώτα ήμουν, δεκαοχτώ χρόνων κι' διορφή... όχι να στο παινεύω, Μαργαρίτα... απ' όπου και να περνούσα, γυρίζαν και με κυττάζανε... 'Η κυρά μου, πού να πιάσει χαρωπιά μπροστά μου... 'Ισως και να με ζήλευε λιγάκι... αλλά, ως είναι... 'Ετσι πού λες, ήμουν τριζάπη, πού λέει ο λόγος... Κι' εκείνος... Νά βρέθηκε στο βήμα μου... τί τ'α θέλεις, τί τ'α γυρεύεις... Τό κοκό γίνεται όποιο να πής άμην... 'Εγινε...

— Κι' εκείνος... ρώτησε η Μαργαρίτα, με κάποιο ενδιαφέρον... 'Εκείνος... έφυγε... Ναι, έφυγε... — Πού πήγε; — Κι' εγώ δεν ξέρω... Τόν έχασα...

— Δεν είναι ο άντρας σου τώρα;... — Όχι... ναί... δηλαδή, βέβαια... έπειτα με στεφανώθηκε... Τότε όμως έφυγε, τόν έχασα, δεν ήξερα αν θα γυρίσει, δε μπορούσα να σκεφθώ για γάμο... 'Η μουνά έρημη στον κόσμο. Τό μυαλό μου σταμάτησε... Κι' έκεινη... 'Η κυρά μου, να κλαίει και να με παρακαλή: «Δώσε μου τό παιδί... Τί θα τό κάνεις εσύ... Μονάχα δυστυχία τό περιμένει κοντά σου... Δώσε μου τό παιδί...» 'Εκλαμω πολύ, Μαργαρίτα, έκλαμω πολύ...

— Τό ξέρω...

— Στό είπα... ρώτησε άπορημένη η Στέλλα.

— Ναι, μου είπα, ότι έκλαμες πολύ...

— Πάλι καλά, πού στο είπα, ψιθύρισε με ίκανοποίηση η γυναίκα. Σκοτώθηκε στο κλάμα... Σ' έδωσα όμως... Κι' έτσι έζησες ευτυχισμένη είκοσι χρόνια...

— Σηλάσες τά μάτια της έχθρικά άπάνω στη μητέρα της η κοπέλλα. 'Η έρώτηση της άκούστηκε σιγανή, άπελπισμένη:

— Καί τώρα γιατί με παίρνεις...

— Με πόνεσε για σένα... άποκρίθηκε χωρίς να την κυττάει η Στέλλα. Με πόνεσε για σένα, παιδί μου...

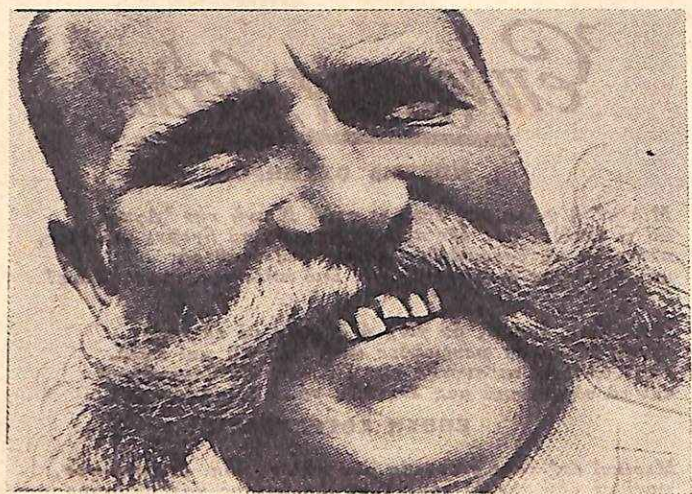
— Καί δε σκέφθηκες...

— Σταμάτησε. Θά ήθελε να της άνοιξη την καρδιά της, να της πει, ότι τό ξεριζώνω αυτό της ξεριζώνω την ίδια της την καρδιά... 'Αλλά τό μετάνιωσε. 'Αν της μίλουσε έτσι, θά πηγαίναε τ'σας κοντά της... Καί δεν ήθελε να πάει κοντά της... Θά τό θεωρούσε προδοσία στην άλλη μητέρα της ν' άνοίξει την καρδιά της σ' αυτή τη γυναίκα.

— Τί, παιδί μου; ρώτησε η Στέλλα.

— Τίποτα... Δεν πιστεύω να σκέφθηκες τίποτε... άποκρίθηκε πικρά η Μαργαρίτα.

— Όλα τ'α σκέφθηκες... είπε η Στέλλα. 'Αλλά, στο τέλος, συλλογίστηκε πώς πουνάει δεν περνάει καλύτερα ένα παιδί παρά στο σπίτι του, στο αληθινό του σπίτι και κοντά στη μάνα του τό γέννησε. 'Ετσι, πήρα την άπόφασί... 'Αλήθεια, τί θέλεις να κάνουμε ως τό βράδυ; Τό τραί-

ΑΣΦΑΛΙΣΕ ΤΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ ΤΟΥ

Ο κ. Τζέρρυ Ντουέρεντ έμπορος, έγκατεστημένος στο Μπίλλινγκτον της Άγγλιας, χαμογελά ευτυχισμένος από ασφάλισε σε μια σφαίρα έταιρεία τά τεραστίων διαστάσεων μούστακία του για τά όποια είναι υπέρφανος. Τό ποσό της ασφάλισως άνέρχεται σε 50.000 χάρτινες λίρες. Άγγλιας και προταγεί τα μούστακία αυτά κατά της... πυρκαϊάς και κατά της ένδεχομένης καταστροφής τους από κάποιο αδέσιο κυρία. Ο διευθυντής της ασφαλιστικής έταιρείας έμεινε, στην άρχή, έκπληκτος άκούοντας τό πρωτότυπο αίτημα του κ. Ντουέρεντ, τελικά όμως ο τελευταίος τόν έπεισε να ύπογράψη τό πρωτότυπο ασφαλιστικό συμβόλαιο.

νο φεύγει στις όχτώ... Λες να κά-
νουμε μια βόλτα;...

Δίστασε η Μαργαρίτα. Θάθελε να βγί έξω, να φύγει από αυτό τό στενόχωρο δωμάτιο, πού μύριζε χνοτίλα. 'Αλλά πάλι η σκέψι να κάνει περίπατο στην 'Αθήνα με τη γυναίκα αυτή, δεν την ένθουσίαζε... Κι' αν συναντούσε κανένα γνωστό της;... Τί έξηγήσεις θάδινε;... 'Όχι! 'Επρεπε να έξοφανιστή έτσι από την 'Αθήνα...

Τώρα μάλιστα συλλογιζόταν, ότι οι φίλες της θά τ'αφανίσουν. Πώς θά έξηγούσαν την έξοφάνισή της; — Σίγουρα, θά βάλλουν άλλα στο μυαλό τους. Θά νομίζουν, ότι έγινε καμιά άπαγωγή...

— Λοιπόν, τί λες; Πάμε; είπε άνυπόμονα η Στέλλα.

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της η Μαργαρίτα.

— Όχι! Καλύτερα να μείνουμε εδώ...

— 'Η άπάντησή της σά να στενοχώρησε τη γυναίκα.

— Όπως θέλεις... είπε με μισό στόμα. Μονάχα...

Δίστασε, έπειτα πρόσθεσε μ' ένα νευρικό γέλιο:

— Μονάχα, πού, αν μείνουμε μετά τις δυό τό άπόγευμα, πρέπει να πληρώσουμε τη νύχτα... Είναι άμαρτία από τό Θεό, κοροϊδιστικά λεφτά... 'Αλλά δεν πειράζει...

— Άσε, θά συνεννοηθώ... 'Αν δεν τό νοικιάσουν, ίσως να μάς κάνουν τη χάρη να μάς άφίσουν... Περιμένε μια στιγμή...

Σηκώθηκε η Στέλλα, βγήκε στο διάδρομο κι' η Μαργαρίτα άκουσε τη συζήτηση, πούκανε με την «καμαριέρα».

— Άν τό νοικιάσετε, κατεβαίνουμε κάτω, στην είσοδο, και περιμένουμε, δε μάς νοιάζει... Όσο όμως είναι άδείο τό δωμάτιο...

— Καλά, καλά, έκανε καλόβολα η γυναίκα. 'Όσο είναι άδείο, κανείς δε σ'α λεί τίποτε, καθήστε... 'Εξ άλλου, δε θά με ξεχάσης κι' εμένα...

Κάτι θά της έδωσε η Στέλλα, έπειδή την άλλη στιγμή άκουσε ή Μαργαρίτα τη φωνή της γριάς:

— Ευχαριστώ, κούκλα μου, ευχαριστώ... Τί την έχεις την κοχαριστώ... Τί σου λες; Νά σου ζήση... Πέλλα; Κόρη σου; Νά σου ζήση... Μιά χαρά κοπέλλα είναι, λεβεντιά... Κι' από πού είσαστε;

— 'Ηθελε όλα τ'α νέα κι' η Στέ-

λα έμεινε κάμποση ώρα στο διάδρομο να της τό διηγείται.

— Όλα αυτά ήταν καινούργια για τη Μαργαρίτα. Δε θυμόταν ποτέ νάχη πείσει σε ξενοδοχείο και νάπιασε κουβέντα με καμιά καμαριέρα ή Κλάρα. Παντού, όπου πήγαινε, ήταν τυπικό της, ευγένεια, υποκλίσεις. 'Ηταν κάτι άφαντα, νά ή καμαριέρα στο διάδρομο, να ένδιαφέρεται, να ρωτάει... Της έκανε έντύπωση πώς μίλουσαν έτσι οι δυό γυναίκες, λες και γνωρίζονταν από καιρό. Με λίγα λόγια, την κατατόπισε η Στέλλα:

— 'Ηρθα να πάρω την κόρη μου... Ναι, την είχα στην 'Αθήνα...

— Δούλε; είπε άπορημένη η γριά.

— Όχι! Τί λες, χριστιανή μου; φώναξε με άγανάκτηση η Στέλλα. Την είχαν σαν πριγκιπέσσα. Δε βλέπεις τις βαλίτσες της; 'Αλλά τώρα την πόνεσα και την παίρνω κοντά μου...

Μπήκε ξανά στο δωμάτιο χαρούμενη, γελαστή:

— Έν τάξει! Κάμε μια προσευχή να μη τό νοικιάσουν τό δωμάτιο ίσαμε τό βράδυ. Γιατί να δώσουμε ένα τριαντάρι τζάμπα;

— Έτσι βγαίνουν τά λεφτά; — Γούρλωσε η Μαργαρίτα τά μάτια της, Θάθελε να ρωτήσει:

— Ένα τριαντάρι; Υπάρχουν δωμάτια με τριαντάρα δρασμέ;...

— Άλλά δεν τόλμησε. Κι' έτσι έμειναν μέσα στο στενό, πνιγνό δωμάτιο, όσπου έφθασε ή ώρα να ξεκινήσουν.

ΦΤΩΧΙΚΟ ΚΟΥΡΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ταξίδευαν τρίτη θέσι. Κόσμος, στρίμωγμα, ζέστη. Δεν είχαν βρή άκρίβεις θέσεις κι' έτσι δεν ήξερε η Μαργαρίτα πού να βάλει τά πόδια χέρια της, πού να βάλει τά πόδια χέρια της, από τό ένα μέτρο καθόταν μια χοντρή γυναίκα, μ' ένα μωρό στην άγκαλιά της.

— Από τό άλλο μέρος, ένας νεαρός, ίσως είκοσιπέντε χρόνων, κακοσουλούπιτος και κακοντυμένος, πού την έτρωγε με τά μάτια του, και καθόταν η Στέλλα.

— 'Αντίκρισε καθόταν η Στέλλα, πού την είχε στην κοχαριστώ... Τί σου λες; Νά σου ζήση... Πέλλα; Κόρη σου; Νά σου ζήση... Μιά χαρά κοπέλλα είναι, λεβεντιά... Κι' από πού είσαστε;

— 'Ηθελε όλα τ'α νέα κι' η Στέ-

τσο της έβαζε μια φέτα λεμόνι στο στόμα και τη ρωτούσε πώς αισθάνεται.

Είχε κάνει πολλά ταξίδια ή Μαργαρίτα. Πάντα σε πρώτη θέσι. Κι' όταν ήταν να ταξιδεύουν νύχτα, άπαραίτητως σε βαγόν-λί. Βέβαια, είχε δη τά βαγόνια της τρίτης θέσεως, περνώντας για νάπη στο έστιάτοριο. Είχε δη ανθρώπους να στριμώχνονται, να κοιμούνται καθιστοί στις στενόχωρες θέσεις τους, ν' άκουμπάνε ο ένας στον άλλο του άλλου... Τά είχε δη όμως σαν πράγματα ξένα, σαν κάτι, πού δεν την ένδιέφερε και πολύ, σαν κάτι πού όπασθήτοτε δεν έπρόκειτο ποτέ να τό δοκιμάση ή ίδια. Καί τώρα...

Τό τραίνο έτρεχε μέσα στο νύχτα κι' ή μηχανή του έρριχνε κάθε τόσο τό ουδαιαχτό της στο σκοτάδι. 'Η γριούλα άναστήριζε και δεν ήξερε πώς να βολεψί.

— Ο άντρας της, δίπλα της, προσπαθούσε να πιάσει όσο γινόταν λιγώτερη θέσι, και της έλεγε ιστορικά:

— 'Ακούμπα άπάνω μου... Καλέ, μη σε νοιάζει... δεν κουράζομαι εδώ... δεν έχω ανάγκη... έννοια σου!... 'Ακούμπα όσο θές άπάνω μου!

Κι' έκεινη, αν και φαινόταν άρρωστη, προσπαθούσε να μη τό δειν βάρος και κάθε τόσο τόν ρωτούσε άνησυχή:

— Δε σε κουράζω; Πές μου την αλήθεια, δε σε κουράζω;...

Τους κυττάζε με άπειρη συμπάθεια ή Μαργαρίτα. Θάθελε να σηκωθεί, να παραχωρήσει τη θέσι της. 'Αλλά πάλι δε θά ώφέλουσε... Κι' έπειτα πώς θά περνούσε αυτή μια ολόκληρη νύχτα όρθια και πού;

Δίπλα της ή χοντρή γυναίκα δεινοπαθούσε με τό μωρό της. 'Ηταν ένας ολόκληρος παιδοσός ίσαμε δεκά μηνών, ζωηρό, άνήσυχο, ζιζάνιο. Όταν δε γελοούσε, έκλαιγε ή φώναζε ή χτυπούσε τά πόδια του, κλωτσούσε δεξιά κι' αριστερά.

— Άντε, κοιμήσου πιά, κακό μωρό νάχης!... φώναξε, κάποια στιγμή ή γυναίκα, πεθαμένη από την κοράση.

— Έπειτα γύρισε στη Μαργαρίτα:

— Νά τά παιδιά και τά καλά κοπέλλα μου, μην κάνεις παιδιά... Παντρεμένη είσαι;

— Όχι, άποκρίθηκε ή Μαργαρίτα, παραξενεμένη γι' αυτή την οικειότητα.

— Τό καλό, πού σου θέλω, να χαρής την έλευσή σου... Τί κατ'άλλα κι' εγώ;... Βρε άναθεματισμένο... με πέναντε στις κλωτσιές... Κιμά μούχες κάνει την κοιλιά μου...

— Έδωσε ένα μπατσάκι στο γυμό, ολοστρόγγυλο μπουτάκι του μωρού κι' εκείνο έβαλε τις φωνές, σά να τόπιγαν. Οι άγριοφωνάρες του μπορούσαν ν' άναστατώσουν ολόκληρο τό βαγόνι. Τότε άρχισε ή γυναίκα να τό καλοπιάει, να τό χαϊδεύει, να τό φιλάει, όσπου τό παιδάκι ήσύχασε και χάθηκε στην άγκαλιά της, με ύφος ίκανοποιημένο.

Ο νεαρός, δίπλα στη Μαργαρίτα, πολεμούσε να της πιάσει κουβέντα. Κάθε τόσο και κάτι τη ρωτούσε. 'Ηθελε να μάθει όλη της τη γενεαλογία. Κι' όσο ή κοπέλλα τό άπαντούσε με μονοσυλλαβα, τόσο γινόταν εκείνος και πιο έντολμητός, όσπου, για να τόν ξεφορτωθί ή Μαργαρίτα έκλεισε τά μάτια της κι' έκανε πώς κοιμάται. Άπελπίστηκε κι' εκείνος πώς θάπιασε κουβέντα, έκλεισε πώς τα του και, σε λίγο, τόν πήρε πραγματικά ό ύπνος. Ένας ύπνος μακάριος, τόσο πού κάθε τόσο, άσυναίσθητα, άκούμποσε άπάνω στη Μαργαρίτα με όλο του τό βάρος. 'Η κοπέλλα κυττάζε γύρω

της τρομοκρατημένη. 'Ηταν κάτι τό άφάνταστο γι' αυτήν να γέρνει έτσι άπάνω της ένας άγνωστος άντρας. Τό καταλάβαινε πώς δεν τόκανε από πονηρία, τόν έννοιωθε πώς κοιμόταν πραγματικά βαθύα. 'Εν τούτοις, έπαναστατούσε όταν καταλάβαινε τό βάρος του άπάνω της. Κυττάζε τη Στέλλα σά νάθελε να ζητήσει βοήθεια. 'Εκείνη όμως λαγοκοιμόταν, με κλειστά μάτια. Δεν την έπαίρνε για καλά ό ύπνος, όμως ξεκουραζόταν με τόν τρόπο της. Μονάχα ή Μαργαρίτα δε υπόρσσε να κλείση μάτι όλη τη νύχτα.

Δυστυχώς ή νύχτα ήταν μικρή και δεν άργησε να έξημερώση. Ζύγαναν στην Κατερίνη, όταν προβάλλαν οι πρώτες άχτίδες του ήλιου μέσα από ρόδινα και γκριζά σύννεφα. Λοξές άχτίδες θαμπές πού έπασαν σε κάτι δάλτους. Τά νερά άναψαν λες και μέσα από τά σπλάνχνα της γής άστραψε κάποιο φώς. Κυττάζε ή Μαργαρίτα έκστατική τό θέαμα. 'Ηταν κάτι, πού τόδελτε, πρώτη φορά. Είχε περάσει κι' άλλοτε από αυτή την περιοχή και θυμόταν πώς της είχαν φανί άσχημοι οι βάλτοι. Τώρα όμως, ό ήλιος πώς μεταμόρφωσε, τούς έκανε να φαίνονται πελώρια πολύτιμα πετρώδια στην άγκαλιά της γής.

— 'Ηταν τόσος ό ένθουσιασμός της, πού δεν βάσταξε, γύρισε στη Στέλλα και της έπτε αυθύορμητα:

— Θαύμα είναι αυτά τά νερά!... 'Εστριψε εκείνη τά χείλη της, κουνώντας τό κεφάλι της άποδοκιμαστικά:

— Βάλτο όλο άρρώστεια... Πότε θά κάνουν έργα κι' εδώ; Ένας Θεός τό ξέρει! Όλο λένε και λένε... και μένουν με τά λόγια.

— 'Η φωνή της ήταν σφιχή, τού φταχού άνδρώπου πούχει συνηθίσει στις ύποσχέσεις και στις άσκοπες προσδοκίες.

— Άναστέναι ή Μαργαρίτα και δε μίλησε πιά. 'Αθελά της θυμήθηκε, όταν ταξίδευε με την Κλάρα, έπαιρνε ή μά από τό στόμα της άλλης τα θαυμάσια έκφωνήματα. 'Ενοιωθαν κι' οι δυό τους την όμορφιά της έξοχής με τόν ίδιο τρόπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιοθύμορ

ΣΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

Ο πρόεδρος. Δε μου λες, κατηγορούμενη, στις έπιχειρήσεις σου αυτές είχες και κανένα συνεργάτη;

Ο κατηγορούμενος (λαποθύνη): Πού να βρης σήμερα τίμιο άνθρωπο να συνεργαστείς, κύριε πρόεδρε...

Στό σπίτι ενός τρομερού τσιγκούνη:

— Θά μείνεις μαζί μας στο γεύμα; — Ω, ευχαριστώ! Όχι, σήμερα, γιατί πεινώ... πάρα πολύ!...

Ο κ. Άφρημένος έχει καταγγείλει στην αστυνομία ότι τό έκλειναν τό πορτοφόλι του. Έπειτα από τρείς μέρες, όμως, ξαναπγαίνει και λέει στον αστυνόμο:

— Είχα κάνει λάθος κ. αστυνόμ. Δε μου έκλεισε κανείς τό πορτοφόλι μου. Τό είχα κλείσει σ' ένα συρτάρι και τό βρήκα.

Κι' ό αστυνόμος σοδαρά:

— Δυστυχώς, κύριε, έρχεστε πολύ άργά. Ο κλέφτης συλλέγηθε πιά και στάληκε στην Εισαγγελία!

Ο άφρημένος δικηγόρος:

— Άς παραδεχθώμε έστω, κ. εισαγγελέ, ότι ό ι λάτρη μου σκότωσε τη γυναίκα του. Σ'ας παρακαλώ όμως να λάβετε υπ' όψη σας ότι για πρώτη φορά της έκανε ένα τέτοιο πράγμα!...

«ΓΥΜΝΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΘΛΙΟΤΗΤΕΣ...»

— Είναι άωφρενικό, κύριε πρόεδρε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Τι συμβαίνει;

— Είναι έξω πάσης λογικής και

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

«ΓΥΜΝΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΘΛΙΟΤΗΤΕΣ...»

— Είναι άωφρενικό, κύριε πρόεδρε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Τι συμβαίνει;

— Είναι έξω πάσης λογικής και

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

— Όχι, κύριε πρόεδρε, ότι είπατε, είναι άπαράδεκτο, είναι τρομερό αυτό που συμβαίνει.

Αριστέρα: 'Ο Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Κέννεντυ: 'Αμερική και Ευρώπη... Έπ' α' ν' ω: 'Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Ντε Γκώλ: Γαλλία, Ευρώπη και 'Αμερική.

ΔΥΣΙΣ - ΑΝΑΤΟΛΗ: Έσωτερικά

Αι 'Ηνωμένοι Πολιτείες, ή Σοβιετική Ένωση και οι σύμμαχοί της

ΤΟ παιχνίδι, το δραματικό παιχνίδι, της διεθνούς πολιτικής, παίχτηκε σχεδόν συγχρόνως σε δύο δευτερεύουσες πόλεις, που τις χωρίζει ο 'Ατλαντικός: στη Γενεύη και στην Όττάβα.

Στη χαριτωμένη πόλη της 'Ελβετίας, στο παλιό μέγαρο της Κοινωνίας των 'Εθνών, στο συνέδριο του Γκάττ, κρίνεται η τύχη των σχέσεων των 'Ηνωμένων Πολιτειών και των Ευρωπαίων συμμάχων τους. Πίσω από τη μυστηριώδη γιά το πολύ κοινό νομισματική 'Εκκάττ, κρύβονται μερικές από τις πιο αδυσώπητες οικονομικές πραγματικότητες του καιρού μας. 'Εκκάττ είναι τα άρχικα της 'ΕΣυμφωνίας για τους τελωνειακούς και εμπορικούς δασμούς, δηλαδή ενός 'Οργανισμού, που αποτελεί παράρτημα των 'Ηνωμένων 'Εθνών και ασχολείται με το διακανονισμό του ύψους των δασμών, έπειτα από κοινή συμφωνία.

ΣΤΗ ΡΙΖΑ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Συχνά, στο προσκήνιο της Ιστορίας, στο φανταχτερό προσκήνιο, εμφανίζονται να παίζουν αποφασιστικό ρόλο, οργανισμοί, δυνάμεις και προσωπικότητες, που δεν είναι, στην πραγματικότητα, παρά οι κομπάρσοι των μεγάλων γεγονότων.

Το συνέδριο του 'Εκκάττ, με τους έφτακόσιους αντιπροσώπους πενήντα χωρών της Οικουμένης, χειρίζεται, χωρίς τυμπανοκρουσίες, μερικά από τα αποφασιστικότερα οικονομικά προβλήματα του καιρού μας.

Στο παλάτι της Κοινωνίας των 'Εθνών που ακούστηκαν στο διάστημα του μεσοπολέμου, τόσοι στείροι ηχητικοί λόγοι και θαύτηκαν άδεια τόσες ελπίδες, κριφθηκαν τώρα η τύχη των σχέσεων των 'Αμερικανών με τους συμμάχους των, με τρόπο ριζικό και ού-

σιαστικό.

'Η σύνοδος, βέβαια, του 'Εκκάττ, που μόλις τελείωσε, έθεσε άπλω τα προβλήματα, που η συζήτησή τους συνεχίζεται δραματικά στα παρασκήνια.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες υποστηρίζουν, για ώριμα βιομηχανικά τους συνεχίζεται δραματικά στα παρασκήνια.

Ο Φιντέλ Κάστρο, και ο Κρούτσσεφ στη Μόσχα: 'Η θέα του Σοβιετικού ηγέτη έναντι του Μάο - Τσέ - Τουνγκ ενισχύεται...

σι των δασμών... Στη γραμμή αυτή τις ακολουθούν, ως ένα σημείο, η Μεγάλη Βρετανία. Τα περισσότερα κράτη της Κοινής 'Αγοράς, με έπικεφαλή τη Γαλλία, αγωνίζονται να προστατεύσουν τα προϊόντα τους. 'Οχι, βέβαια, μέσα στα έθνη τους σύνορα, αλλά στα πλαίσια της Κοινής 'Ευρωπαϊκής 'Αγοράς, που, αν μειωσθ ριζικά τους δασμούς της γιά τα 'Αμερικανικά προϊόντα — γιά ώρισμένα τουλάχιστον απ' αυτά — θα κινδυνεύσει με οικονομική κατάρρευση...

Οι σύνεδροι του 'Εκκάττ, δεν έχασαν, βέβαια, την καλή τους προσωπική διάθεση, λόγω της δραματικής σοβαρότητας των προβλημάτων, που είχαν ν' αντιμετωπίσουν, σοβαρότητας, άλλωστε, που το μεγάλο κοινό, με δυσκολία υποψιάζεταν...

Στα διαλείμματα των συνεδριάσεων, έκαναν τον περιπάτο τους, στον κήπο του παλατιού της πρώην 'Κοινωνίας των 'Εθνών, θαυμάζοντας τα ώραία παγώνια, που άπλωναν τα πολύχρωμα και λαμπέρα φτερά τους...

'Ο Πρόεδρος Κέννεντυ, λίγο πριν από τη σύνοδο του 'Εκκάττ, κατάρθωσε να πείση το Κογκρέσο να υιοθετήση ένα πραγματικά επαναστατικό νομοσχέδιο γιά την 'Αμερική: τη μείωση των δασμών της 'Αμερικής μέχρι πενήντα και σε ώρισμένες περιπτώσεις οδόντας τοίς έκαστο, με τον όσο πάντως της αμοιβαιότητας.

Το μέτρο είναι επαναστατικό γι'αυτό, γιά πολλές δεκαετίες, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες έζησαν πίσω από τα πανύψηλα τείχη της δασμολογικής τους προστασίας, πιστεύοντας, ότι μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορούσαν να προστατέψουν τα ημερομίσθια των εργατών τους από τα πολύ χαμηλότερα των διαφόρων άλλων χωρών.

Βέβαια, οι 'Αμερικανικοί δασμοί, θα μειωθούν, μόνο στην περίπτωση και στο ίδιο ύψος, που

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

και μιά άλλη Δύσας θα υιοθετήση το ίδιο μέτρο και γιά τα ίδια προϊόντα. Και ακριβώς έδω κρύβεται όλη η σοβαρότητα του προβλήματος.

Η ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

'Η Ευρώπη σήμερα — ή Δυτική Ευρώπη — οικονομικά, δεν είναι πιά διχασμένη, όπως άλλοτε. 'Η Κοινή 'Ευρωπαϊκή 'Αγορά αποτελεί μιά ζωντανή πραγματικότητα. Κανένα μέλος της Κοινής 'Ευρωπαϊκής 'Αγοράς — που δημιουργήθηκε, άλλωστε, με τη θερμή συμπαράσταση και τις εύλογες της Ουάσιγκτων — δε μπορεί, αλλά ούτε και έπιθυμεί να προχωρήσει σε μιά χωριστή οικονομική συμφωνία με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

'Η Κοινή 'Ευρωπαϊκή 'Αγορά προχώρησε, με γρήγορα βήματα, προς τους σκοπούς της, αποτελώντας σήμερα μιά καινούργια οικονομική δύναμη, σε πλήρη εξέλιξη.

'Αν αυτή τη στιγμή το συμβούλιο της Κοινής 'Αγοράς αποφασίσει να μείωση σε σοβαρό πο-

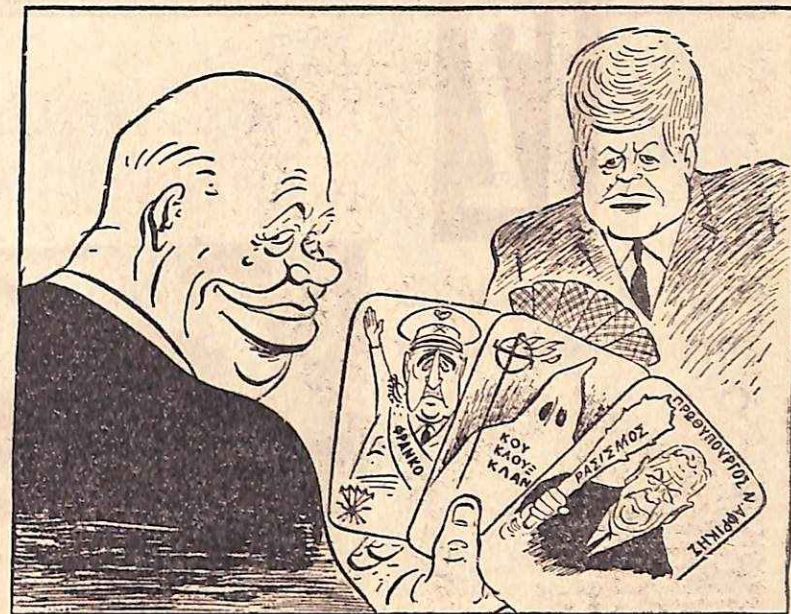
Το πόκερ Κρούτσσεφ — Κέννεντυ: 'Ο Σοβιετικός ηγέτης, έχει μερικά άπο... 'Αλλά και ο 'Αμερικανός Πρόεδρος είναι έτοιμος γιά δράσι!

δραματικό πρόβλημα του πολέμου και της ειρήνης, ούσιαστικά το αποφασίζουν — πρέπει να το αποφασίζουν — γιά λογαριασμό όλης της Δύσεως, οι 'Αμερικανοί.

'Ο Ντε Γκώλ και ή Γαλλία πιστεύουν, ότι ή Ευρώπη, και σαν οικονομική δύναμη και σαν στρατιωτική, αποτελεί ένα γίγαντα, που τώρα ξυπνήσε και δε μπορεί να έχη κηδεμόνες. Γι' αυτό, ή άμυνα της Ευρώπης πρέπει ως ένα σημείο τουλάχιστο, να είναι αυτόνομη.

'Υπάρχει, άλλωστε, πάντα ή ύποψία σε ώρισμένους 'Ευρωπαίους κύκλους, ότι μπορεί κάποτε να γίνη μιά 'Αμερικανοσοβιετική συνενόηση σε βάρος των 'Ευρωπαϊκών συμφερόντων...

'Η δημιουργία μιάς 'Ευρωπαϊκής αυτόνομης πυρηνικής δύναμης κρούσεως — υποστηρίζει ο Ντε Γκώλ — θα αποτελή ένα ισχυρότατο διπλωματικό όπλο γιά

την δξύτητα, όχι μόνο δεν είναι επικίνδυνες, αλλά, ως ένα σημείο,

της διεθνούς πολιτικής, που δεν είναι ούτε εύκολα, ούτε απλά...

ΚΡΙΣΙ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΟΣΧΑΣ - ΠΕΚΙΝΟΥ

'Αν ή Δύσι αντιμετώπιζε τα δικά της έσωτερικά προβλήματα, ή 'Ανατολή έχει φτάσει — ιδιαίτερα στο πρόβλημα των σοβιετοκινεζικών σχέσεων — σε πολύ επικίνδυνο σημείο. Οι πολιτικές διαφωνίες άναμεσα στη Μόσχα και στο Πεκίνο, έφθασαν στα όρια της διασπάσεως.

Το Πεκίνο, έπειτα από μιά σύντομη ανάπαυλα, επανέλαβε, τις τελευταίες ήμέρες, με τρόπο έντονότερο, τις κατηγορίες του έναντι της Μόσχας: 'Ο Κρούτσσεφ έγκατέλειψε τη γηνησία επαναστατική γραμμή, ή Μόσχα υποτάχθηκε στον Κέννεντυ, ο 'Λεβινισμός πέθανε στη Σοβιετική 'Εκκάττ...

Αυτές είναι μερικές από τις κατηγορίες του Μάο-Τσέ-Τουνγκ, που ο Κρούτσσεφ, βέβαια, όχι μόνο δεν άφίνει αναπάντητες, αλλά και καταγγέλλει επίσημως το Πεκίνο, ότι αποτελεί με την πολιτική του θανάσιμο κίνδυνο γιά την ειρήνη.

Οι γέφυρες των δύο πόλων του παγκοσμίου κοινοποινικού κινήματος — της Μόσχας και του Πεκίνου — δε γκρεμίστηκαν ο'ότελν. Το καλά πληροφορημένο διεθνές παρασκήνιο βεβαιώνει, ότι, σε λίγες μέρες, θα συναντηθούν στο Κρεμλίνο, σε μυστική σύσκεψη, ο γενικός γραμματέας του κοινοποινιστικού κόμματος της Κίνας Τσενγκ Χσάο Πινγκ, και ο περιόφημος Σουφλάφ θωροπτικός του κοινοποινιστικού κόμματος της Σοβιετικής 'Ενώσεως.

Στο μεταξύ, ή έπίσκεψη του Φιντέλ Κάστρο — του αγαπημένου παιδιού του παγκοσμίου σοσιαλιστικού κινήματος — στη Μόσχα, ένάναψε πολύ την προσοχή της του Κρούτσσεφ. 'Αλλά γεγονός είναι, ότι ή απόλυτη εμονολιθικότητα του 'Ανατολικού συνασπισμού άνήκει στο παρελθόν...

Δύσας και 'Ανατολή αντιμετώπιζουν τα βασικά προβλήματα των 'Ενδοσοβιετικών τους σχέσεων. Και αυτό αποτελεί μιά ακόμα άποδειξη, ότι ο κίνδυνος του πολέμου, ο τραγικός κίνδυνος της πυρηνικής καταστροφής, άπομακρύνεται...

προβλήματα των δύο συνασπισμών

σοστό τους προστατευτικούς δασμούς της έναντι της 'Αμερικής, οι συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες.

Οι διαφωνίες αυτές, οι δξύστες διαφωνίες μέσα στα πλαίσια του δυτικού κόσμου, γιά την οικονομική και εμπορική πολιτική, αποτελούν και τη βάση των πολιτικών διαφωνιών τους.

ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

'Η απόφασι του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Ντε Γκώλ να μην έπιτρέψη την είσοδο της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή 'Ευρωπαϊκή 'Αγορά, οφείλεται κυρίως και στο γεγονός, ότι το Λονδίνο ευθυγράμισε τη θέση του — στον οικονομικό τομέα — με την Ουάσιγκτων...

Στην Όττάβα, στην 'Ατλαντική διάσκεψη, τοποθετήθηκαν, σε δραματικές μυστικές συνεδριάσεις, τα πολιτικά, στρατιωτικά και στρατηγικά προβλήματα των δυτικών συμμάχων.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες υποστηρίζουν την άναγκη της δημιουργίας μιάς κοινής διασυμμαχικής δύναμης, που θα είναι εξοπλισμένη με πυρηνικά όπλα...

Στην πραγματικότητα, βέβαια, ή κοινή διασυμμαχική αυτή δύναμη — ή πολυεθνική αυτή δύναμη — θα διοικείται από τους 'Αμερικανούς, με συμβουλευτικό μόνο ρόλο των συμμάχων τους...

'Οχι, τονίζει ο Ντε Γκώλ, στις παραπάνω άποψεις. 'Η Γαλλία θα δημιουργήσει — δημιουργεί ήδη — τη δική της πυρηνική δύναμη κορύσεως που με κανένα τρόπο δε θα θέσει κάτω από τις διαταγές των 'Αμερικανών.

Πίσω από την δξύτατη αυτή διαφωνία βσιόσκεται ένα απλό, αλλά και δογματικό πρόβλημα: Ποιος θα πιέσει το δάχτυλο στη σκανδάλη, την ώρα του υπερτάτου κινδύνου;

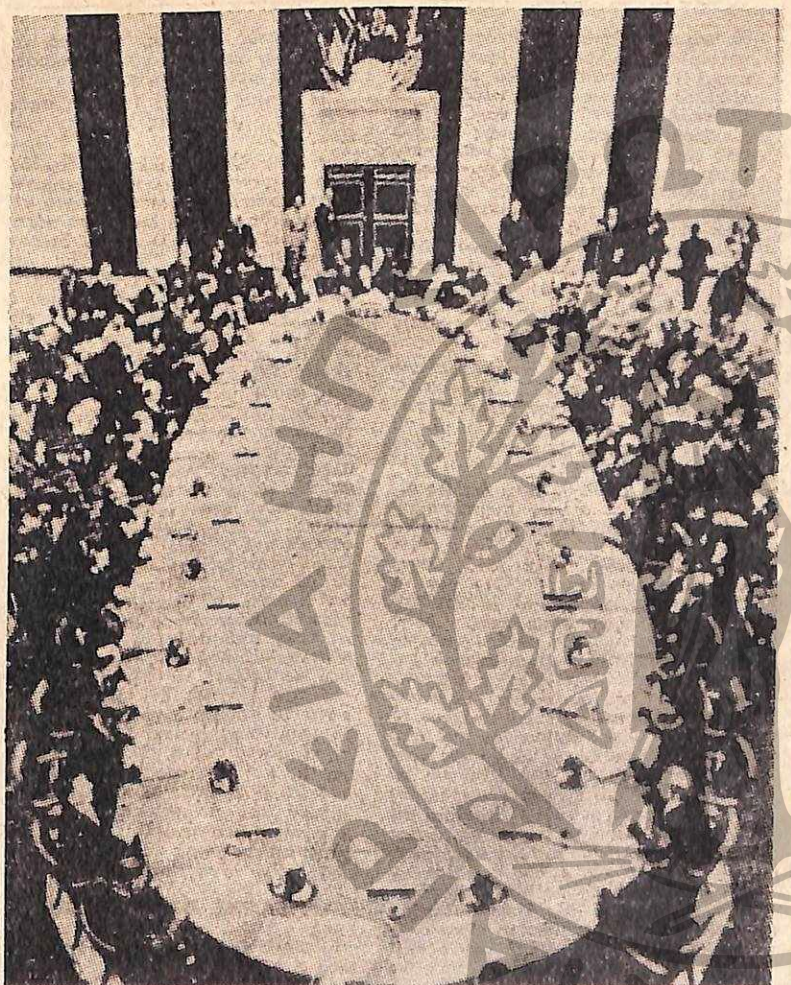
ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ

Με την 'Αμερικανική άποψη, το

την υποστήριξι των 'Ιδιαιτέρων' συμφερόντων της Ευρώπης...

Οι διαφωνίες, βέβαια, στους κόλπους της Δύσεως, μ' όλη τους

είναι και γόνιμες, γι'αυτό έπιτρέπουν — όταν δεν υπερβαίνουν ώρισμένα όρια — την πληρέστερη αντιμετώπισι των προβλημάτων

'Η 'Ατλαντική διάσκεψη στην Όττάβα: Διαφωνίες στο NATO...

Η Χ. Βασόν

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

Τί έτοιμάσε έφέτος τo Σαίν Τροπέζ

Η Χ. Σός

Η ΜΑΝΤΑΜ Βασόν και η μαντάμ Σός, οι δυο περίφημες «εμπόρισσες» του Σαίν Τροπέζ, λανσάρουν τη νέα μόδα της πλάζ. Κι' έρετος, η διεθνής «στολή» των πλάζ θα εξαπλωθεί σ' όλο τον κόσμο, ξεκινώντας απ' αυτό το χωριό των ψαράδων και των εκατομμυριούχων. Ένας προσεχτικός παρατηρητής, όμως, δε μπορεί παρά να διακρίνει, ότι η αρχική μεγάλη «ώθηση» έχει άρchiσει να υποχωρή. Γιατί στα φετινά «μοντέλα για την πλάζ» του Σαίν Τροπέζ, υπάρχουν περισσότερες ιδέες ανανεωμένες, παρά πραγματικοί νεωτερισμοί. Δεν αποκλείεται, όμως, να γίνουν δεχτές από το γυναικόκοσμο με τον ίδιο ενθουσιασμό, που έγιναν τα περασμένα χρόνια οι πραγματικές πρωτοτυπίες. Γιατί, βλέπετε, οι γυναίκες είναι φτιαγμένες έτσι. Τους άρεσει να ακολουθούν «αυτό που συνηθίζεται» και οι «στολές» της πλάζ του Σαίν Τροπέζ, πέρα από τις επαναλήψεις και τις αντιγραφές, είναι πραγματικά αυτές, που σήμερα «συνήθίζονται» σ' όλο τον κόσμο.

Πριν από μερικά χρόνια — και για μεγαλύτερη ακρίβεια, από την ήμερα, που η Μπριζίτ Μπαρντό παντρεύτηκε τον Ζακ Σαρριέ, φορώντας ένα φουστανάκι από βαμβάκερο καρρό, στολισμένο με λευκή δαντέλλα, που το είχε αγοράσει από κάποιο μαγαζάκι του λιμανιού — ο αγώνας για την κατάκτηση των πλάζ δε γίνεται πια ανάμεσα στις μεγάλες ετικέτες, που έχουν τις έδρες τους στο Παρίσι, στο Κάπρι και στην Καλιφόρνια, αλλά ανάμεσα σε δυο μικρές «εμπόρισσες» της Νίκαιας, που εγκαταστάθηκαν στο Σαίν Τροπέζ και άνοιξαν δυο παράξενες «μπουτίκ» σε απόσταση εκατό μέτρων τη μία από την άλλη. Μέσα σ' αυτά τα «μαγαζιά» προσπάθησαν να διαπληκτούν την ακατάστατη και αναστατωμένη ύψη των «μπλάζ», μα και οι δυο φρόντισαν να προσλάβουν έξυπνες και κομψές πωλήτριες, που πληρώνονται καλά και κάνουν τη δουλειά τους άκρως καλύτερα.

Πρέπει να πιστέψω κανείς, ότι ο αμείλικτος ανταγωνισμός, που φαίνεται να γίνεται ανάμεσα στις δυο αυτές «κυρίες» της μόδας της πλάζ, είναι, στην πραγματικότητα, ψεύτικος και ότι κρύβει μια κρυφή σύλληψη και ίσως συνεργασία. Αυτό είναι εύκολο να το υποψιαστεί ή, μάλλον, να το καταλάβει κανείς,

Η περιφημη βαμβάκερη μπλουζίτσα με νεκρολή «Τ» θα είναι της μόδας κι' αυτό το χρόνο. Η μαντάμ Βασόν που τη λάνσαρε πέρυσι, τη προτείνει και πάλι, μα αυτή τη φορά έχει αντικαταστήσει την άγκυρα με σχέδια, που παρουσιάζουν τον κόλπο του Σαίν Τροπέζ. Αυτό το μπλουζάκι φορούνται με πανταλόνια «Βερμούδα» ή με φούστες με χαμηλή μέση.

Παρατηρώντας πόσο καταπληκτικά όμοιες είναι οι εμπνεύσεις τους. Μα με ένα καλά υπολογισμένο διαφημιστικό σύστημα, η ηλικιωμένη και παχουλιά μαντάμ Βασόν και η νεαρή και κομψή μαντάμ Ρεζύ, που λέγεται και «Σός», επιμένουν να μη γνωρίζονται, δε χαιρετιούνται, όταν τύχει να συναντηθούν και ή

κάθε μία τους υποστηρίζει, ότι ή άλλη την αντιγράφει.

Έτσι, όταν ή μία προτείνει ένα βαμβάκερο πουλόβερ, ή άλλη κεντημένη στο κέντρο του στήθους, ή άλλη λανσάρει ένα παρόμοιο πουλόβερ, ή μία ένα τιμόνι σπαρτισμένο στο ίδιο σημείο.

Το μυστικό των δυο «μαντάμ» είναι ένα: Παρουσιάζουν κάθε φορά ή ιδεούλα, ή παραξενιά, που στοιχίζει λίγο και που έρεθίζει τη φαντασία.

Αυτή την «ιδεούλα» την εκμεταλλεύονται ύστερα με τη βοήθεια ής μεγάλης εμπορικής οργάνωσης, που παρουσιάζει τα μοντέλα Βασόν και τα μοντέλα Σός, στα μεγάλα παρισινά καταστήματα και στις κοσμητικότερες πλάζ της Εύρώπης και της Αμερικής.

Και νά τώρα, σ' ένα σύντομο φωτογραφικό ρεπορτάζ, μερικοί από τους νεωτερισμούς, που λανσάρει έφέτος το Σαίν Τροπέζ.

Ο Ο

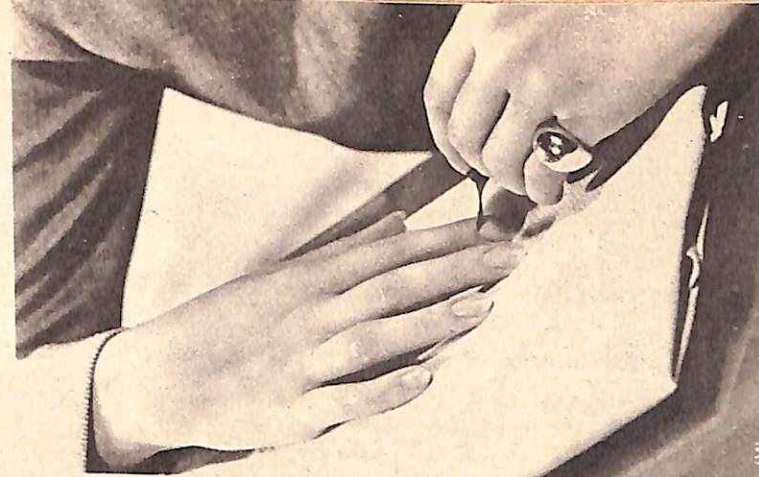
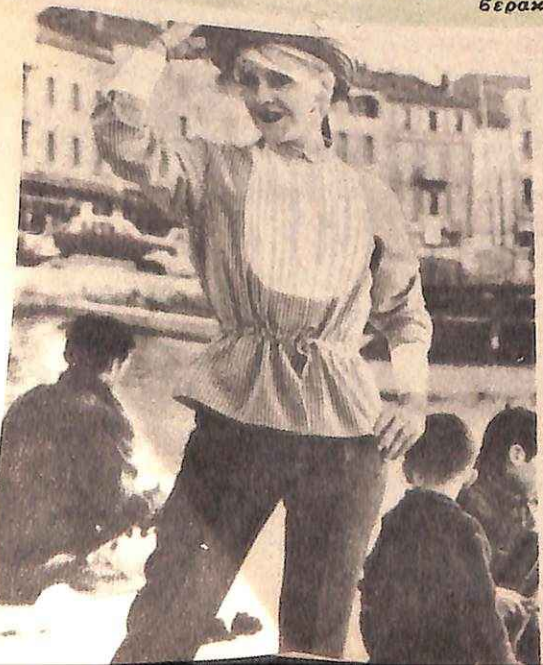
ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

Ο καλύτερος τρόπος για ν' αφαιρέσετε απ' το πρόσωπό σας τα μαύρα μπιμπικία, είναι οι κομπρέσες με πολύ ζεστό νερό. Μπορείτε επίσης, το βράδυ, πριν πλαγιαστείτε, ν' αγγίζετε καθένα τους μ' ένα βαμβάκι, βρεγμένο σε μίγμα από 4 γραμ. δέκιον δξύ, 3 γραμ. γλυκερίνη και 4 γραμ. καολίνη. Έτσι, μόλις κινούν πολύ και βγαίνουν ύστερα εύκολάτα, αν τα πιέσετε ελαφρά με τα δυο νύχια σας, ή μ' ένα ειδικό μικρό εργαλείο, που πουλιέται στα μπουτυλέρια. Πρέπει όμως ναχετε απολυμάνει τα χέρια σας με οινόπνευμα, για να μη μολυνή το μέρος εκείνο και σχηματισθή ένα μικρό κι' επιμόνο σπείρι.

Αν, ωστόσο, παρ' όλη αυτή την προφύλαξη, σχηματισθή το σπείρι, μεταχειριστείτε το εξής φάρμακο, που το ξεραίνει και το εξαφανίζει γρήγορα:

Θειικός χαλκός, 1 γραμ. Θειικός ψευδαργύρος, 3 γραμ. Κεκορεσμένη διάλυση καμφοράς, 150 γραμ. Αναλύετε μιά κουταλιά απ' το υγρό αυτό σ' ένα ποτήρι νερό, βρέχετε ένα βαμβάκι και τ' αφήνετε πάνω στο σπείρι ένα λεπτό της ώρας.

Ας ιοτερά: Πάλι της μαντάμ Βασόν αυτό το χαριτωμένο καρρό πουκαμισάκι με άσπρο «επιστήθιο» και παρόμοια ρεβέρ στα μανίκια. Όπως δείχνει ή φωτογραφία, το πουκαμισάκι αυτό φοριέται κατά προτίμηση με μακρόν πανταλόνι. Η μαντάμ Σός προτείνει έφέτος και κάποιον για πλάζ από ύφασμα χωριάτικου σεντονιού, κεντημένα με μικρά μοτίβα. Μ έ ο ο ν: Νά κι' ένα άλλο «νερό κομμάτι» από την γνωριμότητα για πλάζ, που ή μαντάμ Σός και ή μαντάμ Βασόν προτείνουν γι' αυτό το καλοκαίρι: Το πουκαμισάκι είναι από ανωτερό ύφασμα βαμβάκερο, με σταυρωτά κομμάτια και μακρόν μανίκια, με ρεβέρ από ύφασμα ριγέ όμοιο μ' εκείνο του ντεντρού γιανιά. Από το ίδιο ύφασμα της μπλούζας γίνονται και καπέλλα σε διάφορες μοντέρνες φόρμες. Δ ε ξ ι α: Η μαντάμ Βασόν προτείνει κι' αυτό το βαμβάκερο πουλόβερ, χωρίς μανίκια και με λαιμό ψηλό σε στύλ «ποδηλάτη».

Τα χέρια φαίνονται πάντα όταν εργάζεστε, όταν ταπειλιάτε, όταν τρώτε ή όταν πίνετε. Είναι το πρώτο πράγμα που προσέχουν όλοι σ' εσάς. Πρέπει να τα φροντίζετε πάντα.

ΟΜΟΡΦΑ ΧΕΡΙΑ

για νά σάς τα συγχωρούν όλα

Τα χέρια μιλούν, τα χέρια τα λένε όλα για σάς, για την ευαισθησία σας, για την προσωπικότητά σας. Αυτά χέρια, άπαλά, περιποιημένα, μπορούν να κάνουν να περάσουν σε δεύτερη μοίρα πολλά άλλα ελαττώματα.

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΠΛΕΝΕΤΕ

Ξέρετε να πλύνετε και να στεγνώσετε τα χέρια σας; Δεν φτάνει να τα περάσετε κάτω από το νερό, χρησιμοποιώντας μόνο σαπούνι. Χρησιμοποιήστε πάντα νερό χλιαρό, ποτέ πολύ κρύο κι' ένα καλό σαπούνι με βάση τη λαβανίνη. Περάστε τα ύστερα με μισό λεμόνι, φροντίζοντας να τα τρίψετε άκρως και πάνω στα νύχια για να τους αφαιρέσετε κάθε λεκέ. Τα ξεβγάλετε πάντα με χλιαρό νερό και τα στεγνώνετε με μιά μαλακή πετσέτα, χωρίς να τα τρίψετε. Ύστερα κάνετε ένα μασάζ με μιά καλή κρέμα, με μιά μαλακή κίνηση, από τα δάχτυλα ως τον καρπό, μέχρι να απορροφηθή εντελώς ή κρέμα. Τελειώνοντας, ψεκάσετε τα χέρια με λίγη κολλώδη.

ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

Πριν απ' όλα θα αφαιρέσετε το σμάλτο με ελαφρές κινήσεις σιλικόνης ή υδατοδιαλυτούς υλικούς και ύστερα θα πλύνετε καλά τα χέρια, καθαρίζοντας τα νύχια μ' ένα σαπούνι μενού. Τα νύχια κόβονται με τις ειδικές τανάλισες και ύστερα λυμαίνονται με δυο τύπους λιμας, πρώτα με τη μεταλλική και ύστερα με τη λιμα από γυαλόχαρτο, που αφαιρεί και τις τελευταίες ανωμαλίες. Τις πετσούλες τις σπρώχνετε με το ειδικό μπαστούνι ή τις κόβετε μ' ένα γυριστό ψαλίδι, προσέχοντας να μη ματώσετε. Αν συμβή αυτό, απολυμάνετε άμεσα τη μικρή πληγή με οινόπνευμα. Ύστερα, απλώνετε πάνω στα νύχια την ειδική μαλακτική κρέμα, τα ξεβγάλετε, τα στεγνώνετε και περνάτε μιά βάση, πριν από το σμάλτο, για ν' απορροφήτε τους λεκέδες. Το σμάλτο απλώνεται σε δυο ελαφρά στρώματα και ύστερα τα αφήνετε να στεγνώσουν εντελώς. Όταν το σμάλτο θα έχη στεγνώσει, περνάτε γύρω από κάθε νύχι ένα σπόρο, που έχετε τυλίξει στην άκρη του λίγο μπαμπού, βουτηγμένο σε άσπρον, για να γίνει πιο καθαρό το σχήμα. Το σχήμα των νυχιών θα πρέπει να είναι οβάλ και το μήκος τους όχι υπερβολικό. Το χρώμα του σμάλτου πρέπει να είναι συντονισμένο με το χρώμα των χειλιών.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΓΑΝΤΙΑ

Τα γάντια είναι για κάθε εποχή, ακόμη και για το καλοκαίρι, ή καλύτερη προστασία για τα χέρια. Φοράτε γάντια, όταν γράφετε, όταν χρησιμοποιείτε γάντια στο σπίτι, για το πλύσιμο των πιάτων, για το πλύσιμο των ρούχων (πλαστικά) για το σκάσιμο του κήπου (από χοντρό δέμα).

Για όσες γράφουν με γραφομηχανή ή παίζουν πιάνο: Τα νύχια σπάνε εύκολα και τα δάχτυλα γίνονται τεταγμένα. Κρατάτε τα νύχια σας κοντά, κάνετε κάθε βράδυ μασάζ στις άκρες των δακτύλων και τσιμπάτε ελαφρά όλο το χέρι από τα δάχτυλα μέχρι τον καρπό.

Για όσες ούδουν: Ο δείκτης του άριστερου χεριού είναι κατατοντισμένος από τη δελόνα. Περνάτε κάθε πρωί από πάνω του ελαφρόπετρα και βγάλετε με λεμόνι το σκορφο λεκέ, που αρχίζει να σχηματίζεται.

Για όσες καπνίζουν: Ο καπνός κινδυνεύει τα δάχτυλα. Σαπονίζετε κάθε μέρα τα χέρια με νερό ζεστό και περνάτε τα κινδυνεύοντα δάχτυλα με χυμό λεμονιού.

Για όσες κάνουν σπόρ: Αρρωμένες άσχημες προσκολλών κάλους στην παλάμη (άκρη και ή χρησιμοποιήσι της σκούπας, που αποτελεί ένα... οικιακό «σπόρ»). Για να το αποφύγετε χρησιμοποιήστε γάντια φαρδιά και ψεκάζετε την παλάμη δυο φορές την ημέρα με καμφοροχλω οινόπνευμα.

Για όσες πηγαίνουν στο γραφείο: Τα καμάρουν μαυρίζουν τα χέρια και λερώνουν τα νύχια. Φτάνει όμως να περνάτε κάθε πρωί, κάτω από κάθε νύχι, λίγη καθαριστική κρέμα. Ύστερα θα πλένετε καλά τα χέρια και τα νύχια σας θα καθαρίζουν εντελώς.

Για όσες μαγειρεύουν: Οι διάφορες διαδικασίες, που απαιτεί το μαγείρεμα, καταστρέφουν τα χέρια. Το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού χεριού γεμίζει συχνά από επιφανειακά κοινάματα, που δημιουργούν σκορφο λεκέ. Χρησιμοποιήστε ελαφρόπετρα, λεμόνι και μιά λιπαρή κρέμα, που θα μεταχειριστείτε το βράδυ, αφού θα έχετε πλύνει τα χέρια προσεκτικά.

ΚΑΤΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ!

Το άρωμα και ή ζωοδότρα πνοή του πεύκου και του ελάτου στο μπάνιο σας! Χάρis στο ΝΕΟ Γερμανικό

ΑΦΡΟΛΟΥΤΡΟ "ΣΑΜ-ΜΠΑΤ"

Είναι προϊόν των τελευταίων πορισμάτων της επιστήμης στην περιποίηση του σώματος.

ΓΚΙΚΑ

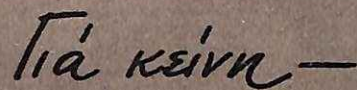
- Με τα επαναστατικά συστατικά του πεύκου και του ελάτου που περιέχει, ανανεώνει και ζωογονεί κάθε οργανισμό, άρωματίζει και καθαρίζει το σώμα.
- Διευρύνει τους πόρους και τα αγγεία και διευκολύνει την κυκλοφορία του αίματος.
- Είναι ο πιο μοντέρνος τρόπος καθαρισμού του σώματος με μοναδικά προτερήματα.
- Διαλύεται και στο πιο «σκληρό» νερό και δεν αφήνει «γύρους» στην μπανιέρα.
- Χρησιμοποιείται με άσυγκριτα ευεργετικά αποτελέσματα και σαν σαμπουάν για τα μαλλιά και στο ποδόλουτρο.

Από σήμερα ζητάτε επίμονως το ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΑΦΡΟΛΟΥΤΡΟ

"ΣΑΜ-ΜΠΑΤ" (SCHAUM-BAD)

...για νά ανανεώσετε, να ξεκουράσετε τον οργανισμό σας και να δώσετε φρεσκάδα και απαλότητα στο σώμα σας.

Πωλείται στα Φαρμακεία & Κα/ματα Καλλυντικών - ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 29 ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ: ΙΣΑΕΜ Χ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 40 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.053

Για την περίπτωση, που έχει δέρμα λιπαρό, ή **Perle "Φυλλίς,"**
συνιστάται σαν το μοναδικό ντεμακιγιάζ. Έξαλείφει τα
μαύρα στίγματα και τα σπιδουράκια, συσφίγγει τους
άνοιχτούς πόρους και κάνει την επιδερμίδα μάτ και λεία.

...Γιὰ μιὰ εὐοκνηρωμένη καὶ ὑγιεινὴ περιποίηση τοῦ δέρματος.
— Γιὰ κείνον

Με την **Εικόλη "Φυλλίς,"** έχει πάντα κομψό χτένισμα και περιποιημένη εμφάνιση. Ή πιτυρίδα και ή τριχόπτωση έγιναν μόνον κακή ανάμνηση.

ТО КАРДІО ГРАФІМА

δείσης. Όταν σ'ας στενοχωρη κάτι νά φωνάζε-
τε, νά βρίξετε. Τίποτα νά μὴν καταπίνετε. Ο-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Δὲ θυμᾶμαι!
Γύρισα στὴ Νίνα:

— Ούτε κι' εσύ θυμάσαι;
— Άλξή μου, πέρασαν πέντε χρόνια από τότε! Πού θες να θυμάμαι; Μπορεί κι' ελές...
— Έφαγε στα γρήγορα η πεθερά μου και πήρε μαύρο δρόμο. Όταν έφαγε κάτω, έβαλε τις φωνές:
— Αν ξαναπατήσω στο σπίτι σας, να μου γράψετε!
— Σκαίλα μου! φώναζε.
Και μία κι' έκανα αρχή, έβρισα με την ψυχή μου. Πήρα το εσωτερικό τηλέφωνο, σκυλόδοξα το θυρωρό για τα παραφουσκωμένα κοινόχρηστα, που μου στέλνει εδώ και δυο χρόνια, τσακώθηκα με την πλαϊνή, που είναι θεοτέλλη και λιθαρίζει συνέχεια, άσπαχτηκα με τη βουλή του λουτρού, που έσταζε, έβρισα και τη Νίνα για τις κοτσάνες της και τη ζαπλώσα. Μέσα σε μια βδομάδα με είχε ακούσει όλη η πολυκατοικία.

★
Μιά Κυριακή πρωί, η Νίνα μου έφερε ένα φακέλλο, λέγοντάς μου:
— Μωρό τόν έδωσε ο θυρωρός.
Τον άνοιξα και διάβασα:
«Κυρία,
Το συμβούλιο της πολυκατοικίας, το όποιο συνεχεται εις το διαμέρισμα του κυρίου Παπαδόπουλου, σας προσκαλεί σήμερα την 11ην πρωινήν. Η παρουσία σας δε, είναι απαραίτητος, καθ' ότι το υπό συζήτηση θέμα, σας άφορα άπολύτως».

Την έπιστολή την υπέγραφε ο κύριος Παπαδόπουλος, τον όποιο και έκτιμούσα πάντα. Έτσι στις 11 και 10 κατέβηκα. Ήτανε μαζεμένοι όλοι. Ο κύριος Παπαδόπουλος, ο κύριος Ζαφειρίου, ο κύριος Λιάπης, ο κύριος Αναστασιάδης, ο κύριος Σωτήριος, ο μουρλός, που τότε μαλά, γιατί είναι κοντάς και πολλοί άλλοι. Είχανε στρωθή γύρω στο τραπέζι και με περίμεναν. Ξέχασα να σας πω ότι στη συνεδρίαση ήταν κι' ο Θανασάκης ο θυρωρός.

— Κύριε Άλξή, θα εισέλθω άμέσως στο θέμα... είπε ο κύριος Παπαδόπουλος.
— Να εισέλθετε.

Το θέμα μας, είσατε έσείς! Θέλουμε, δηλαδή, να μάς έξηγησετε για ποιά αίτια μας βρίετες όλους και δεύτερο γιατί μας άναστατώνετε κάθε τόσο με τις φωνές σας.

Το θέμα τους ήτανε άπολύτως δικαιο, κι' επειδή δεν είχα καμιά διάθεση να με περάσουν για τρελό, προσάδεχτηκα άμέσως ότι είχανε δικιο και τους ζήτησα συγγνώμη.

— Συμασία! είπε ο κύριος Λιάπης. Τότε η συνεδρίαση λυέται.
— Καλά κι' άγια όλα, είπε ο Θανασάκης ο θυρωρός. Με το συμπάσιο, βέβαια, κι' όλας, αλλά θα ήθελα να έδω από περίεργεια για ποιο λόγο με βρίετες τόσο πολύ...

Επειδή δεν είμαι κανένας τραμπούκος, του έδωσα άμέσως τις έξηγησεις που ζητούσε.

Αυτό είναι πολύ σοδαρό, είπε ο κύριος Παπαδόπουλος. Κατά σύμπτωση κι' έγω καταπίνω τα νεύρα μου. Επί προσθέτως δε, δε σας κρούδα ότι αισθανόμαιο πολλές έννοχλίες και σουβλιές στην καρδιά...

Άμέσως όλοι βάλανε τα χέρια τους στις καρδιές τους.
— Εμένα η δική μου, πολλές φορές, εκεί που κάθομαι, κάνω έντονο «ντοκου», είπε ο κύριος Άδαμάντιος.

— Κι' έμένα! Κι' έμένα! πετάχτηκε και είπε ο κύριος Λιάπης. Λέτε ναχώ τίποτα;

Σε λίγο, όλοι βρήκανε ότι κάτι έχει η καρδιά τους. Κι' επειδή δεν ήτανε βέβαιιο ότι χρειάζονταν τη δική μου θεραπεία, μου ζήτησανε τη διεύθυνσι του γιατρού, για να πάνε να τους εξετάση.

★
Πέρασαν δυο - τρεις μέρες και την τετάρτη μέρα, άκούσα κάτι καυγάδες και τέτοιο σαματά από πίστά και καρέκλες, που νόμιξα ότι θα γκρεμιστή η πολυκατοικία. Σε λίγο, ο Θανασάκης ο θυρωρός με ειδοποίησε να κατέβω στο διαμέρισμα του κυρίου Σωτήριου, όπου με περίμενε το συμβούλιο της πολυκατοικίας.

— Γιατί στο διαμέρισμα του Σωτήριου; ρώτησα. Μέχρι τώρα οι συγκεντρώσεις μας γινόντουσαν στο κυρίο Παπαδόπουλου.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΕΝΑ σημαντικό βήμα στον τομέα της ελαφράς μουσικής έγινε αυτές τις μέρες με τη δημιουργία της ορχήστρας του δίστα Κλάβας. Η ιδιότητα της ορχήστρας αυτής έγκειται στο γεγονός, ότι οι μουσικοί, που την αποτελούν θεωρούνται ως οι καλύτεροι σολιστ του όργανου τους σ' όλη την Ελλάδα, οι περισσότεροι δε διεκδικούν τις πρώτες παγκόσμιες θέσεις από πλευράς δεξιοτεχνίας.

Όσο για το μαέστρο, πρέπει να σημειωθεί, ότι ο Κ. Κλάβας θεωρείται σαν ένας από τους προοδευτικότερους διευθυντές ορχήστρας του τόπου, με νέες αντιλήψεις σχετικά με τη συνοχή και συνεργασία των όργανων, με πρωτότυπες ένορχηστρώσεις και αυτοσχέδιασμούς.

Τα όνοματά των μελών της μοντέρνας αυτής ορχήστρας είναι: Κ. Κλάβας, μαέστρος. Γιάννης Θεοδωρίδης: τρομπέτα και βιμπράφωνο. Νίκος Γκίνος: κλαρίνο, φλάουτο, σαξόφωνο. Θανάσης Άρατιδής: σαξόφωνο, κλαρίνο. Ίων Αλεξιάδης: ηλεκτρική κιθάρα. Κ. Σεϊτανίδης: υπάσσο. Ίγκορ Ραμιάτες: τζάζ μπάντ και Τώνης Σιδεράς: τρομπόνι.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άξιόλογη η νέα παραγωγή της περασμένης εβδομάδος σε δίσκους: Σημειώνουμε τους καλύτερους.

1) «Πουλί 'σουνα και πέταξες». Στίχοι - μουσική Άφροδίτης Κεχαγιά. Τραγουδάει Μάριον Σίβα.

2) «Έχω μία αγάπη μόνο». Στίχοι-μουσική Άφροδίτης Κεχαγιά. Τραγουδάει η Μάριον Σίβα.

3) «Ξαναγύρισε κοντά μου» (ταγκό). Στίχοι-μουσική Μάνεση Ρηγοπούλου-Βαμπή. Τραγουδούν ο Ίω. Μάνος και η Μαίρη Λίβα.

4) «Το δικό σου φιλι» (βάλς). Στίχοι-μουσική Μάνεση Ρηγοπούλου-Φουσκά. Τραγουδούν ο Ίω. Μάνος και η Μαίρη Λίβα.

5) «Τα χαράματα». Στίχοι-μουσική Άφροδίτης Κεχαγιά. Τραγουδάει η Μάριον Σίβα.

6) «Άσπρα πανιά». Στίχοι Άλ. Άλεξοπούλου, μουσική Κ. Κλάβας. Τραγουδά ο Γιάννης Βογιατζής.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πλούσια σε ποσότητα αλλά και σε ποιότητα η σοειά ρεμπέτικων, ζεμπέκικων και άρχονταρεμπέτικων δίσκων την τελευταία εβδομάδα. Παραθέτουμε τους πιο αξιόλογους:

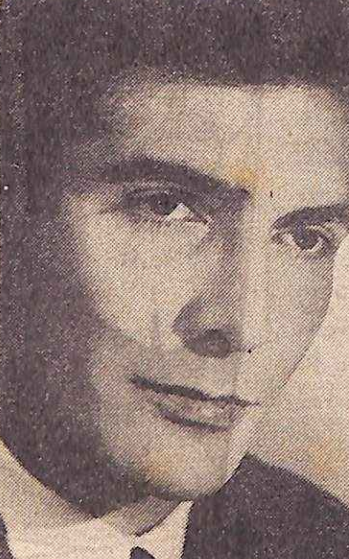
1) «Το ταξιό της ζωής». Στίχοι-μουσική Κ. Μεθενίτη-Γ. Λαύκα. Τραγουδούν ο Στέλιος Καζαντζίδης και ο Γ. Λαύκας.

2) «Εγώ δεν έλκασα ποτέ μου για γυναίκα» (ζεμπέκικο). Στίχοι Ν. Δαλιάνη-μουσική Π. Γαβαλά. Τραγουδάει ο Π. Γαβαλάς.

3) «Ταβέρνα για ταβέρνα» (χασαποσέρβικο). Στίχοι-μουσική Άργ. Αντιόκη-Π. Γαβαλά. Τραγουδούν ο Π. Γαβαλάς και η Ρία Κούρτη.

4) «Την δόλορση τη βέρα» (τασιφτελί). Στίχοι Χρ. Κολακωτράνη-μουσική Ε. Χιώτη. Τραγουδά η Μαίρη Λίβα.

5) «Μη με δικάζεις» (χασάπικο). Στίχοι-μουσική Μαν. Χιώτη.

Ο Γάλλος τραγουδιστής Βικτόρ Καριόν, που οι τελευταίες εμφανίσεις του σε κοσμικό κέντρο της Αθήνας σημείωσαν εκπληκτική επιτυχία, ιδίως μεταξύ της νεολαίας.

Τραγουδά η Μαίρη Λίβα.

6) «Χάθηκαν οι καλές καρδιές» (ζεμπέκικο). Στίχοι Κοφινάκη-μουσική Καραντάκη. Τραγουδούν ο Στρατής Διονυσίου και η Βούλα Γκίκα.

7) «Είπες θάρρης μία βραδυά» (τασιφτελί). Στίχοι-μουσική Κ. Ζήση. Τραγουδάει η Καίτη Γκρέυ.

8) «Έλα να κλάψουμε μαζί» (ταγκό). Στίχοι-μουσική Βασ. Τσιτσάνη. Τραγουδούν ο Παν. Γαβαλάς και η Σοφία Κολλητήρη.

9) «Υπάρχει μία φλόγα». Στίχοι-μουσική Β. Τσιτσάνη. Τραγουδούν ο Έμμ. Άγγελόπουλος και η Σοφία Κολλητήρη.

10) «Σ' αγαπώ, σε πονώ, σε ζηλεύω». Στίχοι-μουσική Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδούν ο Ε. Άγγελόπουλος και η Άννα Βασιλείου.

11) «Είναι ώρα για άγκαλιά». Στίχοι-μουσική Άπ. Καλδάρα. Τραγουδούν ο Π. Γαβαλάς και η Ρία Κούρτη.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Χαμσι κουντούμ ταδαγιά» (τουρκικό). Τραγουδάει ο Στέλιος Καζαντζίδης και παίζει κλαρίνο ο Σουκρί Μπενί.

2) «Πιναρντά μπουλντούμ σε νι» (τουρκικό). Τραγουδάει ο Στ. Καζαντζίδης και παίζει κλαρίνο ο Σουκρί Μπενί.

3) «Βόλα, βόλα ντά μέν» (Πέτα, πέτα σε μένα). Στίχοι-μουσική Τέστα-Μπουφάλη. Τραγουδάει η Μίνα.

4) «Λέ μπατώ μπλάν» (Το άσπρο κοράβι). Στίχοι-μουσική Μ. Βινταλάν - Ζ. Μπεκά. Τραγουδάει ο Ζιλμπέρ Μπεκά.

5) «Εσπεράντας». Στίχοι-μουσική Καμαρέρα. Τραγουδάει ο Ζ. Ζουβέν.

6) «Ε μεντενάν» (Και τώρα). Τραγουδάει και παίζει φουσαρμόνικα η Ζιζή Στόκ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Τι να σας πω, είπε ο Θανασάκης. Δεν έδω περισσότερα.
— Υστερ' από είκοσι λεπτά, κατέβηκα και τους βρήκα όλους αναμυλιασμένους. Ο καθένας κρατούσε στα χέρια του το φακέλλο με το καρδιογράφημά του. Κι' επί πλέον, ο κύριος Παπαδόπουλος είχε φορτώσει ένα μπόγο. Γενικά, όλοι τους ήταν σε άσχημο σκώλο...
— Τι συμβαίνει; ρώτησα.
— Ο κύριος Παπαδόπουλος άφριζε από το κακό του.

— Συμβαίνει τόν κακό σου τόν καιρό, είπε. Τώρα, πριν από μια ώρα, πήγαμε και πήραμε τα καρδιογράφημά μας. Αλλά να πάρη ο διάβολος και σένα και το γιατρό, που μας έστειλες και τις συμβουλές, που μας έδωσε!...

— Σας έδωσε τις συμβουλές, που έδωσε και σε μένα;
— Μάλιστα, είπε ο κύριος Ζαφειρίου.

— Περίφημα!
— Τι περίφημα, βρέ βλάκα! Βρυχήθηκε ο κύριος Παπαδόπουλος. Δεν τα βλέπεις τ' αποτελέσματα; Κάτι πήγα να νευριάσω, κάτι πήγα να πω και ίδου: Η προκομένη η γυναίκα μου, μου έτοιμάσε τόν μπόγο! Λάκι μου κι' έβω από την πόρτα!...

— Σας έδωσε;
— Αι' τι έκανε; Βλέπεις, τόν διαμέρισμα είναι στο όνομά της!...

Την ίδια στιγμή χτύπησε η πόρτα και μπήκε ο θυρωρός.
— Ο κύριος Λιάπης δεν πρόκειται νάρθη στο συμβούλιο, είπε.

— Γιατί;
— Γιατί έφαγε καρεκλιά, που πήγε κανόνι!...

— Να τα και τα χειρότερα, είπε ο κύριος Ζαφειρίου. Άδικα τόν καρδιογράφημα. Τί θεραπεία μπορεί να κάνει κανείς, όταν η γυναίκα του δε δείχνη κατανόηση;

— Δηλαδή, απ' ότι καταλαβαίνω, είπε ο κύριος Σωτήριος, μόνο έγω είμαι ο τυχερός της παρέας.

— Γιατί; ρώτησε ο Ζαφειρίου.
— Γιατί η γυναίκα μου είναι κουφή, απάντησε. Κι' έτσι μ' όλο, που την έβρισα με την ψυχή μου, δεν έπαθα τίποτα.

— Εκείνη τη στιγμή, χαμογέλασε ο Θανασάκης και μάς έκανε την πιο πρωτότυπη πρόταση:

— Κύριοι, είπε. Αναγνωρίζω ότι βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση. Γι' αυτό είμαι διατεθειμένος να σας βοηθήσω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Σας προτείνω τόν εξής: Κάθε πρωί, που θα φεύγετε, θα περνάτε από τόν θυρωρό και θα βρίεστε έμένα. Θα πληρώνω και θα βρίεστε σας τέσσερα τάληρα ο καθένας.

— Να τόν σκεφτούμε...
— Κι' όταν με βρίετε, έγω θα είμαι καθιστός, πίσω από τόν θυρωρό μου. Συμφωνείτε;

— Να τόν σκεφτούμε κι' αυτό...
Σε δέκα λεπτά, είχαμε συμφωνήσει όλοι, έκτος από μένα.

★
Από την άλλη μέρα κι' όλας, η συμφωνία άρχισε να εφαρμόζεται. Όσοσο, μ' έφαγε η περιέργεια, γιατί ο Θανασάκης έπιμενε να τόν κάλεσα, να μου τόν έξηγηση, αλλά τούδωσα και δυο κατσάρικα.

— Εύχαρίστω να σας πω, κύριε Άλξή, είπε. Μου δίνετε όμας τόν λόγο της τιμής σας ότι δε θα πτήε τίποτα!

— Τόν έ-ις. Λόγω τιμής!...
— Λοιπόν, κύριε Άλξή, είπε ο Θανασάκης, επειδή είμαι κι' έγω άνθρωπος και θυμώω όταν με βρίεζον, έσπαώ κι' έγω.

— Δηλαδή;
— Νά, την ώρα, που περνάμε από δώ και με κατσαδιάζον, τούς φασκελώνω από κάτω με τόν δυο μου τόν χέρια.

— Κατάλαβα. Έλα τώρα να σε κεράσω στη γωνιά ένα καφεδάκι.
— Άδύνατον, είπε ο Θανασάκης. Περιμένω τόν κύριο Παπαδόπουλο. Όπου νάναι θα κατεβή. Κι' αν δε με βρή να με κατσαδιάση, θα θυμώω πάρα πολύ!

Μου χαμογέλασε και τέντωσε τις άνοιχτές του παλάμες, γιατί την ίδια στιγμή κατέβαινε φοριζός ο κύριος Παπαδόπουλος...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Κάτι καταφέρνει να ξεγλιστρήσει για λίγο από τόν μπαλλέτο και να τρέξη στο σπίτι της, όπου την περιμένει με στοργή και τρυφερότητα ο άντρας της. Ο δόκτωρ Μαρσάλ είναι απευχάρητος για τις διαρκείς άπουσίες της γυναίκας του, που θέλει να την κρατήσει κοντά του. Αναπολούν μαζί διάφορα περιστατικά της ζωής τους. Ένα απ' αυτά είναι ο θάνατος της Βαλερίας, της κόρης που η Κάτι είχε άπαχτήσει από τόν έφημερο γάμο της με τόν Ισπανό ταυρομαχο Έλ Καχερίτο. Η Βαλερία δεν αγάπησε ποτέ τη μητέρα της και παντρεύτηκε, προτού κλείση τα δεκαπέντε χρόνια και χωρίς να ζητήσει τη συγκατάθεση της Κάτι. Αλλά τρία χρόνια άργότερα σκοτώθηκε μαζί με τόν άντρα της σ' ένα άεροπορικό δυστύχημα. Ο δόκτωρ Μαρσάλ έτρεψε τότε στη Γαλλία, από όπου έφερε τόν όρανό παιδί τους, τόν Γκν. Τόν παιδικό αυτό ζή τώρα κοντά τους. Επειδή η Κάτι άπουσίαζε διαρκώς από τόν σπίτι, φροντίζει γι' αυτό η Μάργκετ, η άδελφή τού διστοχούς Μαρσάλ.

10^{ον} Άντοχώς, για μία γεννημένη χορευτρία, η στιγμή της άπαρηγόσεως δεν πρνάει ποτέ. Της είναι άδύνατον να έγκαταλείψη τόν χορό έπειτα από μία θριαμβευτική επιτυχία, όπως τόν «Σάλεμ». Και δε μπορεί να τόν κμάη ούτε έπειτα από μία άποτυχία. Γιατί αυτή την άποτυχία πρέπει να την σήση και να ξαναβρή τόν άνήφορο.

— Μία χορευτρία είναι όπως ένα παικτης, είχε πεί κάποτε ο Μαρσάλ. Δε μπορεί να σταματήσει όταν κερδίζει. Μά ούτε και όταν χάνη.

Τόν παιδικό ζούσε τώρα τόν περισσότερο καιρό κοντά στην Μάργκετ, την άδελφή τού Μαρσάλ. Η Κάτι παραινούταν πολλές φορές ότι η Μάργκετ προσπαθούσε να μονοπωλήση την αγάπη τόν άγοράζοντάς τόν παιχνίδια και δείχνοντάς τόν μεγάλη στοργή. Άλλ', όπως βρισκόταν πάντα σχεδόν μακριά από τόν σπίτι, δε μπορούσε να γίνη διαφορετική. Τά παρόντα της για την Μάργκετ ήταν άδικα.

Όταν εκείνο τόν βράδυ, γύρισε στο σπίτι, άπόφυγε να ρωτήσει τόν Γκν, για να μνη άκούση τόν άντρα της να της λή ότι βρισκόταν κοντά στη Μάργκετ. Έντοχώς, θά τόν ξανάβλεπε στο τραπέζι. Γιατί ήταν βέβαιη ότι ο Μαρσάλ θά είχε πη στην άδελφή του να φέρη και τόν μικρό.

ΣΤΟ «ΚΑΜΠΑΡΕ»

Ο Μαρσάλ κούτταζε την Κάτι που έδενε τις γόβες της με τόν χαμηλά τακούνια. Ένα σορό σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του. Είχε την έντύπωση πώς σόνταφτε πάνω σ' έναν τοίχο, που τού έλκρινε τόν δρόμο.

— Είναι χαρός να ξαναγυρίσης στο σπίτι, έλεε τέλος.

Η Κάτι σήκωσε τόν κεφάλι της και τόν κούτταζε με προσοχή. Δεν ήπληχε κανένα ίχνος στοργής, αλλά μάλλον θυμός στον τόνο της φωνής του.

— Κάμε γρήγορα, πρόσθεσε κού-

Η ΨΕΥΔΙΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

ρμηνοντάς μας στο «Καμπαρέ», έλεε.

Η Κάτι τινάχτηκε πάνω στο καθίσμα.

— Πώς; έλεε. Στο «Καμπαρέ» θά συναντηθούμε;

— Σου έλεα ότι είχα κρατήσει εκεί ένα τραπέζι, απάντησε ο Μαρσάλ. Είχα διαβάσει στις έφημερίδες ότι είναι τόν αγαπημένο σου χέγτρο... Μήπως έκαμα λάθος; Νόμισα ότι τόν «Καμπαρέ» θά σου άρεσε.

— Μου άρέσει τόν «Καμπαρέ», έλεε η Κάτι. Άλλ', όχι μ' ένα μικρό παιδί. Γιατί, η Μάργκετ θά φερη, βέβαια και τόν μικρό Γκν...

— Και βέβαια θά τόν φέρη. Τόν «Καμπαρέ» ήταν γεμάτο από κόσμο κι' έκανε εκεί μέσα τρομερή ζέση. Οι πελάτες συννοστήζονταν στα τραπέζια κι' οι άγχωνες τους άκουμπούσαν. Τά χαρμόσνια κυκλοφορούσαν με μεγάλη δυσκολία. Ο θόρυβος από τις κουβέντες ήταν πολύ μεγάλος. Καθένας εκεί μέσα ήταν «κάποιος» και γινώριζε τούς άλλους. Μπορούσε να μιλήση στον ένα ή να κμάη πώς δεν έβλεπε τόν άλλον, π.χ. τη γυναίκα που είχε χωρίσει η τόν άντρα που τόν είχε πάρει. Μπορούσε ακόμη να συναντήση τούς συνεργάτες, τούς αντιπάλους τού άγαπημένου έχθρο τού ή τόν πιο μιστό φίλο τού. Τόν «Καμπαρέ» κατά τις ώρες της εργασίας ήταν ένα έργοστάσιο που δούλευε μ' έναν τρελλό ρυθμό, η ένα πεδίο μάχης, όπου οι αντίπαλοι χρησιμοποιούσαν άφανη και μυστικά όπλα.

— Ένα παιδάκι στο «Καμπαρέ» ήταν βέβαια, κάτι τόν άσυνήθιστο. Γι' αυτό η εμφάνισή τού Γκν είχε χμάει έντύπωση. Πολλοί από τούς ανθρώπους που βρισκόταν εκεί είχαν παιδιά που τα άγαπούσαν και τά μεγάλωναν με στοργή. Άλλ', λα ποτέ δεν θά σκέφτονταν να τά

ψά ταίμερ και φανόταν κολαχεν μένη για τά βλέμματα που έπεσαν στο τραπέζι τους, χωρίς να σκέφτεται ότι δεν ήταν γι' αυτήν, αλλά για τη νύφη της.

Ο Γκν έβγαλε σε λίγο από τις φαριέδες τσάετες τού πανταλονιού τόν δυο πιστόλια και τάβαλε δεξιά κι' άριστερά από τόν πάτο τού. Τόν τσάεζι φάνηκε άμέσως πιο μικρό και τόν γκαρσόν δυσοχ' λείθηκε για να βάλι τά πιστόλια τού νερού και τις πιστέλλες με τόν βούτυρο.

— Στοιέ! τού φώναζε ο Γκν προτεινόντας τόν ένα από τά πιστόλια τού.

Τόν γκαρσόν ύπάκουσε.

— Νά πώς έκαμα τά παιδικά μας η τηλεόρασις, παρατήρησε η Μάργκετ, που ήταν χωρισμένη και χωρίς παιδιά κι' εισέπραττε μία γεροί άποζημίωση από τόν τώως σύζυγό της.

— Από ούτσου «Σωές σε» κι' ένα κοτάρκι με σαμπάνια για την κυρία, παραγγέλει ο Μαρσάλ, κάνοντας τη σέψη πώς τόν ούινενται θά τούς ήρεμοιζε τά νεύρα. Κι' ένα χυμό πορτοκαλιού για τόν μικρό.

Ο Γκν έλεε στο αυτά της Κάτι άσχετά δυνατά, ώστε να τόν άκούσουν όλογορα:

— Θέλω ρέγγνα μαρινάτη και ποτίνγγνα με όξι, αλλά χωρίς σταφίδες. Μινού (την άποκαλούσε πάντα μ' αυτό τόν όνομα).

— Ο μικρός Γάλλος μας είναι πολύ άπαιτητικός, έλεε η Μάργκετ, που τόν βλέμμα της σταμάτησε στο ποτήρι της Κάτι. Πώς μπορεί να πίνετε σαμπάνια τόν μεσημέρι, αγαπητή μου; πρόσθεσε. Σε μένα θάφεργε μεσοκέφαλο.

— Σε μένα συμβαίνει τόν αντίθετο, αγαπητή μου, απάντησε η Κάτι. Η σαμπάνια μου γινάρει τούς πονοκεφάλους. Λαπάμ...

— Ο Γκν κι' έγω θυμάστε παντού ξένο; σκέφτηκε.

— Έμπαθ ότι οι Γάλλοι άρχίζουν να πίνουν ούτσου, έλεε η Μάργκετ. Προσέβατε ότι η Σεσίλ πίνει σε κάθε σέλιδα.

— Η Σεσίλ; ρώτησε η Κάτι. Ποιά είναι αυτή η Σεσίλ;

— Η ηρωίδα του «Καλημέρα θλίψη».

— Θεέ μου, να πού περάσαμε στη φιλολογία, είπε η Κάτι. Δεν το έχω διαβάσει.

— Άλλα πρέπει να το διαβάσεις. Είναι απαραίτητο. Το μυθιστόρημα αυτό σου επιτρέπει να καταλάβεις την ψυχολογία της συγγραφέως.

— Ευχαριστώ, απάντησε η Κάτι. Την καταλαβαίνω καλύτερα παρακολουθώντας τις νεαρές χορεύτριες της σχολής του μπαλέτου.

— Φυσικά, είπε η Μάργκαρετ. Μου είναι εύκολο να το φανταστώ. Πέστε μου, αυτό το καινούριο μπαλέτο... πώς το λέτε;... α, ναι «Η Κυψέλη». Παράξενο όνομα, στ' αλήθεια... Ποιο είναι το θέμα του ή μιλώ δεν ξέρω; Έγώ προτιμώ τον αφηρημένο χορό και γενικά την αφηρημένη τέχνη. Μας το εξήγησε πολύ καλά ο Χότζας την περασμένη Παρασκευή στη διάλεξή του. Τι είναι η ζωγραφική; Το να παραστήσεις μια αχλαδιά, έναν παλιό μύλο, ένα ζευγάρι, μερικά έρμεινα; Όχι. Η ζωγραφική είναι ποιοτικό, το χρώμα κι η σχέση ανάμεσα στις μάζες... Στ' αλήθεια, αγαπώ τον χορό, αλλά να κάνετε λίγη ζωγραφική, όταν έχετε καρό. Είμαι βέβαιη ότι θα λατρεύατε τον Χότζα. Είναι τόσο αυθόρμητος, τόσο εκουραστικός...

— Φυσικές, κοινοτοπίες! σκεφτόταν η Κάτι. Η αιώνια ψυχολογία του κοινού που δεν καταλαβαίνει. Ποιά άβυσσος ανάμεσα στον έρασιχνη και τον επαγγελματία που ιδιοφυλάει! Ω, σεις, ήλιθιοι, που για τα χειροποίητά σας πουλάει τις ψυχές μας, αγαπητοί ήλιθιοι που σ' ας περιφρονούμε, σ' ας αγαπάμε και σ' ας χαϊδεύουμε, γιατί έχουμε ανάγκη από σ' ας, για ν' αναβούμε, να ζήσουμε και να υπάρχουμε!

— Ο Μάρσαλ άρχισε να φοβάται ότι η μικρή οικογενειακή συγκέντρωση, που την είχε προετοιμάσει με τόση προσοχή, δεν πήγαινε καλά. Είχε μεγαλώσει με την αγάπη και το σεβασμό για τη μεγαλύτερη αδελφή του και τον περίσσευε που έβλεπε πως μιλούσε για τόσα πράγματα, χωρίς να μπορεί να προκαλέσει το ενδιαφέρον της Κάτι.

— Η Μάργκαρετ είναι μια καταπληκτική γυναίκα, είχε πει στην Κάτι. Έγώ ήμουν πάντα περιορισμένος, ειδικευμένος στον κλάδο μου, ενώ κι αυτήν θα μπορούσε να μιλάει για όλα. Είναι πολύ μορφωμένη κι έχει αξιολογικές γνώσεις. Ασχολείται τώρα με τη ζωγραφική.

— Τον προηγούμενο χρόνο είχε καταπιαστεί με την κεραμική. Πρωτότερα είχε πάρει μαθήματα πλάσματος. Είχε ακολουθήσει επίσης μια καινούρια μέθοδο εκμάθησης της γλάς κι είχε φοιτήσει στη σχολή για αρχάριους της μίας Μπωσάν, αλλά είχε βρει την παιδαγωγία που απαιτούσε από τις μαθήτρές της ή Τάνια Στεπανοβίτσα πολύ ανίστηρη.

— Ο χορός δε μου λέει τίποτα, είχε πει. Τι είναι, άλλωστε, εκτός από ένα μέσον προσωπικής έκφρασης; — Ο Μάρσαλ παρατηρούσε τον Γκν, που τα μικρά χέρια του σφίγγονταν πάνω στα πιστόλια του και που το πρόσωπό του είχε πάρει την πολεμοχαρή έκφραση ενός «ντεστεράντο» του Φαρ-Ουέστε.

— Άκουσε, μικρούλη μου, του είπε. Μας χρειάζεται χωρίς για να μπορέσουμε να φάμε. Θα ήταν καλύτερα να δώσεις τα πιστόλια σου στην κυρία που παίρνει τα μαντά και τα κατέλλα.

— Όχι, απάντησε ο μικρός. Κι' αν έρθουν ληστές; — Η Κάτι τον κοίταξε με συμπάθεια κι' ο Γκν μάντεψε πως ορίσθηκαν μέσα σ' εχθρική ατμόσφαιρα.

— Τι άνοησία! είπε η Μάργκαρετ. Οι ληστές βρισκονται μόνο μέσα στα βιβλία.

— Τράχουν κι' εδώ. Το διάβασα στην εφημερίδα. Πυροβόλησαν στα παράθυρα ενός σπιτιού του Φλάμπους.

— Η Μάργκαρετ άνασχηκωσε τους ώμους.

— Ο Γκν την άγαπούσε, αλλά δεν την χώνευε όταν τον φώναζε μπέμπη ή ήθελε να τον φιλήσει.

— Οι γυναίκες σου γίνονται φόρτομα, είχε πει σ' αν μεγάλος σ' αν Προέστον, το μαύρο, με τον σ' αν ποιον έπαιζαν μαζί.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο Προέστον.

— Η Μινού, όμως, ήταν άλλο πράγμα.

— Η Μινού δεν είναι γυναίκα, είχε πει και πάλι ο Γκν στον Προέστον.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Προέστον. Είναι μια κυρία.

— Τι πάει να πει κυρία; αναρωτήθηκε ο Γκν.

— Όχι, δεν ήταν αυτό που ήθελε να πει.

— Ένα άξεστο απόγευμα είχαν πάει τον Γκν στο θέατρο, όπου η Μινού χορεύε ένα καινούριο χορό-δράμα. Με την παράξενη διαίσθησή των τεσσάρων χρόνων του, ο Γκν είχε καταλάβει πως όλα αυτά ήταν ύπεροχα κι' αληθινά, ότι όλα τα παραμύθια ήταν αληθινά, αλλά ότι δεν έπρεπε να το λέει κανείς, γιατί αυτό ήταν νυστικό. Το φέλαγε, λοιπόν, μέσα στην καρδιά του που ήταν πλημμυρισμένη από στοργή. Η Μινού, η Μινού του κι' αυτή η μαγευτική νεράιδα ήταν το ίδιο πρόσωπο. Η Μινού που τον έβαζε στο λουτρό, που του κοίμπωνε το καλτό του, που του δίδινε το γάλα του, η Μινού που βρισκόταν μέσα στο σπίτι ήταν επίσης μια νεράιδα, που δε μπορούσε να συγκριθεί με καμιά άλλη. Άντικει στο χέρι, στο σημερα και στο αύριο. Ερχόταν, έμενε λίγο κι' ύστερα ξαναγύριζε στη χώρα όπου ζούσαν οι νεράιδες.

— Τι θα γινόταν αν φανέρονε το νυστικό που ήξερε; Το άγνοουσε. Ίσως η Μινού να μην ξαναγύριζε ποτέ, εκτός αν τον τιμωρούσε μεταμορφώνοντάς τον σε βάτραχο ή σε χελώνα. Ήξερε μόνο πως ήταν απαγορευμένο να μιλάει για αυτά τα πράγματα και πως ήταν ανώφελο να γλαίει όταν έφτανε. Κι' αυτό το ήξερε επίσης κι' η Μινού. Για το λόγο αυτό, όταν ξαναγύριζε, δεν έκανε ποτέ καμιά από τις ήλιθιες έρωτήσεις, που είναι τόσο συχνές στα χείλη των μεγάλων. «Ήσουν φρόνιμος; Έκαμες αυτό ή εκείνο; Σου έλειψε;» Το ήξερε — γιατί ήταν μια νεράιδα — πως του έλειπε τρομέρα, όταν βρισκόταν μακριά κι' ότι όλα άλλαζαν όταν ξαναγύριζε. «Όλα φωτίζονταν τότε, έπαιρναν διαφορετικό χρώμα και γίνονταν πιο όμορφα.

— Αν η Μινού του είχε ζητήσει ν' αποχωρήσει τα πιστόλια του, θα το έκανε, κι' όλο που τότες πως θα του χρειάζονταν για να βγεί απ' αυτό το άγριο των ληστών. «Αλλά η Μινού δεν του είχε πει τίποτα. Κι' η Μινού ήξερε. Όπως ήξερε κι' η νεράιδα.

— Κι' η Κάτι ήξερε επίσης πολλά νυστικά για τον Γκν, χωρίς να τον εχθρώσει ποτέ.

— Ίσως επειδή είναι χορεύτρια, νιώθω πως βρισκομαι πιο κοντά σ' αυτό το παιδί, είχε πει στον Τέντ. Κι' αν χάσω κάθε επαφή με τα παιδιά, δε θα μπορού ίσως να είμαι χορεύτρια. Αν δεν ήξερα να παίζω, θα ήμουν χαμένη. Σκέφτομαι καμιά φορά πως αυτό το παιδί έκαμε άδιστα τη σύνθεσή.

— Ποιά σύνθεσι, αγαπητή μου; — Απότην που έγω δε μπορούσα να πετύχω ποτέ. Συνένωσε το αληθινό και το πραγματικό. Έσμιζε την καθημερινή ζωή μ' εκείνη της χορεύτριας.

— Το γκαρσόνι πλησίασε φέροντας τα φαγητά που είχαν παραγγείλει.

— Η Μάργκαρετ ήταν έτοιμη ν' αρχίσει να τρώει τη σαλάτα της. «Αλλά

γιατί αυτό ήταν νυστικό. Το φέλαγε, λοιπόν, μέσα στην καρδιά του που ήταν πλημμυρισμένη από στοργή. Η Μινού, η Μινού του κι' αυτή η μαγευτική νεράιδα ήταν το ίδιο πρόσωπο. Η Μινού που τον έβαζε στο λουτρό, που του κοίμπωνε το καλτό του, που του δίδινε το γάλα του, η Μινού που βρισκόταν μέσα στο σπίτι ήταν επίσης μια νεράιδα, που δε μπορούσε να συγκριθεί με καμιά άλλη. Άντικει στο χέρι, στο σημερα και στο αύριο. Ερχόταν, έμενε λίγο κι' ύστερα ξαναγύριζε στη χώρα όπου ζούσαν οι νεράιδες.

— Τι είναι, μπέμπη; ρώτησε.

— Δεν είπαμε την προσευχή, απάντησε ο Γκν. Δεν πρέπει κανείς να τρώει, χωρίς να πει την προσευχή του. Δεν το ξέρετε, θεία;

— Όχι, έδω, Γκν, είπε ο Μάρσαλ. Δεν λένε την προσευχή στο εστιατόριο.

— Αλλά ο Γκν είχε, τουναντίον, τη γνώμη πως η προσευχή ήταν απαραίτητη σ' αυτό το ύποπτο και γεμάτο θόρυβο κέντρο. Και, μάλιστα, αφού θα πήγαινε κατόπιν στον οδοντογιατρό... Όταν αποφασίζεις κάτι, ήταν ανώφελο να προσπαθήσεις κανείς να τον κινήσει ή αλλάξει γνώμη. Η Κάτι έδωσε πρόβλητο το παραδείγμα σφίγγοντας τα χέρια και κατεβάζοντας τα μάτια. Οι άλλοι την μιμήθηκαν. Το παιδάκι είπα τότε:

— Πανάγαθε Θεέ, εύλογησε μας κι' εύλόγησε τον άγιο μας. «Αμην. Και κάμε ώστε ο γιατρός Κλάιν να μην ανακαλύψει καμιά καινούρια τριπία στα δόντια μας.

— Ο Γκν είχε την προσευχή του πολύ δυνατά. Δεν είχε καταλάβει ακόμη την αξία της σιωπηλής προσευχής. Κι' άλλωστε, είχε μάθει πως ο Θεός βρισκόταν πολύ μακριά. Πως θα τον άκουγε, αν δεν του φώναζε;

— Η Μάξ έξερε πως δεν πρέπει να παραλείπει κανείς ποτέ να λέει την προσευχή του, πρόσθεσε ο Γκν ευχαριστημένος από τον έαυτον. Αυό φορές που η Μάξ είχε έξοδο, δεν είχε την προσευχή μου και πόνεσε το στομάχι μου. Ήθελα να κάμω έμετο, αλλά δε μπορούσα γιατί ο Θεός ήταν άφορτισμένος μαζί μου.

— Θάπρεπε να μιλήσεις στη Μάξ, είχε πει η Κάτι στον Τέντ. Απότες είναι σκέψεις γεροντοκόρης, που δε θα πρεπε να τις λέει στον Γκν.

— Ο Καζάρ, ο συνθέτης; Ξεφώνισες ενθουσιασμένη η Μάργκαρετ. Α, κύριε Λαζάρ, δε θα μπορούσα να σ' ας περιγράψω πόση ευχαρίστηση βίσκω στη μουσική σας! Δε θα σ' ας πω, βέβαια, πως τα καταλαβαίνω όλα, αλλά η ζωή μας είναι γεμάτη από τόσες αντιφάσεις, που μόνο με παραφρονίες μπορεί κανείς να την εκφράσει. Για το λόγο αυτό το έργο σας...

— Και να ο Γκν... ο Γκν Λατούς, συνέχισε η Κάτι για να βάλει τέρας στην πολυλογία της Μάργκαρετ. Τον άντρα μου, φυσικά, τον έξερετε...

— Επιστρέψτε μου να σ' ας δώσω μια μικρή συμβουλή, Κατούσα, είχε ο Λαζάρ. Η μικρή παράσταση που δώσατε ήταν μια γκάφα, αγαπητή μου. Μη νομίζετε ότι οι οικογενειακές συγκεντρώσεις κι' οι δημόσιες προσεχές άποτελούν αξιολογή διαφήμιση... Μη με παρεξηγήσετε, γι' ατρός, αλλά ο πιο παλιός κι' ο καλύτερος σύμβουλος της Κάτι και μπορεί να πάρει το θάρρος να της πει την αλήθεια... Που το βρήκατε αυτό το παιδί;

— Το νοίκιασα από ένα νηπιαγωγείο και τόφερα έδω! απάντησε η Κάτι, που την είχε πιάσει ο θυμός. Ξέρετε, βέβαια, ότι οι ζητιάνοι της Βουδαπέστης νοικιάζουν μικρά παιδιά για να προκαλέσουν τον οίχτο... Μια τι ύφος είναι αυτό. Σάντι; Ξέρετε ότι έχω έναν έγγονο; Δεν το έχω ποτέ από κανένα και το έχω πει και σε σ' αν. Γιατί μου είπατε αυτά τα σκληρά λόγια;... Όχι, Γκν — πρόσθεσε — κατέβασε το πιστόλι σου. Ο κύριος είναι φίλος μου. Άστεινόμεστε...

— Τ' ατρός, απάντησε ο Λαζάρ. Θα με συγχωρέσετε... Πρέπει να τρέξω για να κάμω τους αντίγραφους να βιασθώ. Διαφορετικά, δε θα έχωμε δοκιμή... Α, αυτές οι δοκιμές νύχτας και μέρα! Κοντεύω να τρελαθώ... Χάρηκα πολύ, κυρία Μπαρντ... Ώρδονα στο εστιατόριο (αποκαλούσε έτσι τη σχολή του μπαλέτου). Καλώς, αγαπητή.

— Α, αυτοί οι διάσμοι άνδρες! είχε η Μάργκαρετ αναστενάζοντας. Έχει ένα βίαιο θέλητρο... Είναι, όμως, ένας εξαιρετος σύμβουλος.

— Λίγη ώρα αργότερα, πλησίασε στο τραπέζι ο Αμερικανός παραγωγός Μπλεν Μπέντεν. Μίλησαν κάμποσα λεπτά μαζί. Αλλά δεν της έκαμε καμιά πρόταση, πράγμα που συσπέρσθηκε την Κάτι. Ο άρνιόταν αυτή την πρόταση, γιατί

δεν είχε καμιά διάθεση να ξανακαταπιαστεί με τον κινηματογράφο. Είχε μείνει άλλος ένα μήνα στο Χόλλυγουντ κι' έφυγε από εκεί τελείως απογοητευμένη. Αλλά ήθελε ναχ την ευχαρίστησι ν' άρνιόθι. Ο θυμός της έσπασε πάνω στον Γκν.

— Πάρε αυτά τα καταραμένα πιστόλια σου από το τραπέζι, του φώναζε. Και πάρε ν' ανακατεύεις το παγωτό σου. Τι διάβολο, δεν είσαι πιά μικρό!

— Το παιδάκι γούρλωσε τα μάτια του, έτοιμο να κλάψει.

— Είναι κακό να μιλάς έτσι, Μινού, της είπε. Όταν λένε κανείς κακά λόγια, τσιπάνε όλα τα δόντια του. Έτσι μου είπε η Μάξ. Θέλεις να σου τρυπήσουν όλα τα δόντια σου;

— Ήσυχασε, μικρούλη μου, του είπε ο Μάρσαλ, χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά.

— Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε μια φωνή στο μεγάφωνο.

— Μις Μιλενάγια! Ζητάνε τη μις Μιλενάγια στο τηλέφωνο! — Αυτό έλειπε τώρα! αναστέναζε η Κάτι.

— Θέλεις ν' απαντήσω για λογαριασμό σου; πρόσθεσε ο Μάρσαλ.

— Η Μάργκαρετ γέλασε.

— Νομίζω πως θα ήταν καλύτερο να πάω έγω, είχε πει. Θα πω πως είμαι η γοαματεύς σου.

— Ευχαριστώ, απάντησε η Κάτι. Πετάξε την πετσέτα της και σηκώθηκε. Άρχισε κατόπιν να προχωρή ανάμεσα στα τραπέζια. Όλα τα βλέμματα ήταν στυλωμένα πάνω της.

— Εφτασε, τέλος, στο τηλέφωνο.

— Έδω, Μιλενάγια.

— Στην άλλη άκρη άκούστηκε η φωνή της Ρόζας Ρέζνικ.

— Δόξα σοι ο Θεός! Έπί τέλους την βρήκαμε!... Μία στιγμή, σ' ας παρακαλώ... Είναι έπεινον... Άλθινη καταστροφή! Έλάτε, μις Μπωσάν.

— Ήταν τώρα η φωνή της Όλβια.

— Κάτι, άγγελέ μου, έλα άμέσως... Πώς; Τι συμβαίνει;... Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου. Άκουσε...

— Η Κάτι ξαναγύρισε στο τραπέζι με μάτια που έκαιγαν.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η Τέντ, που δεν προμάντενε τίποτα καλό.

— Η Κάτι πήρε τα γάντια και τη τσάντα της.

— Πρέπει να φύγω, είχε πει. Μαύρο, έχετε την καλωσύνη να πείτε στο θυρόφυλλό μου φράση ένα ταξί; Συγχωρέσε με, Μάργκαρετ και σ' αν, Τέντ... είναι κάτι το πολύ σοβαρό.

— Ο Γκν ξανάβαλε τα πιστόλια του μέσα στις θήκες τους. Και, ξαφνικά, η πραγματικότητα πρόβαλε μπροστά του: η Μινού δε θα έχοταν μαζί του στον οδοντογιατρό και δε θα του κρατούσε το χέρι μέσα στα δικά της.

— Την είδε να διευθύνεται προς την πόρτα κι' έτρεξε πίσω της.

— Μινού!... Μινού!

— Τι θέλεις, Γκν; ρώτησε ανυπόμονα.

— Φεύγεις; είχε ο μικρός. Δε θάρθεις μαζί μου στον οδοντογιατρό; Κι' όμως, μου το είχες υποσχεθεί.

— Ένας δολοκλήρος κόσμος σωριάζονταν μέσα στην ψυχή του. «Ξέρετε ότι δεν έχω παρά ένα μόνον λόγο», του είχε πει ένα εκατομμύριο φορές. Γιατί, λοιπόν, τώρα δεν τηρούσε την υπόσχεσή της;

— Λυπάμαι, αγαπημένε μου μικρούλη, αλλά δε μπορώ, απάντησε η Κάτι. Η θεία Μάργκαρετ κι' ο Τέντ θαρθούν μαζί σου... Θυμήσου τι μου υποσχεθήκες...

— Αλλά ο Γκν δεν την άκουγε πιά. Ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος του και το παιδάκι άρχισε να κλαίει.

— Ο Τέντ έτρεξε για να πάρει τον Γκν.

— Δε θάρθεις στο σπίτι; τη ρώτησε.

— Αλλά ναι, φυσικά, απάντησε η Κάτι άγρια. Έλάτε να με πάρετε, φεύγοντας από το γιατρό. Η καλύτερα τηλεφωνήστε μου. Λυπάμαι πολύ, Τέντ, αλλά δε μπορώ να κάμω διαφορετικά.

— Το ταξί της κυρίας περμένει, είχε πιάει της φωνή του μαύρο.

— Ο Γκν έλαιγε πάντα. Η Κάτι ήθελε να σιγή για να τον παρηγορήσει και να τον χαϊδέψει. Αλλά φοβόθηκε αυτή την αδυναμία της και προτίμησε να σιγή.

— Η «ΚΥΨΕΛΗ»

— Το ταξί έτρεχε από κάμποσα λεπτά. Η Κάτι νόμισε πως άκουγε ακόμη τα γλάματα του μικρού. Αλλά μια άλλη έρώτηση ξαναγύ-

— Η ηρωίδα του «Καλημέρα θλίψη».

— Θεέ μου, να πού περάσαμε στη φιλολογία, είπε η Κάτι. Δεν το έχω διαβάσει.

— Άλλα πρέπει να το διαβάσεις. Είναι απαραίτητο. Το μυθιστόρημα αυτό σου επιτρέπει να καταλάβεις την ψυχολογία της συγγραφέως.

— Ευχαριστώ, απάντησε η Κάτι. Την καταλαβαίνω καλύτερα παρακολουθώντας τις νεαρές χορεύτριες της σχολής του μπαλέτου.

— Φυσικά, είπε η Μάργκαρετ. Μου είναι εύκολο να το φανταστώ. Πέστε μου, αυτό το καινούριο μπαλέτο... πώς το λέτε;... α, ναι «Η Κυψέλη». Παράξενο όνομα, στ' αλήθεια... Ποιο είναι το θέμα του ή μιλώ δεν ξέρω; Έγώ προτιμώ τον αφηρημένο χορό και γενικά την αφηρημένη τέχνη. Μας το εξήγησε πολύ καλά ο Χότζας την περασμένη Παρασκευή στη διάλεξή του. Τι είναι η ζωγραφική; Το να παραστήσεις μια αχλαδιά, έναν παλιό μύλο, ένα ζευγάρι, μερικά έρμεινα; Όχι. Η ζωγραφική είναι ποιοτικό, το χρώμα κι η σχέση ανάμεσα στις μάζες... Στ' αλήθεια, αγαπώ τον χορό, αλλά να κάνετε λίγη ζωγραφική, όταν έχετε καρό. Είμαι βέβαιη ότι θα λατρεύατε τον Χότζα. Είναι τόσο αυθόρμητος, τόσο εκουραστικός...

— Φυσικές, κοινοτοπίες! σκεφτόταν η Κάτι. Η αιώνια ψυχολογία του κοινού που δεν καταλαβαίνει. Ποιά άβυσσος ανάμεσα στον έρασιχνη και τον επαγγελματία που ιδιοφυλάει! Ω, σεις, ήλιθιοι, που για τα χειροποίητά σας πουλάει τις ψυχές μας, αγαπητοί ήλιθιοι που σ' ας περιφρονούμε, σ' ας αγαπάμε και σ' ας χαϊδεύουμε, γιατί έχουμε ανάγκη από σ' ας, για ν' αναβούμε, να ζήσουμε και να υπάρχουμε!

— Ο Μάρσαλ άρχισε να φοβάται ότι η μικρή οικογενειακή συγκέντρωση, που την είχε προετοιμάσει με τόση προσοχή, δεν πήγαινε καλά. Είχε μεγαλώσει με την αγάπη και το σεβασμό για τη μεγαλύτερη αδελφή του και τον περίσσευε που έβλεπε πως μιλούσε για τόσα πράγματα, χωρίς να μπορεί να προκαλέσει το ενδιαφέρον της Κάτι.

— Η Μάργκαρετ είναι μια καταπληκτική γυναίκα, είχε πει στην Κάτι. Έγώ ήμουν πάντα περιορισμένος, ειδικευμένος στον κλάδο μου, ενώ κι αυτήν θα μπορούσε να μιλάει για όλα. Είναι πολύ μορφωμένη κι έχει αξιολογικές γνώσεις. Ασχολείται τώρα με τη ζωγραφική.

— Τον προηγούμενο χρόνο είχε καταπιαστεί με την κεραμική. Πρωτότερα είχε πάρει μαθήματα πλάσματος. Είχε ακολουθήσει επίσης μια καινούρια μέθοδο εκμάθησης της γλάς κι είχε φοιτήσει στη σχολή για αρχάριους της μίας Μπωσάν, αλλά είχε βρει την παιδαγωγία που απαιτούσε από τις μαθήτρές της ή Τάνια Στεπανοβίτσα πολύ ανίστηρη.

— Ο χορός δε μου λέει τίποτα, είχε πει. Τι είναι, άλλωστε, εκτός από ένα μέσον προσωπικής έκφρασης; — Ο Μάρσαλ παρατηρούσε τον Γκν, που τα μικρά χέρια του σφίγγονταν πάνω στα πιστόλια του και που το πρόσωπό του είχε πάρει την πολεμοχαρή έκφραση ενός «ντεστεράντο» του Φαρ-Ουέστε.

— Άκουσε, μικρούλη μου, του είπε. Μας χρειάζεται χωρίς για να μπορέσουμε να φάμε. Θα ήταν καλύτερα να δώσεις τα πιστόλια σου στην κυρία που παίρνει τα μαντά και τα κατέλλα.

— Όχι, απάντησε ο μικρός. Κι' αν έρθουν ληστές; — Η Κάτι τον κοίταξε με συμπάθεια κι' ο Γκν μάντεψε πως ορίσθηκαν μέσα σ' εχθρική ατμόσφαιρα.

— Τι άνοησία! είπε η Μάργκαρετ. Οι ληστές βρισκονται μόνο μέσα στα βιβλία.

— Τράχουν κι' εδώ. Το διάβασα στην εφημερίδα. Πυροβόλησαν στα παράθυρα ενός σπιτιού του Φλάμπους.

— Η Μάργκαρετ άνασχηκωσε τους ώμους.

— Ο Γκν την άγαπούσε, αλλά δεν την χώνευε όταν τον φώναζε μπέμπη ή ήθελε να τον φιλήσει.

— Οι γυναίκες σου γίνονται φόρτομα, είχε πει σ' αν μεγάλος σ' αν Προέστον, το μαύρο, με τον σ' αν ποιον έπαιζαν μαζί.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο Προέστον.

— Η Μινού, όμως, ήταν άλλο πράγμα.

— Η Μινού δεν είναι γυναίκα, είχε πει και πάλι ο Γκν στον Προέστον.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Προέστον. Είναι μια κυρία.

— Τι πάει να πει κυρία; αναρωτήθηκε ο Γκν.

— Όχι, δεν ήταν αυτό που ήθελε να πει.

— Ένα άξεστο απόγευμα είχαν πάει τον Γκν στο θέατρο, όπου η Μινού χορεύε ένα καινούριο χορό-δράμα. Με την παράξενη διαίσθησή των τεσσάρων χρόνων του, ο Γκν είχε καταλάβει πως όλα αυτά ήταν ύπεροχα κι' αληθινά, ότι όλα τα παραμύθια ήταν αληθινά, αλλά ότι δεν έπρεπε να το λέει κανείς, γιατί αυτό ήταν νυστικό. Το φέλαγε, λοιπόν, μέσα στην καρδιά του που ήταν πλημμυρισμένη από στοργή. Η Μινού, η Μινού του κι' αυτή η μαγευτική νεράιδα ήταν το ίδιο πρόσωπο. Η Μινού που τον έβαζε στο λουτρό, που του κοίμπωνε το καλτό του, που του δίδινε το γάλα του, η Μινού που βρισκόταν μέσα στο σπίτι ήταν επίσης μια νεράιδα, που δε μπορούσε να συγκριθεί με καμιά άλλη. Άντικει στο χέρι, στο σημερα και στο αύριο. Ερχόταν, έμενε λίγο κι' ύστερα ξαναγύριζε στη χώρα όπου ζούσαν οι νεράιδες.

— Τι είναι, μπέμπη; ρώτησε.

— Δεν είπαμε την προσευχή, απάντησε ο Γκν. Δεν πρέπει κανείς να τρώει, χωρίς να πει την προσευχή του. Δεν το ξέρετε, θεία;

— Όχι, έδω, Γκν, είπε ο Μάρσαλ. Δεν λένε την προσευχή στο εστιατόριο.

— Αλλά ο Γκν είχε, τουναντίον, τη γνώμη πως η προσευχή ήταν απαραίτητη σ' αυτό το ύποπτο και γεμάτο θόρυβο κέντρο. Και, μάλιστα, αφού θα πήγαινε κατόπιν στον οδοντογιατρό... Όταν αποφασίζεις κάτι, ήταν ανώφελο να προσπαθήσεις κανείς να τον κινήσει ή αλλάξει γνώμη. Η Κάτι έδωσε πρόβλητο το παραδείγμα σφίγγοντας τα χέρια και κατεβάζοντας τα μάτια. Οι άλλοι την μιμήθηκαν. Το παιδάκι είπα τότε:

— Πανάγαθε Θεέ, εύλογησε μας κι' εύλόγησε τον άγιο μας. «Αμην. Και κάμε ώστε ο γιατρός Κλάιν να μην ανακαλύψει καμιά καινούρια τριπία στα δόντια μας.

— Ο Γκν είχε την προσευχή του πολύ δυνατά. Δεν είχε καταλάβει ακόμη την αξία της σιωπηλής προσευχής. Κι' άλλωστε, είχε μάθει πως ο Θεός βρισκόταν πολύ μακριά. Πως θα τον άκουγε, αν δεν του φώναζε;

— Η Μάξ έξερε πως δεν πρέπει να παραλείπει κανείς ποτέ να λέει την προσευχή του, πρόσθεσε ο Γκν ευχαριστημένος από τον έαυτον. Αυό φορές που η Μάξ είχε έξοδο, δεν είχε την προσευχή μου και πόνεσε το στομάχι μου. Ήθελα να κάμω έμετο, αλλά δε μπορούσα γιατί ο Θεός ήταν άφορτισμένος μαζί μου.

— Θάπρεπε να μιλήσεις στη Μάξ, είχε πει η Κάτι στον Τέντ. Απότες είναι σκέψεις γεροντοκόρης, που δε θα πρεπε να τις λέει στον Γκν.

— Ο Καζάρ, ο συνθέτης; Ξεφώνισες ενθουσιασμένη η Μάργκαρετ. Α, κύριε Λαζάρ, δε θα μπορούσα να σ' ας περιγράψω πόση ευχαρίστηση βίσκω στη μουσική σας! Δε θα σ' ας πω, βέβαια, πως τα καταλαβαίνω όλα, αλλά η ζωή μας είναι γεμάτη από τόσες αντιφάσεις, που μόνο με παραφρονίες μπορεί κανείς να την εκφράσει. Για το λόγο αυτό το έργο σας...

— Και να ο Γκν... ο Γκν Λατούς, συνέχισε η Κάτι για να βάλει τέρας στην πολυλογία της Μάργκαρετ. Τον άντρα μου, φυσικά, τον έξερετε...

— Επιστρέψτε μου να σ' ας δώσω μια μικρή συμβουλή, Κατούσα, είχε ο Λαζάρ. Η μικρή παράσταση που δώσατε ήταν μια γκάφα, αγαπητή μου. Μη νομίζετε ότι οι οικογενειακές συγκεντρώσεις κι' οι δημόσιες προσεχές άποτελούν αξιολογή διαφήμιση... Μη με παρεξηγήσετε, γι' ατρός, αλλά ο πιο παλιός κι' ο καλύτερος σύμβουλος της Κάτι και μπορεί να πάρει το θάρρος να της πει την αλήθεια... Που το βρήκατε αυτό το παιδί;

— Το νοίκιασα από ένα νηπιαγωγείο και τόφερα έδω! απάντησε η Κάτι, που την είχε πιάσει ο θυμός. Ξέρετε, βέβαια, ότι οι ζητιάνοι της Βουδαπέστης νοικιάζουν μικρά παιδιά για να προκαλέσουν τον οίχτο... Μια τι ύφος είναι αυτό. Σάντι; Ξέρετε ότι έχω έναν έγγονο; Δεν το έχω ποτέ από κανένα και το έχω πει και σε σ' αν. Γιατί μου είπατε αυτά τα σκληρά λόγια;... Όχι, Γκν — πρόσθεσε — κατέβασε το πιστόλι σου. Ο κύριος είναι φίλος μου. Άστεινόμεστε...

— Τ' ατρός, απάντησε ο Λαζάρ. Θα με συγχωρέσετε... Πρέπει να τρέξω για να κάμω τους αντίγραφους να βιασθώ. Διαφορετικά, δε θα έχωμε δοκιμή... Α, αυτές οι δοκιμές νύχτας και μέρα! Κοντεύω να τρελαθώ... Χάρηκα πολύ, κυρία Μπαρντ... Ώρδονα στο εστιατόριο (αποκαλούσε έτσι τη σχολή του μπαλέτου). Καλώς, αγαπητή.

— Α, αυτοί οι διάσμοι άνδρες! είχε η Μάργκαρετ αναστενάζοντας. Έχει ένα βίαιο θέλητρο... Είναι, όμως, ένας εξαιρετος σύμβουλος.

— Λίγη ώρα αργότερα, πλησίασε στο τραπέζι ο Αμερικανός παραγωγός Μπλεν Μπέντεν. Μίλησαν κάμποσα λεπτά μαζί. Αλλά δεν της έκαμε καμιά πρόταση, πράγμα που συσπέρσθηκε την Κάτι. Ο άρνιόταν αυτή την πρόταση, γιατί

δεν είχε καμιά διάθεση να ξανακαταπιαστεί με τον κινηματογράφο. Είχε μείνει άλλος ένα μήνα στο Χόλλυγουντ κι' έφυγε από εκεί τελείως απογοητευμένη. Αλλά ήθελε ναχ την ευχαρίστησι ν' άρνιόθι. Ο θυμός της έσπασε πάνω στον Γκν.

οιζε επίμονα στο μυαλό της.

«Τι θαπαίαν στη θέση της «Κυψέλης», αν η δυστυχισμένη Γκαμπριόλα πέθαινε ή αν δε μπορούσε πια να χορεύει;»

Όταν έφτασε στο γραφείο της Όλβια, είχε αφήσει πίσω της τον κόσμο του Τέντ και του Γκνύ.

Ο Χαγκόριαν, μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, τη φίλησε στα δύο μάγουλα και, σηκώνοντάς την στα χέρια, την έφερε σ' ένα μεγάλο ντιβάνι που βρισκόταν στο βάθος.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε. Χωρίς εσάς, δε μ' έμενε παρά ν' αυτοκτονήσω.

Το γραφείο της Όλβια ήταν γεμάτο από καλλιτέχνες, που κάπνιζαν, χειρονομούσαν, κουβέντιαζαν δυνατά κι' έπιναν καφέ ή κοκτέιλ.

Η Ρόζα Ρέσζνι πήγε ένα φλυτζάνι καφέ στην Κάτι.

Στα πρόσωπα όλων έβλεπε την απογοήτευση. Οι γυναίκες φαίνονταν πως είχαν κλάψει. Κι' η Όλβια επίσης φαινόταν κλαμένη. Ήταν σκυμμένη πάνω σε τρεις τηλεφωνικές συσκευές που είχε στο γραφείο της και σήκωνε ποτέ το ένα ακουστικό και ποτέ το άλλο. Ο άντρας της είχε διαλύσει κάποιο ηρεμιστικό χαλάκι μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό και προσπαθούσε να της το βάλει στο στόμα. Πιο πέρα, ο Λαζάρ είχε σωριαστεί σε μια καρέκλα και φαινόταν άπαρηγόρητος. Βρισκόταν επίσης εκεί ο Βασίλ Μαζουρόφ, που ήταν ο παρτενάρ της Γκαμπριόλα και η μικρή Τζις Μάκ Γκνού, η βοηθός του Χαγκόριαν.

Εκείνο που έφερε σ' αγωνία όλους αυτούς τους ανθρώπους δεν ήταν η πνευμονία της Γκαμπριόλα όσο το ότι δε μπορούσαν να παίξουν την «Κυψέλη» χωρίς αυτήν.

— Γιατί να μην δώσουμε το «Ντράβ' Ιν»; πρότεινε η Μάκ Γκνού.

— Η το «Σάλεμ»; πρόσθεσε η Κάτι. Δεν το παίζαμε από πέрсιν στη Νέα Υόρκη και με μερικές δοκιμές...

— Άς ακούσω άλλη μια φορά, ό,τι μπορούμε να παίξουμε κάτι άλλο εκτός από την «Κυψέλη», και θα σκοτωθώ εδώ μπροστά σας! φώναξε η Όλβια. Κι' άλλωστε, μία πνευμονία δεν είναι σήμερα τίποτα το σοβαρό. Πέρασα δύο πνευμονίες ως τώρα και δεν είπα τίποτα σε κανένα.

— Πού βρισκόταν η Γκαμπριόλα; ρώτησε η Κάτι τον Χαγκόριαν. Στο νοσοκομείο;

— Όχι, της απάντησε. Άρνήθηκε να φύγει από το δωμάτιό της.

Ο γιατρός της έβαλε μία συσκευή με όξυγόνο πλάι στο χεράκι της.

Η Τάνια Στεπανόβιτς την περιποιείται.

— Καί μένα γιατί με φέρατε εδώ;

Η Όλβια άφησε τα ακουστικά των τηλεφώνων.

— Συγνώστε με, είπε ριχνοντας ένα βλέμμα δόλωνα, Δεν βοήθα ακόμη τον καιρό να συζητήσω το ζήτημα με την νυφία.

Φαινόταν διαταραγμένη, πράγμα που σπάνια της συνέβαινε.

«Αλλ' ο Λαζάρ την έβγαλε από το αδιέξοδο.

— Να ποιά είναι το ζήτημα, Κατίνια, είπε. Θ' αντικαταστήσεις την Γκαμπριόλα.

Η Κάτι το ήξερε ότι θα της το πρότειναν, από τη στιγμή που πήρε το τηλεφώνημα στο «Καμπαρέ». Αλλ' ήταν ενθουσιασμένη γιατί θα μπορούσε ν' άνηθ.

— Μη λένε κουτάρια, απάντησε. Ξέρετε ότι δε μπορώ να μελετήσω το ρόλο μέσα σε δυό ή τρεις.

Ο Μαζουρόφ έτρεξε να πείσει

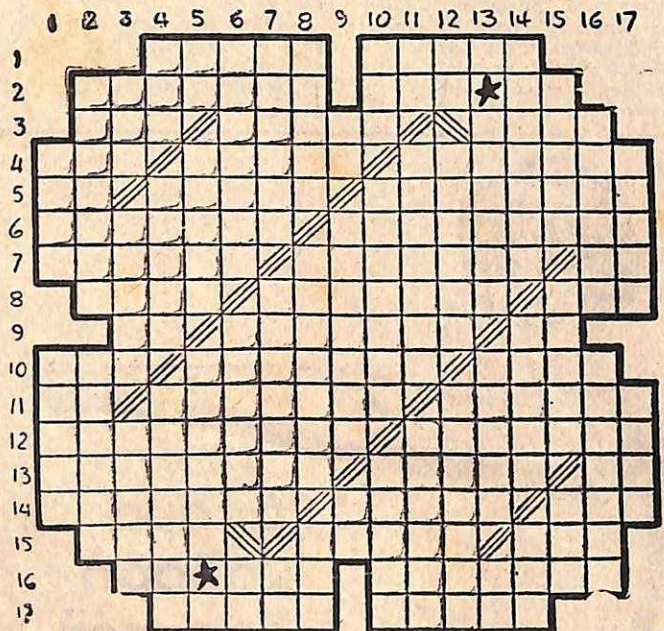
ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 958

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Προορίζεται για νεκρούς. — Πρωτεύουσα, από τις μεγαλύτερες του κόσμου.
- 2 Χώρα της Β. Αμερικής. — Προηγείται συμπεράσματος. — Ακάθαρτο ζώο.
- 3 Πρόθεσι. — Δωμάτιο (τουρκ.). — Αιμάν της γαλλικής Β. Αφρικής.
- 4 Σ' πρώην. — Ανέρεχεται (οδ.).

- 5 Δείχνει. — Ρήμα απαραίτητο σε μία έρωτική επιστολή. — Κατοικία δικητήριου (τουρκ.).
- 6 Υπνωτικό φάρμακο. — Στά τα, ει, συχνά διπλασιάζεται. — Νότα.
- 7 Πρωτεύουσα των Φιλιππίνων. — Απαλός στην άψη. — Όνομα γκάγκστερ.
- 8 Μένουν στις πόλεις. — Καρπο.

- Αποτελεί μέρος του άνθους.
- 9 Πρόθεσι (δημ.). — Χρονικό έπιρρημα, που συνήθως διπλασιάζουμε. — Δεν έχουν τους νόμους με το μέρος τους.
- 6 Ευνόημα. — Ρίχνει στα χέρια των αρχών κάποιον που κρύβεται.
- 7 Πόλις της Μ. Ασίας επί της παραλίας του Εγγεῖνου. — Ίνδος βραχμάνος που ακολουθεί τον Μ. Αλέξανδρο και πέθανε εκούσιως επί της πυρράς. — Συνεχόμενα στον κάκτο.
- 8 Σωπαίνω. — Σκούρος αν όχι μύθος. — Αρχικά αθλητικό όμιλου.
- 9 Άρθρο. — Σαρακοστασιό. — Βυζαντινή νότα.
- 10 Θεός της μυθολογίας μας. — Ποταμός της Ηπείρου. — Κεφαλή λειψάνου.
- 11 Αρχή υποθέσεων. — Μικρό κομμάκι. — Άγια... ώραία πλάς της Αγίτης.
- 12 Καταχθόνιος. — Τόπος τιμωρίας κακών.
- 13 Αθίκτος. — Εορτάζει τις 15 Αγουστού. — Όμοια σύμφωνα.
- 14 Τρώει εύλο και παχαίνει. — Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής. — Κατάφασις.
- 15 Καπνός κίτρινο χρώματος. — Το σύνολο των Μασαθονών. — Αρχικά οργανώσεως νέων.
- 16 Νότα. — Οχυρά πόλις της Β. Α. Γαλλίας. — Ανάμυστος λόγος ή πράξις.
- 17 Ελαχίστη ποσότης ύγρου. — Αρχηγός μυθικής εκστρατείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Αψήτος. — Ανατολίτικος τίτλος.
- 2 Κράτημα. — Έξωτικό φρούτο.
- 3 Τοπικόν έπιρρημα. — Το πριγανόειδες σίδερο του φρόστου, που ανασκάπτει τη γη. — Είναι αποκρουστικό.
- 4 Χρηματικό ποσόν των αρχαίων. — Μεταφορά φορτίου επί αμοιέη. — Θα την βρήτε ανάμεσα

- φόρο δέντρο (στην καθαρ.). — Τελικός σύνδεσμος.
- 9 Υποθετικών. — Χρησιμοποιείται από έρρασιτέχνες Φαράδες. — Μισό τοτέκ.
- 10 Πρακτορείον ειδήσεων. — Έλλην ποιητής (επών.). — Μεγάλες πόρτες.
- 11 Για τους Γάλλους είναι χρυσός. — Το πνεύμα του κακού. — Δοχείο νερού.
- 12 21. — Πίνεται για φιλαθροπικό σκοπό. — Δεν είναι προσωρινός.
- 13 Ακολουθεί κάποιον πιστά. — Άγροθος. — Έπιφώνημα, που συνήθως διπλασιάζεται.
- 14 Σηκώστε το κεφάλι για να τον δείτε. — Χρήμα. — Κατοικίδιο πτηνό.
- 15 Αναταραχή. — Γόης της μυθολογίας μας. — Έπώνυμο Γερμανού συγγραφέως (άνεστραμμένο).
- 16 Διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο. — Αγάξια.
- 17 Πεπιεσμένο. — Διευκολύνει στα χεριά τις μεταφορές νερού ή κρασιού.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΚΑΛΑΡΟΣ
(Καλλιθέα Πατρών)

Η λύσις του υπ' αριθ. 957
στη σελίδα 78

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΧΤΗΚΕ Η ΕΦΟΡΕΙΑ

Στα θέλεια του εργοστασίου Ντέρε Πέρι, που έχει την επιχείρησή του στο Ναϊρόμπι της Αφρικής αναφερόταν μία περίεργη διαπάνη: «Αμοιή μάγου». Το ποσόν αυτό πληρώθηκε πραγματικά σ' ένα μάγου, που χρησιμοποιήθηκε για να ξεφορτίσει ένα ίθαγενή εργάτη, ο οποίος πίστευε πως τον είχαν βασκάνει οι έχθροι του!

στά πόδια της κι' άρχισε να της σπάλει τα χέρια με τα ξεστά και ύγρα χείλη του, λέγοντάς της ταυτοχρονα ότι θα ήταν ύπεροχη, άπαρηγόρητη. Η Κάτι κούταξε εκπληκτική, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά, τα πυκνά μαύρα μαλλιά του, το δυνατό τράχηλό του, τους φαρδιούς ώμους του.

Όλοι έλεγαν πως ο Μαζουρόφ ήταν γεννημένος για έρωμηνετής των αντρικών ρόλων. Όλα σ' αυτόν έδειχναν τη ρώμη. Ήταν ένας εξαίρετος χορευτής, σύμφωνα με την καλύτερη ρωσική παράδοση, αν όχι ένας μεγάλος χορευτής. «Έχει φλόγα, αλλά του λείπει η καρδιά», έλεγε γι' αυτόν ο μασέστρος Ματτόνι. Η Όλβια τον είχε τιλίσει μέσα στα δίχτυα της και τον είχε φέρει στο «μπαλέτο Μανχάταν». Ο Μαζουρόφ είχε χορεύει άλλοτε με την Γκαμπριόλα, στην εποχή του Ντιαγκίλεφ. Είχε γίνει τότε πολύς θόρυβος για τον έρωτά τους. Η έμπειρη ρωμιά μπαλαρίνα έκανε σαν τρελή γι' αυτό το νέο, που ήταν ακόμη άπειρος από τη ζωή, αλλά πολύ άμορφος.

Ο Μαζουρόφ εξακολουθούσε πάντα τις παρακλήσεις του. Η Κάτι έπρεπε να χορέψει μαζί του το ρόλο της βασίλισσας στην «Κυψέλη».

Παρά την αρχική της άρνησι, τα λόγια του την συγκινούσαν. Στην πρόσκλησή του ήταν έτοιμη ν' απαντήσει η Κάτι ή χορεύτρια κι' όχι η γυναίκα, αλλά, στην ταραχή που βρισκόταν, δεν κατάφερε να ξεχωρίσει τα αισθήματά της. Ήξερε μόνον ότι ήθελε να χορέψει μαζί με τον Μαζουρόφ για πρώτη φορά. Ως τότε διάφορα εμπόδια την είχαν κρατήσει μακριά του. Στον Μαζουρόφ θα μπορούσε να βρει έναν καινούργιο παρτενάρ και να δημιουργήσει μαζί του ρόλους που δεν τους είχε φαντασθή ως τότε. Κοντά του θ' ανακάλυπτε ίσως κάποιον καινούργιο εαυτό της.

Οι παρακλήσεις έπεφταν σαν βροχή από δόλωνα κι' ο Μαζουρόφ, από το αναμμένο τζάκι, βρισκόταν πάντα στα πόδια της.

— Δεν υπάρχει καμιά άλλη εκτός από σάς, της έλεγε. Δε μπορείτε να μ' άφησετε έτσι. Κάτι, Κατούσκα, Κατίνια, Μλένζια, λέμπλινγκ, ντάριγγκ, μάν Σούσε, αγάπη μου...

Η Κάτι προσπάθησε ν' αντιδράσει.

— Δε θα χορέψω τη βασίλισσα, είπε. Δε μπορώ να το κάμω. Είναι αδύνατο.

Καί πρόσθεσε ύστερα από μία στιγμή:

— Γιατί δεν δοκιμάζετε με την Τζις Λίμαν; Ξέρει το χορό της βασίλισσας κι' είμαι βέβαιη ότι δεν επιθυμεί τίποτα καλύτερο από το να τον χορέψει.

— Αδύνατον! φώναξε ο Χαγκόριαν. Η Τζις δεν ύπολογίζεται. Θα είναι μία καλή μέλισσα που θα ψάχνει να βοηθί, αλλά σαν βασίλισσα θαμιαζε με καρικατούρα.

— Δεν έχει τον τύπο της βασίλισσας, συμφώνησε κι' ο Λαζάρ. Είναι πολύ νέα γι' αυτό το ρόλο.

Η παρατήρησή του έξωργισε την Κάτι.

— Για σ'— θα είναι πολύ εύκολο, πρόσθεσε ο Μαζουρόφ. Τα βήματα μοιάζουν μ' εκείνα των «Μεταμορφώσεων», που τις χορεύατε τόσες φορές. Δυστυχώς, δεν είχα ποτέ την ευκαιρίαν να είμαι παρτενάρ σας.

— Αιτιώνω, απάντησε η Κάτι. Η απόρραση ν' είναι ανέγκλητη.

— σιτινική εκείνη, η Όλβια γεροίστε από το βάθος όπου στεκόταν ως τότε και ξανάβινε το κακομοιόσ' ένο και κακοχτενισμένο πλάσμα δρω— ήταν τον πρώτο

καιρό που εμφανίστηκε στο Παρίσι.

— Πάει καλά, είπε. Αν αυτή είναι η τελευταία σου λέξη, τα παρτάω όλα. Δε μπορώ πια να έξω κοινούση Διέθεσα τα πάντα σ' αυτό το μπαλέτο. Αφού αυτή είναι η αντίδοσή μου, δεν έχω πια να κάμω τίποτα. Άς σβήσωμε τα κερία. Θα άνωρώσω όλα τα συμβόλαια που ύπογραφα και δε θα κάμωμε περιοδεία. Τα συμβόλαια προβλέπουν, βέβαια, χρηματικές σήτες, αλλά θ' αναθέσω στο διγνήγορο Αλινγκαν νά κανονίση αυτά τα ζήτηματα. Ρόουλαντ, θα είδοποιήσετε τον κ. Μπέντερ ότι η δεξίωσις ματαιοίται και θα στείλετε κατόπιν ένα τηλεγράφημα στον Κ. Ντίρξεν, στο ξενοδοχείο «Εξέλιου» της Ρώμης, για να τον είδοποιήσετε ότι η παράστασις της «Κυψέλης» δε θα γίνει. Είχε την πρόθεσι να τρέξη με το αεροπλάνο για να παρευρεθί σ' αυτήν... Α, Θεέ μου, τέλειωσαν όλα! Θα ήθελα να είχα πεθάνει... Έλκαν, πηγαίνε με, σε παρακαλώ, σπίτι.

Ο μόνος που δεν επηρεάσθηκε απ' αυτό το θεατρικό μονόλογο ήταν ο Έλκαν.

— Ξέρετε τί είσατε όλοι; είπε. Οι Ουσάροι του Παυλογράδ στο «Πόλεμος και Ειρήνη» του Τολστόι. Νά τι γράφει γι' αυτούς: «Ο κόσμος χωρίζεται σε δυό άνισα μέρη. Στο ένα βρισκόταν το σύστημα ούσάρων του Παυλογράδ. Και στο άλλο, ο ύπολοιπος κόσμος. Αλλ' αυτό το άλλο δεν λογαριάζόταν». Το ίδιο νομίζετε και σεις.

— Το σύστημα των ούσάρων και το μπαλέτο αποτελούν έναν ξεχωριστό κόσμο, παρατήρησε η Κάτι.

— Έναν κόσμο πολύ μικρό, δμο-λογήστε το.

Η Όλβια ξαναβήκε το ρόλο της μεγάλης Ιέρειας.

— Ο κόσμος αυτός είναι μεγάλος ή μικρός ανάλογα με την πίστι που μ' έμπνυχώνει, είπε.

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑ ΠΙΑΝΕΙ

Ο Χαγκόριαν έφυγε για να τρέξει στις δοκιμές του, αφήνοντας την Κάτι μόνη μαζί με τον Λαζάρ, στην αίθουσα της μοναχής.

Ήταν μία μεγάλη αίθουσα με διακριτικό φωτισμό, που χρησιμοποιεί τις συνεδριάσεις του διοικητικού συμβουλίου, τις δεξιώσεις κτλ. Η Κάτι μισοξαλωμένη πάνω στον τάπητα, διάβαζε με προσοχή τις σημειώσεις του Χαγκόριαν για την «Κυψέλη».

Το πρώτο σκηνικό είχε τη γεωμετρική ψυχρότητα ενός έμπορικού κινήτου. Τα κυριαρχούντα χρώματα ήταν το διάφανο κίτρινο του κεριού των μελισσών και το σκοπό-ρο χρυσάφι, που έχει το μέλι. Σημειώσεις: «Αυτό το φόντο και ο βόμβος της μουσικής ύπογραμμίζουν το σατιρικό και ταυτόχρονα φανταστικό στυλ του μπαλέτου».

Ο Λαζάρ άπομιμείτο στο πιάνο το βόμβο των μελισσών. Η Κάτι γύρισε άνωπρόνα τη σελίδα.

«Στην είσοδο της κυψέλης, οι εργάτριες σχηματίζουν κύκλο. Κοντοπαίνουν. Ένας δμλος φτάνει, άλλος φεύγει».

— Χμ! Έκας η Κάτι.

Το μπαλέτο του Μανχάταν το άποτελούσαν 16 χορεύτριες και 8 χορευτές. Πώς θα σχηματίζονταν με τόσο μικρό αριθμό οι δμλοι; Η Κάτι, βλέποντας τη φτώχεια των αμερικανικών μπαλέτων, νοσταλγούσε πολλές φορές τα έρωπαϊκά, όπου ένα πλήθος από χορεύτριες και χορευτές έσχυονόταν στη σκηνή και δημιουργούσαν μία αληθινά φαντασμαγορική ατμόσφαιρα.

— Τι δεν πάει καλά; ρώτησε ο Λαζάρ μαντεύοντας τις σκέψεις της.

“MINUS 1/2/63

...άρωμα
δροσιά
φρεσκάδα
μέ Bac

Bac σταματά
την κακόςμία του ιδρώτα

* Με μία μόνο κίνηση το BAC-Stick σάς άπαλλάσσει από κάθε σωματική όσμη που ένοχλεί το περιβάλλον σας.

* Με το BAC-Stick, άκόμα και στίς πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού, αισθάνεσθε σιγουριά σε κάθε σας συναναστροφή. Στη δουλειά, στη διασκέδασι, στο λεωφορείο, παντού αισθάνεσθε άνετα.

Μόνο το BAC περιέχει το δακτυριοκτόνον άποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ένέργεια, μεγάλη διάρκεια.

Bac stick Κόκκινο, με άρωμα δροσερό. Πράσινο, με mild έντονο άρωμα. (Προσφέρονται σε 3 μεγέθη: Τσάντας, κανονικό, οικονομικό)

Bac Spray Σε δύο μοντέρνα άρώματα (Συσκευασία άεροσόλ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμμοι

Η Εύδοκία Ντίνου Χαλιπούλου και ο Walter Karls Riedel, πολιτικός μηχανικός, έτέλεσαν τους γάμους των εις Ντύσελντορφ της Γερμανίας.

Οι τοίχοι παρομερίζουν κι' η δροχίστρα παίξει ένα λιγνιστικό σκοπό... Βρισκόμαστε στο οικοτροφείο των μελισσών.
— Κι' η βασίλισσα; ρώτησε η Κάτι που άνωπμονούσε. Πότε θα την δοίμε; Νομίζω πως είναι καιρός να εμφανιστή.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η Μαρίνα σφυρίζεται για το καθαρό και φωτεινό πρόσωπό της.

ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΝΤΥ

Λίγα λεπτά με την πιο έξυπνη στάρ του γαλλικού κινηματογράφου

ΟΜΟΡΦΗ, με τη σημασία της λέξεως «καλλονή», μπορεί να μην είναι. Είναι, όμως, εξαιρετική ηθοποιός και εξαιρετική γυναικεία. Σ' αυτήν στη σειρά «Ευρωπαϊκή» τριών «Αντιγόνη» είναι η Γαλλίδα στάρ-πρωτή της Μπε - Μπε και δεύτερη η Μισέλ Μοργκάν. Το άστρο της τελευταίας αυτόν καιρό γνωρίζεται καινούργιους θριαμβικούς με την πρόσφατη και πολύ «τολμηρή» ταινία της «Η βασίλισσα των μελισσών». Για το φιλμ αυτό, που αντιπροσώπευσε επίσημα το 1962 στο Φεστιβάλ των Καννών...

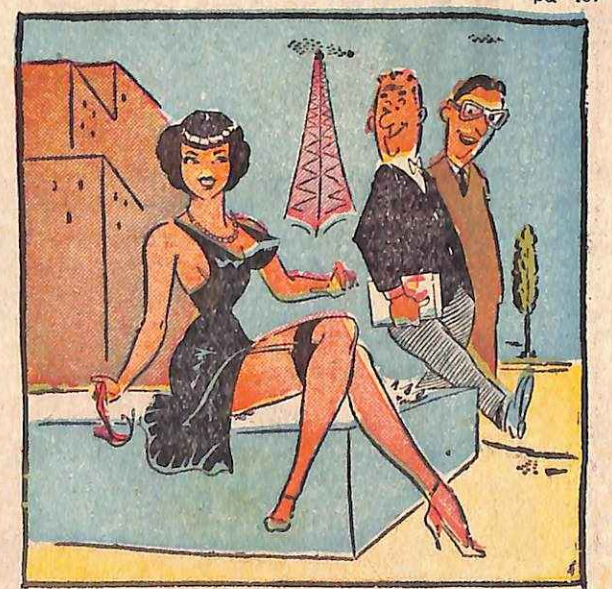
Είναι η πρώτη φορά, Μαρίνα, που συμμετέχετε έμπιστα με ταινία σας στο Φεστιβάλ των Καννών; — Όχι, δεν είναι η πρώτη φορά. Με άλλη μία ταινία μου συμμετείχα το 1960 αλλά δεν έσημειωσα καμιά επιτυχία. Τώρα, όμως, εκτός από την προσωπική επιτυχία, που είχα με το φιλμ «Βασίλισσα των μελισσών», διατηρούσα ελπίδες διακρίσεως και με μία δεύτερη ταινία μου στο ίδιο Φεστιβάλ... — Μά, πώς είναι δυνατόν μία καλλιτέχινια να συμμετέχει σ' ένα Φεστιβάλ με δύο διαφορετικές ταινίες; — Είναι δυνατόν, έφθοναν δύο ταινίες αντιπροσώπευαν επίσημα δύο διαφορετικές χώρες. Στη δική μου την περίπτωση, με τη «Βασίλισσα των μελισσών» αντιπροσώπευαν η Ιταλική κινηματογραφική παραγωγή και με την ταινία μου «Το κλουβί», με τον συμπρωταγωνιστή Ζαν Σερέν, η παραγωγή της Γκαμπόν...

κη. 'Επί πλέον είμαι χορεύτρια κλασικών χορών και μπολέτο και κατά την περίοδο 1947 — 1950 ήμουν μέλος του μπολέτο της Παρισιζής Όπερας. Όπως θα ξέρετε ίσως, στα πρώτα μου καλλιτεχνικά βήματα θέλησα να ακολουθήσω τα ίχνη της μητέρας μου, που ήταν στην εποχή της φημισμένη χορεύτρια και μέλος των μπολέτο Μπαλσόν της Μόσχας. Άλλα τελικά με κατέκτησε ο κινηματογράφος και έτσι εγκατέλειψα τα βήματα για χορευτικές δόξες. — Αν επιτρέψετε, Μαρίνα, η καταγωγή σας είναι ρωσική; — Βέβαια. Το οικογενειακό μου όνομα είναι Πολιάκωφ. Μπαπτιστήριό και γεννήθηκα στο Παρίσι στις 10 Μαΐου του 1938. Οι άλλοτε-ζώσιον στο Παρίσι γονείς μου είχαν ακόμη τρεις κόρες και κανένα γιο. Οι αδελφές μου είναι κατά σειρά η Όλγα Κέν, η Όντιλ Βερσούα και η Ελεν Βεζιέ. Η πρώτη είναι παντρεμένη με Άγγλο και οι δύο άλλες με Γάλλους. Η πρώτη δεν επέθυμισε ποτέ καριέρα στον κινηματογράφο. Αντιθέτως, οι δύο άλλες — περι-σσότερο η Όντιλ — κάνουν κι αυτές το ίδιο επάγγελμα ή μένουν θηοποιοί, αλλά περισσότερο του θεάτρου. — Θα θέλατε να μάς λέγατε μερικά πράγματα για την τελευταία σας ταινία «Η βασίλισσα των μελισσών», που τόσο εντύπωση έκανε εδώ στις Κάννες; — Ότι θα μπορούσα να πω για το φιλμ αυτό — που για μένα δεν είναι το καλύτερό μου — έχει γραφή ήδη από τον καθημερινό τύπο και τα περιδικά. Έχει θέμα πρωτότυπο και τολμηρό τις... ακούραστες προσπάθειες μίας νέας νεοανανθρώπου να αποκρήσει τον παλιό και σύντροφό της, δέ θέλει και γενικά στο έβαν του θεωρείται μάλλον σαν τολμηρή αισθηματική κωμωδία...

Η Μισέλ Μαριέ.

δεδίτασε να πάρη από την καλύτερη φίλη της τον άντρα της και πατέρα δύο παιδιών της. — Υστερα από το χωρισμό αυτόν που την πληγώνει βαθύτατα, η Ντέμυ, αφού πέρασε αρκετούς καιρούς, ξαναπαντρεύτηκε με τον Χάρρυ Κάρλ, ένα πλούσιο οιομήχανο υποδημάτων. Τελειάται όμως ο Έντο και η Ντέμυ εθεάθησαν και επανέλθον μαζί και όταν πρό ημερών ο Έντο ντεμπούταρε στο καμπαρέ «Κόκονα» του Λόρ Βέγκας, η Ντέμυ ήταν εκεί και τον χειροκρότησε περισσότερο απ' όλους τους άλλους θαμώνες. — Υστερα τον κάλεσε στο τραπέζι της, με λησαν, ήσαν σαμπάνια και γέλασαν με την καρδιά τους. Η Ντέμυ έδωσε και στο παρελθόν στον Έντο δειγμάτια της καλής της καρδιάς και της αγάπης, που έ-ξακολουθεί — καθώς για δείχνουν — να νιώθει για τον πρώην σύζυγό της. Όταν, μετά το χωρισμό του από τη Λίζ ξαναγύρισε στην Αμερική κι έπαθε μία νευρική κρίση, η Ντέμυ τον έπε-σκέφθη στο νοσοκομείο και χωρίς να του κρατά κακία, για το κακό που της είχε κάνει, του είπε: — Έλα στο σπίτι να δής τα παιδιά μας... Είμαι σί-γουρη πως αυτό θα σε άνακουρίσει. Τώρα όμως όλα αυτά κά-νουν κάποιον άλλο ν' ανήσει: χη: τον Χάρρυ Κάρλ, που λατρεύει την Ντέμυ και φο-βάται μήπως το ενδιαφέρον, που δείχνει τελευταία η Ντέμ-υ για τον προκάτοχό του, δεν είναι παρά ένα ξανα-φούντωμα της παλιάς μεγά-λης αγάπης, που τους ένω-νε πριν από χρόνια. — Η Μαρίνα Βλάν-τυ, που κέρδισε το βρα-βείο ηθοποιίας στο τελευταίο Φεστιβάλ των Καννών, δη-λόγησε επισημότητα στο Παρίσι πως οφείλει πολλά στον πρώην σύζυγό της Ρομπέρτ Οσσέν, που ήταν μέλος της επιτροπής του Φεστιβάλ και αγωνιστή-κε σκληρά, για να δοθ το βραβείο στην πρώην σύζυ-γό του, για την οποία εξα-κολουθεί να τρέφει μεγάλη εκτίμηση. — Είμαι πολύ τυχερή, πα-ροχέτησε η Μαρίνα. Ο Ρομπέρτ, που με βοήθησε να κατακτήσω τη δόξα, εξακο-λουεί και μετά το χωρι-σμό μας να με περιβάλλει με ραλλήλας νέες σιζυγίες μου εσφαλμένες, που δεν μπορώ να ετύχια, που με μεγαλότερη ν' ανειρενική την γυναικεία. — Η Σιζο Λάϊον, που δεν κατόρθωσε να παί-ξει σε κανένα φιλμ υ-στερα από τη «Λοιμή», θά παντρευτεί τον παραιο-γόνό της κατ' 22 χρόνια. «Ετσι θα επιτύχει κανένα καινούρ-γιο ρόλο». Λένε οι κακές γλώσσες. — Ο σύντομος γάμος της Λίντα Κρίστιαν με τον Έντμοντ Πάρ-ντομ την έκανε να χά-σει τη θαυμασία επαυλή, που εί-χε χτίσει γι' αυτήν ο Τά-ρον Πάουερ την εποχή του γάμου τους. Με τη δια-θήκη του ο Τάρον καθορίζει σαφώς πως το σπίτι αυτό θά είναι δικό της μέχρις ότου ξαναπαντρευτεί. — Υστερα από την επι-τυχία, που σημείωσε το έ-ργο της «Ολβία ντ' Α-λάβιλλαντ» «Κάθε Γά-λος έχει έναν (ή ποσόν) σπύ-τι), η αδελφή της Τζόαν θο-νταίν αποστάζει κι αυτή να γράφει ένα διέλι-ο, το οποίο θά τιλοφορήσει: «Κάθε Άμερικανός έχει δύο... (σπίτια, αυτοκίνητα κλπ.). — Ο Κάρλος Τόμ-ψον, αντέρι του νοτιοαμε-ρικανικού κινηματογράφου και κατόνι του Χόλλυγουντ, έ-ξαφάνισε μία λαμπρή θέσι στο γερμανικό κινηματογρά-φο από την εποχή του γά-μου με τη Λίλ Παλ-μερ. Το ξέσπας έχει δρι-κτα έγκαταστάση στη Δυτική Γερμανία και δέ δείχνει καμ...

Μην ξεχνάς, Ανάτολ, πως ήρθαμε σ'ό Παρίσι να σπουδάσουμε ιστορία. Έδώ είναι πρώτης τά-ξεως θέσι για ν' αρχίσουμε!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδήσεις

Η μόνη γυναίκα, που κα-τάρρωσε πραγματικά να παρηγορήσει τον Έντο Φίσερ, από τον καιρό που χώρισε από την Έλίζαμ-πεθ Τάιηλορ, είναι η πρώην σύζυγός του Ντέμ-υ Ρέινολντς, η γυ-ναίκα που τον λάτρευε και την οποία εγκατέλειψε για ν' ακολουθήσει την Λίζ, που τον είχε ξετρελλάνει και που κάλεσε στο τραπέζι της, με λησαν, ήσαν σαμπάνια και γέλασαν με την καρδιά τους. Η Ντέμυ έδωσε και στο παρελθόν στον Έντο δειγμάτια της καλής της καρ-διάς και της αγάπης, που έ-ξακολουθεί — καθώς για δείχνουν — να νιώθει για τον πρώην σύζυγό της. Όταν, μετά το χωρισμό του από τη Λίζ ξαναγύρισε στην Αμερική κι έπαθε μία νευρική κρίση, η Ντέμυ τον έπε-σκέφθη στο νοσοκομείο και χωρίς να του κρατά κακία, για το κακό που της είχε κάνει, του είπε: — Έλα στο σπίτι να δής τα παιδιά μας... Είμαι σί-γουρη πως αυτό θα σε άνακουρίσει. Τώρα όμως όλα αυτά κά-νουν κάποιον άλλο ν' ανήσει: χη: τον Χάρρυ Κάρλ, που λατρεύει την Ντέμυ και φο-βάται μήπως το ενδιαφέρον, που δείχνει τελευταία η Ντέμ-υ για τον προκάτοχό του, δεν είναι παρά ένα ξανα-φούντωμα της παλιάς μεγά-λης αγάπης, που τους ένω-νε πριν από χρόνια. — Η Μαρίνα Βλάν-τυ, που κέρδισε το βρα-βείο ηθοποιίας στο τελευταίο Φεστιβάλ των Καννών, δη-λόγησε επισημότητα στο Παρίσι πως οφείλει πολλά στον πρώην σύζυγό της Ρομπέρτ Οσσέν, που ήταν μέλος της επιτροπής του Φεστιβάλ και αγωνιστή-κε σκληρά, για να δοθ το βραβείο στην πρώην σύζυ-γό του, για την οποία εξα-κολουθεί να τρέφει μεγάλη εκτίμηση. — Είμαι πολύ τυχερή, πα-ροχέτησε η Μαρίνα. Ο Ρομπέρτ, που με βοήθησε να κατακτήσω τη δόξα, εξακο-λουεί και μετά το χωρι-σμό μας να με περιβάλλει με ραλλήλας νέες σιζυγίες μου εσφαλμένες, που δεν μπορώ να ετύχια, που με μεγαλότερη ν' ανειρενική την γυναικεία. — Η Σιζο Λάϊον, που δεν κατόρθωσε να παί-ξει σε κανένα φιλμ υ-στερα από τη «Λοιμή», θά παντρευτεί τον παραιο-γόνό της κατ' 22 χρόνια. «Ετσι θα επιτύχει κανένα καινούρ-γιο ρόλο». Λένε οι κακές γλώσσες. — Ο σύντομος γάμος της Λίντα Κρίστιαν με τον Έντμοντ Πάρ-ντομ την έκανε να χά-σει τη θαυμασία επαυλή, που εί-χε χτίσει γι' αυτήν ο Τά-ρον Πάουερ την εποχή του γάμου τους. Με τη δια-θήκη του ο Τάρον καθορίζει σαφώς πως το σπίτι αυτό θά είναι δικό της μέχρις ότου ξαναπαντρευτεί. — Υστερα από την επι-τυχία, που σημείωσε το έ-ργο της «Ολβία ντ' Α-λάβιλλαντ» «Κάθε Γά-λος έχει έναν (ή ποσόν) σπύ-τι), η αδελφή της Τζόαν θο-νταίν αποστάζει κι αυτή να γράφει ένα διέλι-ο, το οποίο θά τιλοφορήσει: «Κάθε Άμερικανός έχει δύο... (σπίτια, αυτοκίνητα κλπ.). — Ο Κάρλος Τόμ-ψον, αντέρι του νοτιοαμε-ρικανικού κινηματογράφου και κατόνι του Χόλλυγουντ, έ-ξαφάνισε μία λαμπρή θέσι στο γερμανικό κινηματογρά-φο από την εποχή του γά-μου με τη Λίλ Παλ-μερ. Το ξέσπας έχει δρι-κτα έγκαταστάση στη Δυτική Γερμανία και δέ δείχνει καμ...

ΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΝ

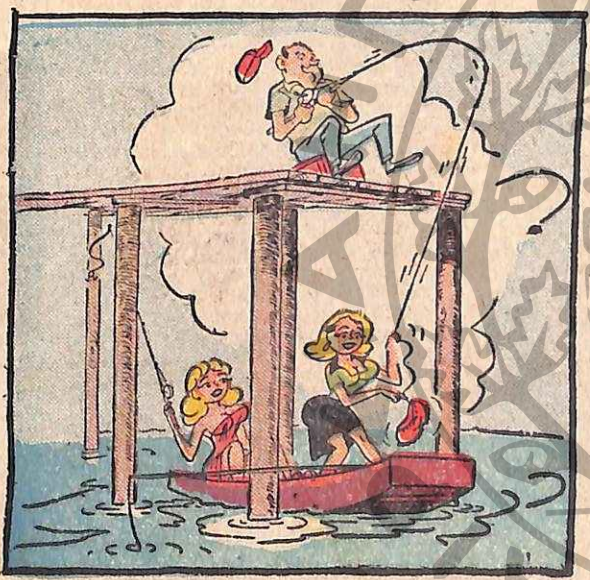
Ματιές στα Έλλη-νικά στούντιο

Η Άλίκη Βουγιού-κλακή τελείωσε στην Κωνσταντινούπολη τα εξωτε-ρικά γυρίσματα του φιλμ «Χτυποκάρδια στο θρανίο», που σκηνοθετεί ο Άλκος Σακελλαρίου. Το φιλμ γυ-ρίζεται ως γνωστόν σε δύ-ο «ερασιόν». Στην ελληνική ή Άλκη έχει για παρτεναίρ τον Δημήτρη Παπα-μichaήλ και στην τουρκι-κή τον Νέο Κόσμο, όπου και οι δύο γνώρισαν τους πιο μεγάλους θριάμβους των...

Ο Κάρλος Τόμψον.

Η Άλκη Βουγιού-κλακή τελείωσε στην Κωνσταντινούπολη τα εξωτε-ρικά γυρίσματα του φιλμ «Χτυποκάρδια στο θρανίο», που σκηνοθετεί ο Άλκος Σακελλαρίου. Το φιλμ γυ-ρίζεται ως γνωστόν σε δύ-ο «ερασιόν». Στην ελληνική ή Άλκη έχει για παρτεναίρ τον Δημήτρη Παπα-μichaήλ και στην τουρκι-κή τον Νέο Κόσμο, όπου και οι δύο γνώρισαν τους πιο μεγάλους θριάμβους των...

Για να δούμε, τί τσίμπησε αυτή τη φορά!

άτα Άσημακοπούλου, η Πό-πη Λάζου κ.ά. — Ο Άμερικανός σεναριο-γράφος των φιλμ «Λένω της Σπάρτης» και «Άλκη», Τζωρτζ Σάιν Τζωρτζ, ο ο-ποίος έχει ανακηρυχθεί και επίτιμος δημότης της Ίου γράφει ένα πρωτότυπο σενα-ριο, στο οποίο υπάρχουν τρία μόνο πρόσωπα, που δεν μι-λούν! Είναι ακόμα αγνώ-στος ο σκηνοθέτης του έργου, επιθυμία του σεναριογράφου είναι όμως να γυριστή και το φιλμ αυτό στην Ίο, ο-που ή «Άλκη»...

Η Άλκη Βουγιού-κλακή τελείωσε στην Κωνσταντινούπολη τα εξωτε-ρικά γυρίσματα του φιλμ «Χτυποκάρδια στο θρανίο», που σκηνοθετεί ο Άλκος Σακελλαρίου. Το φιλμ γυ-ρίζεται ως γνωστόν σε δύ-ο «ερασιόν». Στην ελληνική ή Άλκη έχει για παρτεναίρ τον Δημήτρη Παπα-μichaήλ και στην τουρκι-κή τον Νέο Κόσμο, όπου και οι δύο γνώρισαν τους πιο μεγάλους θριάμβους των...

Η Άλκη Βουγιού-κλακή τελείωσε στην Κωνσταντινούπολη τα εξωτε-ρικά γυρίσματα του φιλμ «Χτυποκάρδια στο θρανίο», που σκηνοθετεί ο Άλκος Σακελλαρίου. Το φιλμ γυ-ρίζεται ως γνωστόν σε δύ-ο «ερασιόν». Στην ελληνική ή Άλκη έχει για παρτεναίρ τον Δημήτρη Παπα-μichaήλ και στην τουρκι-κή τον Νέο Κόσμο, όπου και οι δύο γνώρισαν τους πιο μεγάλους θριάμβους των...

Η μοναδική Έλληνίδα ακορντεονίστρια Δέλα Παπα-δοπούλου, που σημειώνει παράλληλα επιτυχία στο λαϊ-κό και ελαφρό τραγούδι. Συνεργάζεται τώρα με το συγκρότημα του Στέλιου Καζαντζίδη.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ — Η Άμπερ Ράνκελ, είχε έρθει στην Έλλάδα για πρ-ώτη φορά πριν 4 χρόνια, επί κεφαλής μπαλέτου, σημείωσε δέ τότε μεγάλη επιτυχία. — Η χορεύτρια Τζινιέρη Ξαναγύρισε στο θέατρο Μπουρνέλλη και θά έμψαν, στη παλιν ως παρτεναίρ του Μεταξοπούλου, στη μουσι-κή ηθοποιό «Φωτοχρόνοδο-λο», που θά ανεδείσθη στο θέατρο του Έθνικου Κήπου, μαζί με μία νέα σολίστ, την Χλόη, που ανήκει άλλοτε, στο μπαλέτο του Βασιλάου. — Ο Μεταξοπούλος, μαζί με τη Τζινιέρη και τη Χλόη, θά πλαισιώσουν 40μελές μπαλέ-το σε θεαματικές χορογραφί-ες, που βασίζονται σε λαϊκά μοτίβα. — Ο τσάμκος, ο χορός της ελληνικής λεβεντιάς, συμ-περιλήφθη σε μία δανεική ταινία, που γυρίζεται τις τε-λευταίες μέρες σε ελληνικά χωριά. Το χορό ερμηνεύει, το χο-ρευτικό συγκρότημα της Δη-μόλογου. — Ο Άντονι Κουήν, κα-τά τη διάρκεια της τελευταί-ας παραμονής του στην Α-θήνα ενθουσιασμένος από τη μουσική του Ταντσάν, έπι-σκέφθηκε το γνωστό κέντρο μουσικών στις Τζαϊτίες και άκουσε με ξεχωριστό έν-διαφέρον τελευταίες επιτυχί-ες του δημοφιλούς συνθέτου λαϊκής μουσικής. — Στο τραγούδι «Συνεννοί-α», σμένη Κυριακή, χορεύ-ζαμπετικό μαζί με την Πό-λη Παύλου και τον Μπιθόκ, τη και χειροκροτήθηκε θερ-μότητα. — Ο Δρόσος και η Τάντα, που γύρισαν από την Άμε-ρική, θά επισκεφθούν τον χειμώνα για δεύτερη φορά την Άβδς Άμπερ, προ-κειμένου να εγκαταστήσουν έ-να νέο κέντρο που χτίζει έ-κει ένας ζαμπόντος όμογε-νής. — Λίγες μέρες πριν φύγουν από την Αθήνα ο Δρόσος και η Τάντα, χορεύαν ελλη-νικούς χορούς σε μία μεγάλη δεξίωση, που δόθηκε στα ά-νκτορα του Βασιλάου Σελάου και αφηκαν όλος ιδιαιτερή-νός τους. — Λίγες μέρες πριν φύγουν από την Αθήνα ο Δρόσος και η Τάντα, χορεύαν ελλη-νικούς χορούς σε μία μεγάλη δεξίωση, που δόθηκε στα ά-νκτορα του Βασιλάου Σελάου και αφηκαν όλος ιδιαιτερή-νός τους. — Λίγες μέρες πριν φύγουν από την Αθήνα ο Δρόσος και η Τάντα, χορεύαν ελλη-νικούς χορούς σε μία μεγάλη δεξίωση, που δόθηκε στα ά-νκτορα του Βασιλάου Σελάου και αφηκαν όλος ιδιαιτερή-νός τους.

Η Άλκη Βουγιού-κλακή τελείωσε στην Κωνσταντινούπολη τα εξωτε-ρικά γυρίσματα του φιλμ «Χτυποκάρδια στο θρανίο», που σκηνοθετεί ο Άλκος Σακελλαρίου. Το φιλμ γυ-ρίζεται ως γνωστόν σε δύ-ο «ερασιόν». Στην ελληνική ή Άλκη έχει για παρτεναίρ τον Δημήτρη Παπα-μichaήλ και στην τουρκι-κή τον Νέο Κόσμο, όπου και οι δύο γνώρισαν τους πιο μεγάλους θριάμβους των...

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

Ὁ δημοφιλὴς πρωταγωνιστὴς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου

ΘΑ σὰς παρουσιάσουμε σήμερα ἓνα ἀπὸ τοὺς πρὶν δημοφιλῆς πρωταγωνιστὰς, ὃχι μόνο τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ κινηματογράφου, τὸν Λάμπρο Κωνσταντάρ, ἓνα ἡθοποιὸ με πολυσχιδῆ καὶ πλούσια καλλιτεχνικὴ δράσι, ποὺ κατέχει ἓνα μεγάλο μυστικόν: νὰ παρουσιάζεται κάθε χρόνῳ νεώτερος καὶ περισσότερο ἀνανεωμένος, ἀφοῦ ἀκολουθεῖ πιστὰ τὸ δόγμα τῶν ἀρχαίων: «Νοῦς ὑγιὲς ἐν σώματι ὑγιεῖς... Τὸ ἀπέδειξε, ἄλλωστε, στὸ ποδοσφαιρικὸ μάτς ἡθοποιῶν - δημοσιογράφων, ὅπου ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν δοῦμε θερματούλακα τῆς θεατρικῆς ομάδας, με ὕψος καὶ παράστημα ποδοσφαιριστοῦ διεθνούς κλάσεως!...

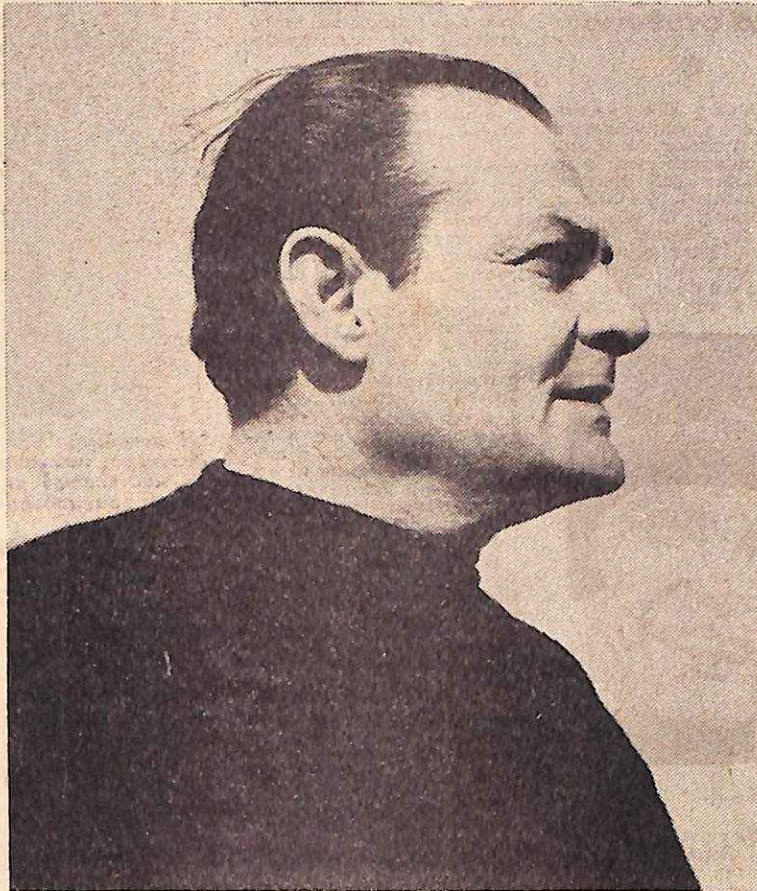
Ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρ, εἶναι ὁ μόνος ἡθοποιὸς τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ποὺ σπούδασε θεάτρο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴ σχολὴ τοῦ Ζουβέ, στὸ Παρίσι, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴ γαλλικὴ σκηνή, με μίαν ἀπὸ τίς πρὶν γνωστῆς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου, «Ὁ Κουρσάρ» τοῦ Ἀλφάρ. Ὅταν, ὅσοτερον ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, ἔκανε ἀμέσως τὴν πρώτη του ἐμφάνισιν στὸ θεάτρο «Κοτοπούλη» με τὸ «Δὺν Ζουάν». Τὸν ἐπόμενον χρόνον προσελήφθη στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου. Δίπλα στὸν ἀλυσμένητο κωμικόν, ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν μίαν δευτέρην σχολή, ὁ Κωνσταντάρ, ἔμεινε ὡς τὴν κήρυξί τοῦ πολέμου.

Μεταπολεμικῶς, συνεργάσθηκε με τοὺς θιάσους Μιράντας - Παπακά καὶ Παπα - Ἀρσέν καὶ κατόπιν με τὸν Μουσουρή, στὸ θέατρο τοῦ ὁποίου ἔμεινε τρία συνεχῶς χρόνια.

Στὰ 1948, ὅταν τὴν πρώτῃ του, ἐμφάνισιν, ἔκανε συνδιοσκήρως, μαζί με τὴν Μιράντα, στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια παρουσιάσθηκε δικὸν τοῦ θιάσου στὴ «Γκλόρια». Στὰ ἐνδιάμεσα, εἶχε μίαν πολυστὴν συνεργασίαν με τὴν Κατερίνα, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δημιουργήσῃ ὡς ζεν-προμιε ἐντυπωσιακοὺς ρόλους καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἰδιαίτην δημοτικότητα. Τὰ τελευταῖα χρόνια συνεργάσθηκε με τὸν Δημ. Μυράτ, στὸ «Ντρεφουρ», πέρασιν τὸ καλοκαίρι με τὴ Βίλμα Κύρου καὶ, τὸ χειμῶνα, γιὰ πρώτη φορά, με τὴν Τζένη Καραζή. Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι, θὰ συνεργασθῇ πάλι με τὴ Βίλμα Κύρου, στὸ κομψὸ θεατρικόν τῆς τῆς ὁδοῦ Κοδριγκτώνος, καὶ τὸ χειμῶνα, γιὰ πρώτη φορά, με τὴ Μάρω Κοντού.

Παράλληλα, ὅμως, με τὸ θεάτρο, ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρ, σημείωσε μίαν λαμπρὴ καριέρα καὶ στὴν ἐβδόμη τέχνη. Ἐκτός ἀπὸ τρεῖς ταινίες, ποὺ γύρισε στὴ Γαλλία, ἀπὸ τίς ὁποῖες μίαν μαζί με τὸν Ἀλμπέρ Πρεζάν, ἦταν ταινία ἀξιόλογη, ἔπαιξε ὡς τώρα σὲ 50 περίπου ἑλληνικὲς ταινίες.

Ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρ, σὲ μίαν κινηματογραφικὴν του δημιουργίαν.

Ἀπ' αὐτῆς, οἱ τρεῖς, ποὺ γύρισε μαζί με τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη: «Διακοπὲς στὴν Αἴγινα», «Ἡ Ἀλίκη στὸ Ναυτικόν», «Ἡ Λίζα καὶ ἡ ἄλλη», εἶχαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Εἶδαμε, ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρῶτα, τὸν Λάμπρο Κωνσταντάρ, στὸ «Ἀττικὸν Θεάτρο», σὲ μίαν δοκιμὴν τῆς κωμωδίας «Καρρὲ τῆς ντάμας». Ἀρχίζουμε με μίαν ἀδιάκριτη κάπως ἐρώτησι, ποὺ ἴσως νὰ τὴν περίμενε, βρισκόμενος ἐστὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ μίαν ἐξήγησιν στὸ θεατρόφιλο κοινόν:

— Τί ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ διακόψετε τὴν ἀρμονικὴν συνεργασίαν σας με τὴν Καρρέ; ἔπειτα μάλιστα ἀπὸ τὴν τόση ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσαν τὸ χειμῶνα οἱ «Κρατικές ὑποθέσεις», στὰ «Διονύσια»;

— Λόγοι οἰκονομικοὶ καὶ τίποτ' ἄλλο, μὰς ἀπάντησε. «Ἐνα θεάτρο, ὅταν μάλιστα εἶναι μικρό, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἱκανοποιήσῃ, ὅπως πρέπει, δυὸ μὲς πρωταγωνιστὰς. Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν εἶχαμε ποτὲ τίποτε με τὴν ἀγαπητὴν μου συνάδελφον, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μοῦ εἶναι πάντα συμπαθὴς, ἀφοῦ δὲν παύω νὰ τὴ λατρεύω!

— Ποιὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ὡς τώρα δημιουργία σας στὴ σκηνή;

— Οἱ ρόλοι μου δὲν προσφέρονται γιὰ μεγάλες δημιουργίες, ἰδιαίτερα δὲ στίς κωμωδίας μπουλεδά, ὅπου συνήθως παίζω, μολοντί προσπαθῶ πάντα νὰ δημιουργήσω τὸ ρόλο μου στὸν τόμῳ αὐτοῦ εἶδους. Ὡστόσο νομίζω πὼς μίαν ἀπὸ τίς πρὶν ἀξιόλογες

δημιουργίες μου, ἦταν στὸ ἔργο «Ἐλὸς τοῦ ταξιδίου», ποὺ ἔπαιξε μαζί με τὸ Μάνο Κατράκη.

— Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐκπληρώσει τὰ καλλιτεχνικά σας δεινὰ;

— Ὅπως θὰ ξέρετε, καὶ στὸ θεάτρο, ὑπάρχει φθορά, ἔπειτα μάλιστα ἀπὸ ἀγῶνα τῶσων χρόνων. Μὲ μὲνα ὁμῶς μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς, ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, ἀφοῦ σὲ κάθε νέον ρόλο μου παρουσιάζομαι ἀνανεωμένος, ὅπως παρθεύουν τοὺς ἀρχαίους, ὅσοι με παρακολουθοῦν στὴ σκηνή. Γιὰ μένα, αὐτὸ εἶναι μίαν μεγάλη ἱκανοποίησι, γιατί ὁμολογουμένως ἀγωνίσθηκα πολὺ γιὰ νὰ φτάσω ἐδῶ πού ἔστασα. Πάντως πιστεύω πὼς μπορῶ ἀκόμη νὰ δώσω πολλὰ στὸ θεάτρο...

— Κανένα καλλιτεχνικὸν ὄνειρον;

— Ὁμολογῶ, ὅτι νοιώθω τὸν ἑαυτὸν μου ὀργάνον, χωρὶς θεάτρο. Τὸ μεγάλον μου ὄνειρον, λοιπόν, εἶναι νὰ ἀποκτήσω μίαν δική μου θεατρικὴν στέγη, ποὺ νὰ γίνῃ φωταγωγοῦ τῶν νέων ἡθοποιῶν. Καὶ ἐλπίζω πὼς θὰ τὰ καταφέρω νὰ τὸ ἐπιτύχω, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἢ τρία χρόνια.

— Τί πιστεύετε γιὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου;

— Νομίζω, ὅτι, στὴν οὐσίαν, δὲν ὑπάρχει κρίσις στὸ θεάτρο, ἀφοῦ οἱ 70 χιλιάδες θεατρόφιλοι Ἄ-

Ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρ, σὲ μίαν στιγμιοτύπων στὸ «Ρομάντζο», μαζί με τὴν κ. Κατερίνα καὶ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη.

θηναῖοι μποροῦν νὰ τροφοδοτήσουν καὶ τὰ 23 θεάτρα τῆς Ἀθῆνας. Ἐπομένως, ἡ κρίσις εἶναι ἐσωτερικὴ. Δηλαδή, κρίσις στὴ σύνθεσι, θιάσου καὶ ἰδιαίτερα ρεπερτορίου, ὅπως συμβαίνει καὶ με ὅλα τὰ θεάτρα τοῦ κόσμου.

— Τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ θεάτρο καὶ τὸν κινηματογράφον;

— Ἀπὸ μικρὸ παιδί λατρεύω τὰ σπῶρ. Ἔτσι, μόλις μοῦ δίδεται εὐκαιρία καὶ τώρα ἀκόμη, δὲν παύω νὰ γυμνάζομαι στὸ Στάδιο καὶ στὰ γυμναστήρια, γιὰ τὴν πιστεύω πὼς αὐτὸ με ἱσορροπῶν στὴ δουλειά μου.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμά σας καὶ ποιὸ τὸ μεγαλύτερον προτέρημά σας;

— Εἶμαι κυρίως ἓνας πολὺ νευρικός σωφέρ, γι' αὐτὸ καὶ ἀποφεύγω τὸν τελευταῖον καιρὸ νὰ ὀδηγῶ, παρ' ὅτι εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρὶν παλιούς ὁδηγούς τῆς θεατρικῆς οἰκογενείας. Πάντως, τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμά μου εἶναι, ὅπως πιστεύω, ἡ ἐλλεικρία. Τὸ ὅτι παραδέχεται δὲ τὸ ἐλάττωμά μου αὐτό, νομίζω, ὅτι εἶναι τὸ μεγαλύτερό μου προτέρημα!...

Θὰ τελειώσουμε με ἓνα πολὺ πικάντικο περιστατικόν, ἀπὸ τὴν πολυετὴ καριέρα τοῦ Λάμπρου Κωνσταντάρ, ποὺ τὸ θυμάται συχνὰ καὶ ἐκκαρδίζεται στὰ γέλια:

«Ἐνα βροχερὸν βράδυ, ποὺ ἔπαιξε με τὴν κ. Κατερίνα στὸ «Ἰντεράλ», τὴ «Θεατρίνα» τοῦ Μῶμη, μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐποχῆς, πῆρε, μετὰ τὴν παράστασιν, τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θεάτρο, μολοντί ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ βρέχῃ δυνατὰ.

Στὴν στοὰ λοιπὸν τῆς ἐξόδου συνάντησε ἓνα πολὺ γνωστὸν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ περίμενε μαζί με ἄλλους νὰ σταματήσῃ ἡ βροχή, γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ σὺντυχος, μόλις τὸν ἀνέληφθη, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε εὐγενέστατα:

— Τί γίνεστε, κύριε Κωνσταντάρ; Καίρῳ ἔχουμε νὰ σὰς δοῦμε στὴ σκηνή!...

Ἀπολύστατα, ὁ κουρασμένος σὺντυχος τὸν εἶχε πάρει μακάριαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ αἰὼν

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΚΑΙΤΗ ΓΩΓΟΥ

Ἡ στάρ, ἡ ποιήτρια καὶ τὰ μπᾶλλόνια

Ἡ ΚΑΙΤΗ ΓΩΓΟΥ δὲν εἶναι, βέβαια ἀκόμη μεγάλη «ἐφίρμα». Ὡστόσο, εἶναι μίαν καλλιτέχνηδαν με τὴν οὐσιαστικὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Στὰ τρία-τέσσερα χρόνια, ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τότε, ποὺ ντεμπουτάρησε στὸ θεάτρο, σὲ ἡλικίαν 17 μόλις χρόνων, κατάρθωσε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν θεατρικῶν κύκλων με τὸ ὑποκριτικὸν ταλὲντο τῆς καὶ τὴ φινέτσα τοῦ παιζήματός της.

Μικροκομωμένη, με καστανὰ μαλλιά καὶ γκριζοπράσινα μάτια, με πρόσωπο στοργικόν καὶ ἀνασηκωμένην μυτίαν, θαρρεῖς πὼς μοιάζει με μαθήτριά, ποὺ μόλις τὸ σκασκε ἀπ' τὸ θρόνιον, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν χαρὰ τῆς ἀνταρσίας.

Μὰ, πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀτίθαστη νεότητα, ἡ Γώγου κρύβει ἀρκετὴ αἰσθητικὴ καὶ ἀνθρωπιά.

Μὲ τὴ Γώγου, εἶχαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πάρουμε τὴ συνέντευξίν μας σὲ τρεῖς...δόσεις, σὲ διαφορετικὰ χρονικά διαστήματα, ποὺ καλύπτουν τὴν λιγύχρονη, ἄλλωστε, καριέρα της.

Παραθέτουμε καὶ τίς τρεῖς αὐτὲς «δόσεις», ποὺ ἀποκαλύπτουν κάθε μίαν κι' ἀπὸ μίαν διαφορετικὴν πτυχὴ τῆς προσωπικότητός της. Δοκλιμαζόμενος ἐστὶ τὸ νεανικὸν πορτραῖτό της.

★

Τὴν πρώτην φορά, τὴ συναντήσαμε στὸ παρασκήνιον τοῦ «Περσέ», πρὶν τρία χρόνια. Παίζονταν τότε μίαν ἐπιθεώρησιν τοῦ Μιμ. Τραϊφόρου, ποὺ, ἐπαναστατώντας ἐναντία στὰ καθιερωμένα, εἶχε στηρίξει ὅλο τὸ βάρος τῆς στῆς ἐνὸς κύμας.

Ἡ Σόφη Λαμπράκη, ἡ Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, ἡ Νίτσα Μαρζουδά, ἡ Καίτη Γώγου, ἀποτελοῦσαν τότε τὰ ἀστράκια τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς «νουβέλ βάγκ».

Τὸ ἐρώτημα, ποὺ τῆς θέσαμε, ἀποτεινόμενον περισσότερον στὸν ἄνθρωπον, παρὰ στὸν καλλιτέχνη:

— Εἶδαμε κάπου νὰ δημοσιεύεται σὲ σινερομάντισον ἡ ταινία τῆς Βουγιουκλάκη «Τὸ ξύλο βγήκε ἀπ' τὸν Παράδεισον». Τὰ κλισε «παραιοποιούνται» σὲ σημειῶν, ποὺ νὰ ἐμφανίζονται ἐσὰς ἀν... μουντζούρα. Τί συμβαίνει μ' αὐτὸ τό... σκανδαλικά;

Γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πράγματος, σημειώσαμε πὼς ἦταν τότε κοινὸ μυστικόν ὅτι ὁ δάκτυλος τῆς παραποιήσεως αὐτῆς τῶν φωτογραφιῶν τῆς Γώγου, ποὺ εἶχε πάρει μέρος στὴν ταινία τῆς Βουγιουκλάκη, ἀνῆκε σὲ κάποιον ἀντίπαλόν τῆς τῆς «νουβέλ βάγκ», ποὺ φθονοῦσε τὸ γνήσιον ἀνέσασμά της.

Ἡ Γώγου γέλασε, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, πράγμα ποὺ μὰς πορραξέψε.

— Δὲ σὰς ἐνοχλεῖ αὐτό; ἔξα-
— Ὁχι, εἶπε.

Καὶ ἔδωσε τὴν ἐξήγησιν ὡς ἐξῆς:

— Ὅταν σὲ φθονοῦν εἶναι σὰ νὰ σέ... χειροκροτοῦν. Σημαίνει πὼς «κάτι» εἶσαι!...

★

Ἡ δευτέρη «δόσις» τῆς συνεντεύξεως πραγματοποιήθηκε πέρυσιν, στὸ πατάρι ἐνὸς ἀπ' τὰ νυχτερινὰ ζαχαροπλαστεία τῆς ὁδοῦ Πατησίων, τὴν ὥραν ποὺ τσάκιζε ἡ νύχτα, γιὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσιν τῆς στὴν γαλανότητα τοῦ ὄρθρου.

Ἡ Καίτη Γώγου, ὅπως συμβαίνει με πολλοὺς καλλιτέχνες, ποὺ δὲν τοὺς κολλᾷ ὕπνος, ὅσοτερον ἀπ' τὴν παράστασιν στὸ θεάτρο, εἶχε καταφύγει ἐκεῖ με φιλικὴ τῆς συντροφία, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Ὅταν ὅλοι ἔφυγαν, ἡ Καίτη ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ μόνη στὸ πατάρι, ἐνῶ τὸ νυσταγμένον γκαρσόνι, βαρυγκομοῦσε κοντὰ στὰ ρολὰ, περιμένοντας νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζάκι.

Στὸ μισόφωτον (ἡ καλύτερα στὸ μισοσκόταδο) εἶχε ἐντελῶς... ἐξαυλωθῇ μπροστὰ σ' ἓνα ἄστρο χαρτί κι' ἓνα ποτήρι με οὐίσκου.

Περαιστικοὶ τυχαῖα τὴν ἀνακάλυψαν στὸ πρωτότυπον καταφύγιό της. Τὸ ποτήρι ἦταν πιά ἀδειον καὶ τὸ ἄστρο χαρτί γεμάτον μαύρα γράμματα.

Τὰ διαβάσαμε.

Ἦταν ἓνα ποίημα, σὲ ἐλευθερο στίχον, ποὺ ἡ Γώγου εἶχε γράψῃ, ἀκούγοντας τὸ τραγοῦδι τῆς βροχῆς νὰ χτυπᾷ στὰ τζάμια τῶν παραθυρίων. Νὰ μερικοὶ στίχοι του:

«Ἀγόρι, ποὺ τὰ μάτια σου
ἐλγαν σκοτεινὰ,
ἀγόρι, ποὺ ἀκούεις δυὸ δίσκους.

Καὶ γίνεσαι
εὐτυχισμένον λυπημένον...
Ἀγόρι ποὺ εἶσαι ἔτοιμος
νὰ περιμένῃ νάβῃ,
νὰ περιμένῃ νὰ μείνῃ,
νὰ περιμένῃ νὰ φύγῃ,
δὲν ἦταν τυχαῖα
ἡ συνάντησίς μας!...

— Δεσποινίς, τέτοια ὥρα!...
τῆς εἶπαμε μ' ἐκπληξί.

— Μὰ ἀκριβῶς τέτοιες ὥρες μπορεῖ κανεῖς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν πεζότητά καὶ νὰ ζῇσῃ γιὰ λίγο στὸ ὄνειρον, εἶπε.

— Ἀγαπάτε τὰ...δνειρά;

— Τί θάταν οἱ ἄνθρωποι δίχως αὐτά;

— Καὶ ἡ ποίησις;

— Εἶναι ἡ μεγάλη ἀγάπη μου μετὰ τὸ θεάτρο καὶ τὸν κινηματογράφον.

Συνεχίσουμε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γραμμένου χαρτιού:

«Τίς μέρες κντταζα τὰ μπαλλόνια,
(νὰ,
κόνκινα, κίτρινα, μπλε.
Κόκκινα, κίτρινα, μπλε
μπαλλόνια ποὺ ἤθελα
νὰ τ' ἀγοράσω ὅλα
γιὰ νὰ στὰ φέρω τὰ Χριστούγεννα.

★

Γιατὶ ἐκτός ἀπὸ τὸ γέρι τῆς μητέρας
θέλωμε καὶ τὸ χέρι
ἐνὸς ἄλλου,
ποὺ θὰ νοιώσῃ τὸν ἴδιον πόνο

Ἡ Καίτη Γώγου, μίαν ἀπὸ τίς ἀντιπροσωπευτικότερες ἑλληνίδες ἡθοποιούς τῆς «νουβέλ βάγκ».

μπρὸς σ' ἓνα παλιὸ κίτριον
με τὴν εὐγενεῖαν «κατεδαφί-
ται».

★

Ἀγόρι, ποὺ μπορεῖς νὰ κλαῖς
σ' ἐυχαριστῶ,
γι' αὐτὰ τὰ δάκρυα!...

— Ὅταν ἡ Γώγου, φορώντας τὸ ἀδιάβροχο, δρασκελοῦσε, λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ κατῶφλι κι' ἐστρίψε στὴ γωνία τοῦ ἐρημου δρόμου, μετὰ στὸ σκοτάδι καὶ τὴ βροχή, ἐμοιαζέ ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη. Πίσω ἀπ' τὸ προσωπεῖο ὁμῶς τῆς ἀδιαφορίας, κρυβόταν ἓνα δάκρυ. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴ σκύβῃ με σεβασμὸν σ' ἓνα κορίτσι, ποὺ ἔχει νὰ κλαίῃ μονάχον μετὰ τὴν νύχτα;

★

Καὶ τώρα φτάνουμε στὴν τρίτη καὶ τελευταία δόσι τῆς συνεντεύξεως μας, ποὺ δόθηκε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὴν «πρόβα τζενεράλε» τοῦ «Ἀττικοῦ Θεάτρου», ἀπὸ τὸν θιάσον τῆς Βίλμας Κύρου, στὸν ὁποῖον ἀνῆκε φέτος καὶ ἡ Καίτη Γώγου.

Τὴ βρήκαμε μονάχην σὲ μίαν στιγμὴν διαλείμματος καὶ προσπαθήσαμε νὰ τὴν ὑποβάλουμε στὴ συνηθισμένη φόρμουλαν τοῦ ἐρωτηματολογίου μας.

Ἡ Γώγου ἔβαλε τὰ γέλια καὶ σταυροκοπήθηκε.

— Τόσο προμερὸν εἶναι νὰ ἀπαντήσετε σ' αὐτά, ποὺ σὰς ρωτᾶμε;

Ἐκαμε μίαν γκριμάτσαν:

— Δὲν εἶναι ἀπλῶς προμερὸν, εἶναι ἄσχημό! εἶπε, τονίζοντας με ἐμφασί τὴν τελευταία λέξι. Γιὰ φαντάσου νὰ με ρωτᾶτε τί πρῶν καὶ ποῖν χρώμα φορε-

ματος μοῦ ἀρέσει κι' ἐγὼ νὰ κάθωμαι καὶ νὰ σὰς πολυλογῶ τίς ἐξῆς...αἰτίες μου.

Ξανάβαλε τὰ γέλια:

— Τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά;

— Ξέρετε, οἱ θαυμαστές...

Σοδάρουμε:

— Μὰ εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτά;

Τολμήσαμε μίαν ἀντεπιθεσί. Πολὺ τὴν πῆγαινε δὰ νὰ βγαίνει νικήτρια.

— Τότε ἂς μιλήσουμε γιὰ τοὺς ἐρωτῆς σας ἡ καλύτερα γιὰ τὸν ἐρώτα, γενικά. Ἡ μὴπως δὲν εἶναι σοβαρὸν πράγμα κι' ὁ ἐρώτα;

Ἡ ἀπάντησις ἦταν πρόθυμη καὶ κοφτὴ:

— Εἶναι! Μετὰ τὸ θεάτρο, εἶναι τὸ μόνο σοβαρὸν πράγμα στὴ ζωὴ!

Μίαν συνέντευξιν σὲ τρεῖς δόσεις. Καὶ μίαν κοπέλλαν με τρεῖς πτυχές: Στὸ θεάτρο, στὸν κινηματογράφον καὶ στὸν ἐρώτα. Ἡ Καίτη Γώγου.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΦΟΒΗΘΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΩΜΑ

Κάποιος Γιούρι Κέρες, Ἑσθονός, πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του, στὸ Βολγινάντι, καὶ νὰ τῆς προσφέρει μίαν μπούτιαν ἄρωμα. Στὸ δρόμον ὅμως, τοῦ ἐπιτέθηκαν λύκοι. Εἶχε τότε τὴν πρωτότυπην εὐπενεσί νὰ ἀδείσῃ τὸ δῶμα πανὸν στὰ ρούχα του. Καὶ τὰ θηρία διασκορπίσθηκαν κι' ἔφυγαν ὅλα, παραξενεμένα ἀπ' τὴν ἀσυνηθιστὴν ἐκείνη μυρωδιά.

— Μπαρμπα Λουκά μου, μπορώ να σου πω μια εμπειρική κουβέντα; ρώτησε ο φανατικό ο Ζαφείρης Πετρόχειλος, παλιός οικογενειακός του φίλος.

— Νά σου πής όσες θές Ζαφείρη μου...

— Τό λοιπόν καθώς έβρισκε, κέρδισα από Προ-πολ κι' άς είναι καλά η Λιζέτα, το σπλάγχο μου δηλαδή, που γιάμιζε το δελτίο με σταυρούς και με άσους, ένεκα που τα ρίχνει γεμάτα στην πράσινη τσάχα...

— Τόμαθα, Ζαφείρη μου κι' ελπα να σέ ρωτήσω γιά τ' ό κορίτσι αυτό, που πετυχαίνει τα νούμερα διάνα... στο Προ-πολ καί σ' αλόγιστα...

— Έτερον-έκατερον, μπαρμπα Λουκά και μη μου χαλάς την κουέντα. Μιά και κέρδισα, λοιπόν, στο Προ-πολ κανένα σαραντάρι χιλιάς, λέω να κάνω καμιά δουλεια, δ' τι λαχνη, γιά να θγαίνουν τα στραβά... Για τούτο σέ ρωτάω να μου πής έσύ με τ' άκονισμένο μουσολό, τι να κάνω...

— Ν' άνοιξης στη γειτονιά μας, Ζαφείρη μου, ένα μπαράκι, με ούζο, κονιάκ, μασιτίνα, θερμούντ, με καλούς μεζέδες φυσικά και να τ' ό κήνης γνωστό σέ γνωρίμους και φίλους... Έ' έσο και νάναι, τόσος φανατικοί με τη μάλλα στη γειτονιά μας, όπως έσύ κι' έγώ θάρθουν να πουν ποδαράτα ένα ούζακι... που λέει ο λόγος... Κι' άν είσαι τυχερός...

— Μωρέ, Λουκά μου, γεια στο μουσολό σου που κόβει το εύλογημένο σάν άκονισμένο ξουράφι. Αυτό θα κάνω κι' ο Θεός όσθός... Άπό αύριο κιόλας θα γυρέψω έδώ γύρω από Κυψέλη μέχρι Άγία Ζώνη το κατάλληλο μαγαζί...

Περσάναε καμπόσες μέρες και έσφηνικά ο Ζαφείρης, μπήκε θουριάζος στο σπίτι του μπαρμπα Λουκά. Τό λιγνό μελαχροινό μούτρο του έλαμπε και τα ματάκια του σπιθίζανε σάν άναμμένα κάρβουνα.

— Έν τάξει και παρατάξει, μπαρμπα Λουκά μου φώναξε. Βρήκα το κατάλληλο μαγαζί, το στόλισα κατ' ανάγκη, πρέπει με ράφια, μουσκόλια, τραπεζία κι' άπόψε λέω να κάνω τα έγκαίνια του. Βέβαια, είσαι προσκαλεσμένος κι' έσύ κι' όλοι οι φίλοι και γνωρίμοι, πρσίνοι, κι' τ' όλοι, άστροκίτρινοι, τριφυλάτοι... Νά δοίμε, θα με υποστηρίξουν;

— Έ, έσο και νάναι θα σέ υποστηρίξουν, μωρέ Ζαφείρη, μια κι' είσαι μερακλής και καλός... Κι' έπειτα πρόσχε τα έρεσέδια και μακρύα από τ' ό τεμπεσίρι...

Τόχω στο νού, μπαρμπα Λουκά... Σήμερα θερεσέ δεν έχει, μεγάλα κολωνάτα γραμμάτια σάν τοίχο. Τό πρής γνώνσι και συμμορφωσάν... Τό ίδιο έράβη μαζεψτικάνε στο μπαράκι του Ζαφείρη δυο-τρεις κομπανίες από παλιούς και νέους φίλους, ο Λέπουρας, ο Μπιρμπιλής με την παρέα του, ο Γιαννακός οίζος... ο Σιδεράκος, ο Άλαφοζός... κατόσοι άλλοι.

Ο μπαρμπα Λουκάς τούς είδε, που κοπανούσαν άπανάτα τα ούζακια, γελάγανε και κάνανε άναμπε, τ' ό τους κροφά νοήματα... Κι' ήτανε όλοι σχεδόν φανατικοί όπαδοί του «ΠΑΟ» και τ' ό Δικέφαλου Άε... καυατζήδες και ζόρικοι όσο δεν παίρνει...

— Ο Ζαφείρης άναπλάτω, σερβίριζε τα πιστά, κασαρβελλάκι, φρέσκο, τραγανιστό αγ' γουλάκι, δ' τι λαχνη.

— Ο γαλατάς ο Λέπουρας έκει που τούσ' ήρριζε το ποτηράκι του με τ' ό τσάθλη... το τριφυλάκι, μωρέ, θα γυρίσει και λέει στο Ζαφείρη:

— Κι' έσύ μάστορη, θα τ' ό κρατάς στο στεγνό;

— Άπλοή; ρώτησε παραξενεμένος ο μαγαζάτορας...

— Άπλοή δεν θα πίνης μαζί μου; Έγκαινα, μωρέ, κανείς άπόψε και πρέπει να τα κοπανήσας κι' έσύ έ... το έθιμο...

— Καταλαβαίνεις; τήρη τον με τ' ό Λέπουρα...

— Στην ύγεια σας, φίλοι κι' άς κερδάτε... Πάλι με χρόνους με καιρούς, πάλι έβόκ' ός θάνατ... Άφήστε να δοίμε...

— Ποιός, μωρέ Ζαφείρη, παιδί μου; Τό κάστρο τ' Άναπλιού ή τα άγάλματα που μας ήσανε από την Άκρόπολι όι 'Ιγγλέζοι με τ' ό συμπαέσι και τάχουνε στην ύβριστα και στο πούσι της Λόντρας...

— Μιλώ γιά τ' ό πρωτάλλημα και να με συμπάτετε... Έ' μπαρμπα ελναι τρώς και γυρίσει... Έ' κατέθη τ' ό λοιπόν και σ' ό Περσία... Σειρά σας και σειρά μας...

— Ο άργήση, Ζαφείρη μου, ένεκα που θα κολλήση στη λάσπη έκει στο Μασατό... Έ' έσέλα και καλή τύχη στο μαγαζί... Καλορίζικα!

Ο Ζαφείρης από έδώ και πέρα κοπάνησε γιά τ' ό ακολοριζίκος πεν- τέλη ούζακια, δυο-τρία κονιάκ... Ο μπαρμπα Λουκάς, που δεν τάλειπε καλά τα πράματα, γιάτ' ό κατ' ιμωρίζαντε, τούγνεψε να κήνη κρ' τε... Στο μεταξύ ο παραγινός του κουβάλαγε πατηράκια στο δίσκο κι' οι φίλοι και γνωρίμοι τα κοπανούσαν στα γεμάτα... Άδειάσανε κι' όλας οι πέντε κομπανίες δεκαπέντε τόσες μποτλίτες. Οι μεζέδες γινόνταν ά- ν' άναμμένα... Ο μπαρμπα Λουκάς καθότανε σέ άναμμένα κάρβουνα...

Στις έντεκα έγ' ήκε ν' άγοράση

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΡΟ-ΠΟ!

τάχα τσιγάρκα και δεν ματαγύρισε ο Μπιρμπιλής. Σέ καμπόσο πήρε τον ίδιο δρόμο ο Σιδεράκος, σέ δυο-τρία μινούτα στάθηκε στην όζαπόρτα κι' ύστερα πήρε την κατηφορία... Ο Άλαφοζός... Σ' ιγ' όστις άδειάζε το μαγαζί, χωρίς να πέφτη στο μαζεψτικό μήτε τσεντέμιο.

Ο παραγινός που σερβίριζε, ρώτησε με τρόπο τ' ό φαντικό του...

— Θα ματαγυρίσουν, παιδί μου... Έ' έσύ κράταγε λογαριασμό... Δική μου δουλεια και τα ρέστα θα τα δ' ό κατ' άστιχο.

Σιγά-σιγά τ' ό μπαράκι άδειάζε... Μισοσκαλισμένος ο καφερός ο Ζαφείρης μήτε που πήρε, μυρουδιά τους κατ' ό άνώμαλο γινόνταν έκει μπροστά του με την έφηνική φυγή της πελατείας. Άστόσο, ο έμπνός μπαρμπα Λουκάς μπήκε πιά γιά καλά στο νόημα. Σιγούρα ήτανε στη μέση παγίδα και μηχανή... Άλλοίως θα γυρίσανε οι φίλοι που λέγανε, «Μιά στιγμή και θάρθω...» Άπ' άνω τσιγάρκα, ή πάω να δ' ό την ώρα στο μεγάλο ρολόι της άγοράς Κυψέλης και γινόνταν μπουχός...

Στό τέλος άπομείνανε στο μπαράκι τρεις: ο Λέπουρας, ο Γιαννακός Οικονόμου κι' ο Λεύτερης Σηπλιώτης...

Ο παραγινός πασάρησε στο Ζαφείρη τ' ό μπλοκ με τ' ό λογαριασμό: σόμμα 3.400 δραχμές, ούζακια, έρεμους, μεζέδες...

Κι' οι τρεις που άπομείνανε σηκώθηκαν, άπλάσανε τ' ό χέρι να... συγχωρήσει τον Ζαφείρη γιά τ' όν... έμπνός του ν' άνοιξη πιστάδικο κι' είπανε σοδαροι και χωρίς να δείξουν πώς ήτανε ζαλιμένοι, κουλουπιέταιτο:

— Ίκαληνύχτα, Ζαφείρη, και σέ άλλα με ύγεια!...

— Τί καληνύχτα, μωρέ... Κι' ο λογαριασμός;

— Ποιός λογαριασμός; μίλησε ο Λέπουρας...

— Οί τρεις τετρακόσιες, που ρουφάστε στο πιστό και τα ρέστα...

— Άμε όπίσω μου σ' άνα, μωρ... μούρισε θυμωμένος τάχα ο Λέπουρας, Έγώ, μωρέ Ζαφείρη, παιδί μου, χρωστάω τρεις τετρακόσιες;

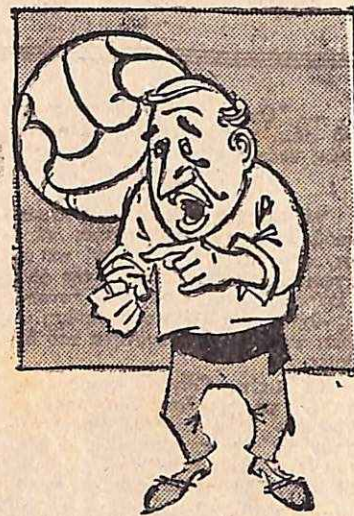
— Άμ' ή Γενόθρεξ ή ή Σορά γιά;

— Έγώ, έρε Ζαφείρη, ήπια τρία χιλιάρκα και τετρακόσια κατόσοτα ρικιά; Κύριε έλέπον... κι' έμε να κυπαρίτσης σέ κανένα γυράρι!...

Ο Ζαφείρης θύμισε. Τό πρόσφο του από κόκκινο γίνθηκε χλωμό, σάν ναχε πάθει έσφηνικά χρυσή και δεν τ' όξερε...

Κι' οι όλοι που φύγανε δεν ήσανε της παρέας σας; Έτσι τ' ό χουμε ήλαδ' ή, να τ' ό σκάμε κανόνι στα έγκαίνια, το όποιον ντροπή και τσίπα, μωρέ... Πρέπει να πληρώσετε...

Ο Λέπουρας, ο Γιαννακός κι' ο

άνωτερα. Άκόμα και δεκατριάρ' στο Προ-πολ, μοναχός σου και χωρίς κολούζο...

— Έννόησες; Ο φανατικός χαμογέλαγε με νόημα. Η Λιζέτα σήκωσε λιγάκι τ' ό πουστα της περισσότερο από τ' ό κανονικό κι' όλωνών τα μάτια έλλοιάρισαν...

— Νά σου έ' ήση κι' ή γοργόνα Ζαφείρη! Φερνάδα με τριάντα πηνία... Τυχεράκια!...

Η Λιζέτα άστράφτε με την πεκάντη όμορφία και τα νάζια της. Φανόνταν προκλητική, χτύπαγε φιλικά στην πλάτη τούς φιλαράκους, τραγουδάγε σιγανά.

Μιά στιγμή γυρίζει ο μπαρμπα Λουκάς και την ρωτάει:

— Είναι αλήθεια, Λιζέτα, κούκλα μου, πώς κατέχεις τ' ό μουσικό να κερδάς στο Προ-πολ και στο Κρατικό Λαχείο;

— Άν είναι αλήθεια; Και πώς γίνηκε τότε Άνδρής; ο Ζαφείρης μου;

Γίνηκε Άνδρής; γύρισε κι' έλεπε με θαυμασμό ο Μπιρμπιλής.

— Άμ' ή γ' ήνηκε; Τά τετρακόσια τάχει στην Τραπεζία; Πέντε φορές πάση στο δωδεκάρι και δυο τ' ό δεκατρίρι... με τ' ό δικό μου χεράκι... Λές και τα έλπω στον ύπνο μου, τα νούμερα...

Μιά κι' είναι έτσι, κούκλι μου, την παρεκάλεσε ο μπαρμπα Λουκάς πιάσε τ' ό πεντακοσάρικο αυτό και παίζε γιά λογαριασμό μου Προ-πολ και λαχεία. Άύριο έράβω μου τ' ό φέρνεις έδώ και τ' ό υπογράψω...

Η Λιζέτα τσέπωσε τ' ό πεντακοσάρικο κι' έπαι:

Μ' όλη μου την καρδιά, κύριε Λουκά, φοκαράς είσαι κι' έσύ με γυναικα και κόρη της παντρείας... Άύριο έράβω νάρθης να τ' ό πάρης... Η κουδένα αυτή ζάλιε κι' έφούντωσε τ' ό αίμα όλονών. Έχε γούστο σκεφθήκανε να κήνη ή φεργάδα έτούτη πλούσιο και τ' ό μπαρμπα Λουκά.

Πρώτος-πρώτος ο Άλαφοζός τράβηξε από την τσέπη του, ένα κολλαριστό χιλιάρικο και τ' άπίψωσε στα χέρια τ' ό κοριτσιού...

Γράψε μου κι' έμένα να ζ' ής μερικά δελτία Προ-πολ, Άλφα μου... και πάρε μου καμιά λαχεία...

Η Λιζέτα με γελώακια ναζάκια και μορφαρισέ έχωσε τ' ό χιλιάρικο στην τσάντα της.

— Έν τάξει, κύριε Άλαφοζό!... Άύριο έλάτε να τ' ό πάρετε...

Πετάχτηκε κι' ο Λέπουρας. — Πάρε κι' από μένα πεντακόσιες δραχμές, έπαι, και γράψε μου. Άλφα...

— Άν κερδίω, θα σου κάνω ένα δωράκι μούρλια...

Η Λιζέτα έχωσε τ' ό πεντακοσάρικο στην τσάντα...

Ο Γιαννακός τ' ό μίμησέ το τ' ό, τέταρτο πεντακοσάρικο... Ο Σιδεράκος σάν π' ό, ζήνιος άπ' άδωσε στα χέρια της τρία πεντακοσάρικα...

— Γιόμισε με την ψυχή σου ζήτα χαρτιά, έπαι... Νά και τ' ό Κιρκία τ' ό πελεκόδι... Κι' άν κερδίω, θα σου πάρω τέσσερις ρόδες...

— Άλφα ούτ' όκνητο; γέλασε ή λαχταρήτικη νεράδα...

— Άμ' ή μοτσουκλέτα; Άμ' ή στην πέννα, κούκλα μου, να τ' ό βαλλάς και να μουσχομυρίση μπενζινα ο τόπος...

— Έλάτε, λοιπόν, αύριο όλοι, μίλησε η Λιζέτα, να πάρете τα δελτία και τα λαχεία σας...

Ο μπαρμπα Λουκάς πλήρωσε τ' ό κεράσισμα, χίλιες τριακόσιες τόσες καληνύχτιες κι' έβγ' ήκε. Τό ίδιο κι' οι όλοι...

Τ' ό έραβ' ό από τις έννιά άριθάρω όλοι στο μπαρμπα του Ζαφείρη να πάρουν τ' ό δελτία και τ' ό λαχεία από τη Λιζέτα... Τα μαγαζιά... Κεραιάδα!... Συμφορά! Τό μαγαζί ήτανε κλειστό...

— Ένα κολλημένο χαρτί με λ' όνα λέναν... Ένα «ΚΑΙ ΣΤΟΝ, ΕΝΕ... ΚΑΙ ΕΠΙ ΣΚΕΥΗ» — και παρακάτω με ψιλά ψιλά γραμμάτια... «Η Λιζέτα π' ό π' ό Ρόδο να καίη τα λεπτά τ' όν άναπνών φίλων τ' ό Ζαφείρη στη ρουλέτα... Είναι πολύ τυχερή... Και σέ άλλα με ύγεια!...

Οι φιλαράκοι κουτέναν να κρεπάρουν από τ' ό κακό τους... Άστόσο πατήσαν την χυλόπιττα και συλλογίστηκαν τ' ό φέσι τ' ό Ζαφείρη, που γέμισε πεντακοσάρικα έρεσέδια με τόκο κι' έπιτόκιο!

Ο μπαρμπα Λουκάς τούς έστειλε. Λε τ' ό ήλη μέρα χαρτερισμούς με τ' ό βοήθ' ό σου και τ' ός ευχόνη καλή τύχη στη ρουλέτα της Ρόδου!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

— Στην ύγεια σου, Λουκά και σέ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ
ΝΑΥΑΓΙΑ
ΜΕ ΔΕΚΑ
ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΧΡΥΣΑ
ΦΡΑΓΚΑ

ΑΠΟ ΤΟΤΕ, που υπάρχει ναυτιλία και οι άνθρωποι μεταχειρίζονται καράβια, γιά να μεταφέρουν τα έμπορεύματα και τούς θησαυρούς τους, από τότε συμβαίνουν και κάθε είδους θαλάσσια δυστυχήματα. Έτσι, είναι άμύθητοι οι θησαυροί, που βρίσκονται χαμένοι στα βάθη της θάλασσας.

Φτάνει να φανταστή κανείς, ότι γύρω στις άκτές τ' ό Ακρωτηρίου της Καλής Έλπίδος, ναυάγησαν, μέσα σ' ό χρονικό διάστημα λιγώτερο από δυο αιώνας, περισσότερα από πενήντα καράβια, που μετέφεραν από τις Ίνδιες στην Ευρώπη παραπάνω από τρία δισεκατομμύρια χρυσά φράγκα, σέ χρυσάφι και πολύτιμους λίθους. Άκόμα περισσότερα είναι εκείνα, που ναυάγησαν μεταξύ Ευρώπης και Άμερικής, μετά την άνακάλυψ' του Νέου Κόσμου.

Μεγαλύτερες, ώστόσο, καταστροφές από τις τρικυμίες τ' ό Ειρηνικού ή τ' ό Άτλαντικού, προκαλούσαν, κατά τ' ό Μεσαίωνα, οι παλαιοί. Τό 1707, ό ήνωμένο στόλο της Άγγλίας και της Ολλανδίας βούλιαξαν, μέσα στον κόλπο τ' ό Βίγκο, δώδεκα ισπανικές γαλέρες, που έρχόντουσαν από τ' ό Μεξικό. Οι γαλέρες αυτές ήταν φορτωμένες με ρζίδους χρυσού, που αντιπροσώπευαν άδια έ- νος δισεκατομμυρίου χρυσών φράγκων! Κι' όλοι αυτοί οι θησαυροί χάθηκαν γιά πάντα!...

Λίγα χρόνια νωρίτερα — τό 1692 — βούλιαξαν άπ' έξω από τις νορμανδικές άκτές τ' ό καράβια τ' ό Γόλλυα θαλασσοπόρου Τουρβίλ. Πολλά άπ' αυτά μετέφεραν χρυσάφι σέ ράβδους, κοσμήματα κι' άλλα πολύτιμα πράγματα, άξια πολλών εκατομμυρίων φράγκων.

Μεγαλύτερους άκόμη θησαυρούς κρύβουν στα σπλάχνα τους τα βουλιαγμένα καράβια της Άήτητης Άρμάδας.

Όπως έξορμει από την Ιστορία, τ' ό δέκατο έκτο αιώνα, ο Φίλιππος ο Β' της Ισπανίας, έξέδωκε εναντίον της Άγγλίας ένα γιγαντιαίο στόλο, την Άκμνητη Άρμάδα, που έμμελλε να ήκτηνέ- νιση τ' ό ναυτική δύναμη της Μεγάλης Βρετανίας. Πριν όμως φτάσει στα άγγλικά παράλια, λίγο έξω από τη Μάγχη, ή άρμάδα αυτή συνάντησε μια άπερίγραπτη τρικυμία, που βούλιαξε τ' ό τέσσερα πέμπτα από τα πλοία της. Άνάμεσα σ' εκείνα, που βούλιαξαν ήταν και ή ναυαρχία «Άλμυράντε ντε Φλορέντσια», που μετέφερε πάνω από ένα δισεκατομμύριο χρυσά φράγκα. Τό ποσό αυτό ήταν προωρισμένο γιά τ' ό μισό τ' όν στρατιωτών και γιά τ' ό έξοδα τ' ό υπερπόντιου αυτής έκστρατείας. Βούλιαξε όμως στο Βυθό της θάλασσας, όπου βρίσκεται άκόμη ως σήμερα!...

Από τό 1588 ως τις ήμέρες μας, οι Άγγλοι έχουν κάνει πολλές άπ' ότερες γιά να βγάλουν τ' ό θησαυρό αυτό από τα βάθη της θάλασσας, δεν κατάφεραν όμως ως τώρα να φέρουν στην έπιφάνεια παρά μόνο μερικές ράβδους χρυσού, μερικά νομίσματα και τ' ό χαρτί σέ 'Ιζίσια τ' ό μεγάλου καρδιού.

Παρόμοιες άπ' ότερες έγιναν τα τελευταία χρόνια, γιά ν' άναμω-

ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ή άπό τα βάθη της θάλασσας ή «Λυτίνα», μια γαλλική φρεγάτα, που βρίσκεται βυθισμένη έξω από τις ολλανδικές άκτές.

Η φρεγάτα αυτή άγοράσθηκε τό 1793 από την άγγλική κυβέρνηση και μπήκε στον άγγλικό στόλο καί, τό 1799, έγκίνησε από τ' ό λιμάνι τ' ό Γιάμρουθ, γιά να μεταφέρει τ' ό μισθό τ' ό Άγγλων στρατιωτών, που φρουρούσαν τ' ό νησί τ' ό Τέζελ και γιά να συνεχίσει τ' ό ταξίδι της ως τ' ό Άμβούργο, όπου έπρεπε να παραδώσει ένα σημαντικό φορτίο χρυσού και άργύρου.

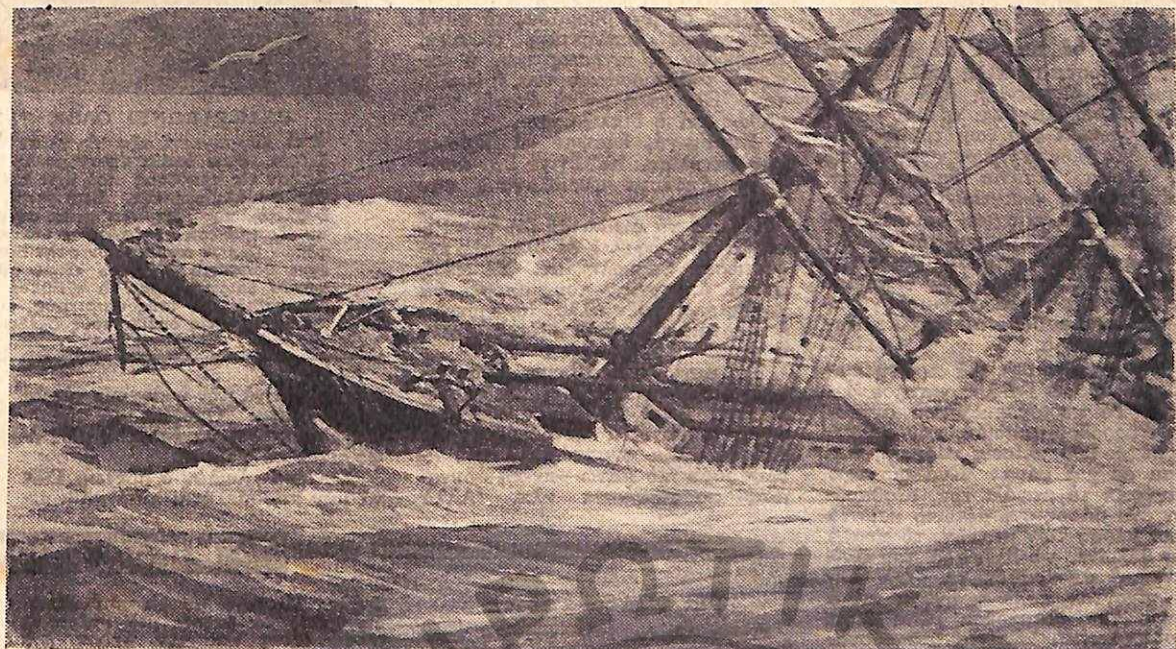
Την ίδια νύχτα όμως την έπιασε μια τρικυμία έξαιρετικά δυνα-

μ' όλο που βρίσκονται τόσο κοντά στην έπιφάνεια, πρέπει να θεωρηθούν σχεδόν χαμένοι γιά πάντα, παρ' όλο που ένας Ολλανδός έπιχειρηματίας ίδρυσε τελευταία μια μεγάλη έταιρεία με κολοσσιαία κεφάλαια, που θα έχη ως σκοπό την άνέλκυσι της φρεγάτας με τ' ό τελειότερα και νεώτερα μηχανικά μέσα.

★

Μεγαλύτερη έπιτυχία είχε ή ά- νέλκυσι της «Αιγύπτου», ένός άλλου άγγλικού πλοίου, που βυθίσθηκε τό 1924, στις άκτές της Βρετανίας.

Τό άτμόπλοιο αυτό μετέφερε,

Την ίδια νύχτα μια εξαιρετικά δυνατή τρικυμία έπιασε τ' ό καράβι...

τη και την έρριξε στις άκτές της Ολλανδίας, όπου βυθίσθηκε ά- ν' όδυρη. Μ' όλο που τ' ό ναυαγίο έγινε πολύ κοντά στη στεριά, άπ' όλο τ' ό πλήρωμα δέ σώθηκε παρά ένας άξιωματικός, που τόν μάζεψε ένα άλλο καράβι πιασμένο από ένα βαρέλι, στο έλεος τ' όν κυμάτων και τ' όν άνέμων. Ο δυστυχισμένος είχε τρελαθ' ό και ύστερα από λίγες ώρες πέθανε, χωρίς όμως στα λίγα λόγια, που μπόρεσε να π' ή, έξασκρίδωσαν σέ ποιά σημείο ακριβώς είχε βουλιάξει ή «Λυτίνα» με τούς θησαυρούς της.

Η Ιστορία αυτή έκανε τό γύρο της Ευρώπης και από την έποχή εκείνη χρησιμοποίηθηκε κάθε είδους μέσο γιά να άνέλκυσουν τ' ό «Λυτίνα» με τούς θησαυρούς της.

Στάλθηκε πράγματι ένα πλοίο στον τόπο της καταστροφής, γιά να έξασκρίδωσι με βυθοετόρησις π' ό βρισκόταν τ' ό ναυαγίο και οι έργασίες της άνέλκυσως άρχισαν άμέσως.

Ύστερα από πολλών χρόνων μάταιες άπ' ότερες, τ' ό Ιταλικό ναυαγοσώστικό «Αρτίλο» άνέλαβε, τό 1929, να φέρη σέ πέρας τελειωτικά την έργασία αυτή, που παρουσίαζε άπρόβλεπτες και άνυπέρβλητες δυσχερείες.

Έτσι, οι θησαυροί της «Λυτίνας»,

έκτός από άλλα έμπορεύματα άξια και πενήντισι τόννους χρυσού και σαρανταπέντε τόννους άργύρου, με προορισμό τη Βομβάη, ή «Αιγύπτια» συγκρούσθηκε έξω από τ' ό ακρωτήριο Ράξ, με τ' ό γαλλικό φορτηγό «Σηκούανας» και βυθίσθηκε μέσα σέ σαράντα φρεγάτες, που κάνουν σχέδια και σ' ό γέννησε έλπίδες σέ πλήθος ανθρώπων, που κάνουν σχέδια και σ' ό γέννησαν να κατορθώσουν να πάρουν πίσω από τη θάλασσα ένα μέρος τ' όλ' όχις από τ' ό θησαυρούς, που κρατάει ζηλότυπα στα βάθη της...

ΟΟ

ΠΑΝΤΑΡ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Η άστυναμία της Πόλεως τ' ό Μεξικού χρησιμοποίησε φορητές συσκευές «ροντάρ», έγκατεστημένες πάνω σέ καμινάια, γιά τ' ό έλεγχ' ό τ' όν άστικινών, που άναπύσσων υπερβολική ταχύτητα σέ πολυύψαιστος δρόμους. Οι παρβάτες καταδικάζονται σέ πρόστιμο 25 δραχμών γιά κάθε χιλιόμετρο ταχύτητας πάνω άπ' τ' ό έπιτρεπόμενο όριο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ένα φάρμακο για την ναρκοληψία

Όσοι νυστάζουν συνεχώς, δεν είναι πάντα «υπναράδες»

ΙΣΩΣ δέ μπορεί να θεωρηθεί άρρώστια, αλλά μάλλον μία οργανική διαταραχή από τις πιο παράξενες. Πάντως, φέρονε μεγάλη ανωμαλία στη ζωή του ανθρώπου. Άρχίζει συνήθως στην παιδική ηλικία. Σπάνια όμως επισημαίνεται και αναγνωρίζεται, πριν ενηλικιωθεί ο πάσχων—πολλές φορές μάλιστα, ούτε και τότε.

Όνομάζεται «ναρκοληψία». Το χειρότερο σύμπτωμά της είναι μία ύπνιλη, μία νύστα αδικαιολόγητη, που επαναλαμβάνεται πολλές φορές την ημέρα.

Την περιέγραψε για πρώτη φορά, το 1880, ο Γάλλος γιατρός Ζελινώ. Το περιστατικό που ανέφερε, αφορούσε κάποιον, που πάσχε να μένει 200 κρίσεις ναρκοληψίας μέσα σε μία μέρα! Ένα σύννεφο τριγύριζε το κεφάλι του, αίσθανόταν ένα βάρος στο μέτωπο και στο πίσω μέρος των ματιών, το μυαλό του θόλωνε, τα βλέφαρά του κλείνανε κι' αποκοιμότανε. «Ολ' αυτά γίνονταν πολύ γρήγορα κι' ο ύπνος του διαρκούσε μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα ξυπνούσε... για να ξανακοιμηθεί ύστερα από μερικά λεπτά της ώρας!»

Έκτός απ' αυτό το βασικό σύμπτωμα, την ύπνιλη, μπορεί να υπάρχουν και άλλα, όπως μνήμη ξεσπένησης, ή παρασπένησης (όπτικες και ακουστικές). Οι περισσότεροι ναρκοληπτικοί δυσκολεύονται να διαβάσουν, γιατί τους πλένει άμεσως νύστα.

Άσχετα συνηθισμένο σύμπτωμα είναι η διπλή όραση: «Ο πάσχων βλέπει τα πράγματα διπλά».

Σε μία επιστημονική ανακοίνωσή του, ο Αμερικανός νευρολόγος Ρόμπερτ Γιός αναφέρει τη χαρακτηριστική περίπτωση μιας χαριτωμένης κοπελλίστας 11 χρόνων, που υπέφερε από ναρκοληψία.

Κατά τα άλλα, ήταν υγιεινή. Αλλά, από μικρή, αποκοιμόταν οποιδήποτε και όποτε ήθελε. Κάποτε, νύσταζε και «κοιτούσε», ακόμη και την ώρα που έτρωγε. Οι γονείς της τη λέγανε «ύπναρο». Δεν είχαν σκεφθεί ποτέ να αναφέρουν αυτή την άρρωστη ύπνιλη της στο γιατρό τους, γιατί την αποδίδανε στην ιδιοσυγκρασία της κόρης τους.

Περιοριζόταν μονάχα να τη μαλώνουν, όταν ο δάσκαλός της τους παραπονιόταν ότι την έβριανε ο ύπνος την ώρα του μαθήματος. Γιατί το έβριανε σαν τριτοβάθμια και έλλειψη ενδιαφέροντος για το σχολείο. Το μόνο δε αποτέλεσμα αυτής της τακτικής τους ήταν

να την κάνουν ευερέθιστη και κακότροπη.

Όταν όμως άρχισε να παραπονιέται ότι έβλεπε τα πράγματα διπλά—ιδίως στο διάβασμα—και ότι έχονταν στιγμές που δε μπορούσε να κρατήσει ίσιο το κεφάλι της, από υπερβολική αδυναμία των μυών του λαιμού της, οι γονείς ανησύχησαν στα σοβαρά και συμβούλευθηκαν το γιατρό τους.

Έκείνος φοβήθηκε όγκο του εγκεφάλου. Τέβαλε τη μικρή σε σειρά εξετάσεων: ηλεκτροεγκεφαλογράφημα, ακτινοσκοπήσεις του κρανίου, ανάλυση του εγκεφαλονωτιαίου υγρού, κλπ. Άλλα δε βοήθησε τίποτα.

Συνέστησε τότε στους γονείς της να την πάνε στο δόκτωρ Ρόμπερτ Γιός, νευρολόγο της περιφέρειας Κλινικής Μάγιο, στο Ρότσεστερ της Μινнесότα. Κι' αυτός διέγινε άμέσως ναρκοληψία.

Τέβαλε τότε τη μικρή σε μία μάλλον απλή θεραπεία, δίνοντάς της 3 φορές την ημέρα ένα ήπιο διεγερτικό του κεντρικού νευρικού συστήματος, που λέγεται «Ριταλίνη».

Μέσα σε μία βδομάδα, το παιδί παρουσίασε εκπληκτική αλλαγή, ξοήρεψαν οι κρίσεις του, ή εκφρασι του προσώπου του, ή όμιλία του. Έλειψε η μνήμη άτονία του, καθώς και η διπλή όραση.

Σιγά-σιγά, εξαφαν οι κρίσεις της ύπνιλης. Κι' έγινε ένα κορίτσι απόλυτα φυσιολογικό, σαν όλα τα άλλα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το «Ριταλίνη» δεν ωφελεί σε όλες τις περιπτώσεις ναρκοληψίας. Σε περίπτωση άτονιας του, μπορεί να χρησιμοποιηθούν άλλα, ισχυρότερα διεγερτικά, όπως το «Ντεξεντρίν» ή το «Ντεζοξυλ».

Το μεγάλο πρόβλημα είναι να γίνει η σωστή διάγνωση της ναρκοληψίας. Αυτό δεν είναι δύσκολο, όταν η ύπνιλη συνοδεύεται κι' απ' τα άλλα συμπτώματα που αναφέραμε πιο πάνω—μνήμη αδυναμία, παρασπένησης κλπ. Άλλα

Για ν' αδυνατίσετε

Ένας Αμερικανός γιατρός υποδεικνύει στις γυναίκες που θέλουν ν' αδυνατίσουν να μην κοιμούνται παραπάνω από πέντε ώρες το 24 ωρό, να διασχίζουν πενήντα χιλιόμετρα την ημέρα και να κάνουν κάθε ημέρα ένα πολύ ζεστό μπάνιο. Πολύ λίγα συνάδελφοί του, ωστόσο, καταπολεμούν τη θεωρία του και υποστημίζουν τους κινδύνους που μπορούν να προκύψουν από παρόμοια τακτική.

Ο καφές υποβοηθεί την ανάπτυξη των οστών

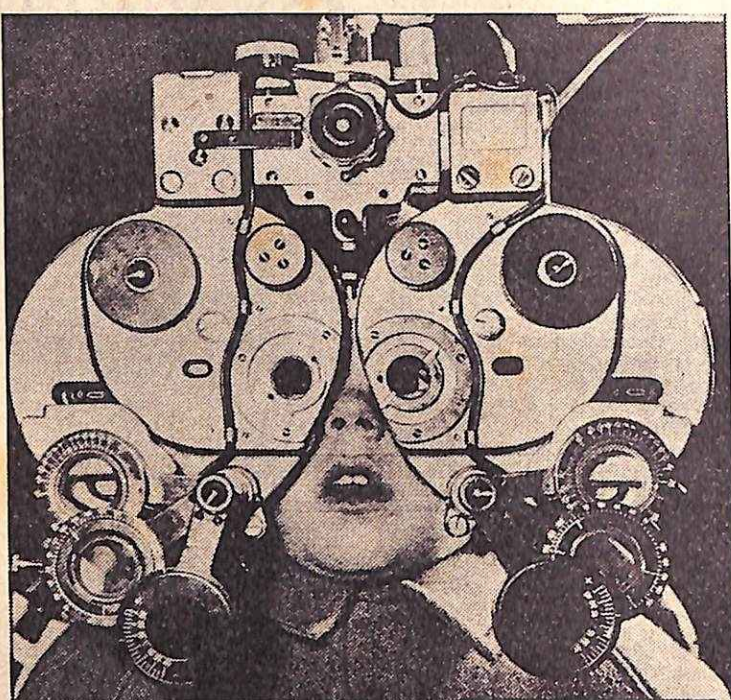
Ένας Γάλλος επιστήμον ανακάλυψε μέσα στον καφέ μία ουσία, που επιδρά ευνοϊκά στα οστά των νέων και συντελεί στην ανάπτυξη τους. Ο καφές, όμως, δεν πρέπει να χορηγείται στα μικρά παιδιά. Η καταλληλότερη εποχή είναι μετέω των 16 και 18 χρόνων, όποτε η ουσία αυτή έχει τη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητά.

«Χαλυδίνες πνεύμων» από ίνες γυαλίου

Στην Αυστραλία κατασκευάσθηκε ένας «χαλυδίνος πνεύμων» από ίνες γυαλίου. Ο πνεύμων αυτός ζυγίζει μόνο 25 κιλά, ηλαδίζει το ελκώδες του χαλυδίνιου. Έχει, ο νεύρος, το πλεονέκτημα ότι μπορεί να μεταφερθεί εύχερστα. Στοιχίζει, άλλωστε, ελάχιστα και όλα τα νοσοκομεία μπορούν να εφοδιασθούν μ' αυτόν.

Ένας νέος τρόπος θεραπείας της άκμης

Ο Γάλλος δόκτωρ Σαμπουρά συνιστά την ακόλουθη θεραπεία της

ΕΞΑΚΡΙΒΩΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΤΗΣ ΟΡΑΣΕΩΣ

Στο Χάρρογκετ της Άγγλιας έγινε πρό ημερών μία μεγάλη διεθνής έκθεση, στην οποία επιστήμονες προσερχόμενοι από διάφορα κράτη επέδειξαν τις προόδους που έχει πραγματοποιήσει η χώρα τους στον τομέα της οφθαλμιατρικής. Ξεχωριστή εντύπωση έκανε η πολύπλοκη αυτή συσκευή, που επιτρέπει μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα στον ασθενή να εξασκρίβωσει το βαθμό μυωπίας, τον αστυγματισμό ή την υπερημία, φέρων άλλων ανωμαλιών στην όραση ενός ατόμου. Η συσκευή αυτή που έχει βαφτιστεί «Ευκός» είναι προϊόν συνεργασίας Άγγλων και Γαλλών επιστημόνων. Το «Ευκός» θα αποδείξει ιδιαίτερα πολύτιμο για τα παιδιά και τους νευρικούς, που δεν άντεχουν στις πολλές ταλαιπωρίες, στις οποίες τους υπέβαλλαν μέχρι σήμερα οι οφθαλμίατροι.

μπορεί και να μην υπάρχουν τέτοια συμπτώματα. Όσο δε για την ύπνιλη, μπορεί να υποτεθεί πως οφείλεται σε κούραση.

Συνιστά λοιπόν ο δόκτωρ Γιός να μην παραμελήται ποτέ κάθε πε-

ρίπτωση αδικαιολόγητης νύστας, που επαναλαμβάνεται συχνά στο διάστημα της ημέρας. Γιατί μπορεί να πρόκειται για ναρκοληψία, που είναι δυνατόν τώρα να θεραπευθεί εύκολα και αποτελεσματικά.

Μικρά επιστημονικά νέα

Οι άναπλαστικές ιδιότητες του ήπατος

Το ήπαρ έχει την ιδιότητα ν' αναπαράγει τα κύτταρά του και ν' αναπλάσσεται μόνο του. Μία ανάκνωση που έγινε τελευταία στο έργο συνέβησαν των καπνιστήματων χειρουργών των «Ηνωμένων Πολιτειών» έχει ιδιαίτερη σημασία. Σε πολλούς ασθενείς από καρκίνο του ήπατος, από τους οποίους αφαιρέθηκε χειρουργικά ένα μέρος του, το όργανο αυτό αναπλάσθηκε τελείως σχεδόν σε διάστημα έξη περίπου μηνών από την επέμβαση.

Τα δόντια, που κουνισούνται

Οι Γερμανοί οδοντίατροι συνιστούν, μετά το συνηθισμένο καθαρίσμα των δοντιών, να βάζετε στα δοντά σας μερικές σταγόνες ολινόπνευματος. 90 βαθμών και να θουρατίζετε τα οδόντα σας εκ των άνω προς κάτω για την άνω σιαγόνα και εκ των κάτω προς τα άνω για την κάτω σιαγόνα. Δεν θα ξεπλύνετε κατόπιν το στόμα σας. Το ολινόπνευμα λουροποιεί τα οδόντα που είναι έτσι σε θέσι να συγκρατήσουν τα δόντια.

Βγάλτε τη γλώσσα!

Η λευκή γλώσσα φανερώνει πάντα κάποια ανωμαλία του οργανισμού. Αλλά το σύμπτωμα αυτό δεν είναι συνήθως σοβαρό. Μπορεί να οφείλεται π.χ. σε γαστρικό φόρτο ή σε δύσκολη πέψη. Αν, όμως, η γλώσσα σας είναι σταθερά λευκή, πρέπει απαραίτητα να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Θα πρόκειται τότε για κάποια σοβαρή πάθηση του πεπτικού συστήματος. Στις περιπτώσεις αυτές, η λευκή γλώσσα συνοδεύεται κι' από άλλα συμπτώματα (δόκρος στο κεφάλι, μετεωρισμός, ρεψίματα κλπ.).

Οι άναπλαστικές ιδιότητες του ήπατος

Το ήπαρ έχει την ιδιότητα ν' αναπαράγει τα κύτταρά του και ν' αναπλάσσεται μόνο του. Μία ανάκνωση που έγινε τελευταία στο έργο συνέβησαν των καπνιστήματων χειρουργών των «Ηνωμένων Πολιτειών» έχει ιδιαίτερη σημασία. Σε πολλούς ασθενείς από καρκίνο του ήπατος, από τους οποίους αφαιρέθηκε χειρουργικά ένα μέρος του, το όργανο αυτό αναπλάσθηκε τελείως σχεδόν σε διάστημα έξη περίπου μηνών από την επέμβαση.

Η γουρουνότριχα θεραπεύει τον άνευρυσμό

Ο άνευρυσμός είναι ως γνωστόν, μία τοπική διεύρυνση μιας αρτηρίας, που σχηματίζει σ' αυτό το μέρος ένα είδος κύστεως. Η αρτηρία μπορεί τότε να διαρραγεί και να προκαλέσει έγκεφαλική απόπληξη ή να συμπιέσει ώριμμένα νεύρα με αποτέλεσμα παραλυμίας, διαταραχές της όμιλιας κλπ. Ένας Γερμανός χειρουργός κατόρθωσε τελευταία να θεραπεύσει άνευρυσμούς του εγκεφάλου εισάγοντας μία γουρουνότριχα, που προκαλεί, πήξη του αίματος μέσα στην κύστη και συντελεί στη δραστική εξουχίση της. Ο Γερμανός επιστήμον έμπειξε να επεκτείνει τη θεραπευτική του μέθοδο και σ' άλλες αρτηρίες, καθώς και στους κισούς.

Η δίψα κόβει την πείνα!

Η δίψα διώχνει την πείνα, υποστηρίζει ένας Αμερικανός επιστήμον, που έκοψε σχετικά πειράματα σε ζώα. Για το λόγο αυτό συνιστά τη... δίψα ως μέσον απώχανσας.

Οι κίνδυνοι που άπειλούν ΤΟ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟ

Μολύνσεις και έκφυλιστικές επιπλοκές

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ κίνδυνος του διαβήτη, όταν περιορίζεται σε άπλη αύξηση της αναλογίας του περιεχομένου μέσα στο αίμα σακχάρου, είναι, ότι δεν ένοχλεί καθόλου σχεδόν τον ασθενή, που η άγνοια έντελώς την άρρώστια του, ή δε νομίζει πως πρέπει ν' ασχοληθεί μ' αυτήν. Ο διαβήτης αυτός, ωστόσο, θα μπορούσε να καταπολεμηθεί πολύ εύκολα με την κατάλληλη δίαιτα και με την απαιτούμενη φαρμακευτική άγωγή (άντιδιαβητικές σουλφαμίδες).

Η περίοδος αυτή της σχετικής ήρεμίας μπορεί να παραταθεί ακόμη και δέκα χρόνια. Αλλά έπειτα απ' αυτή την περίοδο, αρχίζουν να εμφανίζονται διάφορα φαινόμενα μολυσματικά ή έκφυλιστικά.

Ο διαβητικός πρέπει να φοβάται ιδιαίτερα τις μολύνσεις. Όσοδήποτε άσημαντη κι' αν είναι μία μόλυνση, διαταράσσει την ισορροπία του οργανισμού και μπορεί να προκαλέσει ένα διαβητικό κύμα, που φαίνεται ανεξήγητο.

Ακόμη κι' η πιο συνηθισμένη γρίπη αποτελεί έναν κίνδυνο για τον ασθενή. Ο διαβητικός επίσης πρέπει να προσέχει τις μολύνσεις του δέρματος, που επεκτείνονται ταχέστατα σ' αυτόν. Ένας μικρός δερμάτιν (καλόγος) π. χ. μπορεί να ξεληχθεί ταχύτατα σε τεράστιο έλκος, μία μικρή πληγή σ' ένα από τα δάχτυλα του ποδιού, μπορεί να προκαλέσει γάγγραινα.

Για το λόγο αυτό, ο διαβητικός πρέπει να προσέχει ιδιαίτερα την καθαριότητα του δέρματος και ιδίως των μερών, που λερώνονται περισσότερο, όπως είναι τα πόδια. Για τον ίδιο λόγο, θ' απούνη τις ούσιες που έρεθίζουν το δέρμα, όπως είναι οι σαπούνια των μαλλιών.

Στο διαβητικό άπαγορεύεται επίσης η χρήση του βάμματος του Ιωδίου, καθώς επίσης των καλουμένων αντισηπτικών αλοιφών. Όταν είναι απαραίτητη η απολύμανση μιας πληγής, πρέπει να γίνεται με άραια διάλυσι ύδατος του Αλμπουρ ή με διάλυσι του Ντακίν.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι ο διαβητικός έχει ιδιαίτερη προδιάθεση σε ώριμνες δερματικές ασθένειες, που έγκραβιούνται στα πιο ευαίσθητα μέρη, όπως είναι οι πρωκτός, τα όργανα του φύλου κλπ.

Πολύ περισσότερο σημαντικές είναι οι έκφυλιστικές επιπλοκές, που εμφανίζονται συνήθως έρεκτα χρόνια μετά την έναρξη της άρρώστιας. Οφείλονται κυρίως σε μία προοδευτική αρτηριοσκληρωσι, που προσβάλλει κατά πρώτον λόγον τα μάτια, όπου προκαλεί καταράκτη και κυρίως την καλουμένη διολητική αμφιβληστροειδίτιδα. Η διαβητική αμφιβληστροειδίτις εξελίσσεται βραδύτατα και ο ασθενής διατρέχει για μακρό χρονικό διάστημα την όπτική του Ικανότητα. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, καταλήγει ταχύτατα σε όλοκληρωτική τύφλωση, είτε λόγω του ότι επεκτείνεται σ' όλη την επιφάνεια του αμφιβληστροειδούς, είτε λόγω του ότι εξελίσσεται σε αιμορραγικό γλαύκωμα.

Δεν υπάρχουν, δυστυχώς, ούτε γενικά, ούτε τοπικά μέσα, που μπορούν να περιορίσουν τη διαβητική αμφιβληστροειδίτιδα. Από τη στιγμή, που θα προσβάλλει τον ασθενή, εξελίσσεται για δικό της λογαριασμό, ανεξάρτητα από την αναλογία του σακχάρου μέσα στο αίμα ή τα ούρα. Μπορεί ακόμη να εμφανισθεί και κατά τη διάρκεια ενός καλοήθους διαβήτη, που δεν προκαλεί άξιοσημείωτες ένοχλησεις στον ασθενή.

Αλλ' η διαβητική αμφιβληστροειδίτις συνοδεύεται, δυστυχώς, κι' από άλλες έκφυλιστικές εκδηλώσεις, όπως είναι η αρτηρίτις των στεφανιαίων αρτηριών, οι αρτηρίτιδες των κάτω άκρων, κλπ. Η

πρώτη απ' αυτές προκαλεί τη στηθάγχη. Οι δεύτερες εκδηλώνονται αρχικά με κράμπες, που τις διαδέχεται μία ψύξη των ποδιών, όποτε τα δάκτυλα γίνονται κόκκινα ή βιολετίνα.

Οι αρτηρίτιδες αυτού του είδους εξελίσσονται σε σοβαρότατη γάγγραινα, που απαιτεί άμεση της κήμης ή εξαίρεσι του συμπαθητικού νεύρου.

Οι διαβητικοί έχουν ακόμη προδιάθεση στις νεφρίτιδες, που παίρνουν σ' αυτούς πολύ σοβαρή μορφή.

Παλαιότερα, ο διαβήτης σκότωνε τον ασθενή σε τέσσερα χρόνια. Σήμερα, ευτυχώς, ένας ασθενής, που υποβάλλεται στην απαιτούμενη διαιτητική και φαρμακευτική άγωγή (ινσουλίνη, σουλφαμίδες) μπορεί να ζήσει είκοσι ή και περισσότερα χρόνια.

Η δίαιτα απαιτεί εξαιρετικά μεγάλη προσοχή. Πρό πάντως, πρέπει να εξακριβωθεί η ποσότητα των υδατανθράκων, που ο ασθενής μπορεί να καταναλώσει κάθε μέρα, χωρίς να επέρχεται αύξηση της αναλογίας του σακχάρου μέσα στα ούρα. Υπάρχουν ασθενείς, που μπορούν ν' άνεχθούν ως 200 γραμμάρια υδατανθράκων την ημέρα. Σ' άλλους, όμως, η αναλογία είναι μικρότερη.

Ο Γάλλος γιατρός Υβ Μπέρτ συνιστά στους διαβητικούς να προμηθευθούν μία ζυγαριά ακριβείας και να ζυγίζουν με προσοχή όλες τις τροφές, που περιέχουν υδατανθράκες (πατάτες, ξεφλουδισμένες, καρπούς χωρίς το σόδα κλπ.). Ο διαβητικός είναι απαραίτητο επίσης να εφοδιασθεί μ' έναν πίνακα, που δείχνει την περιεκτικότητα κάθε τροφής σε σάκχαρο. Με τη βοήθεια της ζυγαριάς και του πίνακα μπορεί να κανονίζει καθημερινώς την τροφή του, χωρίς τον κίνδυνο να ξεφύγει από τα επιτρεπόμενα όρια.

Είναι αυτονόητο, ότι οι τροφές πρέπει να ζυγίζονται πριν από το μαγείρεμα. Έτσι, ο ασθενής μπορεί να τρώει απ' όλα, αρκεί να μην ξεπερνάει το όριο του σακχάρου, που μπορεί ν' άνεχθεί ο οργανισμός του.

Ο δόκτωρ Μπέρτ συνιστά, μάλιστα, στους διαβητικούς να καταρτίσουν διάφορα μενού, σε τρόπο ώστε να μην υποβάλλονται στον κόπο να κάνουν υπολογισμούς κάθε μέρα.

Ο άρρωστος πρέπει επίσης να είναι σε θέσι να εξακριβώνει μόνος του την αναλογία του σακχάρου και της άσέτονης, που περιέχονται στα ούρα του. Υπάρχουν σήμερα τρεις τρόποι, που επιτρέπουν εύχερστα αυτή την έρευνα.

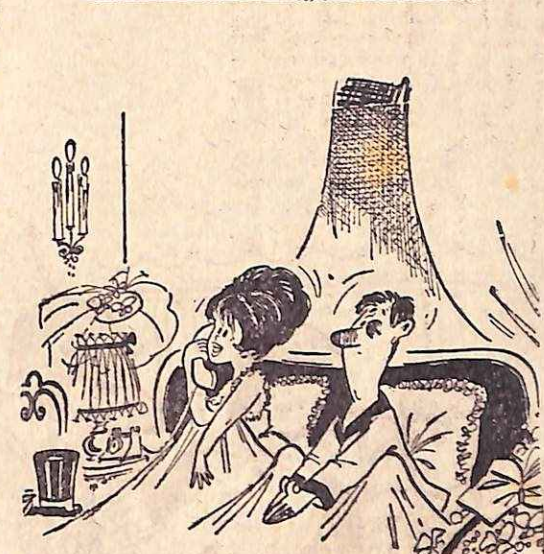
1) Το «Κλινιτέτ». Βάζουμε μέσα σ' ένα γυάλινο σωλήνα 10 σταγόνες νερό, 5 σταγόνες ούρων και ένα κομμάτι «κλινιτέτ». Δημιουργείται άμέσως ένας βρασμός, χωρίς θερμανσι. Μία χρωμομετρική κλίμαξ επιτρέπει, έπειτα από 15 δευτερόλεπτα, να εξακριβώσουμε από τη χροιά του μίγματος, που βρίσκεται μέσα στο σωλήνα, την αναλογία του σακχάρου.

2) Τα κλινσαντιδραστήρια. Ρίχνουμε δυο σταγόνες ούρων μέσα σε μία φύσιγγα, που περιέχει μία λευκή σκόνη. Αν υπάρχει πολύ σάκχαρο μέσα στα ούρα, αυτές οι σταγόνες παίρνουν ένα μαύρο ερόνιο χρώμα. Διαφορετικά, διατηρούν την κίτρινη χροιά τους.

3) Το «Κλινιτέτ». Πρόκειται για ταινίες ενός χαρτιού, που είναι βαμμένες μέσα σε ώριμνες χημικές ούσιες. Οι ταινίες αυτές, όταν τις ερόνουμε σ' επαφή με τα ούρα, παίρνουν ώριμνη άποχρωση, όταν υπάρχει αύξηση της αναλογίας του σακχάρου μέσα σ' αυτά.

Με τα μέσα, που αναφέραμε, ο διαβητικός μπορεί, όπως είπαμε, να εξακριβώνει μόνος του, κάθε μέρα, την αναλογία του σακχάρου, που βρίσκεται μέσα στα ούρα του.

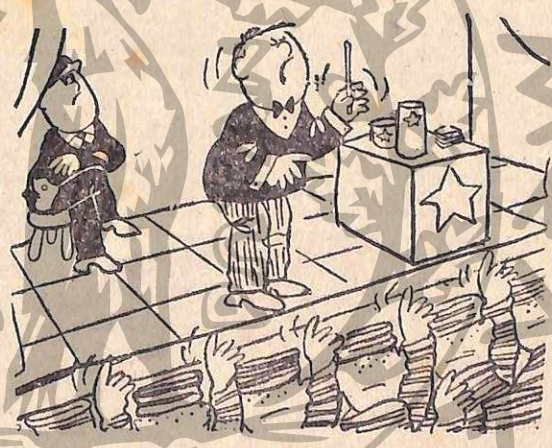
Τελειοθεραπεία

— Στην δοχή με φόβισε λιγάκι, αλλά μετά βοήκα το φάρμακο, για να τον κάνω ν' ηρεμήση!

Ένα επάγγελμα με μέλλον!

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ο γαλανόδαχτυλος γάος! Και τώρα για το νόμμο της εξαφανίσσεως ποιάς θέλει να έρθη σαν έδελονητής;

ΣΤΑ 449 πρὸ Χριστοῦ, στὴ Ρώμη, εἶχε καταρρεύσει τὸ βασιλικὸ καθεστῶς καὶ κυβερνοῦσε ἡ Δεκαρχία, δηλαδὴ ἓνα συμβούλιο ἀπὸ δέκα ἀρχόντες. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς, εἶχανε τὴ διοικητικὴ ἐξουσία, δυὸ διοικούσανε τὸ στρατό, ἓνας εἶχε τὴ διεύθυνσι τῶν οἰκονομικῶν, ἄλλος ἦταν ἀνώτατος δικαστής, κλπ.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστῆ εἶχε δ' Ἀππίος Κλαύδιος, ποὺ ἐρωτεύε-

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—'Αγαπημένο μου κορίτσι, ἔτσι μόνο θὰ σώσης τὴν τιμὴ σου καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου!... εἶπε στὴ Βιργινία ὁ πατέρας της.

θηκε, γιὰ τὴν κακὴ του τύχη, ἓνα κοριτσάκι 14 χρόνων, γοητευτικῆς ὀμορφιάς: τὴ Βιργινία.

Ἡ Βιργινία ἔφυγε καὶ χωρὶς πατέρα, μετὰ τὴν παραμονὴ τῆς καὶ πῆγαινε στὸ δημόσιο σχολεῖο. Γιὰ νὰ πᾶ ὁ πατέρας αὐτὸ, περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πλατεία, ὅπου ὁ Ἀππίος Κλαύδιος, καθισμένος σ' ἓνα μαρμαρένιο θάκο, δικάζε τις υποθέσεις τῶν πολιτῶν. Τὴν πρώτη φορὰ, ποὺ ὁ Ἀνώτατος Δικαστὴς εἶδε τὸ ὀμορφὸ αὐτὸ κορίτσι, τὸ κῆρυξέ με θαυμασμό. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ θαυμασμός του ἔγινε μεγαλύτερος καὶ τὴν τρίτη περίμενε νὰ χτυποκάρδι τὸ πέρασμά του...

Ἔτσι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἀππίος Κλαύδιος, ποὺ ἦταν παιντρεμένος καὶ πατέρας παιδιῶν, εἶχε ἐρωτευθῇ τόσο παρὰφορὰ τὴν ἀδύα μικρούλα, ὥστε ἀποφάσισε νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Φρόντισε ἀμέσως νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητά της κι' ἔμαθε, ὅτι ἡ Βιργινία ἦταν κόρη τοῦ Κεντυρίωνος Βιργινίου, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀξιωματικούς τῆς Ρώμης. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Βιργίνιος ἔλειπε σὲ ἐκστρατεία. Πρὶν φύγει, εἶχε ἀρραβωνιάσει τὴν κό-

ρη του μ' ἓνα νεαρὸ πλῆθειο, τὸν Ἰτίλιο.

Ὁ Ἀππίος Κλαύδιος, ποὺ εἶχε σκεφτῇ, στὴν ἀρχή, νὰ χωρὶς τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ παντρευτῇ τὴν παιδούλα, λυπήθηκε, ὅταν πῆρε τὴν πληροφορίαν αὐτήν. Γιὰ τὸν οἰκονομικὸ νόμο ἀπαγορεύονταν τὰ συγγενεῖς ἀνάμεσα σὲ πατρικίους καὶ πλῆθειους.

Ἐβαλε τότε μιὰ γριά μέγαιρα νὰ σχετιστῇ μετὰ τὴν παραμονὴ τῆς Βιργινίας καὶ νὰ τῆς προσφέρει ἓνα μεγάλο ποσό, γιὰ νὰ παρασύρῃ τὴν νεὰ στὰ ἐρωτικά του δίχτυα. Μὰ ἡ παραμονή, ποὺ ἦταν τίμια κι' ἀφοσιωμένη στὸν Κεντυρίωνα, ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν τῆς μέγαιρας.

Τότε ὁ Ἀππίος Κλαύδιος φώναξε ἓνα ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης του: τὸ Μάρκο Κλαύδιο, ἓνα ὑποκείμενο τοῦ σκηνίου καὶ τοῦ παλκοῦ καὶ μαζί του κατέστρωσε ἓνα σατανικὸ σχέδιο, γιὰ νὰ κατορθώσουν ν' ἀρπάξουν τὴ Βιργινία.

Ἐνὰ πρῶτ', λοιπὸν, ὁ Μάρκος Κλαύδιος παρουσιάστηκε στὸ σχολεῖο τῆς. Ἐκεῖ, ὅταν τὴν εἶδε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες μαθήτριες, τὴν ἀρπάξε ἀπ' τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ

τὴν τραβᾷ, λέγοντας, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ στὸ σπίτι του, ἐπειδὴ ἦταν κόρη μιᾶς σκλάβας του.

Ὅταν τ' ἀκούσε αὐτὸ ἡ ἀφοσιωμένη παραμονή, ἔβαλε τὴν φωνήν. Ὁ κόσμος μαζεύτηκε καί, φυσικά, ἐμπόδισε τὸν ἀπαγωγέα νὰ πάρῃ μαζί του τὴν παιδούλα.

Ὁ Μάρκος Κλαύδιος, ὥστόσο, δὲν ὑποχώρησε.

—Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ πάρῃ αὐτὸ τὸ κορίτσι! Εἶναι σκλάβά μου, σύμφωνα μετὰ τὸ νόμο. Πάμε στὸν Ἀνώτατο Δικαστὴ, νὰ δοῦμε ποῖος ἔχει δίκιο!...

—Πάμε! τοῦ ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι.

Κι' ὅλο τὸ πλῆθος, ἔχοντας μπροστὰ τὸ Μάρκο Κλαύδιο καὶ τὴ Βιργινία, πῆγε κατ' εὐθείαν στὸν Ἀππίο Κλαύδιο. Σὲ λίγο, φτάσανε ἐκεῖ ὁ θεὸς τῆς παιδούλας, ὁ Νουμίτιος κι' ὁ Ἰτίλιος.

Μπροστὰ στὸ δικαστὴ, ὁ Μάρκος Κλαύδιος ζήτησε νὰ τοῦ παραδοθῇ ἡ Βιργινία.

Ὁ Νουμίτιος κι' ὁ Ἰτίλιος ἀρξίσαν ν' ἀποκρούουν τοὺς ἰσχυρισμούς του. Μὰ ὁ Ἀππίος Κλαύδιος, ποὺ εἶχε σκηνοθετῇ ὅλη τὴν ἱστορία, τοὺς διέκοψε:

—Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν ξέρω καλά... τοὺς εἶπε. Ὁ Μάρκος Κλαύδιος εἶναι παλιὸς γνώριμός μου. Ἀπὸ χρόνια τώρα μοῦ μιλάει γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Καὶ μετὰ παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθῶ νὰ πάρῃ τὴν μικρὴ σκλάβαν, ποὺ ὁ Βιργίνιος εἶχε ἀρπάξει κρυφά, γιὰ νὰ τὴν υἱοθετήσῃ, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του, ποὺ πέθανε, δὲν τοῦ χάριζε παιδιά...

Συγχρόνως, παρουσιάστηκε καὶ μιὰ γριά ψευδομάρτυς, πληρωμένη ἀπὸ τὸ δικαστὴ. Κι' αὐτὴ βεβαίωσε, ὅτι ἡ Βιργινία ἦταν σκλάβαν τοῦ Μάρκου.

Ὁ Νουμίτιος κι' ὁ Ἰτίλιος καὶ ὁ κόσμος, καταλαβαίνοντας, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶχανε σκηνοθετηθῇ ἀπὸ τὸ δικαστὴ, ποὺ ἔρχινε στὸ μεταξὺ φλογερὰ βλέμμα στὴν ὀμορφὴν παιδούλα. Ἐξάλλου τότε ὁ Ἰτίλιος ὥρμησε μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ακούσε!... Εὐκολότερα θὰ μπορέσης νὰ μοῦ σκίσῃς μετὰ μαχαίρι στὸ στήθος, πορὰ νὰ μοῦ πάρῃς τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου!...

Ὁ Νουμίτιος, δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπόφασιν, ἐνῶς λείπει ὁ πατέρας της!

—'Εχει δίκιο! Ἐχει δίκιο! φώναξε τὸ πλῆθος.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Ἀππίος. Ὁ ἀναβάλλων τὴν ἐκδοσὴ τῆς ἀποφάσεως ὡς αὔριο τὸ πρῶτ'. Μὰ, ἂν δὲν ἔχῃ παρουσιάσῃ ὡς τότε ὁ Κεντυρίων Βιργίνιος, ὁ Μάρκος Κλαύδιος θὰ πάρῃ ὀριστικὰ τὴν σκλάβαν του!... Στὸ μεταξὺ, τοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὴν πάρῃ προσωρινὰ στὸ σπίτι του.

—Ὅχι! Ὅχι!... Ἡ κόρη θὰ μείνῃ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της! φώναξε ὁ κόσμος.

Ὁ δικαστὴς ἀναγκάστηκε τότε νὰ ὑποχωρήσῃ. Μὰ, μόλις διαλύθηκε τὸ πλῆθος, ἔστειλε ἓνα γράμμα στὸν ἀρχόντα, ποὺ διοικούσαν τὸ στρατό, παρακαλῶντας τοὺς νὰ μὴ ἀφίσουν τὸ Βιργίνιο νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ στρατόπεδο.

Μὰ, πρὶν φτάσῃ ἡ διαταγὴ αὐτὴ στὸ στρατόπεδο, εἶχε πάει ἓνας

ἄνθρωπος μετὰ μήνυμα τοῦ Νουμίτιου καὶ τοῦ Ἰττίλιου στὸ Βιργίνιο. Ὁ Κεντυρίων τότε πῆρε ἀδεια κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, μαζί μετὰ τὴν κόρη του, τὸ γαμπρὸ του καὶ πλῆθος κόσμου, βρέθηκε μπροστὰ στὸ δικαστὴ.

Ὅταν τὸν ἀντίκρουσε ὁ Ἀππίος, χλώμιασε. Ὁστόσο δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, εἶχε φροντίσει νὰ παρουσιάσῃ κι' ἄλλη ψευδομάρτυς, ποὺ κατέθεσε, ὅτι αὐτὴ εἶχε γεννηθῇ τὴ Βιργινία κι' ὅτι ἦταν σκλάβαν τοῦ Μάρκου.

Ὁ Βιργίνιος, ἔξαλλος, ἀρξίστηκε στοὺς θεοὺς κι' ἐπικατέστηκε τὴ μαρτυρία τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του, ποὺ βεβαίωσαν, ὅτι ἡ Βιργινία ἦταν κόρη του, γεννημένη ἀπ' τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν, εἶχε γεννηθῇ κι' ἄλλα παιδιά.

—Οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι σου δὲ λένε τὴν ἀλήθειαν! εἶπε ὁ Ἀππίος. Ἡ κόρη εἶναι τοῦ Μάρκου. Σ' αὐτὸν, λοιπὸν, ἀνήκει!... —'Ε, Ἀππίε, φώναξε τότε ὁ Βιργίνιος, ἐξω φρενῶν, μάθε, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνάρθρηναι τὴν κόρη μου γιὰ νὰ κορέσῃς ἐστὶ τὰ βρωμερὰ πάθη σου!...

Κι' ἔσφιξε στὰ στίβάρὰ τοῦ μπράτσου τῆς Βιργινίας. Ἐνῶ τὸ πλῆθος μαζεῖτο γύρω του, ἔτοιμο νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

Τότε ὁ Ἀππίος πρόσταξε τοὺς στρατιώτες νὰ διαλύσουν τὴν πλῆθος, νὰ πάρουν τὴν κόρη καὶ νὰ τὴν παραδώσουν στὸ Μάρκο. Οἱ στρατιώτες ὑπακούσαν. Καί, σὲ λίγα λεπτά, οἱ διαταγὲς του εἶχαν ἐκτελεσθῇ.

Ὁ Βιργίνιος ἄλλαξε τόνο. Καί, μετὰ ὑφους παρακλητικῶς, εἶπε:

—Στάσου, Ἀππίε. Ἐπιτρέψε μου ν' ἀγκαλιάσω τὴν κόρη μου γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κόρη μου.

—Αὐτὸ σοὶ τὸ ἐπιτρέπω... τοῦ εἶπε ὁ δικαστὴς.

Ὁ Βιργίνιος τότε πλησίασε τὴ Βιργινία, τὴ φίλησε, μετὰ λαχάρων, κλαίοντας καί, γρήγορος σὰν ἀστράπη, ἔδωκε τὸ μαχαίρι τοῦ καὶ τῆς εἶπε:

—'Αγαπημένο μου κορίτσι, ἔτσι μόνο θὰ σώσης τὴν τιμὴ σου!

Καὶ τὸ βύθισε μετὰ ὀρμῇ στὸ στήθος της, στὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ἐπειτα, τράβηξε τὸ μαχαίρι κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Κρατώντας τὸ ματωμένο μαχαίρι, ἔφτασε στὸ στρατόπεδο. Μάθεψε τοὺς στρατιώτες τοῦ καὶ, μετὰ δακρύων καὶ λυγμῶν, τοὺς διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ.

Κατασυγκινημένοι γιὰ τὴν τραγῳδίαν τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ, οἱ στρατιώτες φώναξαν:

—Θάνατος τοῖς ἀνθρώποις τυράννοις! Κάτω ἡ τυραννία τῶν Δέκα!...

Ἀρπάσανε ἀμέσως τὰ ὄπλα τοῦ καὶ, μετὰ τὴν Βιργινία ἐπὶ κεφαλῇ, τράβηξαν γιὰ τὴ Ρώμη.

Ἐκεῖ βρέθηκε τὸ λαὸ ἐπαναστατημένο. Ὁ Ἰτίλιος κι' ὁ Νουμίτιος, μαζί μετὰ τὸ πλῆθος, εἶχαν παραλάβῃ τὸ ἀνυχο σώμα τῆς δυστυχῆς παρθένας καὶ τὸν περιέβαλαν στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, ἐξιστοῦντας πᾶς καὶ γιὰτί εἶχε σκοτωθῇ. Κι' ὅσο προχωροῦσαν, τόσο περισσότερον πλῆθος μαζεῖτο γύρω τους.

Ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς ἐνώθησαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταργηθῇ τὴν ἴδια κιόλας μέρα, ἡ ἐξουσία τῶν Δέκα.

Ὁ Μάρκος Κλαύδιος κατακουματιάστηκε ἀπ' τὸ πλῆθος, καὶ ὁ δικαστὴς Ἀππίος Κλαύδιος, γιὰ νὰ μὴ παθῇ τὸ ἴδιο, αὐτὸκτόνησε. ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ἡ γεύτρα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΙΛΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ
ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ
ΑΝΝΑ (ψεύτικο ὄνομα)
ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΑΣ
ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)
ΚΑΙΤΗ
ΡΕΝΑ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΝΤΟΛΛΥ
ΝΤΑΙΖΗ
ΚΩΣΤΑΣ
ΝΤΕΝΗΣ
ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ/σις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

10ον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία μέρα ἡ Μαίρη ἀποκαλύπτει στὶς φίλες της πὼς εἶναι ἐρωτευμένη μ' ἓνα ἀγνωστὸ τοῦ ὁποῖου εἶδε τὴ φωτογραφία σ' ἓνα περιοδικό. Πρόκειται γιὰ τὸν Θάνο Σωτηρίου, ποὺ κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο γλυπτικῆς. Μία φίλη τῆς τῆς ὑπενημιχίει τότε πὼς ὁ πατέρας τῆς σκοπεῖ νὰ χάρισῃ στὸν ἐξωραϊστικὸ σύλλογο τῆς ἑκάστης ἓνα συντριβάνι μ' ἓνα ἀγάλμα. Παραγγέλλοντας λοιπὸν τὸ ἀγαλμα στὸν Θάνο Σωτηρίου, θὰ βρῇ μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ γνωριστοῦν. Ἡ Μαίρη βρίσκει τὴν ἰδέαν θαυμάσια καὶ καταρθώνει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα τῆς νὰ ἀναθέσῃ στὸ Σωτηρίου τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀγάλματος.

Ὁ Θάνος ἀρνεῖται νὰ πᾶν στὸ σπίτι τοῦ Δεληπέτρου καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἔτσι τὴν ἐπιθυμία τῆς... χαριτωμένης, ἰδιότροπης κορούλας του. Ἡ Μαίρη τότε πείθει τὸν κύρ Βλάση, τὸν ταχυδρόμο, νὰ τὴν παρουσιάσῃ σὰν κόρη του καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θάνο νὰ τὴν προσλάβῃ σὰν μοντέλο, συμβάλλοντας ἔτσι στὴ βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ φτωχοῦ τοῦ. Ἐκεῖνος τὴν ὑποχρεώνει νὰ γδύθῃ, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ κατὰ πόσον μπορεῖ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ καὶ τελικὰ τὴν προσλαμβάνει...

Στὴν πρώτη πόρτα, ἡ Μαίρη Δεληπέτρου, ποὺ παρουσιάστηκε στὸν Θάνο σὰν Ἄννα, μαθαίνει ἀπὸ τὸν ἴδιο ὅτι ἀντιπαθεῖ τὴν ἰδιότροπὴν κόρη τῶν πλουσίων καὶ ὅλος ἰδιαίτερος αὐτῇ τῇ... Δεληπέτρου, ποὺ τὸν ἔχει βάλει στὸ μάτι. Ὅταν ὁ Θάνος φτάνῃ στὸ σημεῖο ν' ἀμφισβητήσῃ καὶ τὴν ὀμορφίαν τῆς, ἡ Μαίρη δὲν κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ καὶ τοῦ προτείνει νὰ βάλουν στοιχίωμα πὼς τὸ πολὺ σὲ τρεῖς μῆνες θὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του τὴ Μαίρη Δεληπέτρου. Ἐκεῖνος δέχεται.

Βρισκόμενος τώρα σὲ μιὰ μεγάλη αἰθουσα μετὰ ἀποκρηκτικὸν διάκοσμο, ὁ Θάνος, ποὺ ἦρθε ἐδῶ μαζί μετὰ τὴν φίλην του, τὴν Καίτη, συναντᾷ ἡμέτερον τὸ μοντέλο του, ποὺ χορεύει μετὰ τὴν παρέα τῆς. Ἡ Καίτη τοῦ ζητᾷ ἀμέσως νὰ φύγουν καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀρνεῖται, εὐχέται μόνον. Ἡ Μαίρη φοβάται πὼς ὅλα θ' ἀποκαλυφθοῦν. Τελικὰ ὁ μᾶς τακτοποιοῦνται τὰ πράγματα καὶ ὁ Θάνος παίρνει τὴν Ἄννα, γιὰ νὰ χορεύουν μαζί.

... Εἶναι ἀδύνατον νὰ αὐθενήσῃ κανεὶς μαζί της. Μαίρη: Ἀπὸ δὲν εἶναι εὐχάριστες οἱ σχέσεις σας, στίπ!... Θάνος: Μιὰ κουνέντα εἶναι. Γιὰ νὰ χωρίσῃς, πρέπει νὰ μαλώσῃς. Μαλώνουμε, λοιπὸν! Φωνάζω, βρίζω, βάζω αὐτὴ τὰ κλάματα, τὴ λυπάμαι. ἔτσι θανατοποιῶμαι ἐκεῖ, ποὺ εἶχαμε ἀρξίσῃ. Μαίρη: Ἄδω... Ἄδω... Αὐτὰ τὰ ζητήματα τακτοποιοῦνται, χωρὶς φωνές. Μαλάκα... Θέλεις νὰ σε βοηθῶ; Ν' ἀναλάβω ἐγώ; Θάνος: Πᾶς... Γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα;

Μαίρη: Δὲ μοῦ εἶπες, Θάνο, πὼς βρέθηκες ἐστὶ ἐδῶ; Θάνος: Ἡ Καίτη μετὰ παρέμεινε... ὄμορσε ὅμως κι' ἔφυγε. Μαίρη: Πᾶς τὴν ἀνέχεσαι, μαρὲ παιδί μου! Θάνος: (ἀναστενάζοντας): Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ χωρίσῃ κανεὶς. Μαίρη: Ὅ, τὴν ἀγαπᾷς, φαίνεται! Θάνος: Τί νὰ τὴν ἀγαπᾷς; τοῦ... ἔχει κάνει μαύρη τὴ ζωὴ. Εἶμαι χαρούμενος, μοῦ κάνει καλὰ, γιὰτὶ νομίζει πὼς σκέπτομαι ὅλην... Εἶμαι λυπημένος, φαντάζεται πὼς μάλωσα μετὰ τὴν ἄλλη...

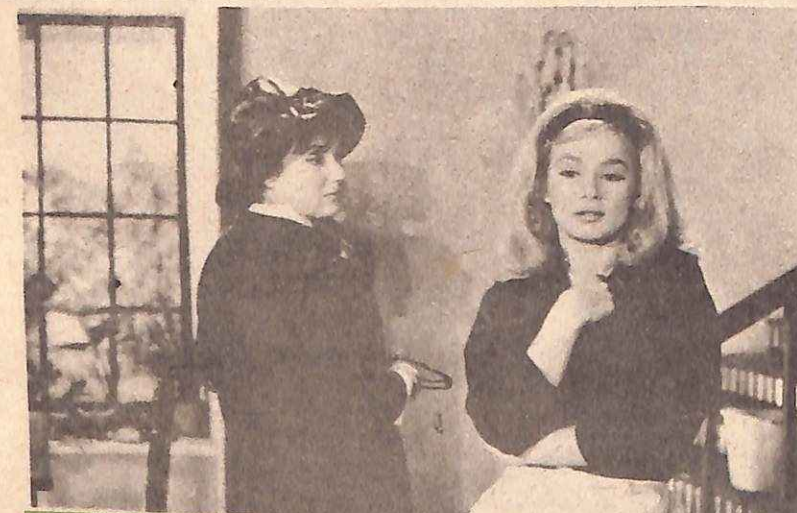
Μαίρη: Μαρὲ γίνονται μιὰ χαρά... Λοιπὸν, μ' ἀφίεις; Θάνος: Γιατί τόσο ἐνδιαφέρω; Μαίρη: Θέλω νὰ βοηθῶς ἐκεῖνη τὴν καμένη τὴν Δεληπέτρου. Θάνος: Δὲ μοῦ λές, μήπως εἶσαι βαλὴ ἀπὸ ἐκεῖνη; Μαίρη: Ἐγώ... ὅσο φιλάω... Ἐγώ, ὅσο τὴν ξέρω... Ἄκουσά μου τὴν ἔχω... Πᾶς σοὶ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Θάνος: Ἐγώ ἐγώ... Τὴ μιὰ στοιχίματα, τώρα αὐτὴ ἡ σποντὰ... Ὑστερὰ μετὰ τὸν χαρακτήρα ποὺ ἔχεις... ὅλα νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς...

Το πρωί της επομένης - η Μαίρη βόσκειται μόνη στο σπίτι του Θάνου. Όλα εκεί μέσα είναι τακτοποιημένα και άστράφτον από καθαριότητα. Ένω σφουγγαρίζει τη σκάλα, που οδηγεί στο άνω πάτωμα, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η Καίτη. Η Μαίρη κάνει πως δεν την προσέχει και συνεχίζει το σφουγγαρίσμα.
Καίτη (είρωνικά): Βρήκες τη δουλειά, που σου ταιριάζει.
Μαίρη (σηκώνοντας απειλητικά το σφουγγαράκι): Άμα σουρ-δη αυτό στη μούρη, θα λες λιγότερες ξευπνάδες!...

Καίτη (κατακόκκινη από θυμό): Άντε, μάζεψα και φυγε από εδώ... που βγάξεις και γλάσσα τώρα!...
Μαίρη: Άν δέ σε λυπόμουν, θα σούλεγα εγώ...
Καίτη: Ά, νά χαθής!... (Προχωρεί μέσα στο δωμάτιο).
Μαίρη: Έ, που πάς; Ο κύριος Θάνος δεν είναι εδώ!...
Καίτη: Έσένα νά μη σε νοιάζει...
Μαίρη: Όχι και νά μη με νοιάζει!... Μου είπε νά σου πώ πως δέ θα 'ρθή και πως όλα τελειώσαν μεταξύ σας...

Καίτη: Τρελή είσαι!... Άφου εκείνος, μου τηλεφώνησε νάρθω...
Μαίρη: Τελείωσαν... Έτσι είναι η ζωή... Πολλές φορές οι άνθρωποι αλλάζουν γνώμη ξαφνικά. Άλλωστε, αφού δέ σ' αγαπά πιά και δέ τον αγαπάς κι' εσύ... Γιατί, μή μου πής πως τον αγαπάς και του κάνεις τη ζωή μαρτύριο... Λοιπόν, αφού από αγάπη είσατε ταπί, καλλίτερα νά πάρη ο καθένας σας το δρόμο του...
Καίτη (γελώντας νευρικά): Και όλα αυτά, γιατί μπήκες στη μέση εσύ... Μα τί ρόλο παίζεις, τέλος πάντων, εδώ μέσα;

Μαίρη: Εγώ δέ μπήκα παιθενά, άκούς; Και μήν τώ ξαναπής αυτό, γιατί τώ βλέπεις τώ σφουγγαράκι... Άλλά δέ φταίει κανείς, φταίω εγώ που σέ λυπόμαι... Λοιπόν, μάθε, αφού τώ θέλεις, πως αυτή τη στιγμή ο κύριος Θάνος άρραδωνιάζεται!...
Καίτη (τά γάνει): Άρραδωνιάζεται!... Πως άρραδωνιάζεται!...
Με τί άρραδωνιάζεται;
Μαίρη: Με γυναίκα, φυσικά...
Καίτη: Με σένα μήπως;

Μαίρη: Όχι!... Πάλι τά ίδια!...
Καίτη: Λοιπόν, νά πές νά πής στον κύριο Θάνο ότι είμαι πολύ ευχαριστημένη, που ήρθαν έτσι τά πράγματα, γιατί δά γλυτώσω έτσι κι' εγώ, επιτέλους, από ένα πύρρνο!
Μαίρη: Ναι, αλλά τόσο καιρό δέν έλεγες νά ξεκολλήσης από τώ πλάι του...
Καίτη: Γι' αυτόν τώ έκανα. Γιατί τόν λυπόμουν... Εγώ έτσι και κοιμόμουν τώ μικρό μου δαχτυλάκι, είχα όποιον ήθελα...

Μαίρη: Όρα, κούνησέ τώ τώρα κι' είσαι έν τάξει...
Καίτη: Και βέβαια θα κουνήσω τώ δαχτυλάκι μου.
Η Καίτη φεύγει, νευριασμένη, κουνώντας προκλητικά... την περιφέρειά της.
Μαίρη: Δεσποινίς Καίτη, σιγά... Κάποιο λάθος θα κάνης...
Καίτη: Άσε με ήσυχη!...
Η Καίτη βγαίνει και η Μαίρη ξαναπαίρνοντας τώ σφουγγαράκι, συνεχίζει τη δουλειά της, τραγουδώντας χαρούμενα.

Σε λίγο φτάνει ο Θάνος με μιά χάπινη σακούλα μπακάλη γεμάτη ψώνια. Η Μαίρη βγαίνει εκείνη τη στιγμή από την κουζίνα μ' ένα ξεδιπλωμένο πουκάμισό του μπροστά στο πρόσωπό της. Ο Θάνος την πλησιάζει και κάνει νά την αγκαλιάση, νομίζοντας πως είναι η Καίτη.
Λοιπόν, Καϊτούλα μου, Σού πέρασε ο θυμός;
Μαίρη (χαμηλώνοντας τώ πουκάμισο): Η Καϊτούλα πάει περί-πατο!
Θάνος (έκπληκτος): Τί θα πη αυτό!... Τί περίπατο;

Μαίρη: Αυτό θα πη πως ήταν εδώ και την έδωσα...
Θάνος (άρχίζει νά τρέμη): Τί έκανες!... Δέ σε καταλαβαίνω!...
Μαίρη: Τη' εξηγήσα πως ή υπόθεσί σας πήρε πιά τέλος. Της είπα πως δέν την αγαπάς πιά και πως μιά και δέ σ' αγαπά κι' αυτή, τώ καλλίτερο, που έχετε νά κάνετε είναι νά τραβήξω ο καθένας τώ δρόμο του... Ο κύριος Θάνος, της είπα, άρραδωνιάζεται!...
Θάνος: Έ, έσένα, λοιπόν, εγώ θα σέ πνίσω!...
Μαίρη (τσαχπίνιμ): Γιατί, καλέ;

Θάνος (Έξω φρενών): Άκου γιατί!... Με ποιά δικαίωμα άνακα τέυεσαι στίς υποθέσεις μου, έ; Και πρώτα-πρώτα, γιατί έμεινες εδώ μόνη, αφού έφυγα εγώ;
Μαίρη: Λοιπόν είσαι άχάριστος. Δέ φτάνει, που σου συμμάζεψα τώ σπίτι, ζήτεις τώρα και ρέστα!
Θάνος: Δέ θέλω νά μου συμμαζέψης τίποτα... Στώ ζήτησα εγώ;
Μαίρη: Είπα νά σου κάνω μιά έκπληξη!...
Θάνος: Νά μου λείπουν τέτοιες έκπληξεις!...

Μαίρη: Καλά, άλλη φορά δέ θα σου κάνω...
Θάνος: Πάψε!... Δέν υποφέρεσαι πιά... Ποιός σου είπε, ότι μπορείς νά επεμβαίνης στή ζωή τώ άλλου;
Μαίρη: Άν δέν πάψετε νά φωνάζετε, νά έρετε πως θα φύγω...
Θάνος: Όχι δέ θα πάψω... Στώ σπίτι μου είμαι!...
Μαίρη: Άμ δέ, που θα φύγω... Λέγε, λέγε, νά δούμε τί άλλο θα πής άκόμα!...
Θάνος: Έ, τέτοιο πράγμα δέ μούχει ξανασημείη στή ζωή μου...

... Λοιπόν... Άντε πήγαινε τώρα και μή κάνης άλλη φορά τέτοια άστεία, γιατί... (Βλέποντας τη Μαίρη νά τώ χαμογελά) Και νά σου λείπουν οι πολλές οικειότητες μαζί μου!... Άκούς;
Μαίρη: Πολύ καλά. (Κάνει νά βγάλη την ποδιά της και προχωρεί προς την έξοδο). Νά έέρης όμως πως είσαι άχάριστος!...
Θάνος: Μιά στιγμή... Για έλα εδώ... Τί είπε η Καίτη, ύστερα από όλες αυτές τις βλακείες, που τις ξεφούρνισες;
Μαίρη: Είπε πως σέ λυπότανε κι' έμενε μαζί σου...

... Είπε άκόμα πως έτσι και κοιμούσε τώ μικρό της δαχτυλάκι έτσι (μυμείται τις κινήσεις της Καίτης), νά οι άντρες!...
Θάνος: Μπά! Αυτό είπες;
Μαίρη: Μάλιστα, αλλά τέτοιος στοίμμένος που είσαι, δέν περιμένεις ν' άκούσης πρώτα πως έχουν τά πράγματα. Εγώ έκανα μιά καλή πράξη κι' έαν αντί νά μ' ευχαριστήσεις, μου φωνάζεις!... Στώ κάτω-κάτω, έσύ παραπονιάσου, πως σούκανε τη ζωή κόλασι!...
Θάνος (με άμηνανία): Εγώ είπα τέτοιο πράγμα;

Κ ΑΘΩΣ βγήκε στο δρόμο ή Λουσιέν, έμεινε ακίνητη κάμποσα δευτερόλεπτα. Τό δυνατό φως του ήλιου την θάμπωσε. "Τότερα άρχισε να περπατάει στην τύχη και να παίρνει τόν ένα δρόμο ύστερα από τόν άλλο. Μήπως ήξερε κι' εκείνη πού πήγαινε; Τό κεφάλι της ήταν άδειο... Βραδυάστηκε στους δρόμους, χωρίς να τό νοιώσει.

— Λουσιέν!...
"Η κοπέλλα τινάχτηκε. Έκανε ένα βήμα πίσω κι' αναγνώρισε μιá συνάδελφο του οίκου μόδας, όπου εργαζόταν.

— Τί γυρνείς στη γειτονιά μου τέτοια ώρα; Τά μεγάλα μαύρα μάτια της Λουσιέν κυτάξαν χωρίς να βλέπουν τό πρόσωπο της Μαργκερίτ Βεργέ.

— Μά σε καταλαβαίνω! Δέ θάθελα νάμουν στη θέσι σου! "Ολες λυπηθήκαμε για τήν άπώλειά σου, ξέρεις...

"Η Λουσιέν δέν έλεγε τίποτα.

— "Ακουσε! έλεπε πάλι ή Μαργκερίτ. Γιατί δέν πιάς να βοήθεις αυτή την πλούσια "Αμερικάνα, τήν "Εθελ Μπαίκερ; Κολυμπάει στά εκατομύρια. Τό φόρεμα, πού παράγγειλε τόν περασμένο μήνα στο άτελιέ μας, στοίχισε όλόκληρη περιουσία. Θυμάσαι τή μέρα πού ήρθε να κανη πρόβα; "Εδείξε πολύ συμπάθεια για σένα, και μάλιστα σε ρωτούσε τάς πράγματα.

"Η Λουσιέν χαμογέλασε πικρά:

— Πώς θέλεις να με βοηθήσει μιá γυναίκα, πού δέ με ξέρει; "Εξ άλλου, ποτέ δέ τόλμούσα να πάω σπίτι της...

"Η Μαργκερίτ Βεργέ άρχισε να τή μαλώνει:

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

— Μην είσαι κουντή! Δέ θά πιάς να ζητιανέψης. Θά πιάς να την παρακαλέσης, αν μπορεί να σε βοηθήσει, να βρής δουλειά. Πές της πώς είσαι όρφανή...

— "Οχι, Μαργκερίτ, δέ μπορώ...

— Προτιμάς, λοιπόν, να πεθάνεις από τήν πείνα; Σε συμβουλευώ, μάλιστα, να μην τό αναβάλεις γι' αύριο. Να πιάς άπότη κούλας. Αυτή ή "Αμερικάνα όλο ταξιδεύει. Τρέχα να τήν προλάβεις, πριν φύγει. Νά, πάρε τήν διευθύσι της.

"Εβγάλε ένα μολύδι και τής τήν έγραψε στο καρτέ της.

★
"Η Λουσιέν, για να οικονομήσει τό εισιτήριο του μετρό, περπατάσε σχεδόν μιá ώρα για να φτάσει στον προορισμό της. Τέλος, πεθαμένη από τήν κόπωση, στάθηκε μπροστά σε μιá μεγάλη μονοκατοικία, πού τήν τριγύριζε ένα πάρκο. "Η καγκελόπορτα, πράγμα παράξενο, βρέθηκε μισάνοιχτη. "Η Λουσιέν μαζεύοντας όλο τό θάρρος της, προχώρησε στη δεντροστοιχία πού τέλειωνε στην είσοδο του σπιτιού. Κάποιο ρολόι χτύπησε έννιά φορές. "Η Λουσιέν άνατρίχιασε. Δέ μπορούσε να πιστέψει πως περπατάσε τόσες ώρες μέσα στο Παρίσι. "Η πείνα θέρριζε τό στομάχι της. Τό μεσημέρι είχε φάει μονάχα ένα σάντουιτς και έδώ και πολλές μέρες είχε στερηθή τό βραδυνό φαγητό.

Τώρα πού δέν τής έμενε παύα να πιέσει τό κοιλόνι τής εξώπορτας, άναρωτιόταν αν είχε τό δικαίωμα να ένοχλήσει τήν καλή αυτή κυρία τέτοια ώρα. "Αραγε τί ύποδοχη θά τής έκανε; Γιατί δέν ύπήρχε κανένα φως στο πολυτελές αυτό μέγαρο; Μπροστά στο ηλεκτρικό κοιλόνι ή Λουσιέν δίσταζε. Τήν έπιασε ό φόβος να γυρίσει πίσω. Μά δέν έβγυγε. Μιά μυστηριώδης δύναμι έφερε τα δάχτυλά της στο κοιλόνι. Δέν πρόφτασε όμως να τό πιέσει κι' ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά με θόρυβο. "Ενας άντρας φάνηκε, ένας νέος ψηλός, γεροδεμένος, με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια φωτεινά, γκριζά. Τί ώραιος πού ήταν! "Εκανε μιá κίνησι προς τα πίσω.

— Ποιά είστε;

"Ο τόνος του ήταν νευρικός, ψυχρός.

— Να με συγχωρήτε, μά θά επιθυμούσα να μιλήσω στην κυρία "Εθελ Μπαίκερ, έλεε δειλά

ή Λουσιέν.

Τήν κυτάξε όπως κυττάζουν ένα περίεργο ζώο. Δέν πρόσεξε ούτε τήν όμορφιά της, ούτε τήν σεμνότητά της. Είδε μονάχα τό κουρασμένο πρόσωπό της, τό άπλό φορεματάκι της, τούς κορμασμένους ώμους της.

— "Η κυρία Μπαίκερ δέ βρίσκεται στο Παρίσι αυτή τή στιγμή, τής έλεπε πού μαλακά, κυτάζοντας βιαστικά τό ρολόι του.

"Η Λουσιέν δέ φάνηκε να καταλαβαίνει. Συνέχισε:

— Είμαι υπάλληλος... ήμουν υπάλληλος στον οίκο μόδας, όπου ντύνεται. Μιά μέρα ήρθε κοντά μου και μου μίλησε με καλωσύνη... Σκέφθηκα γάρθω να τή παρακαλέσω να με βοηθήσει...

"Τότερα πρόσθεσε κι' άχνή φωνή:

— "Απόλυσαν τό προσωπικό και...

Δέ βρήκε τό θάρρος να συνεχίσει. "Ο άγνωστος κυτάξε πάλι τό ρολόι του.

— Λυποίμαι πού δέ μπορώ να κάνω τίποτα για σάς. Δοκιμάστε κι' αύριο τή τύχη σας. Ίσως να τή βρήτε έδώ...

— Αύριο; ψιθύρισε ή Λουσιέν.

Είχε άρχισεί να φιλοδοξεί.

"Ο ξένος σήκωσε άνυπόμονα τούς ώμους του κι' άρχισε να μετράει στα δάχτυλα του άριστερου χεριού του.

— "Η κυρία Μπαίκερ επιστρέφει αύριο τό πρωί στις πέντε. Δέν νομίζω όμως πως θάνα κατάλληλη ή στιγμή για να τής μιλήσετε. Λυποίμαι πού δέ μπορώ να σταθώ περισσότερο. Πρέπει να φύγω... "Εχω να πάω στην άλλη άκρη του Παρισιού. "Αν θέλετε να μπείτε στ' άμάξι μου, θά σάς αφήσω όπου θέλετε...

— "Αν και ήταν τρομερά βιαστικός, δέν ήθελε να τήν αφήσει να πάρη τό δρόμο μόνη της. Του φάνηκε τόσο άδύνατη, τόσο εξαντλημένη. Είχε αποφασίσει να τήν πάη στο σπίτι της και ύστερα να τρέξει όλοταχώς να πάη να βρή τόν άνθρωπο, πού ήθελε να σκοτώσει...

Γιά να τήν αναγκάσει να κατέβη τα σκάλιά, τήν έπιασε από τό μπράτσο, άλλα μόλις τή άγγιξε, άφησε μιá φωνή εκπλήξεως. "Η κοπέλλα κλονίστηκε κι' έπεσε λιπόθυμη στο έδαφος.

Τή σήκωσε στην άγκαλιά του, άνοιξε πάλι τήν εξώπορτα, πέρασε τόν άπέραντο προθάλαμο κι' άκούμπησε τή κοπέλλα στο ντιβάνι του σαλονιού. Χτύπησε κατόπιν τό κοιλόνι νάοθ ή καμαριέρα. Τής εξήγησε τι είχε συμβεί, και τής έδωσε έντολη να καλέσει ένα γιατρό.

"Τότερα χωρίς να ξανακυττάξει τή Λουσιέν, βγήκε από τό δωμάτιο κι' έτρεξε να πάρη τ' αυτοκίνητό του για να φύγει όλοταχώς.

Όστόσο όταν άνέβηκε βιαστικά τα τρία πατώματα τής πολυκατοικίας, όπου έφτασε, και χτύπησε τή πόρτα ενός διαμερίσματος, κανείς δέν ήρθε να τού άνοίξει. "Η άναπάντεχη παρέμβάσι στη ζωή του μιάς άξιολάμπης περαστικής κοπέλλας, άλλαξε τή μοίρα πολλών προσώπων...

"Η σελήνη έφτιανε στη λιμνούλα του πάρκου παραμυθένιες εικόνες.

— "Ο κύριος γύρισε κούλας; ρώτησε ή καμαριέρα, πού στεκόταν στο χώλι.

— Ναί, "Εφτασα πολύ άργά. Μού χάλασε τή δουλειά μου, τό άνόητο αυτό πλάσμα, πού ένοιωσε τήν άνάγκη ν' άράξει έδώ τέτοια ώρα.

Τή στιγμή εκείνη μισούσε τή Λουσιέν.

— Πώς είναι; Τί έλεπε ό γιατρός; ρώτησε.

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Δέν τήν είδε ό γιατρός, κύριε. "Όταν ήρθε ό γιατρός, πού δυσκολεύτηκε να τόν βρώ, ή κοπέλλα είχε εξαφανιστή. "Ασφαλώς θά ήταν καλύτερα και ποτίζησε να γυρίσει στο σπίτι της.

— Δέν έπρεπε να τήν αφήσεις να φύγει μόνη, μέσα στη νύχτα! φώναξε θυμωμένα.

Γυρίζοντας τή πλάτη του στην καμαριέρα, μπήκε στο σαλόνι. "Ενα έλαφρό άρωμα λεβάντας, τό άρωμα τής Λουσιέν. Ξανάφερε στη μνήμη του τό πρόσωπο με τα άμυγδαλωτά μάτια, τα λεπτά χείλη, πού ήταν γεμάτα γλύκα.

Πόσο λεπτοκαμωμένη κι' άνάλαφρη ήταν, ήταν τή σήκωσε στην άγκαλιά του και τήν έφερε στο σαλόνι! Μά ποιά ήταν; Πώς λεγόταν;

Τή στιγμή αυτή χωρίς να τό θέλη, σκέφθηκε τή Ζινέτ, τή γυναίκα, πού τυραννούσε τή ζωή του. Αυτή ήταν σίγουρη για τόν εαυτό της. Είχε φίλους, είχε θαυμαστές. Κι' όμως, ή όμορφιά της δέ μπορούσε να συγκριθί με τή χάρι τής φτωχούλας άγνωστης. Θυμήθηκε με τι λαχτάρα, με τι θαυμασμό τόν έδλεπε.

Κι' όμως εκείνος ήταν σκλάβος μιάς περφηνης, μιάς ιδιότροπης γυναίκας, πού τόν βασάνιζε με τα καριτίσια της.

"Ο Ζάν Μωριέ ένοιωσε τήν άνάγκη να σκεφθί βαθύτερα. Παρ' όλο πού είχε άρραβωνήσει έδώ κι' ένα μήνα τή Ζινέτ, εκείνη δέν είχε αλλάξει σε τίποτα. Του φερόταν πάντα με ύπεροψία κι' εξακολουθούσε τήν ίδια ζωή, μιá ζωή φιλάρεσκης γυναίκας, πού περνούσε τόν καιρό της στα γλέντια, φλερταρόντας και προκαλώντας τή ζήλεια του.

"Ο Ζάν Μωριέ πήγε κοντά στο παράθυρο

και τράβηξε τίς κουρτίνες. Τό άργυρό φως τής σελήνης πλημμύρισε τό δωμάτιο. "Εσθψε τα φώτα. Τό χέρι του πήγε μηχανικά στη τσέπη του για να πάρη τα τσιγάρα του, μά τινάχτηκε άγγίζοντας ένα κοινό αντικείμενο. "Ηταν τό περιστρόφο του. "Η σκέψη πως αυτό τό περιστρόφο, θά μπορούσε να είχε χρησιμοποιηθί εκείνο τό βράδυ, αν μιá περαστική κοπελίτσα με πρόσωπο θλιμένο δέν είχε σπρώξει τήν καγκελόπορτα του πάρκου, τόν έκανε να νοιώσει μιá άνατριχίλα.

★

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ό Ζάν Μωριέ έλαβε ένα γράμμα από τήν "Εθελ Μπαίκερ:

«Αγαπητέ μου Ζάν,

Είμαι μιá γριά έκκεντρική! Τό ξέρεις όσο κι' εγώ, άφού είσαι άνεπιδός μου και ταυτόχρονα ό άνθρωπος, πού διαχειρίζεται τίς ύποθέσεις μου. Και επειδή τα καταφέρνεις τόσο καλά, άποφάσισα να μείνω ακόμη κάμποσες μέρες στην ώραία Νεάπολι. "Η άδελφή μου, πού παντρεύτηκε ένα Γάλλο και σ' έφερε στον κόσμο, έκανε τό μόνο έξυπνο πράγμα στη ζωή της. "Ο καιρός είναι τόσο ώραιος και νοιώθω τόσο καλά πού μου φαίνεται πως είμαι είκοσι χρόνων...»

"Ο Ζάν Μωριέ πέταξε τό γράμμα στο συρτάρι του γραφείου του με τή σκέψη: «Αν μιá γριά γυναίκα βρίσκει τόσο όμορφη τή ζωή, γιατί εγώ νάμαι τόσο άπελπιμένος; "Οχι! Κάτι πρέπει ν' αλλάξει στη ζωή μου...»

Πήγε στο γκαράζ και πήρε τ' άμάξι του. Μά καθώς οδηγούσε πρόβαλε πάλι μπροστά

«Η κυρία Μπαίκερ κατέβη από το σπίτι στις πέντε... είπε στη Λουσιέν.

του τό συμπαθητικό πρόσωπο τής Λουσιέν. Μιά ταπεινή φωνούλα άντήχησε στ' αυτιά του: «Μιά μέρα ή κυρία Μπαίκερ ήρθε κοντά μου και μου μίλησε με καλωσύνη. Λοιπόν σκέφθηκα γάρθω να τή παρακαλέσω να με βοηθήσει...».

Τό αυτοκίνητό του τώρα άκολουθούσε τή λεωφόρο του Λάσσους τής Βουλώνης. Στις έντεκα άκριβώς ή Ζινέτ, ντυμένη άμαζόνα, θά περίμενε τόν Ζάν Μωριέ κοντά στη σχολή ιππασίας. "Η ώραία άρραβωνιαστική του λάτρεινε τούς άριστοκρατικούς αυτούς περιπάτους.

Ξαφνικά τα δάχτυλα του Ζάν Μωριέ έσφαιξαν πού δυνατό τό βολάν. Τό αυτοκίνητο έκαμε άπτόμη στροφή και πήρε άλλη κατεύθυνσι.

★

"Όταν ήρθαν να άναγγείλουν στην Ζερμαίν Λαμπουά, τή διευθύντρια του οίκου μόδας, πως ό Ζάν Μωριέ έπιθυμούσε να τής μιλήσει, δέ μπόρεσε να κρύψει τήν εκπλήξι της.

— Σάς παρακαλώ να μου δώσετε τήν διευθύνα μιάς υπαλλήλου σας, πού τήν άπολύσατε τώρα τελευταία...

— Πώς τή λένε;

— Δέν τό ξέρω, μά θά σάς τήν περιγράψω...

— Α! ώραία, κατάλαβα άμέσως, ποιά θέλετε. Είναι ή Λουσιέν Ρουσώ. Θά σάς δώσω άμέσως τήν διευθύνα της.

★

Τή στιγμή εκείνη ή Λουσιέν έβλεπε τήν

πόρτα του δωματίου της. Πήγαινε πάλι να διασχίσει τό άπέραντο Παρίσι, μήπως βρή κάπου δουλειά. "Όστόσο ήταν άποφασισμένη να ξαναπεράσει από τό μέγαρο τής πλούσιας "Αμερικάνας. "Η έλπίδα πως θά μπορούσε να ξανασυναντήση τόν ώραίο άντρα, πού παρ' όλη τή σκληρότητα του, τής φερόθηκε τόσο ευγενικά, έδινε φτερά στα πόδια της. Μά ή τύχη είχε κανονίσει άλλως τα πράγματα. Δέν είχε κάνει ούτε δέκα βήματα κι' ένα αυτοκίνητο φρενάρισε άπτόμα μπροστά της. "Ο μελαχροίνος νέος, πού όνειρευόταν όλη νύχτα πετάχτηκε μπροστά της και τής έφραξε τό δρόμο. Τήν πήρε σε μιάν άκρη και τής έλεπε:

— "Όταν ήρθατε χθές τό βράδυ και χτυπήσατε τήν πόρτα μου, έτοιμαζόμουνά να πάω στο σπίτι του καλύτερου φίλου μου να τόν... σκοτώσω. Και ξέρετε γιατί; "Εξ άλλας μιάς άπιστης γυναίκας! Λοιπόν, χάρις σ' εσάς, έφτασα πολύ άργά στο σπίτι του φίλου μου. Με σώσατε από ένα έγκλημα κι' ήρθα να σάς ευχαριστήσω.

»Θέλετε να με βοηθήσετε να ξεχάσω τήν ασχήμια αυτής τής ζωής; Θέλετε να μου μεταδώσετε λίγη άπ' αυτή τήν όμορφιά, άπ' αυτή τήν άγνότητα πού αναδίνετε;

"Η Λουσιέν δέν άποκρίθηκε. "Επείσε βουβή στην άγκαλιά του. "Ηξερε πως ή μοίρα τούς είχε ενώσει για πάντα.

ZAN ΠΙΕΡΤ

Η Ζιζή Ζανμαίρ μαζί με το σύζυγό της Ρολάν Πετί.

ΕΝΑ διάσημο πρόσωπο σε μία οικογένεια είναι κιόλας περισσότερο από ένα... Έλεγε ο μεγάλος ηθοποιός Λάιονελ Μπάριμور, ξεκινώντας ίσως, ότι η οικογένειά του είχε δημιουργήσει την περίφημη κινηματογραφική «δυναστεία των Μπάριμωρ». Άλλωστε, δεν είναι καθόλου σπάνιο οι αίσθηματικούς δεσμούς, να καθοδηγούν, να φέρουν μαζί στη διασημότητα, καθοδηγώντας ίσως ο ένας τον άλλο στο δύσκολο δρόμο της επιτυχίας.

Η περίφημη Γαλλίδα τραγουδίστρια-χορεύτρια Ζιζή Ζανμαίρ έγκυστερε έλασε σ' ένα δημοσίωμα, που της πήρε συνέντευξη, θά ήμουν βέβαια η Ζιζή, αν δεν ήμουν μόλις εννιά χρονών, το Ρολάν Πετί...». Και ο μεγάλος χορογράφος-χορευτής είπε, μιλώντας για τη σύζυγό του:

«Η Ζιζή; Μα είναι πρελλή... Αν δεν την είχα γνωρίσει, ποιά θά μπορούσε να με εμπνεύσει;... Μ' άλλα λόγια, αν άκουσα κανείς τη Ζιζή, πρέπει να πιστέψει, ότι, αν δεν είχε συναντήσει το Ρολάν, θά μπορούσε να είναι ακόμη μία χορεύτρια της σειράς. Κι' αν άκουσα κανείς το Ρολάν, θά πίστευε, ότι, αν δε συναντούσε τη Ζιζή, δε θά είχε φτιάξει ποτέ το περίφημο μπαλέτο του «Κάρμεν». Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε, ότι ο ένας ωδήγησε τον άλλο στην επιτυχία.

Η ΤΖΙΟΥΛΕΤΤΑ ΜΑΣΙΝΑ ΚΙ Ο ΦΕΛΛΙΝΙ

Σήμερα, στον κόσμο του κινηματογράφου, δεν είναι λίγα τα

γχαν μέσα σ' ένα κύμα από χειροκροτήματα. Γιατί στην Αμερική άρδουν και συγκινούν πολλοί οι άνθρωποι, που ξέρουν να εύγνωμονούν.

Τί ήταν η Τζιουλιέττα Μασίνα πριν να συναντήσει το Φεντερίκο Φελλίνι, τον άνθρωπο, που έπρόκειτο να δημιουργήσει στο πρόσωπό της μία από τις πιο συνταρακτικές ηρωίδες της θόδης; Και ποιος ήταν εκείνος ο παράξενος, υπλόγιμος νεαρός, πριν παντρευτεί τη Τζιουλιέττα Μασίνα;

Ήταν δυο παιδιά πεινασμένα για ρολάκους, αλλά και με μεγάλα όνειρα. Έκείνη έπαιζε μικρούς ρόλους στα μεταπολεμικά φιλμ. Εκείνος άλλωστε έκανε τον κομπάρσο και άλλωστε το «νέγρο» των μικρών σεναριογράφων. Συνεργάζονταν δηλαδή για τις υποθέσεις μερικών σεναρίων, χωρίς όμως να φαίνεται ποτέ το όνομά του.

Παντρεύτηκαν, ενώνοντας τη φτώχεια τους και τις φιλοδοξίες του και η ένωση τους τους έφερε τύχη. Μερικά χρόνια, ύστερα από το γάμο τους, ήρθε το φιλμ «Φότα του Βαριετέ», που άρσε άρκετά και αυτό ήταν για το Φελλίνι μία έγγυση. Λίγο αργότερα, γύρισε τα φιλμ «Λευκός σείχης» και «Οι φυγάδες». Έτσι πέρασε αυτόματα στον κατάλογο των πιο επιδοφόρων σκηνοθετών του Ιταλικού κινηματογράφου και, το 1954, κέρδισε το πρώτο μεγάλο βραβείο.

Η Τζιουλιέττα βρισκόταν ακόμη στη σκιά. Παρακολουθούσε την καριέρα του συζύγου της και ήταν ικανοποιημένη από τη δική του επιτυχία. Και ίσως τα πράγματα να σταματούσαν εκεί, χωρίς σημαντικές εξελίξεις, αν κάποια μέρα ο Φεντερίκο δεν αποφάσιζε να παρουσιάσει στην θόδη έναν τύπο εντελώς διαφορετικό: Τη θλιβερή μορφή μίας κοπέλλας, που δεν είναι καν κοπέλλα, αλλά μία γυναίκα χωρίς ηλικία, που τριγυρίζει στις σκονισμένες πλατείες της πιο φτωχής επαρχίας, παίζοντας το ρόλο ενός θλιβερού κλάουν.

Ο Φεντερίκο Φελλίνι σκέφτηκε, ότι μόνο η Τζιουλιέττα θά κατάφερε να κρατήσει αυτό το ρόλο, κι' έτσι την έκανε πρωταγωνίστρια σ' αυτό το φιλμ. Ήταν η μεγάλη επιτυχία, η διασημότητα! Η Τζιουλιέττα πήρε μόνιμη της περισσότερα βραβεία απ' όσα πρέζει διάσημες ηθοποιοί μαζί. Ο Φεντερίκο πήρε το Όσκαρ για το καλύτερο ξένο φιλμ και τα δυο όνοματά τους έγιναν γνωστά σ' όλο τον κόσμο. Ύστερα ήρθε το δεύτερο φιλμ της ίδιας σειράς «Οι νύχτες της Καμπίζιας», φέρνοντας

Θα γινόταν διάσημη η Μπριζίτ Μπαρντό, αν ο Ροζέ Βαντίμ δεν την είχε «δημιουργήσει»; Μα και ο Βαντίμ θά βρισκόταν ακόμη στην σκιά, αν δεν είχε συναντήσει την εμπνευστή στο πρόσωπο της Μπριζίτ.

ΟΤΑΝ Η

ένα ακόμη Όσκαρ.

Ο Φελλίνι, που είχε γίνει πιά ένας σκηνοθέτης διεθνούς φήμης, θέλησε να δοκιμάσει τις ικανότητές του και σε άλλα είδη κινηματογραφικών έργων. Έτσι, γύρισε τη «Ντόλτσε βίτα», χωρίς την Τζιουλιέττα αυτή τη φορά. Μα δεν είχε καμμία σημασία αν τώρα η Τζιουλιέττα Μασίνα έχη σχεδόν άποτραβηχτεί από τον κινηματογράφο — αν και δεν αποκλείεται να τη δούμε σε λίγο να ξαναγυρίσει με μία νέα μεγάλη δημιουργία της. Κατά βάθος, δε μπορεί παρά να είναι ευχαριστημένη, γιατί ο Φεντερίκο οφείλει την αρχή της επιτυχίας του σ' αυτήν, όπως κι' αυτή οφείλει σ' εκείνον τη δική της επιτυχία.

Η ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ ΚΙ Ο ΡΟΖΕ ΒΑΝΤΙΜ

Ένα άλλο ζευγάρι, άλλο τόσο διάσημο, που είδε την επιτυχία να φτάει την ίδια στιγμή, μα που ύστερα ο καθένας ακολούθησε διαφορετικό δρόμο, είναι ο Ροζέ Βαντίμ και η Μπριζίτ Μπαρντό.

Κι' οι δυο τους ήταν πολύ νέοι, όταν συναντήθηκαν. Ο Ροζέ, όταν γνώρισε τη Μπριζίτ, που τότε ήταν μία άσημη ούλα με δυο καστανές πλεξιδούλες, της είπε:

— Έμεις οι δυο θα κάνουμε μεγάλα πράγματα μαζί!...

Η Μπριζίτ πίστεψε στα λόγια εκείνου του νεαρού, που ήταν ρωσικής καταγωγής, άσημος μαζί και γοητευτικός. Τον πίστεψε και τον παντρεύτηκε, παρά τις αντιρρήσεις των δικών της. Την εποχή εκείνη ο Ροζέ ήταν ένας μικρός σκηνοθέτης στα πρώτα βήματα της καριέρας του, που δε φαινόταν να υπάρχει σπουδαία πράγματα. Μα η Μπριζίτ τον έμπνευσε σε τέτοιο σημείο, που αποφάσισε να γυρίσει ένα φιλμ με μοναδική πρωταγωνίστρια αυτήν. Ήταν κάτι φοβερά επικίνδυνο, μα ο Βαντίμ δε δίστασε. Άλλωστε, στο μεταξύ είχε φροντίσει να «μεταμορφώσει» τη νεαρή του σύζυγο, έτσι, που να φαίνεται φτιασισμένη για το ρόλο, που θα της εμπιστευόταν. Της είχε φτιάξει τα μαλλιά μακρύτερα, της έβαψε ξανθά, την έμαθε πώς να κινείται και τη συνήθισε να κυκλοφορή άνετα πάνω στο «σέτ», όπως... εθός έπλασε τη γυναίκα, δηλαδή χωρίς καν το φύλλο σκηνής.

Και ο Βαντίμ έπλασε τη γυναίκα. Αυτή ήταν η αλλαγή, που έγινε από πολλούς στον τίτλο του φιλμ, που ήταν, όπως είναι γνωστό, «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα». Έτσι δημιουργήθηκε ο «μύθος Μπαρντό», που αντέχει ακόμη τόσο θαυμάσια, παρ' όλα τα χρόνια, που έχουν περάσει. Έτσι, η Μπριζίτ έγινε το σύμβολο της μοντέρνας γυναίκας και ο Βαντίμ ένας από τους διάσημους σκηνοθέτες της εποχής μας. Ιδιαίτερα στον τομέα της «νουβέλ βάγκ». Ίσως ο ένας χωρίς τον άλλο δε θά κατάρθωναν να φτάσουν πούθενά. Μα η τύχη θέλησε να συναντηθούν, αδιάφορο αν ύστερα χάρισαν, για να τραβήξη ο καθένας διαφορετικό δρόμο. Τα δυο άστρα τους φανερώθηκαν μαζί, παίρνοντας το ένα τη λάμψη του από το άλλο.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΦΤΑΝΗ ΖΕΥΓΑΡΩΜΕΝΗ

Η ΜΟΝΙΚΑ ΒΙΤΤΙ ΚΙ Ο ΑΝΤΟΝΙΟΝΙ

Υπάρχει ένα ζευγάρι στον Ιταλικό κινηματογράφο, που είναι τόσο συνδεδεμένο όχι μόνο αισθηματικά, αλλά και επαγγελματικά, ώστε φτάνει κανείς να προσφέρει το όνομα του ενός, για να άκουση να του αναφέρουν και το όνομα του άλλου.

- Τι κάνει η Βίττι;
- Γυρίζει με τον Αντονιόνι.
- Πού είναι ο Μικελάντζελο;
- Σε διακοπές, με τη Μόνικα...

Κι' οι δυο είχαν αρχίσει την καλλιτεχνική καριέρα τους στο θέατρο, ενώ με τον κινηματογράφο είχαν ασχοληθεί μερικές φορές σχεδόν από περιέργεια. Να όμως που ο κινηματογράφος τους έδωσε την ευκαιρία να συναντηθούν και να συναντήσουν μαζί τη επιτυχία, μία επιτυχία, στην οποία ο ένας φαίνεται να συμπληρώνει τον άλλο. Γιατί, σήμερα, βλέποντας κανείς τα φιλμ, που γυρίζουν μαζί, εκείνος σ' ασημότησε, της εκείνη σαν πρωταγωνίστρια, του έρχεται αυθαίρετα να αναρωτηθεί τι θά μπορούσε ν' αποδώσει η Μόνικα χωρίς την καθοδηγηση του Μικελάντζελο και ποιά ηθοποιός θά μπορούσε να είναι, αν όχι η Βίττι, Ικανή να ενσαρκώσει τις ηρωίδες των φιλμ του Αντονιόνι.

Το πρώτο φιλμ, που γύρισαν μαζί και που τους ωδήγησε στην επιτυχία, ήταν η «Περιπέτεια». Ύστερα απ' αυτό, ακολούθησαν «Η νύχτα» και «Η Εκλειψία», που τους έφεραν τη μεγάλη επιτυχία και τη διασημότητα.

— Ο Αντονιόνι με δίδαξε να καταλαβαίνω τον εαυτό μου και τους άλλους, λέει η Μόνικα.

— Η Μόνικα Βίττι είναι η ηθοποιός, στην οποία μπορεί κανείς να εμπιστευθεί όποιονδήποτε ρόλο! λέει ο Αντονιόνι.

Κι' οι δυο μαζί, γεμάτοι από την ταπεινότητα των ανθρώπων, που αξίζουν πραγματικά κάτι, νοιώθουν βαθιά ευγνωμοσύνη ο ένας για τον άλλο και πιστεύουν, ότι, αν δεν είχαν συναντηθεί, δε θά κατάρθωναν ποτέ να φτάσουν κάπου.

Τα διάσημα άντρώγυνα του κινηματογράφου και του χορού

Η ΣΥΛΒΑΝΑ ΜΑΓΚΑΝΟ ΚΙ Ο ΝΤΙΝΟ ΝΤΕ ΛΑΟΥΡΕΝΤΙΣ

Το φιλμ «Πικρό ρύζι» χάρισε στον Ιταλικό κινηματογράφο δυο μεγάλα ονόματα σε δυο διαφορετικούς τομείς: την ηθοποιό Σιλβάνα Μαγκάνο και τον παραγωγό Ντίνο ντε Λαουρέντις. Γνωρίστηκαν, όταν εκείνος ήταν ακόμη συντάκτης με τον Κάρολο Πόντι και προσπαθούσε να επιβληθεί σαν παραγωγός, ενώ εκείνη έδωσαν από ένα διαγωνισμό για τη «Μίς Ιταλίας» — στον οποίο είχε πάρει τη δεύτερη ή την τρίτη θέση — και έκαναν τα πρώτα βήματά της στον κινηματογράφο.

Η δροσερή όμορφη εκείνης της κοπέλλας έκανε μεγάλη εντύπωση στο ντε Λαουρέντις, που σκέφτηκε, ότι αξίζει τον κόπο να ποταρρή πάνω της όλα τα κεφάλαια — που τότε ήταν αρκετά περιορισμένα...

Έτσι, βγήκε το «Πικρό ρύζι» (Πόθοι στους βάλτους), ένα φιλμ, που σημείωσε μία καταπληκτική επιτυχία, χαρίζοντας τη διασημότητα στη νεαρή του πρωταγωνίστρια και στον παραγωγό του τούσα κέρδη, ώστε να μπορούσε να αποχωρήσει από τον Πόντι και να ιδρύσει δική του εταιρεία.

Σήμερα, ο Ντίνο ντε Λαουρέντις είναι ένας από τους μεγαλύτερους Ιταλούς παραγωγούς. Κοντά του υπάρχει πάντα εκείνη η κοπέλλα, που αυτός την ωδήγησε στη διασημότητα και που τώρα περιορίζεται να γυρίσει ένα φιλμ το χρόνο. Γιατί, αν πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο κινηματογράφος ήταν η μεγαλύτερη φιλοδοξία της, τώρα δεν είναι πιά.

Τα ενδιαφέροντά της μεταφέρθηκαν στην οικογένειά της, στα τέσσερα παιδιά της και στο καθήκον της να στέκεται πάντα κοντά σ' εκείνον τον άντρα, που στο πρόσωπό του συνάντησε την τύχη και την ευτυχία, μα στον οποίο πρόσφερε κι' αυτή πολλά, πάρα πολλά.

Ο ΠΩΛ ΝΙΟΥΜΑΝ ΚΙ Η ΤΖΩΑΝ ΓΟΥΝΤΓΟΥΡΝΤ

Στην Αμερική υπάρχει ένα άντρώγυνα γεμάτο επιτυχίες, ένας άντρας και μία γυναίκα, που αν δεν είχαν βοηθήσει ο ένας τον άλλο, ίσως σήμερα να μην αποτελούσαν «το ζευγάρι».

Εκείνος θεωρείται διάδοχος του Μάρλον Μπράντο και ονομάζεται Πάβλ Νιούμαν. Εκείνη είναι η διάδοχος της Καρόλ Λομπάρ και λεγεται Τζωάν Γούντγουρντ. Πριν να γνωριστούν, τριγυρίζαν στα θέατρα του Μπροντγουάι κι' έγραφαν στο Λόγκαν για να πετύχουν ένα ρολάκο στο «Πικ νικ», στην κωμωδία που ο σκηνοθέτης έπρόκειτο να ανεβάσει σ' ένα μεγάλο θέατρο του Μπροντγουάι.

Ο ρόλος, που πέτυχε ο Πάβλ ήταν αρκετά σημαντικός, ενώ ο ρόλος της Τζωάν ήταν άσημος. Το σπουδαίο όμως ήταν, ότι συναντήθηκαν, ότι έρωτεύθηκαν ο ένας τον άλλο και ότι, ακριβώς σ' εκείνους τους μικρούς ρόλους, που κρατούσαν στο «Πικ-νικ» βρέθηκαν κάποιοι κυνηγοί ταλέντων, που τους πρόσεξαν και τους κάλεσαν στο Χόλλυγουντ.

Μα τα πράγματα ανάμεσά τους δεν ήταν τόσο απλά. Εκείνος ήταν παντρεμένος από το 1949 — όταν ήταν ακόμη παλιότερος στο Κλιβελανς — με κάποια Τζάκυ Γουίτ και είχε αποκτήσει μαζί της δυο παιδιά. Μα πολύ γρήγορα οι δυο σύζυγοι άρχισαν να μην τα πηγαίνουν καλά κι' όταν ο Πάβλ γνώρισε τη Τζωάν, απομακρύνθηκε οριστικά από την οικογένειά του. Εκείνη η γλυκεία κοπέλλα — η Λουίζιαν, τον είχε ξετρελλάνει. Μα ήταν επικίνδυνο να εμφανίζονται μαζί. Ετοιμαζόντουσαν και οι δυο να δώσουν τη μάχη τους, για να μπουν στον κόσμο του κινηματογράφου και ο δεσμός τους θά μπορούσε να σκανδαλισήσει τις αμερικανικές αντιλήψεις, που έχει το Χόλλυγουντ πάνω σε ώριμες καταστάσεις. Έτσι, έδωσαν τη μάχη

τους για την επιτυχία, κρύβοντας τον έρωτά τους. Το βράδυ, που η Τζωάν κέρδισε το Όσκαρ για το ρόλο της στο φιλμ «Η γυναίκα με τα τρία πρόσωπα», ο Νιούμαν βρισκόταν στην πλατεία κι' εκείνη έστειλε από το μικρόφωνο «ένα φιλή στον Πάβλ».

Επί τέλους, ο Νιούμαν κατόρθωσε να διαλύσει τον πρώτο γάμο του και ο γάμος του με τη Τζωάν έγινε την ίδια μέρα, που βγήκε η απόφαση του διαζυγίου.

Σήμερα, ο Πάβλ Νιούμαν και η Τζωάν Γούντγουρντ βρισκονται ανάμεσα στα πιο μεγάλα ονόματα του Χόλλυγουντ και οι παραγωγοί ποταρουν απάνω τους τεράστια ποσά με κλειστά ματιά.

Εξακολουθούν να βρισκονται μαζί, την επιτυχία την κατακτησαν μαζί, υπέφεραν γι' αυτήν μαζί και τη χαίρονται μαζί. Δε θά προσπαθήσουμε να πούμε, ότι είναι ένα από τα ζευγάρια του Χόλλυγουντ, που άντεχουν στο χρόνο και αυτό από πικρή πείρα, γιατί είναι πολλά τα άντρώγυνα του αμερικανικού κινηματογράφου, που, αφού κάνουν να χυθούν ποτάμια μελάνι για την ευτυχία τους και την αμοιβαία πίστι τους, μία ώρα ήμερα, φτάνουν στο διαζύγιο. Θά πούμε, λοιπόν, ότι μέχρι σήμερα, ο Πάβλ Νιούμαν κι' η Τζωάν Γούντγουρντ είναι το πιο άγαστημένο ζευγάρι του αμερικανικού κινηματογράφου.

— Όταν θα καταλάβεις, ότι έφτασε η στιγμή σου, ότι βρήκες δηλαδή τον άνθρωπο, με τον οποίο θά κατορθώσεις να δημιουργήσεις κάτι το σημαντικό στη ζωή σου, κράτησε τον σφιχτά αυτό τον άνθρωπο. Αν πιστεύεις σ' αυτόν και πιστεύεις κι' αυτός σ' εσένα, έχετε κεραδίσει το παιχνίδι. Μαζί μπορείτε να φτάσετε στα πιο ύψηλα σκαλοπάτια της διασημότητας! λέει η Ζιζή Ζανμαίρ, και δε μπορούμε να μη σκεφτούμε, ότι την ημέρα που συνάντησε το Ρολάν Πετί και κατάλαβε, ότι, χωρίς αυτόν, εκείνη δε θά γινόταν ποτέ αυτή που είναι σήμερα και ότι χωρίς αυτήν εκείνος δε θά εύρισκε την ευκαιρία να γίνει ο μεγαλύτερος χορευτής - χορογράφος του κόσμου, έκανε πολύ καλά, που τον κράτησε σφιχτά κοντά της.

Αριστερά: Η Σιλβάνα Μαγκάνο γυρίζει μόνο ένα φιλμ το χρόνο, πάντα με το Ντίνο ντε Λαουρέντις. Μέσα: Ο Μικελάντζελο Αντονιόνι και η Μόνικα Βίττι. Δεξιά: Ο Φεντερίκο Φελλίνι, σκηνοθέτης της «Γλυκιάς ζωής» κι' η σύζυγός του Τζιουλιέττα Μασίνα.

ΠΩΣ ΘΑ ΦΕΡΘΗΤΕ ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Τί επιβάλλει το μοντέρνο «σαβουάρ βίβρ»

ΑΠΟ μια άποψη φαίνεται ότι, το να μιλά κανείς σ' ένα ρεστωράν για ένα γεύμα, δεν απαιτεί ιδιαίτερους κανόνες καλής συμπεριφοράς. Και όμως, μερικοί ειδικοί κανόνες υπάρχουν και είναι σωστό αυτό, αφού το περιβάλλον είναι εντελώς διαφορετικό από εκείνο του σπιτιού μας. Και μόνο το γεγονός ότι βρίσκμαστε ανάμεσα σε ξένους, επιβάλλει έναν κάποιο έλεγχο στις κινήσεις μας και στη συμπεριφορά μας.

ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΗΤΕ

Ο άντρας δρασκελίζει πρώτος το κατώφλι του ρεστωράν, μα μόλις μπη, πρέπει να παραμερίσει και να κρατήσει την πόρτα ανοιχτή, για να αφήσει να περάσει η κυρία ή η δεσποινίς, που συνοδεύει.

Η έκλογη του τραπεζιού θα γίνει από τον άντρα, που πρέπει να προηγηθεί από τη ντάμα του και να δεχτεί τις συμβουλές του γκαρσονιού. Όταν θα καθίσουν, δεν είναι σωστό να ξανασηκωθούν και να διαλέξουν άλλο τραπέζι.

Θα διασχίσετε την αυτίθουσα περνώντας άργα και κατάρκοντας ολόγυρα με φυσικότητα. Αν σε κάποιο τραπέζι κάθονται γνωρίμα πρόσωπα, ή κυρία μπορεί να σταθεί μία στιγμή μαζί με τον καβαλιέρο της και να χαιρετήσει (σ' αυτή την περίπτωση οι άντρες σηκώνονται και οι γυναίκες μένουν καθήμενες). Αν όμως πρόκειται για πρόσωπα, που είναι γνωστά μόνο στον καβαλιέρο, αυτός πρέπει να χαιρετήσει περνώντας, χωρίς να σταματήσει.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Η καλύτερη θέση, εκείνη δηλαδή που κτυπάει προς την θάλα, προσφέρεται πάντα στη γυναίκα. Ο καβαλιέρος κάθεται αντίκρου της. Στην περίπτωση, που η συντροφιά αποτελείται από δυο ζευγάρια, ή πιο ηλικιωμένη κυρία θα πάρει την καλύτερη θέση και η πιο νέα θα καθίσει αντίκρου της. Έτσι τα ζευγάρια τοποθετούνται με μία αλληλοδιαδοχή μεταξύ τους (έναν άντρα και μία γυναίκα).

Αν τα πρόσωπα είναι περισσότερα, οι καλύτερες θέσεις προσφέρονται πάντα στις κυρίες, φροντίζοντας, όμως, πάντα, να τοποθετούνται με αλληλοδιαδοχή οι ντάμες και οι καβαλιέροι, χωρίζοντας τα άντρες/γυναίκες και τους πιο στενούς συγγενείς.

Ο άντρας, πριν καθίσει, θα τραβήξει την καρέκλα της γυναίκας, που έχει τοποθετηθεί πλάι του και θα περιμένει να καθίσει πρώτα εκείνη.

ΠΩΣ ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ

Ο κατάλογος των φαγητών που προσφέρεται από τον άντρα στη γυναίκα για να διαλέξει τα φαγητά, που προτιμάει. Εκείνη, όμως, αφού θα ρίξει μια γρήγορη ματιά στο μενού, θα του προτείνει ευγενικά να εξετάσουν μαζί για να αποφασίσουν τι θα διαλέξουν. Όταν πια θα έχουν διαλέξει το βασικό πιάτο, όπως π.χ. κρέας ή ψάρι, μπορούν να καλέσουν το γκαρσόνι, που γνωρίζει τα «μυστικά» της κουζίνας και να του ζητήσουν τη συμβουλή του. Μπορεί να τους δώσει καμιά καλή πληροφορία (καμιά φορά μπορεί να υπάρχει στην κουζίνα κάτι που δεν αναφέρεται στον κατάλογο ή είναι δυνατόν ένα από τα φαγητά του καταλόγου να είναι ξεχωριστά πετυχημένο).

Αν ένα ρεστωράν είναι γνωστό για κάποια «σπεσιαλιτέ» του, θα είναι προτιμότερο να διαλέξετε αυτήν. Στην αντίθετη περίπτωση πρέπει να αρκестήτε στα φαγητά που αναφέρονται στον κατάλογο αποφεύγοντας τις ακριβές παραγγελίες.

Φαγητά πολύ... αρώματικά δηλαδή με βάση το ωμό σκόρδο ή το κρεμμύδι, πρέπει να αποφεύγονται, ιδιαίτερα όταν βρίσκεστε με συντροφιά γνωστών, που ίσως να μη μπορούν να υποφέρουν τη μυρωδιά τους.

Σε μια κανονική πρόσκληση για τραπέζι σε ρεστωράν, πρέπει εκείνος που προσκαλεί να διαλέξει το μενού, προσπαθώντας να μαντέψει τις προτιμήσεις των φιλοξενούμενων του. Από την άλλη πλευρά, όμως, δεν πρέπει να επιμείνει πολύ για ένα φαγητό, αντί για ένα άλλο (θέλοντας να προσφέρει κάτι ακριβότερο), γιατί δεν αποκλείεται κάποιος από τους προσκεκλημένους να κάνει δίαιτα και να μην επιτρέπεται να φάει βαρειά φαγητά.

Το κρασί το διαλέγει πάντα ο καβαλιέρος. Άσπρο, αν έχει παραγγείλει ψάρι και κόκκινο αν παραγγείλει κρέας.

ΠΩΣ ΘΑ ΦΕΡΘΗΤΕ

Θα μιλάτε με φωνή κανονική, ούτε πολύ δυνατή, για να μην ενυχλήτε τους πελάτες των γειτονικών τραπεζιών, ούτε πολύ χαμηλή για να μη δώσετε την εντύπωση ότι λέτε σοβαρά μυστικά.

Δεν θα έχετε ούτε ούτε θα σχολιάσετε τις συζητήσεις, που φαντασθούν σ' αυτή σας από το διπλανό τραπέζι.

Θα τρώτε ακολουθώντας κατά το δυνατόν τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Αν φοβάστε ότι δεν θα τα καταφέρετε με ένα φαγητό κάπως δύσκολο, όπως π.χ. το κοτόπουλο, αποφύγετε να το παραγγείλετε.

Στην περίπτωση που η εμφάνιση ενός πιάτου δεν σας αρέσει και επιθυμείτε, όπουδήποτε, να το αλλάξετε, μεταχειριστείτε τη μεγαλύτερη διακριτικότητα. Φωνάζετε το γκαρσόνι και κάνετε του χαμηλόφωνα τις παρατηρήσεις σας.

Πίνετε μέτρια και ιδιαίτερα, όταν δεν έχετε την ποιότητα του κρασιού, γιατί υπάρχει κίνδυνος να σας ζαλίσει, πράγμα που βέβαια δεν θα είναι καθόλου ευχάριστο.

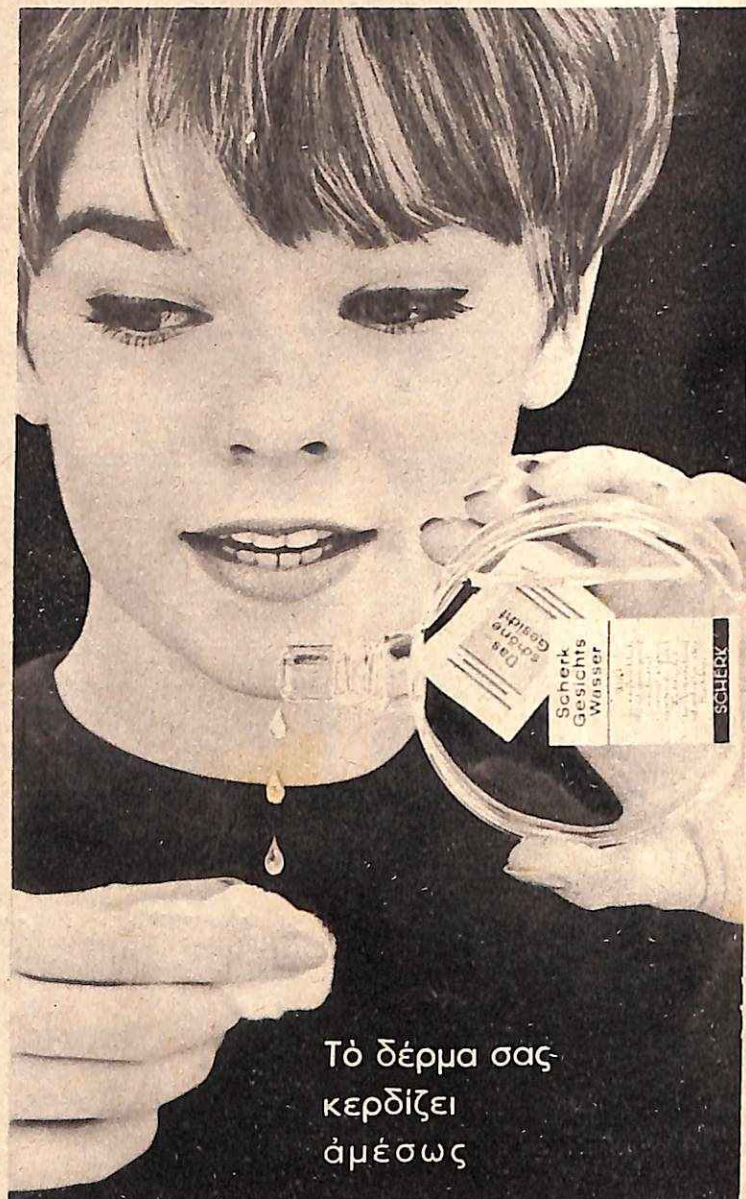
Οι όδοντογλυφίδες. Είναι προτιμότερο να μην τις χρησιμοποιείτε. Σε περίπτωση απόλυτης ανάγκης, καλύτερα να λείψετε για λίγο στην τουαλέτα, στο τέλος του φαγητού και να ξεπλύνετε το στόμα σας.

Η πετσέτα. Την κρατάτε πάντα πάνω στα πόδια σας, καλό ξεδιπλωμένη. Όταν σηκώνεστε, πάλι τη διπλώνετε, αλλά την αφήνετε πάνω στο τραπέζι. Οι γυναίκες θα πρέπει να προσέχουν, ώστε τοποθετώντας την πετσέτα τους, να μην αφήσουν να φαίνονται τα σημεία εκείνα, που έχουν λερωθεί από κρασί.

Στο τέλος του φαγητού. Επιτρέπεται στη γυναίκα να διορθώσει λίγο το κραγιόν της και να πουδρωθεί ελαφρά. Εκείνη που απαγορεύεται αυστηρότατα είναι να θυάλη από τη τσάντα της μια χτένα για να διορθώσει το χτένισμά της.

Ο λογαριασμός. Πρέπει να πληρωθεί από τον άντρα, που πληρώνοντας, θα χρησιμοποιήσει τη μεγαλύτερη διακριτικότητα, αφήνοντας τα χρήματα κάτω από το χαρτάκι του λογαριασμού. Αν, ριχνοντας μια γρήγορη ματιά στο λογαριασμό, διαπιστώσει κάποιο λάθος, φτάνει να πη χαμηλόφωνα στο γκαρσόνι να τον ελέγξει. Στο μεταξύ, η ντάμα πρέπει να πάρει ένα ύφος αφορημένο και δεν θα ζητήσει ούτε να δει τον λογαριασμό, ούτε να μάθει το «σόν», που πληρώθηκε.

Βγαίνοντας πρέπει να χαιρετήσετε το γκαρσόνι με μια μικρή κίνηση του κεφαλιού. Αυτή τη φορά είναι η κυρία, που θα δει πρώτη από το ρεστωράν, ακολουθούμενη από τον συνοδό της.

Το δέρμα σας κερδίζει άμέσως

Μερικές σταγόνες της Λοσιόν ΣΕΡΚ έχουν δαυμασία επίδραση στο δέρμα του προσώπου, γιατί απελευθερώνονται οι κλεισμένοι πόροι από κάθε είδους ακαθάρσια και ταυτοχρόνως ζωογονούνται τα κύτταρα που βρίσκονται κάτω από την επιδερμίδα. Το δέρμα σας το προφυλάσσετε μόνον όταν το διατηρείτε καθαρό, γι' αυτό απ' τη στιγμή που θα χρησιμοποιήσετε τη Λοσιόν ΣΕΡΚ θα το νοιώσετε ξανανειομένο και δροσερό. Η όψις θα γίνει λαμπερή και η επιδερμίδα λεία, χωρίς μπιμπίκια κι' ανοικτούς πόρους. Το αποτέλεσμα της καθημερινής περιποιήσεως του δέρματος με την Λοσιόν ΣΕΡΚ,

αποδεικνύει το Τέστ-ΣΕΡΚ μ' ένα απλό θαμβάκι

* Στην αρχή πλένουμε το πρόσωπο για να καθαριστεί τελείως.
* Κατόπιν θρούμε ένα κομμάτι θαμβάκι με Λοσιόν ΣΕΡΚ και κάνουμε μασάζ στο δέρμα.

* Το θαμβάκι θα μαυρίσει και το δέρμα θα μείνει ολόκαθαρο και δροσερό. Είναι μια πραγματική ευχαρίστηση.

SCHERK

Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ταβερνύ συγκινεί τον κόμητα ντε Ρεβέλ, θυμίζοντάς του την παλιά φίλη του με τον πατέρα του. Ύστερα προσποιείται τον έρωτα, του φανερώσει ότι πρόκειται για την Ισαβέλλα. Ο κόμης διατάζει στην αρχή, ύστερα όμως κρίνει πως είναι αρκετά καλός γαμπρός και αναλαμβάνει να κάνει την πρόταση στην έγγονή του. Η Ισαβέλλα πάλι είναι προδιατεθειμένη να δεχτεί, γιατί θέλει να δημιουργήσει ένα τετελεσμένο γεγονός, που θα τη χωρίζει οριστικά απ' το Ραμόν.

Όλα ευνόουν λοιπόν το σχέδιο του Ταβερνύ. Στο μεταξύ, η μαρκησία ντε Μπύρ κι' η Ρενέ έχουν εγκατασταθεί σε μια βίλλα, στην Ιταλία, για την ύγεια της κοπέλλας. Άλλ' η Ρενέ, αντί να συνέλθει, χειροτερεύει ολοένα, γιατί την τρώει ο έρωτας.

Η μαρκησία γράφει τότε στο γιο κι' αυτός κλείσει κι' αυτός τα μάτια του. Σκεπτότανε τη Ζερμαίν... σ' αυτήν απήλυθε η φαντασία του τα παθητικά λόγια, που πρόσφεραν τα χείλη του.

Είναι σ' ένα μεγάλο όνειρο, σ' ένα με σπρώχνει κάποια μυστηριώδης δύναμη προς το τέρας... σε σένα δηλαδή, Ρενέ μου!

Σώπασε τώρα κι' ανατρίχισε. Γιατί η κοπέλλα ξανάνοιξε τα μάτια της.

Τον κτύπαζε, κατάχλωμη, με μια παράξενη λάμψη στα μάτια. Λεπτές στάλες ιδρώτα βρέχανε το μέτωπό της.

Η τόσο δύσκολη εξομολόγησις, η εξομολόγησις, που θα πραγματοποιούσε ένα έρωτικό θαύμα, είχε βγει επιτέλους απ' τα χείλη του.

Ω, αν ήξερε η Ρενέ πως προορίζονταν για άλλη τα λόγια αυτά, που πρόσφερε ο νέος, με γλυκειά και χαϊδευτική φωνή, που τη μεθούσε!... Αν ήξερε πως του τα ενέπνευε άλλη!... Μα πως μπορούσε να το φαντασθεί ποτέ!...

Τα μάγουλα της χρωματίστηκαν, στα μάτια της έλαμψε η ζωή.

Θέε μου, είναι δυνατόν αυτό που άκουσα;... είπα έκστατικά. Δεν ονειρεύομαι!... Ζάκ, πές μου πως είν' αλήθεια!... Θέλω να το ξανακούσω... Μου φαίνεται σαν όνειρο... Βλέπεις, είμαι ευτυχισμένη, ευτυχισμένη όσο δε φανταζόμουν ποτέ πως θα μπορούσα να γίνω... Ω, θα ήταν φοιχτό αν ζυμνούσα... και θα πέθαινα τότε, θα πέθαινα!

Σώπα!... μουμούρισε ικετευτικά ο νέος.

Μα εκείνη συνέχισε, σ' να μην τον είχε ακούσει:

Πρέπει να σου το ομολογήσω. Ζάκ μου... Πριν έρθης εδώ, δεν είχα διάθεσι για τίποτα. Μου φαινότανε, παρ' όλη τη φυσική ο-

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

μορφιά, που με τριγύριζε, πως βρίσκουν σε μια έρημο, σε μια χώρα άγρια και καταραμένη. Φοβόμουν... Ότι ήταν χαρά, φως, μ' έκανε να υποφέρω. Και το βράδυ, κρυφά...

Η Ρενέ σταμάτησε, μη τολμώντας ν' αποτελειώσει τη φράση της.

Τί γινόταν το βράδυ; ρώτησε ο Ζάκ.

Εκλαιγα πικρά, απελπισμένα...

Ω, Ρενέ!...

Ήταν τρέλλα... Ένα παιδί, διάσπικο καπρίτσιο. Μα, όπως είπες και σύ, αγαπημένε μου, δεν είμαι παρά ένα παιδί, ένα μικρό κι' ασημένιο κοριτσάκι.

Η κοπέλλα σώπασε πάλι, με μια έκφρασις άμχανίας. Ύστερα συνέχισε:

Ναί, έκλαιγα... γιατί πίστευα πως δε θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει ευτυχία για μένα, στον κόσμο αυτόν! Κάθε ώρα σχεδόν, ένοιωθα να με σπρώχνει ένα άραστο χέρι προς τόν τάφο. Μα δε λυπόμουν γι' αυτό... Ήμουν μάλιστα σχεδόν ευχαριστημένη, αφού δεν ήξερα πως είναι τόσο ωραία η ζωή, πως θα μου λυγες μια μέρα τα λόγια αυτά που μου είπες.

Τον κτύπαζε με φλογερή, με απέραντη λατρεία.

Τον είδε να τρέμει, να δαγκάει τα χείλη του για να μη φωνάξει, ενώ απ' το μέτωπό του κυλούσε ο ιδρώτας σε λεπτά ρυάκια. Μα δεν έδωσε προσοχή στη φανερά αυτή ταραχή του.

Μιλούσε, μιλούσε, για να ξεφορτωθεί, επιτέλους, η καρδιά της απ' ό,τι έκλεινε μέσα της τόσον καιρό. Πρόφερε άταχτα, ασυνάρτητα, τις φράσεις που ανέβηναν στα χείλη της:

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

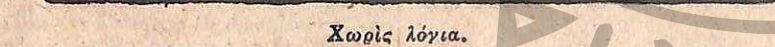
Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Χωρίς λόγια.

Τώρα τελειώσανε πια για πάντα οι κακές αυτές σκέψεις... Δε μπορούσες να ξέρεις, να μαντέψεις... μ' όλο, που ήταν εύκολο να διαβάσεις μέσα στα μάτια μου και στην καρδιά μου...

Μα πως ν' ασχοληθείς με ό,τι συνέβαινε στην καρδιά μιας κοπελλίτσας, που σε λάτρευε σιωπηλά, σ' θεό της;...

Ακόμα και τα χείλη σου με κάνανε να υποφέρω... Δεν το πρόσες, ε; Δεν έβλεπες τίποτα... Ναι, ήταν πολύ τρυφερά αυτά τα χείλη σου... πολύ ή όχι αρκετά...

Απ' τον τρόπο, που μου φερόντουνα, καταλάβαινα πως δεν ήμουν για σένα παρά ένα παιδί... μια μικρή αδερφούλα, που την αγαπούσες με στοργή... χωρίς ν' αντιληφθείς ποτέ πως είχε μεγαλώσει πια, πως είχε γίνει γυναίκα και πως η καρδιά της χτυπούσε άταχτα, όταν την έσφιγγες, στην αγκαλιά σου...

Εγίνα κοκέτια, για σένα... Μα δεν το πρόσες... Κι' όμως ένα τίποτα, μια λέξι σου, ένα απλό κομπλιμέντο σου, θα μ' έκανε τρισευτυχισμένη, θα μου χάριζε τον παράδεισο!...

Κι' ύστερα... μπορώ να σου το ομολογήσω τώρα... φοβόμουν μην αγαπήσεις μαν' άλλη. Μου φαινόταν πως θα γινόταν αυτό μια μέρα, μοιραία... Ξέρεις, οι γυναίκες έχουν διαισθησι, και σπάνια γελιούνται... Κι' όμως εγώ γελάστηκα, αφού αγαπάς εμένα...

Ω, θα ήταν φοβερό... Δε θα μούμενε τότε παρά να πεθάνω... Ναι, θα πέθαινα, σου τ' ορκίζομαι... αν δεν έρχόσουν, αν δε μου λυγες αυτό που μου είπες!

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Τώρα τελειώσανε πια για πάντα οι κακές αυτές σκέψεις... Δε μπορούσες να ξέρεις, να μαντέψεις... μ' όλο, που ήταν εύκολο να διαβάσεις μέσα στα μάτια μου και στην καρδιά μου...

Μα πως ν' ασχοληθείς με ό,τι συνέβαινε στην καρδιά μιας κοπελλίτσας, που σε λάτρευε σιωπηλά, σ' θεό της;...

Ακόμα και τα χείλη σου με κάνανε να υποφέρω... Δεν το πρόσες, ε; Δεν έβλεπες τίποτα... Ναι, ήταν πολύ τρυφερά αυτά τα χείλη σου... πολύ ή όχι αρκετά...

Απ' τον τρόπο, που μου φερόντουνα, καταλάβαινα πως δεν ήμουν για σένα παρά ένα παιδί... μια μικρή αδερφούλα, που την αγαπούσες με στοργή... χωρίς ν' αντιληφθείς ποτέ πως είχε μεγαλώσει πια, πως είχε γίνει γυναίκα και πως η καρδιά της χτυπούσε άταχτα, όταν την έσφιγγες, στην αγκαλιά σου...

Εγίνα κοκέτια, για σένα... Μα δεν το πρόσες... Κι' όμως ένα τίποτα, μια λέξι σου, ένα απλό κομπλιμέντο σου, θα μ' έκανε τρισευτυχισμένη, θα μου χάριζε τον παράδεισο!...

Κι' ύστερα... μπορώ να σου το ομολογήσω τώρα... φοβόμουν μην αγαπήσεις μαν' άλλη. Μου φαινόταν πως θα γινόταν αυτό μια μέρα, μοιραία... Ξέρεις, οι γυναίκες έχουν διαισθησι, και σπάνια γελιούνται... Κι' όμως εγώ γελάστηκα, αφού αγαπάς εμένα...

Ω, θα ήταν φοβερό... Δε θα μούμενε τότε παρά να πεθάνω... Ναι, θα πέθαινα, σου τ' ορκίζομαι... αν δεν έρχόσουν, αν δε μου λυγες αυτό που μου είπες!

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Σ' αγαπώ!

Ο Ζάκ έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια λόγια, σ' να θέλε να την πείσει τελείως. Εμοιαζε τώρα σαν πολλούς με τα μάτια του νέου.

Μη λες τέτοια πράγματα, Ρενέ! τη μάλωσε ο νέος. Ξέρεις καλά πως δε θέλω να πεθάνεις!

Η κοπέλλα χαμογέλασε, για να τον καθησυχάσει.

Ω, Ζάκ, ούτε κι' εγώ το θέλω... είπα. Δεν είναι δυνατόν πια, αφού μ' αγαπάς!

Ναί, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Ω, Θεέ μου!...

Φυσικά, δεν πρόκειται να εγκαταλείψω τις αγαπητές του συνήθειες, απ' τη μία μέρα στην άλλη. Για ποιο λόγο, άλλωστε, αφού θα είχε τα μέσα να τις ικανοποιήσει;

Θα περνούσε πολύς καιρός ακόμα, ώσπου να τον αφήσουν διάφορο τα χαρτιά κι' οι όμορφες γυναίκες...

Ξαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Ο Φιρμίν μπήκε στην κρεβατοκάμαρα, ταραγμένος.

Τί πρέπει να κάνω, κύριε βαρώνε; ρώτησε.

Οι επισκέπτες, που χτυπούσαν την πόρτα του Ταβερνού, εδώ και μερικό καιρό, δεν ήταν καθόλου ευχάριστοι. Έπρόκειτο για δικαστικούς κλητήρες ή για δανειστές. Κι' ο βαρώνος τους έστελνε πάντα στο διάβολο...

Πολύ πιθανόν να ήταν και πάλι ένας απ' αυτούς, που έρχονταν τόσο πρωί. Νά γιατί ο Φιρμίν θεωρούσε φρόνιμο να συμβουλευθεί τον αφεντικό του.

— Έ, τί με ρωτάς; φώναξε εκείνος κακόκεφα. Αφού χτυπάνε, να πιάς ν' ανοίξεις.

— Κι' αν είναι κανείς... απ' αυτούς που ξέρεις;

— Πες του πως λέπω, πως πήγα ταξίδι. Πες ό,τι θέλεις! Για το Θεό, όμως, άφισε με ησυχία! Ο καμαριέρης βγήκε, αλλά ξαναγύρισε σ' ένα λεπτό.

— Ήταν ένας άγνωστος, είπε. Σας ζητούσε, κύριε βαρώνε.

— Τον εδίωξες;

— Φυσικά... Νά και το μπιλιέτο, που μου άφησε. Δεν το κτύπαξα καν.

Ο Ταβερνύ πήρε αδιάφορα την κάρτα. Μόλις όμως της έφθιξε μια ματιά, έδωσε μια κραυγή και φώναξε στον υπηρέτη του, με ξαφνική μανία:

— Ήλθις!... 'Αρχιδέλα!... Έδειξε το μπιλιέτο και πρόσθεσε:

— Δε διαβάζεις το όνομα, ζών; «Κόμης ντε Ραβέλ». Δεν είναι κανείς τυχαίος... ούτε τοκογλύφος, ούτε δικαστικός κλητήρας... Σίγουρα, θα γελοῦσα με τη βλακεία σου, αν δεν ήταν τόσο σοδαρό το πράγμα.

Ο υπηρέτης κατασφύλαξε.

— Γιατί με λένε βλάκα, κύριε βαρώνε; διαμαρτυρήθηκε. 'Αν δε μπορώ να είναι κλητήρας ο κύριος αυτός, μπορούσε όμως πολύ καλά να είναι δανειστής σας!

Και πρόσθεσε χαϊρέκακα, ευχαριστημένος για το βέλος αυτό, που έμπηγε στην καρδιά του αφεντικού του:

— Έχετε τόσους δανειστές, κύριε βαρώνε, ώστε, ακόμα κι' ο βασιλιάς της 'Ισπανίας αν σας γύρευε, δε θα έβρεαν αν έπρεπε να τον αφήσω να περάσει!

Ο Ταβερνύ αναστήθηκε και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Τί ακριβώς είπες στον κ. ντε Ραβέλ; ρώτησε.

— Διάβολε! Αυτό, που με είχατε διατάξει να του πω... 'Ότι έχετε βγλ' έσω κι' ότι δεν ξέρω ποτέ με γυρίσετε.

— Καλά, φύγε τώρα, άφισε με...

Μόλις βγήκε ο καμαριέρης, ο Ταβερνύ πήδησε απ' το κρεβάτι του και νύχθηκε βιαστικά, μονολογώντας συγχρόως:

— Μπά, ίσως νάναι καλύτερα, έτσι που ήρθαν τα πράγματα... Παρ' όλη την εμπιστοσύνη, που μου έχει ο θαυμασμός αυτός κόμης, ήταν προτιμότερο να μη τον δεχθώ εδώ, σήμερα. Γιατί το σπίτι μου δεν έχει την παραμικρή σύγκριση με το δικό του. Δεν είναι όλοι εκατομμυριούχοι, σάν αυτόν!...

Ευτυχώς, λοιπόν, που έκανε αυτή τη γκάφα ο Φιρμίν. Θα στενοχωριόμουν πολύ, αν δεχόμουν τον κόμητα σ' τέτοια άκατα-

ο' δλο τόν κόσμο

Οι σειρήνες ξαναζουν στην 'Ιαπωνία

Οι 'Ιάπωνες ξαναγεννήθηκαν τις σειρήνες, που τις εγκατέστησαν στους φάρους και σ' όρισμα κίνδυνου σημεία των ακτών, για να

ειδοποιούν τα πλοία. 'Αλλά, θα ρωτήσετε, οι φωτεινές δέσμες των φάρων και τα ραδιοφωνικά μηνύματα; Δεν είναι πάντοτε αποτελεσματικά, απεφάνθη το 'Ινστιτούτο, που μελετά τα καλύτερα μέσα ασφαλείας των πλοίων. Οι φωτεινές δέσμες των φάρων π.χ. δε μπορούν να διαπεράσουν την πυκνή ομίχλη και σε περίπτωση θυέλλης τα ραδιοφωνικά μηνύματα φτάνουν αλλοιωμένα στους δέκτες των πλοίων. 'Η ανθρώπινη φωνή, τουναντίον, μπορεί να γίνει ακουστική ακρόαση και με την πιο μεγάλη θύελλα. 'Αλλά, να συνεννοούμεθα; Πρόκειται για τη γυναικεία φωνή, που είναι πιο διαπεραστική και φτάνει πιο μακριά. Οι άντρες, αντίθετα, έχουν μεγαλύτερη ακουστική ικανότητα.

Δύσκολες ημέρες για το Ραϊνίε και την Κέλλυ

'Η Γκραίης Κέλλυ, η πριγκίπισσα του Λιλιπούτεϊου «κράτος της ρουλέττας», κατά την πρόσφατη επίσκεψή της στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, έκανε μια τελευταία προσπάθεια για να συγκινήσει τους Αμερικανούς παραγωγούς του κινηματογράφου. 'Αλλά συνάντησε παντού «ευνενική άρνηση». Κανένας παραγωγός δεν έχει τη διάθεση να «ποντάρει» πάνω στο όνομά της. 'Ετσι η Γκραίης είναι υποχρεωμένη ν' αφοσιωθεί στην οικογενειακή ζωή, που δε φαίνεται, όμως, να την ικανοποιεί. Οι προστριβές της με το Ραϊνιέ, όπως βεβαιώνουν οι ευρισκόμενοι στο άμεσο περιβάλλον τους, είναι πολύ συχνές. Από τ' άλλα μέρος, το ζεύγος διέρχεται μια σοβαρή οικονομική κρίση. Η ρουλέτα, που αποτελεί το μοναδικό έσοδο του Ραϊνιέ και της Κέλλυ δεν αποδίδει πια και οι έζες-έταιριες, που είχαν στο Μόντε Κάρλο την έδρα τους για να γλυτώσουν τη φερόλογία, προτιμούν τώρα το Λιχτενστάιν ή την 'Ανδόρρα. 'Ετσι το μέλλον δεν εμφανίζεται ευνοϊκό. Στά ανώτερω πρέπει να προστεθεί η πίεσις της Γαλλίας, για την οποία το Μόντε Κάρλο αποτελεί καρκίνωμα, από το οποίο θέλει ν' απαλλαγεί, καθώς και το ότι ο 'Ανσέλμος έπαυσε να παρέχει την προστασία του στο όπερτικό κρατίδιο κι' έχει στραφή από κάμποσο καιρό σ' άλλους προσανατολισμούς.

Συγκινητική συναδελφική αλληλεγγύη

'Η Γαλλίδα τραγουδίστρια Γκλόρια Λασσό προσεβλήθη τελευταία από μια εξαιρετικά έντονη μορφή κοήθους αναιμίας και παρήτει ανάγκη για της γίνουν 12 μεταγγίσεις αίματος, από 250 γραμμάρια η καθεμία. Για τις μεταγγίσεις αυτές προσφέρθηκαν δέκα ανάμεσοις μεγαλύτερες Γαλλίδες τραγουδίστριες, με τον όρο ότι τα όνόματά τους δε θα γίνουν γνωστά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλες αυτές οι έθελοντρίνες ήσαν αντίπαλες της Γκλόρια κι' ότι κατά το πρόσφατο παρελθόν είχε έρθει πολλές φορές σε σύγκρουση μαζί της. 'Επειτα από αυτές τις μεταγγίσεις, η κατάσταση της Λασσό παρουσιάζει σημαντική καλυτέρευση κι' ελπίζεται ότι έπειτα από λίγο καιρό θα κατορθώσει να επαναλάβει την εργασία της.

Όταν οι γυναίκες βρίσκονται στο βελαν

Στην Τερζάτη, μια γυναίκα 47 χρόνων, η Σάρα Πότζο, ανέθηκε με το αυτοκίνητό της στο πεζοδρόμιο και τραμάτισε έξη ανθρώπους, που περιέμεναν σ' ένα στάσι, για να πάρουν το λεωφορείο. Τα δυο από τα θύματα της έχουν τραυματισθή σοβαρά κι' η κατάσταση τους είναι κρίσιμη. Οι διαβάτες λίγο έλειψε να λυνταράουν τη Σάρα Πότζο, που σώθηκε μόνο χωρίς στην έγκαιρη επέμβασι των αστυνομικών.

Έβγαλε δόντια στα 87 της χρόνια

Στην Κοσέντζα ('Ιταλία) μια γυναίκα 87 χρόνων, η Ρόζα Τιερί, που είχε χάσει τα δόντια της από πολλά χρόνια, έβγαλε δυο δόντια!...

Η αύξηση μισθών στις διάφορες χώρες

Σύμφωνα με μια στατιστική του γαλλικού 'Εμπειρικού 'Επιμελητηρίου, κατά το 1962 έγιναν οι ακόλουθες αυξήσεις μισθών στις διάφορες χώρες:

'Ιταλία	18%
'Ολλανδία	12%
Δυτική Γερμανία	11%
Γαλλία	10%
'Αγγλία	5%
Βέλγιο	4%
'Ηνωμένες Πολιτείες	2%

Το κόστος της ζωής, έξ' άλλου, παρουσιάζει τις ακόλουθες αυξήσεις:

'Ιταλία	7,5%
Γαλλία	5,1%
'Ολλανδία	4,4%
Δυτική Γερμανία	3,6%
'Αγγλία	2,6%
Βέλγιο	2%

Ο λωποδύτης τρελλαίνεται για το γκαουρτι

'Η αστυνομία του Ρουέν (Γαλλία) προσπαθεί ν' ανακαλύψει ένα λωποδύτη, χωρίς να έχει άλλες εν-

δείξεις γι' αυτόν, εκτός από τις γαστρονομικές του προτιμήσεις. Αφού άσπάζει, τι πολύτιμο βολή στα σπύτια όπου μπαίνει, επισκέπτεται τις κουζίνες, ανοίγει το ψυγείο και αδειάζει στο στομάχι του τα υποκαμία με το γάλα και τους κσέδες με τα γαουρτία, που τυχόν υπάρχουν εκεί. Τ' άλλα τρώει μεν δεν τον συγκινούν. Σ' ένα τελευταίο «επιτίμησι» του καταβρόχθισε δυο κσέδες γαουρτία, που βρήκε μέσα στο ψυγείο.

στασία. 'Οπωσδήποτε θα του έκανε άσχημη εντύπωση... Καλύτερα να πάω εγώ στο σπίτι του!

Πέρασε στην τουαλέττα του κι' εξακολούθησε το μονόλογό του:

— Για νάρθη εδώ ο κόμης τόσο γρήγορα, θα πη πως είχε νεότερα, και μάλιστα ευχάριστα!

'Αλλοιώς, δε θα βιαζότανε τόσο, αν έπρόκειτο να μου φέρει καμιά άσχημη ειδήσι... Σωστά έλεγα, λοιπόν, στο Ζερωντέ, πως θα πένε όλα καλά!

»Πολύ γρήγορα, αυτός ο αλτήρης θάνατ προθύμως να μου δανεισθ, όχι 50 χιλιάδες μονάχα, αλλά 500 ή 600! Και δε θα πηγαίναω εγώ να του τα ζητήσω, αλλά θαρχεται ο 'ίδιος να με παρακαλή να τα πάρω!...

Λίγο πριν απ' το μεσημέρι, ο Ταβερνύ παρουσιάστηκε στο μέγαρο Ραβέλ. Παρ' όλη την αίσιοδοξία του, ήταν λίγο χλωμός και ταραγμένος.

Ο κόμης τον δέχθηκε άμεσως. Ο Ταβερνύ τούδωσε το χέρι και τού είπε:

— Όταν γύρισα στο σπίτι μου, απ' τον προώνι μου περίπατο, έμαθα απ' τον καμαριέρη μου την επίσκεψή σας. Λυπήθηκα πάρα πολύ, που δεν ήμουν εκεί να σας δεχτώ. 'Ηρθα, λοιπόν, άμεσως, χωρίς καν ν' αλλάξω κοστούμι... Θα καταλαβαίνετε, βεβαί, την τόση βιασύνη μου!...

Ανυπομονούσα να μάθω το λόγο της επισκέψεώς σας...

— Παραξενευτήκατε, που ήρθα τόσο πρωί... δεν είν' έτσι;

Ο κόμης κτύπαζε τον Ταβερνύ μ' ένα ελαφρό χαμόγελο. Βλέποντας τον χλωμό και ένκεντισμένο, πρόσθεσε, με τόνο πατρικής στοργής:

— Ελάτε τώρα, μην κάνετε σάν παιδί!... 'Αχ, αυτοί οι έρωταυμένοι!... 'Ε, λοιπόν, νά, ήρθα στο σπίτι σας έτσι νωρίς, γιατί είχα να σας αναγγείλω μια καλή είδησι.

Ο βαρώνος χλώμιασε ακόμα περισσότερο κι' έφερε το χέρι του στο στήθος του.

— Σύμφωνα με την υπόσχεσι, που σας είχα δώσει, συνέχισε ο κόμης, μίλησα χτες στην έγγονή μου για το αίσθημά σας.

— Καί... η δεσποινίς 'Ισαβέλλα απόρησε... θυμώσε;

— Απόρησε, βέβαια, γιατί δεν το περίμενε. Μά, αν είχε θυμώσει, δε θα σας μιλούσα τώρα έτσι... Κι' η απόδειξι είναι, ότι...

Ο γέρος προχώρησε προς το βαρώνο, με το ελαφρό χαμόγελο του στα χείλη.

— Η απόδειξι είναι, ότι η 'Ισαβέλλα σας επιτόπει να της έρωμολογηθείτε ο 'ίδιος τον έρωτά σας.

Ο Ταβερνύ πήγε να τρελλαθί απ' τη χορά του.

Παρ' όλη την αυτοπεποίθησί του, δεν είχε έλπίσει ποτέ μια τόσο γρήγορη επιτυχία.

Τα μάτια του λάμπανε. Με μια κίνηση αδόρημη, άσπαξε τα χείρα του γέροντ και τάσφισε μ' όλη του τη δύναμη, σάν πνιγμένος απ' τη συγκίνησι. Φαινόταν πως δεν κατάρθανε να προφέρει λέξι, για να εκφράσει την ευτυχία του.

— Ω, κύριε!... τραύλισε, επιτέλους, φίλε μου... δεύτερε πατέρα μου... Τί όνειρο!... Και τί χαρά για μένα, να σας όφειλω την πραγματοποιήσι του!

Την ίδια ώρα, μονάχη στην κάμαρά της, με τα όμορφα μάτια της κομμένα απ' την άπνία και κοκκινισμένα απ' τα κλάματα, η 'Ισαβέλλα ξαναέλεγε, για χιλιοστή φορά:

— Θεέ μου, λυπήσου με!... Δός μου τη δύναμη να παντρευτώ αυτό τον άνθρωπο, που δεν τον α-

γαπώ... και να ξεχάσω τον άλλο, που λατρεύω!

1.

Ο διευθυντής του νοσοκομείου είχε κρατήσει το λόγο του:

Την άλλη μέρα, είχε επιτρέψει στην Παλίν και στη Ζερμαίν να δουν το Ραϋμόν.

Ο τραυματίας είχε τώρα συνέλθει κάπως απ' την τρομερή συγκίνησι, που του είχε προκαλέσει η επίσκεψι της 'Ισαβέλλας και του παππού της, κι' απ' τη λιποθυμία, που ακολουθούσε. Βλέποντας να μπαίνουν οι δυο επισκέπτριες, τους άπλωσε τα χείρα του με λαχτάρα.

Ήταν μία στιγμή αδέσπαστη και για τους τρεις. Ένωμένοι επιτέλους και πάλι, έπειτα από τόσο μακρύ και δούνηρο χωρισμό, κλαίγανε από ευτυχία...

— Έπειτα απ' τις πρώτες διαχύσεις, η Παλίν κι' η Ζερμαίν αναγκάστηκαν να δώσουν στο νέο πληροφορεί για τη ζωή τους — αλλά με ύπεκφυγές, με επιφυλάξεις, με μικρά και μεγάλα ψέμματα...

Ήταν πολύ αδύνατος ακόμη, ο Ραϋμόν. Δε μπορούσαν να του φανερώσουν έτσι απότομα όλη την αλήθεια, στην κατάσταση, που βρισκότανε.

Θα υπόφερε πολύ, μαθαίνοντας τις φοβερές δοκιμασίες και τις στερήσεις, που είχαν περάσει.

Βέβαια, θάπρεπε να μάθι οπωσδήποτε όλη την αλήθεια... άργότερα όμως.

Πραγματικά, τις επόμενες μέρες, όσο καλύτερες σιγά-σιγά η κατάσταση του, οι δυο γυναίκες απαντούσαν λεπτομερέστερα και ακριβέστερα στις έρωτήσεις του.

Κι' έτσι, λίγο-λίγο, του τα διηγήθηκαν όλα: τη χρεωκοπία της 'Μικρής νοικοκυράς, το μακιαβελλικό ανταγωνισμό του αντίκρου-νο καταστήματος, την αίσχρη κι' ανέλετη έκδικησι του βαρώνου ντε Ταβερνύ...

Όταν άκουσε ο νέος αυτό τ' όνομα, μια φωτιά μίσους έλαμψε στα μάτια του. Και μουρμούρισε, με φωνή που έτρεμε από θυμό:

— 'Ω, θα τον ξαναβρώ, τον άθλιο!... Έχομε να κανονίσωμε ένα λογαριασμό, οι δυο μας! Και τότε θα πληρώσει για όλα του τα εγκλήματα!

— 'Η Παλίν τρώαζε, μ' αυτά τα λόγια του, αλλά δε δοκίμασε να διαμαρτυρηθί.

Ήταν δικαιολογημένο και σωστό το μίσος του Ραϋμόν. 'Επρεπε να τιμωρηθί ο κακοήργος απ' το χέρι του γιου του θύματος του!

Έκείνη τη μέρα, η Ζερμαίν δεν είχε μπορέσει να συνοδέψι τη μητέρα της στο νοσοκομείο, όπως κάθε απόγευα, γιατί ήταν λίγο αδιάθετη. 'Ετσι, η Παλίν κι' ο ανηψιός της μόδεσαν να μιλήσουν ελεύθερα, χωρίς να φοβούνται μήπως τους άκουση η κοπέλα — που αγνούσε τα περασμένα...

Η ανάρρωσι του Ραϋμόν προχωρούσε πολύ άργα. 'Εμεινε βδομάδες ολόκληρες στο νοσοκομείο, πάνω στο κρεβάτι του πόνου.

Τέλος ένα πρωί, οι γιατροί του ήλθωσαν, ότι μπορούσε πια να φύγ.

Ο νέος αναστάναξε με βαθεία ανακούφισι. 'Ενοιχε πως ξαναγύριζε στη ζωή, στον κόσμο, ελεύθερος, με καινούργιες δυνατό-μεις...

Μέσα στο τραίνο, που τους πήγαυε στο Παρίσι, η Παλίν τον ρωτούσε με λαχτάρα:

— Πώς αισθάνεσαι, Ραϋμόν μου;

— Πολύ καλά, μητέρα! την καθησυχάζε εκείνος.

— Είσαι αδύνατος ακόμα... Φοδάμαι την κούρασι αυτού του ταξιδιού...

— 'Εγώ, αδύνατος;... Μά ποτέ δεν ένοιωθα καλύτερα σ' ένα βε-δαιώ!

Κι' ο νέος πρόσθεσε, με χαϊ-δευτικό τόνο:

— Είμαι τόσο ευτυχισμένος, που βρίσκω κοντά σου... που ταξιδεύω μαζί σου, με τη χείρα μου μέσα στα δικά σου!... Ποτέ δεν πίστευα, όταν έρευνα απ' την 'Αφρική, εδώ και δυο μήνες, πως θα τελείωνε έτσι!...

Ο Ραϋμόν σώπασε.

Μπορείτε
και μόνη σας
να επιτύχετε
φρεσκάρισμα
του προσώπου σας...

'Αρκεί γι' αυτό ν' ακολουθήσετε το σωστό δρόμο που συνιστούν σήμερα όλοι οι δερματολόγοι και αισθητικοί. Συνήθως πρωί και βράδυ να καθαρίζετε το πρόσωπό σας με το άγνό γαλάκτωμα ντεμακιγιάν Μελπάν που είναι έγκριμένο από το 'Ανώτατο 'Υγειονομικό Συμβούλιο του Κράτους. Το γαλάκτωμα Μελπάν έχει ιδιαίτερα μεγάλη διεισδυτική και καθαριστική ικανότητα χωρίς να έρεδίζει και να ξεραίνει το δέρμα όπως τα σαπουνία. Είχωρηθε θαδεία στο δέρμα και κάνει ένα τέλειο έπιστημονικό καθαρισμό ενώ συγχρόνως το αναζωογονεί. 'Ενα άλλο πλεονέκτημά του είναι ότι μπορεί να χρησιμοποιηθί και σάν βόσι για το μακιγιό σας

και κάτι ακόμη...
'Αν έχετε ξηρά δέρμα χρησιμοποιήστε μετά τον καθαρισμό του την αναπλαστική προστατευτική κρέμα προσώπου Λανολίν Μελπάν. Συνιστάται ιδιαίτερώς στα ξηρά ή κουρασμένα δέρματα.

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ melpan ΔΙΝΟΥΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΝΤΑΝΙΑ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΟΝΤΕΥΑΝ μεσάνυχτα, όταν ο ύπνός μου με ξύπνησε, λέγοντας:

— «Ήρθε μία νέα, κύριε, κι' επιθυμεί να σας μιλήσει. Είναι, λέει, μεγάλη ανάγκη να σας δει...»

Συνθησυχώμενος από το επαγγελματικό ντέτεκτιβ από την αγγλική αστυνομία — σκηώθηκα και ντύθηκα πρόχειρα. Έπειτα μπήκα στο γραφείο μου, όπου είδα να με περιμένει μία νέα χλωμή, ταραγμένη, μα και πολύ όμορφη.

— Με συγχωρήστε, κύριε, μου είπατε άσχημα. Σας άνησχυό τέτοια ώρα, μα δε μπορώ ν' ανθίσω στην άγνοιά μου. Ήρθα να ζητήσω τη βοήθειά σας!...

— Σας ακούω...

— Η νέα άρχισε τότε να λέει με φωνή, που έτρεπε:

— Με λένε Έλεν Μάκ—Νάχτεν. Είμαι δακτυλογράφος σε μία εταιρεία... Μήπως ακούσατε, κύριε, να μιλούν για το ναυάγιο του γιού του «Άϊρον Σάιντ»;

— Ναι, κάτι διάβασα στις εφημερίδες! Ψιθύρισα. «Αν δε γελιέμαι, το γιότ ήταν του κ. Λούζιλ. Το ώδηγούσε μόνος του, κατά μήκος της όχθης του Τάμεσι, όταν έγινε η σύγκρουση μ' ένα άλλο πλοίο. Κι ο Λούζιλ σώθηκε, ενώ το γιότ βυθίστηκε άμέσως... Δεν είν' έτσι;»

— Χυ! Έκανε η Έλεν. Φοβούμαι, κύριε, ότι δεν είναι ακριβώς έτσι!

Και χλωμαίζοντας, στριφογυρίζοντας το μαντίλι της, μη τολμώντας να προχωρήσει.

Υποψιάστηκα κάποιο μυστήριο και για να δώσω βάρος στη νέα, της υποσχέθηκα απόλυτη εχεμύθεια για όσα θα μου έλεγε...

— Νά, κύριε, τι μου συμβαίνει!... Ψιθύρισε εκείνη, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Είμαι άραδανισμένη κρυφά με το νεαρό διευθυντή και μέτοχο της εταιρείας, όπου εργάζομαι, δηλαδή με τον κ. Ρόμπερτ Χάιντς.

— Ποιόν, διέκοψε σκιρτώντας. Αυτόν που εξαφανίστηκε, δίχως να βρεθούν τα ίχνη του;

— Μάλιστα, κύριε... Λοιπόν, ακούστε: Πριν είκοσι μέρες, ένα βράδυ, μόλις τελείωσα την εργασία μου, έφυγα. Δύο τετράγωνα πιο πέρα από την εξώπορτα του γραφείου, με περίμενε ο άραδανιστικός μου. Αντί όμως να πάμε σε κανένα κέντρο, μου είπε: «Μικρούλα μου Έλεν, απόψε θα πάς να κοιμηθείς νωρίς!... Έχω πολλές δουλειές σήμερα, καθώς κι' αύριο και μεθαύριο!...»

Θα λείπω από το γραφείο αυτές τις δυο μέρες για υποθέσεις της εταιρείας κι' έχω ειδοποιήσει σχετικά τους συνεταίρους μου. Δεν του ζήτησα περισσότερες εξηγήσεις. Συνήθιζε πάντα να λείπει για έμπορικές υποθέσεις. Γι' αυτό, λυπηρέ, τον έβλεπα δυο μέρες, τον φίλησα και τον καληνύχτισα. «Γιότ σου, πέρασαν κι' οι δυο και τρεις και τέσσερις μέρες, δίχως ο Ρόμπερτ να φανή! Όλοι ανησυχούσαμε στο γραφείο. Ρώτησα τι υποθέσεις μπορούσε να ακολουθεί άγοροποίητος έτσι να φανή, μα κι εκείνοι άπορούσαν. Είχε, βέβαια, πολλές σκοτούρες ο άγαπημένος σου! Ειδοποίησα άμέσως την αστυνομία, αλλά κανένας δεν είχε δηλώνει τον κ. Ρόμπερτ Χάιντς! Τέλος, μία βραδιά, πριν δέκα ημέρες, σταμάτησα σ' ένα περιπτερό για ν' αγοράσω ένα μολύβι. Εκεί, όμως, που ο περιπτερούχος έψαχνε να βρή τη μάρκα του μολυβιού που ζήτησα, το μάτι μου έπεσε τυχαία στον τίτλο μιάς μικρής ελίσσεως κάποιας εφημερίδας, που έγραφε: «Ναυάγιο Ιδιωτικής θαλαμηγού, χωρίς εύτη»

Η μίς Μάκ-Νάχτεν έπαψε να μιλή, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της...

χωρίς ανθρώπινα θύματα». Μηχανικά τότε διάβασα και τις εξής λεπτομέρειες: «Ο δικηγόρος κ. Λούζιλ, οδηγώντας το γιότ του, κατά τη νύχτα, στον Τάμεσι, συγκρούστηκε με μία μεγάλη μαούνα. Το γιότ βυθίστηκε, ενώ ο κ. Λούζιλ πρόλαβε να σωθής».

«Άμέσως, κύριε, σκίρτησα από κάποιο κακό προαίσθημα. Θυμήθηκα ότι ανάμεσα στις άλλες δουλειές του, ο άγαπημένος μου είχε και την εξής: Θα πήγαινε να συναντήσει το δικηγόρο του κ. Λούζιλ, για να κανονιστεί μαζί του μερικές χρηματικές υποθέσεις! Τότε άσπασα: σμένη έτρεξα στην αστυνομία κι' ανακοίνωσα αυτή την πληροφορία».

«Ο κ. Λούζιλ κατόπιν δήλωσε ότι είχε να δη περίπου τρεις μήνες τον κ. Χάιντς. Είχε άλλοτε μαζί του χρηματικές δολοφονίες, μα κατά την τελευταία συνάντησή τους ο μνηστήρας μου σήκωσε ένα μεγάλο ποσό χρημάτων, που το είχε έμπιστευθεί στο δικηγόρο του. Κι' ο κ. Λούζιλ έστειλε κι' έφερε το σχετικό βιβλίο του, όπου φαινόταν καθαρά η εξοφλητική υπογραφή του μνηστήρας μου! Φυσικά, ο αστυνομός δεν έπέμεινε να ενοχλήσει περισσότερο τον κ. Λούζιλ. Μα έχω, κύριε, ήρθα σε σας για να σας έμπιστευθώ τους μυστικούς φόβους μου. Έχω πεποθήσει, χωρίς δυστυχώς καμιά απόδειξη, ότι ο κ. Λούζιλ

ζεί ασφαλώς κάτι θα ξέρη για την εξαφάνισή του άγαπημένου μου!...»

«Η μίς Μάκ—Νάχτεν έπαψε να μιλή, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της».

«Είμαι για λίγο σκεπτικός κι' άμηνανος. Τι να της έλεγα; Θάπρεπε να είμαι πολύ άφελος για να δώσω προσοχή στα προαίσθηματά μου ευσταθιστής κοπέλλας, παραγνωρίζοντας τη σοβαρότητα της πραγματικότητας».

«Ωστόσο, μου συνέβη ένα άλλο κομμάτι πράγμα. Κάτι το ακαθόριστο μ' ανάγκασε να δώσω σημασία στις έκμυστηρεύσεις της μίς Νάχτεν. Και της είπα:

— Δεσποινίς, δυο πράγματα βρίσκω σοβαρά στις έκμυστηρεύσεις σας: Πρώτα τις χρηματικές δολοφονίες του μνηστήρας σας με τον κ. Λούζιλ κι' ύστερα, τη σύμπτωση του ναυαγίου του γιού του, άκριβως κατά τις ημέρες αυτές της εξαφάνισής του πελάτου του. Η συσχέτιση, κύριε, πηγαίνει στο σπίτι σας, Κι' εγώ από αύριο θ' ασχοληθώ με την υπόθεσή σας».

Πέρασα τη νύχτα μου άπνουν. Κάτι το άλλοκοτο μ' έσπρωχνε να συλλογίζωμαι διαρκώς τη βυθισμένη γιότ. Και το πρωί τράβηξα μηχανικά σ' έναν έμπορο ναυτικών ειδών, όπου νοίκιασα ένα μικρό πλοίο

το συνεργείο σκαφάνδρων για καταδύσεις.

Κατόπιν πήγα στο «Γραφείο Ναυτιλιακής Κινήσεως» του Τάμεσι. Εκεί έμαθα τη θέση, όπου είχε βυθιστεί το γιότ. Έπειδή ήταν μικρό, οι άρχες δεν είχαν καταπιαστεί με την ανέλυσή του, γιατί δεν έμπόδιζε το πέρασμα των άλλων σκαφών στα βαθιά νερά εκείνου του σημείου.

Το άπόγευμα, λοιπόν, μαζί με τους εργάτες του πλοίου συνεργείου, πήγα στο μέρος εκείνο. Ντύθηκα το σκάφανδρο μου, έφοδιάστηκα μ' ένα τεσκούρι, ένα ηλεκτρικό φανάρι και σε λίγο ήμουν κάτω στο βυθό. Έξ αιτίας τių μεγάλων βάθους και των βρώμικων νερών, άπόλυτο σκοτάδι βασίλευε εκεί κάτω. Άναψα το φανάρι. Το φως του έριχνε δέσμες από έκτυφλωτικές ακτίνες γύρω μου. Μερικά φάρια με τριγύρισαν άμέσως, καθώς ξεπετάγονταν φοβισμένα από τους βούρκους του βυθού!...

Συγκινημένος από το μυστήριο της άπόλυτης σιωπής γύρω μου, τράβηξα προς το σκοτεινό όγκο του βυθισμένου γιούτ. Έβλεπα κι' όσας το όνομά του: «Άϊρον Σάιντ», γραμμένο με χρυσά γράμματα στην πρυμνή και στην πλώρη του. Και με την ευκολία που είχα άποκτήσει στις κινήσεις μου από προηγούμενες υποδύσεις έρευνές μου, σκαρφάλωσα στο γιότ κι' άρχισα να ψάχνω στο κατάστρωμα και στις δυο καμπίνες του. Άκαρπες όμως οι έρευνές μου! Έτοιμαζόμουν ν' ανέβω, μα θυμήθηκα και το άμπαρι.

Από τη σιδερένια του σκάλα, κατρακύλησα ως εκεί. Κι' άμέσως τινάχτηκα προς τα πίσω, τρομαγμένος! Ένα σώμα νέου ήταν διαπλωμένο στο κάτω μέρος της σκάλας! Μόλις συνήλθα, έβρισα το φως του φαναριού άπάνω στο πτώμα. Ήταν παραμορφωμένο από την άποσύνησι, κι' ένα έλαφρό στρώμα βούρκου το σκέπαζε παντού. Έσκυψα και σφίγγοντας τα δόντια μου από φόβη, καθάρια καλά το πρόσωπο. Μία φορική πληγή, ίσως από σφυρί, ξεχώριζε στο μέτωπο. Ανίκανος όμως να μείνω περισσότερο στον ύγρο εκείνο τάφο, τράβηξα άπότομα — ά σκονί, για να με άνεβάσουν άπάνω μισολιπόθυμο...

Με κάθε μυστικότητα, η Σκώτλαντ—Γουάιντ, έθλαβε έξω άγόνορα το φοιτητικό πτώμα. Ήταν του Ρόμπερτ Χάιντς!...

Ο Λούζιλ συνελήφθη λοιπόν και μπήκε στο άψυχο κορμί του θύματος του, αναγκάστηκε να έμολογήσει την ένοχή του. Είχε καταχραστεί τα χρήματα του πελάτου του. Κι είχε στενοχωρηθεί από τις συχνές πιέσεις του να του τα δώσει πίσω. Άπελπισμένος τότε, παρέσυρε κρυφά το Χάιντς στο γιότ του, δένοντάς τον και συζητήσουν για τελευταία φορά.

Εκεί τον σκότωσε με βαφινικό χτύπημα στο κεφάλι μ' ένα σιδερένιο λαστό. Κανένας δεν είχε δη το θύμα να επιδιόταται στη μικρή θαλαμηγού του Λούζιλ και για να εξαφανιστεί κάθε ίχνος του έγκληματος, ο Λούζιλ με μία στραβομηνία έβριζε το γιότ του άπάνω σε μία μαούνα κι' προκάλεσε το βύθισμά του μ' αυτή τη σύγκρουση!...

Ύστερα, πλαστογραφώντας την υπογραφή του θύματος του, παρουσίασε το κολοσσιαίο χρέος του έξω—ένο κανονικά!...

Όσο για μένα, πρώτη φορά, στην πολύχρονη επαγγελματική καριέρα μου, μούτυχε αυτό το άλλοκοτο: Να βαδίσω με έντελως άόριστα ψυχολογικά δεδομένα και να οτάσω στη χειροπιαστή άποκαλύψη ενός στυγερύ έγκληματος.

Α. ΚΙΝΓΚ

Ένα παλιό γερμανικό έθιμο, που είναι δύσκολο να ξεριζωθής

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙ του βάρβαρου έθιμου της μονομαχίας σε διάφορα γερμανικά πανεπιστήμια, έχει χωρίσει τους φοιτητές σε δυο αντίθετα στρατόπεδα. Οι προοδευτικοί νέοι της Γερμανίας, με το έλεύθερο πνεύμα, ζητούν να άπαγορευθεί ή μονομαχία και να τιμωρηθεί σαν έγκλημα. Αυτοί άποτελούν την πλειοψηφία.

Οι άλλοι, οι λιγότεροι, είναι αντίδραστικοί και προσκολλημένοι στην παράδοση. Πολλοί άπ' αυτούς περηφανεύονται γιατί έχουν ήδη στο πρόσωπό τους τα σημάδια του «μενσουρά» — όπως όνομάζεται ή φοιτητική μονομαχία.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι ένα σημαδεμένο πρόσωπο άποτελεί πρώτη τάξεως συστατικό, για να πετύχη ο νέος μία καλή δουλειά σε ώριμμένες επιχειρήσεις. Γιατί πολλοί πλούσιοι και ισχυροί παράγοντες της Δυτικής Γερμανίας είναι φανατικοί όπαδοί της διατήρησης αυτού του έθιμου — που το εφαρμόζανε άλλωστε και οι ίδιοι στα νεατά τους. Άνάμεσα σ' αυτούς τους άκατε χέρων» (γηναιούς κυρίως) ύπάρχουν και 80 βουλευτές. Η έπιθυμία τους δε είναι να έχουν τις ίδιες αντίδραστικές και έθνικιστικές αντιλήψεις οι μέλλοντες Γερμανοί ύπουργοί, διπλωμάτες, άνώτατοι ύπάλληλοι και μικροεπιχειρηματίες.

Άλλ' ή αντίθεσι σ' αυτό το βάρβαρο σπόρ μεγαλώνει όλοένα. Το Έλεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου (που έχει ίδρυθεί με άμερικανικές δωρεές) το έχει άπαγορεύσει άπόλυτως, κι' άλλα πανεπιστήμια το έχουν υποβάλει σε άυστηρούς περιορισμούς.

Έξ άλλου, στους τελευταίους μήνες, γίνεται ένας άγώνας έναντίον του, από τις στήλες διαφόρων πολιτικών και φιλολογικών περιοδικών. Άρκετές δε από τις σπουδαιότερες προσωπικότητες της γερμανικής πανεπιστημιακής ζωής — μεταξύ άλλων και επιστήμονες τιμημένοι με το βραβείο Νόμπελ — έστειλαν άναφορές διαμαρτυρίας στη γερμανική Βουλή της Βόννης, τονίζοντας, ότι «το βάρβαρο αυτό έθιμο δεν ταιριάζει με την πολιτική, κοινωνική, ήθική και θρησκευτική ύπόστασι των Γερμανών φοιτητών».

Βέβαια, κανείς από τους αντίπαλους της φοιτητικής μονομαχίας δεν πιστεύει πραγματικά πως μπορεί να χαρακτηριστεί ως έγκλημα και ν' άπαγορευθεί με νόμο. Γιατί, όπως είπαμε και πιο πάνω, είναι άρκετοι οι ισχυροί ύποστηρικτές της, έχουν δε χρηματοδοτήσει τώρα μία έξόρμησι, με το σκοπό ν' άποδείξουν, ότι δεν έχει καμιά διαφορά από τα όσα άλλα σπόρ.

Όστόσο, είναι βέβαιο πως το παλιό αυτό έθιμο χάνει έδαφος όλοένα κι' οι όπαδοί του λιγοστεύουν.

Το γεγονός είναι, ότι αυτές οι φοιτητικές μονομαχίες διαφέρουν από τις άλλες, τις κοινές, και δεν έχουν συνήθως σοβαρές συνέπειες. Η καρδιά, τα μάτια, ή μύτη, ο λαιμός και τ' αυτιά των έφομαχών προστατεύονται άποτελεσματικά από τα χτυπήματα, με δερμάτινες λουρίδες ή με μεταλλικά έλάσματα. Τα σπαθιά δεν είναι μύτερα, ούτε και κοφτερά στο μεγαλύτερο μήκος τους. Στους τελευταίους όμως 7—8 πόντους, κόβουν σαν ξυράφι, κι' από τις δυο πλευρές τους. Έτσι, ο έφομαχος μπορεί να τα μεταχειρι-

Οι δυο αυτοί φοιτητές καμαρώνουν για τα σημάδια από σπαθιές, που έχουν στο πρόσωπό τους.

ΘΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΘΟΥΝ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ;

στη μονάχα για να ξεσκίσει βαθιά τα άπροσάτευτα μάγουλα ή το μέτωπο του αντίπαλου του.

Όποιος άπ' τους δυο αντίπαλους δειλιάσει ή όπισθοχώρηση ή στρίψη το κεφάλι του, ή φωνή πως πόνεσε από μία σπαθιά, θεωρείται ντροπισμένος.

Η μονομαχία διαρκεί 30 «γύρους» και ο κάθε γύρος περιλαμβάνει 4 χτυπήματα. Συνήθως όμως τελειώνει ή μονομαχία, όταν ο «δαιτητής», που την παρακολουθεί, κρίνει, ότι χύθηκε άρκετό αίμα. Ένας γιατρός ράβει τότε τα τραύματα των δυο αντίπαλων.

Σήμερα, ύπολογίζεται, ότι 25.000 Γερμανοί φοιτητές είναι μέλη διαφόρων «άδελφοτήτων», που συνεχίζουν το έθιμο της μονομαχίας.

Έκτός άπ' αυτούς, έχουν άλλα 15.000 μέλη οι «έσχατες έφομαχίες», που δεν είναι παρά ένα καμουφλάρισμα για τις φοιτητικές μονομαχίες, στα πανεπιστήμια εκείνα, που τις έχουν άπαγορεύσει έπίσημως.

Πριν από μερικές βδομάδες, ένας φοιτητής του Πανεπιστημίου της Χάϊδελβέργης, έπεσε νεκρός, έπειτα από μία μονομαχία. Ο γιατρός γνωμάτευσε, ότι είχε πεθάνει από την καρδιά του, αλλά ή γενική γνώμη των συμφοιτητών του είναι, ότι ατία του θανάτου του ήταν ή μονομαχία.

Τελευταίως, ή έκλογη ενός «μονομάχου» ως προέδρου της φοιτητικής Έκτελεστικής Επιτροπής του Πανεπιστημίου του Δυτικού Βερολίνου, προκάλεσε τόσο όρση, ώστε ακυρώθηκε τελικά και πήρε τη θέση του ένας άλλος, άντιπαλος της μονομαχίας.

Για την ώρα, ή φοιτητική μονομαχία δε διακείται από το νόμο. Ιδίως έπειτα από την άποφάσι, που έξεδώσε πού 10 ετών ένα γερμανικό δικαστήριο, ότι «δεν άποτελεί κολάσιμον άδίκημα».

Η ίδια άνοχη ύπάρχει και στην Αυστρία, άκόμα δε και στο γερμανόφωνο τμήμα της Έλβετίας.

Τέτοιες «έσχατες έφομαχίες», που ύπάρχουν σε διάφορα γερμανικά πανεπιστήμια, φαίνονται άθώες, άποτελούν όμως ένα καμουφλάρισμα για τις φοιτητικές μονομαχίες.

Συχνά, όταν ένα τραύμα δείχνει πως θα έπουλωθεί στην έντέλεια, ο φοιτητής το ξαναανοίγει, για να μείνη βαθύ και έντονο το σημάδι, σ' όλη του τη ζωή.

Το βάρβαρο αυτό «σπόρ» άσχισε την εποχή της εισβολής του Ναπολέοντος στη Γερμανία. Τα σημάδια από σπαθιές άποτελούσαν τότε το έμβλημα κάθε Γερμανού πατριώτη, όρκισμένου να διώξη τον έχθρο από τη χώρα του. Άργότερα όμως, το έθιμο διαδόθηκε κυρίως μεταξύ των φοιτητών και έγινε δείγμα έπαλληκαρίας.

Ο Κάιζερ Γουλιέλμος Β' το ύποστήριζε όσο μπορούσε. Μετά την έκθρονισή του, ή Δημοκρατία της Βαϊμάρης το άπαγόρευσε έπίσημως, αλλά δε μπόρεσε να το έξολείψει.

Εκείνος, που το σταμάτησε πραγματικά, ήταν ο Χίτλερ. Έπειδή ο ίδιος δεν είχε πάει στο Πανεπιστήμιο και είχε ένα βαθύτατο ριζωμένο σύμπλεγμα κατωτερότητας, άπαγόρευσε τη φοιτητική μονομαχία, με το δικαιολογητικό, ότι δημιούργουσε «ένα καθεστώς κοινωνικών τάσεων».

Όταν οι Σύμμαχοι νίκησαν και καταλάβανε τη Γερμανία, διατήρησαν και ένισχύσαν αυτή την άπαγόρευσι. Το 1949 όμως, με το σχηματισμό της κυβερνήσεως Άντεναυερ, που περιείχε πολλούς άπ' τους άκατε χέρων», εξαφανίστηκε ή μονομαχία, κρυφά στην άρνη κι' ύστερα, σιγά-σιγά, φανερά πιά.

Σήμερα, ύπολογίζεται, ότι 25.000 Γερμανοί φοιτητές είναι μέλη διαφόρων «άδελφοτήτων», που συνεχίζουν το έθιμο της μονομαχίας.

Εκτός άπ' αυτούς, έχουν άλλα 15.000 μέλη οι «έσχατες έφομαχίες», που δεν είναι παρά ένα καμουφλάρισμα για τις φοιτητικές μονομαχίες, στα πανεπιστήμια εκείνα, που τις έχουν άπαγορεύσει έπίσημως.

Πριν από μερικές βδομάδες, ένας φοιτητής του Πανεπιστημίου της Χάϊδελβέργης, έπεσε νεκρός, έπειτα από μία μονομαχία. Ο γιατρός γνωμάτευσε, ότι είχε πεθάνει από την καρδιά του, αλλά ή γενική γνώμη των συμφοιτητών του είναι, ότι ατία του θανάτου του ήταν ή μονομαχία.

Τελευταίως, ή έκλογη ενός «μονομάχου» ως προέδρου της φοιτητικής Έκτελεστικής Επιτροπής του Πανεπιστημίου του Δυτικού Βερολίνου, προκάλεσε τόσο όρση, ώστε ακυρώθηκε τελικά και πήρε τη θέση του ένας άλλος, άντιπαλος της μονομαχίας.

Για την ώρα, ή φοιτητική μονομαχία δε διακείται από το νόμο. Ιδίως έπειτα από την άποφάσι, που έξεδώσε πού 10 ετών ένα γερμανικό δικαστήριο, ότι «δεν άποτελεί κολάσιμον άδίκημα».

Η ίδια άνοχη ύπάρχει και στην Αυστρία, άκόμα δε και στο γερμανόφωνο τμήμα της Έλβετίας.

ΑΛΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΒΑ... Μ' ΕΝΑ ΒΑΡΕΛΙ!

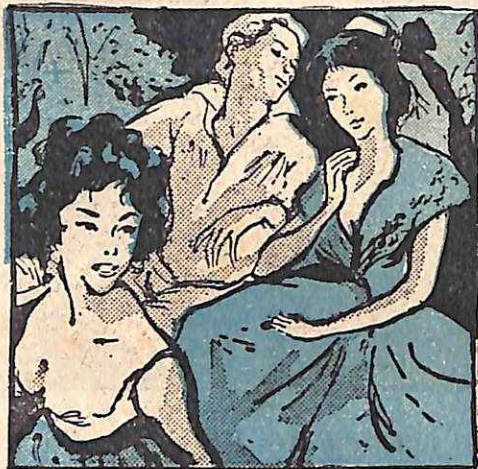
Κάποιος Κουβανός, που βρισκόταν μακριά από την πατρίδα του, στος Λας Πάλλμας, άποφάσισε να ταξιδέψει ως την Άβάνα, μέσα σ' ένα...βαρέλι! Έόκανε πραγματικά αυτή την άποπειρά, αλλά το άυτοσχέδιο «σκάφος» του άναποδογυρίστηκε άπ' τα κύματα κι' ό επιβάτης, άφού κινδύνεψε να πνιγής, κατέβηκε... σ' ένα ψυχιατρείο. Πρέπει να παραδεχτήτε, ότι εκεί ήταν ή θέση του!

**Ο ΑΤΥΧΟΣ
ΓΑΜΟΣ**
ΤΟΥ ΜΠΑΪΡΟΥ

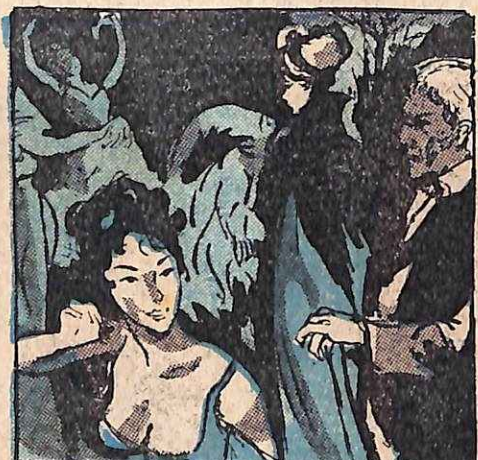
Ὁ λόρδος Μπαύρον, ἡφαιστειώδης καὶ ἐκρηκτικὴ ἰδίωςσυγκρασία, ἦταν ἡ ἐνδοκρῶσις τοῦ δὸν Ζουάν, ὥπως τὸν ἀποκάλεσε ὁ Ἀντρέ Μιυράν. Ἡ σπερμινὴ συνέχεια ἀναφέρεται στοῦ πρώτου ταξίδι τοῦ στὴν Ἑλλάδα, σὸ ὁποῖο γνώρισε τὴν Θηρεσία Μακρή, τὴν περίφημὴ (Κορρὴ τῶν Ἀθηνῶν) καὶ κατοπινὴ τῆς Σμύρνης καὶ τὸν Ἑλλησποντο, ὅπου ἐπανελάβε το κατόρθωμα τοῦ Λεάνδρου, καθώς καὶ τοὺς θεαλλωδοὺς ἐρωτῆς τοῦ μὲ τὴν Καρολίνα Λαμπ καὶ τὴ λαοῖν Ὁρφορὸ καὶ τὸν ἀτυχο γαμο τοῦ μὲ τὴν Ἀννοματέλλα Μιλιμπανκ. Ἄλλ' ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη τοῦ Μπαύρον ἦταν τὸ κολασμένο πάθος τοῦ γιὰ τὴν ἑτεροβλήτ ἀδελφὴν τοῦ Ἀνγούστα, ποὺ ἦταν κατὰ τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη τοῦ. Ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ αὐτοῦ δὲν θὰ καθάρῃσιν νὰ λυτρωθῇ ποτε. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐρωτῆς τοῦ ἦταν ἀπλὰ ἐπιποδία στὴ ζωὴ τοῦ.

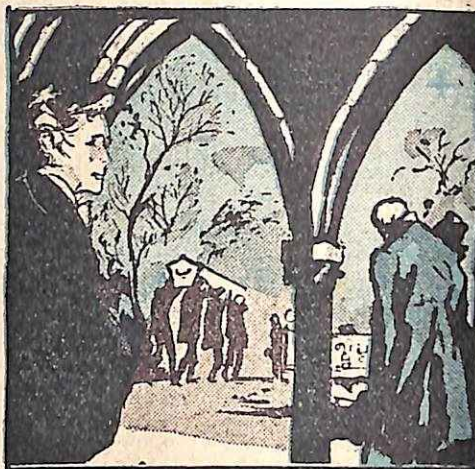
54

1 Στις 22 'Ιανουαρίου 1809, ὁ Μπαύρον ἔγινε δεκτός στὴ Βουλὴ τῶν Λόρων. Ἄλλ' ἀπογοητευ-
θηκε γιὰ τὴν ἐν τὴν πολιτικὴν ἡ ἀποφασιστικὴ
καὶ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τοῦ βασιλέως, ὅπως
συγκέντρωσε ἀπὸ πύργου τοῦ Νισιδίου τοὺς φι-
λους του καὶ καίποτες νέες καὶ παραδόθηκε μαζί
τοὺς στις πρὸ ὀργάνειες διασκεδάσεις. Στις 26
'Ιουνίου 1809 ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μαζί με
τὸ φίλο του Χομητχάου καὶ μερικὸς ὑπηρετές. Στὴ
Μάλτα συνιέθηκε μετὰ μιὰ νεαρή 'Αγγλίδα, τὴ θω-
ράκας Σπένσερ Σμιθ, στὴν ὁποία χάρισε ἕνα θα-
λυδίδι ὁτιολογμένο μ' ἕνα κίτρινο διαμάντι. Δια-
περαώθηκε κατόπιν στὴν Ἀλβανία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
κατέβηκε ἑπίπτος στὴν Ἑλλάδα. Στις 24 Δεκεμ-
βρίου 1809 ἔφτασε στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἔμεινε στὸ
σπιτι τῆς χήρας ἑνὸς παλαιοῦ προέδρου τῆς 'Αγ-
γλίας, τῆς Θεοδώρας Μακρή. Ἡ χήρα Μακρή ἔ-
χε τρεῖς κόρες. Ὁ Μπαύρον ἔγραψε σ' ἕνα φίλο
του: «Πεθαίναν ἀπὸ ἀνάπη γιὰ τρεῖς νέες τῆς Ἀ-
θήνας, τρεῖς ἀδελφές. Αὐτὲς οὐ θέλεις λέγονται Ἐθ-
ραία, Μαρριάννα καὶ Κατίνγκα καὶ ἔχουν ὅλες ἡ-
λιθία μικρότερη ἀπὸ δεκάμετα χρόνια». Περαιτέρω
μὲν ἀπὸ τὴν πρῶτη τὴν συνάντησε ἡ Ἐθραία,
γιὰ τὴν ὁποία ἔγραψε τὸ ποίημα: «Κόρη μὲν ἔ-
θραιας, προτὸν χωρίστωμεν - ἔναδος ἄλλ' ὅλα
νάδος μου τὴν καρδίαν μου!» Γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ
καλύτερα τὸ πάθος του, χτυπήθηκε ὑπὸ τὴν
(πολὴ ἑλάρμα) μ' ἕνα ἐγγχειρίδι. Δὲν ἔσπασαν.
τῆχηκα ἀπὸ τότε.

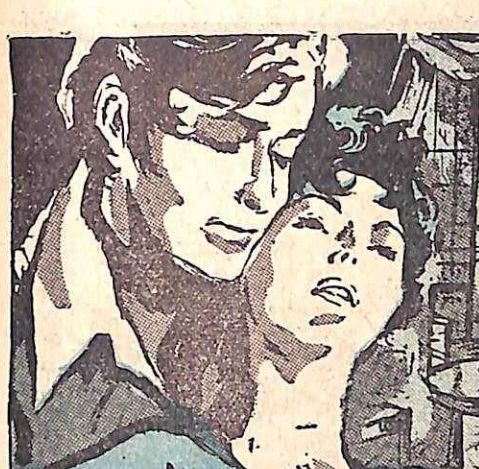
4 Ἡ Καρολίνα ὅταν πῆρε αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν ἔκανε σὺν τρελλῇ, "Ἐκλάψε, τραβούσε τὰ μαλλιά της, χτυπούσε. Ἐγινε, τέλος, στὸν Μπατόρνου ὡς ἡμεῖς ὠκεανῶτες! Τί πρέπει νὰ κάμω γὰρ νὰ σὰς κρατήσω; Πέτε μου! Πέστε μου! Πᾶς μπορὺ νὰ ζήσω χωρὶς ἐμεῖς; Τὸ ξέρετε καλὰ πὺς εἶμαι ἐνὰ μαζὶ σὰς. Θὰ εἶν' ἀγαπούσατε πάντοτε, ἀν δὲν ἔκανα τὴν ἀπερίσκεπτον ἐν τὸν θῶνον. Εἶχα τὴσὺν ἐμπιστοσύνην σὲ σὰς πὺς ἐν τὸν θῶνον. Ἐγὼ ἀλλὴ γυναικὰ θὰ μποροῦν νὰ σὰς πᾶν ἀπὸ μὲνα κατὰ τὴν ἀσπασία μου. Δὲν ἀνέχομαι τὴν πῆγμῃ με! Λυπηθῆτε με!" Ἀλλὰ τὸν κῆλον, πῆριμεν μὴς ἀπάντησι ἐκ μέρους του. Στὴν ἀπελπισία της, διέταξε τότε νὰ γραφῶν σὺν κομψίᾳ τὸν ὁπρετῶν της τῆς λέξεσι: «Μὴν πιστεύειν στὸν Μπατόρνου». Ὁ γράνασος κατόπιν μὴ παρῆνεν τὴν λέξι στὸν κῆλον τοῦ πύργου της. Διέταξε ν' ἀνάψουν μὴς μεγάλη φωτιά κ' ἔκαψε ν' αὐτὴν πῆρῃ τὰ μὴ εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ κ' ἔπειτα τὰ γραμματῶν καὶ τὰ βιβλία του. Εἶχε συγκεντρώσει, ἐξ ἄλλου, διάφορες νέες ἀπὸ τὴν περιουσίαν, πού, τυνημένες σὺν Βασιλέσσι, χόρευαν παραέναντι χοροῦ γύρω στὴν πυρὰ. Ὅλοι τῆς ἰωσάνα τότε γὰρ πᾶν, ἄλλοι εὐτυχῶς συνῆλθε ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον, νόμισαν ὅλοι ὅσοι τὴν περιστοιχίζοντες. Δὲν ἔγραφε πιά στὸν Μπατόρνου, οὐτε ἤθελε ν' ἀκούει τίποτα γ' αὐτόν. Ἀλλ', ἡ ἡμερία της ἤτανε φαναιμένη, θυμῶνται πάντα τὸν ἀγαπημένον της.

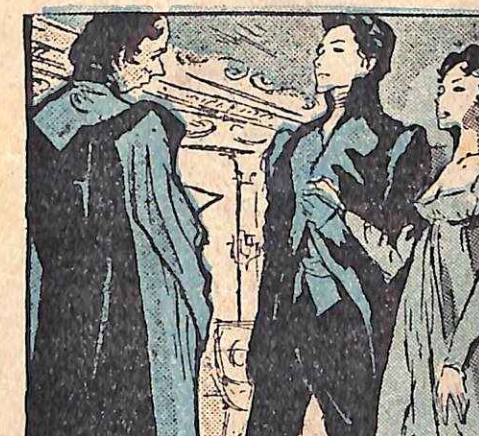
2 • Ο Μάβρουν επισκέφθηκε κατόπιν τη Σιμόνη κτ' έρχεσται στα Δαρδανέλλια όπου επανέλαβεν το παλιόν κατόρθωμά του Λεάνδρου, διασχίζοντας τον Έλλησπόντο μεταξύ Αΰουσου και Σιζήτου. Ξαναγύρισε εν ύστερα των ημερών Έλλάδας και πήγε στην Πατρίδα, όπου λίγο έλειψε να πεθάνη από έλαλδεις πυρετούς. Μόλις έγινε καλά έφυγε για την Άγγλια, όπου έδημιούρειτο το περίφημον ποιήμα του έπρος κύνημα του Τσαλτίν Χαρολντ που είχε καταπληκτική επιτυχία. «Σύντημα ένα πρωί και θρήνηκα διάσημον», έγραψε ο Μάβρουν σ' ένα φίλο του. Λίγο καιρό άργότερα, πέθανε η μητέρα του η σούζυς του «Τζακ του τραλλού». «Ο ποιητής λυπήθηκε για το θάνατό της, άλλ' ανήρθηκε ν' άκοι. λούθησε τη νεκρική πομπή. Φώναζε κατόπιν έναν υπηρέτη κ' έπαιεζε μαζί του μπός. Στο μεταξύ, η φίμη του είχε προκαλέσει το ένδοξοτον της άμορφής λαϊκής Καρολίνας Λάμπ που θέλησε να τον γνωρίσει. Ένα τραφερό έβδολιόν άρχισε μεταξύ τους. «Η καρδιά σου, μικρή μου Κάρω, είναι σ' ήφαίστειο που έκτινάσσει τη δάκρυ άναμμένη από τις φλέβες σου» έγραψε. Η Καρολίνα ήταν τραγικά έρωτευμένη μαζί του και πολλές φορές πηγαίεν εις το σπίτι του ντυμένη σάν άντρας. Γι' αυτόν έγραψε ο φλωρούρες για τις σχέσεις τους. Άλλα λόγια έβδιναν σημασία στα σχόλια που γίνονταν εις βάρος τους. Ο μόνος που δέν ήξερε τίποτε ήταν, όπως πάντα, ο σούζυος. Άλλ' η οικογένεια της Καρολίνας είχε άρχειν ν' άνησχη.

5 Τὸ χεῖμῳ, ἡ Καρολίνα ξαναγύρισε στὸ Λονδὶνο κ' ἐν ἑρπυδι συνάντησε τὸν Μπαρρόν στὸ σπιτί τῆς λαίδης Χίτκοτ. «Νομίζω ὅτι τώρα μπορῶ νὰ χορεύω», τοῦ εἶπε εἰρωνικά. (Ὁ ποιητής, ποὺ κοῦστανε ἐλαφρά γιατί εἶχε τὸ ἐνὰ πόδι κολλητὲρ ἀπὸ τὸ ἄλλο, δὲν χορεύει κ' ἐκεῖ ἐπέστρεψε στὴς φιλίες ποὺ νὰ χορεύουν). — «Καὶ ἐπείστε μοὶ παρουσιάζει τὴν γειά σου πλὺτος τοῦ ἀνδρός ποὺ ἐπισκοπεῖ ἐδῶ, ἀντὶ τῆς σφαλῆς ψυχρῶς τοῦ Μπαρρόν. Οὐ ρεῖστε πάντα θαυμάσια, καὶ ἐνταῦθα γὰρ πολὺ νὰ σὰς κατατάξω». Μετὰ τὸ χορὸ τῆς Καρολίνας ἦν ὡς στὴν τραπέζια, ὅπου τὰ ἑσθρὶζόντων διαφόρων φαγητῶν. Εἶδε δὲ τὸν Μπαρρόν νὰ μπαί. Ἦν ἐκεῖ γέγοντας στὸ πλεῖστον τῆς λαίδης «Ὁφείρου», ποὺ σπριτίζοντες στὸ μπάρτζο. «Ἀρπάξε τότε ἐνὰ μαχαίρι τοῦ φρουτοῦ καὶ τὸ ἔχου στὸ στήθος τῆς. Ἀπὸ τὴν πλὴνθὴ ἔστρεψε ἀσθὲνο αἷμα. Ἀλλὰ δὲν ἦταν σὸσῆρ κ' ἐπείτα ἀπὸ λῶν καὶ κοῦδ ἡ Καρολίνα ἔβρινε καλά. Ὁ Μπαρρόν ἔβρακο, λούθηκε γιὰ κάμποσον καιρὸ ἀκόμῃ τῆς σχέσεώς τοῦ μὲ τὴν λαίδην Ὀφείρου. Ἀλλὰ μὰ μέρα τῆς ἔθηκε σπιν ἀγκυλὰ ἐνός ἄλλου. «Ἀγαπᾶς θυμωρὰ ἀλλὰ φεύγεις γρήγορα» τῆς ἔγραψε. Ἦ λῆψη τῆς, ὠστόσο, πέρασε γρήγορα. Εἶχε κ' αὐτὸς κουραστή ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τῆς λαίδης Ὀφείρου. Αἰσθάνεται τώρα τὴν ἐπιθυμία νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ χαρῇ τὴ ζωὴ τοῦ χωρὶς μωμώσεις βεσμούς. Ἀλλ' ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσαι διαφορετικά.

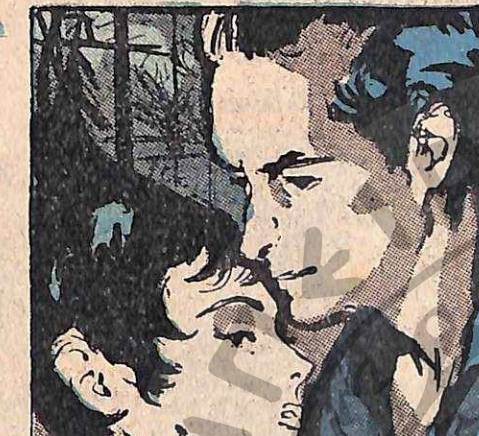
6 Την εποχή εκείνη, ὁ Μπαύρον πήρε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἐπεροσάλῃ ἀδελφὴν τοῦ Αὐγουστά που ἔμενε στὸ Μπότομ. «Ὁ ἀντὴς της, ὁ συνταγματάρχης τῶν Λέγιων, ἔκαλε ἐμένα νὰ γίνω ἀποστολὴ καὶ νὰ γίνω καὶ μέσσοις. Τὴν ἀπόστασι μὲ κοινὴν ἐν γούνακι καὶ πολλὰς φορές τὴν ἄφηνε μόνη καὶ χωρὶς χρήματα μαζί μὲ τὰ τρία τῆς παιδιᾶ. Οἱ πιστωτὲς της τὴν πολιορκοῦσαν. Ὁ Μπαύρον τὴν προσκάλεσε στὸ Λονδίνο καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὸ σπίτι που ἔμενε. Ὁ ἴδιος ἐγκαρτήρισε τὰ ἀδελφάματά που τὸν ἐνέπνευσε ἡ Αὐγουστά σὰν «παράδεισος ἀδελφικά». Καί, θελόντας νὰ δικαιολογήσῃ, προσθέτει ὅτι «δὲν εἶχαν μεγαλώσει ὅλοι κατὰ ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη καὶ μέσα στὴν ἀσυνείδητὴ ἀδωσύνηα τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ὅτι σπάνιες φορές εἶχαν συναντηθῇ ὡς τότε». Ἐτοί ὁ Μπαύρον δὲν εἶδε στὴν ἐπεροσάλῃ ἀδελφὴν του παρὰ τὴν γυναικα, που ἦταν ἀπορηθῇ, νοσητευτικὴ καὶ ἀφάνταστα ἐπιθυμητὴ. Καὶ τῆς φέρθκει ὅπως σὲ μὴδὲ ὁμορφὴν γυναικα ποὺ πηγαίνει στὸ σπίτι ἐνὸς ἑργάτη. Ἀπὸ τὴν πρώτην ὥρην καὶ ὅλας οἱ συνουσίαις, τοὺς πᾶσι τοῖς ὡμίστεσι, ἐνὸς ἑκαστοῦ φέρεται ἡ ἴδια τὴν αἰμοσύνην δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ συγκρατήσῃ τὸν Μπαύρον. Πιστεύω, πὺς ἐγεννήμενος γιὰ νὰ ζήτῃ ὅπως οἱ θεοί, πᾶν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νόμου». Ἐνὰς ἀπόγονος τῶν προγεμνῶν Μπαύρον καὶ Γκρόντον δὲ μπορούσε νὰ διαστάσῃ μπροστὰ σὲ παρόμοιον ἔγκλημα. Οἱ σχέσεις τους γίνονται θλόενα καὶ πὺς τρυφερῆς.

9 'Ο Μπαύρον γράφει: «Η 'Αναμπελλά είναι πιά αισθηματική από ό,τι είχα φανταστεί. Είναι ή πιά σιωπηλή γυναικία που έχω γνωρίσει. Είμαι τελείως απογοητευμένος. Ο κύβος ωστόσο, ριχτηκε. Θα γίνει λόρδος Αναμπελλά! Δεν θα μπορούσα να πιά να έχω εμετασχηματισμένοι ή όχι. Φοβάμαι πιά δεν θα είναι τίς θέσι να μείνουν και τότε όλα θα πάνε κακά». Ο γάμος τους έγιναν στις 2 'Ιανουαρίου 1815 κι' ο αειμνηστικός Τόμας Νόελ τους ένωσε ενώπιον του Θεού γιά το «καλό και τή χειρότερο». 'Ο Μπαύρον χάρισε στη σύζυγό του τό δαχτυλίδι που άλλότε ο πατέρας του Τζέιμς τό πρώτος είχε περάσει στο δαχτυλό της Κατερίνας Γκρόντον ντέ Γκάιτ. Αυτό τό δαχτυλίδι είχε καθίσει στον κήπο τού Νιούσταντ που τό ξαναβρήκεν έπειτα από πολλά χρόνια ένας κηπουρός. 'Ο Μπαύρον τό θεώρησε γιά καλό σημάδι. Μετά την τελετή τού γάμου, ο νεόνυμφος ανέβηκαν σ' ένα αμαξάκι γιά νά πάνε νά περάσουν τό μήνα τού μέλιτος στένι πύργο τού Χάλλανγαν που ο λόρδος Μίλμπανκ, ο πατέρας της 'Αναμπελλά, είχε δώσει στη διάθεσή τους. «Τίς καλύτερες ευχές μου γιά την ειρήνη σας», είπε ο Χουμπάτσος, ο φίλος τού ποιητή, στή νύφη. — «Αν δεν θώρ την ευτυχία στό γάμο μου, τό λάθος θα είναι δικό μου» απάντησε ή 'Αναμπελλά. 'Ο Χουμπάτσος έσπριζε κατόπιν τό χέρι τού Μπαύρον. Τό αμαξάκι ξεκίνησε. «Είχα την εντύπωση πως κήρευα ένα φίλο μου», έγραψε άργότερα.

7 Ἡ Αὐγούστα δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀποδώσῃ ἐκεῖνον πρὸ ἀποκαλοῦσας «μετρίους» τῆς Ὁ. Παύλου. Ἐγραψε: «Μὰ τὸν Θεὸν ἐγὼ μὴ ἔπαυσα γιὰ τὴν ἀσκήσιν τοῦ σώματος καὶ οὐδέ οὐκ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸν βῆ- λων· ἐκεῖνη δὲ μὴ μπορεῖ νὰ κατακριθῇ οὐτὰ κατὰ τὸ ἐν χρισμῷ συγκριντικῇ μ' ἑμένα. Δὲν κατάλαβον τὸν κίνδυνον πού τὴν ἀπειλοῦσε, παρ' ὅταν ἦσαν πιά πόσι ἀργά...» Ὁ Μπαρόν ἔκαμε στους φίλους του μάλis συγκυκαλυπτόμενες ἐκμυστηρεῖσεις γιὰ τὸν καινούργιον ἔρωτά του. Ἐφυγε κατόπιν γιὰ τὸν Νισούτεν, θέλοντας νὰ ξεχάσῃ. Κι' ἐκεῖ δέχτηκε τὴν ὁμορφὴ λαϊκὴ φράσιν Βέμπτεν, πρὸ δὲν ζή- τοῦσε τίποτα καλύτερον ἀπὸ τὴν ἀγάπην του. Ἄλλὰ τὴν ἀφῆκε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν περῶδῃ. Ἡ ἀ- νανίστη τῆς Αὐγούστας τὸν κυνηγοῦσε. Δὲ μπορε- σε ἀκοῦν νὰ τὸν συγκινήσῃ οὔτε ἡ Μαίρη· Ἄνιν Κάγουουμ, ἡ παλαιὰ ἀγαπημένη του, πού ἀπογοη- τευμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἦταν ἔτοιμη νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ μυαλό του ἔτρεχε πάντα στὴν ἀδελφὴ του. Κι' ἡ Αὐγούστα ἐπίσης πρὸ εἰ- χε γυρίσῃ σὺν τῷ Μπόττον· δὲν κατάφερε νὰ τὸν ξεχάσῃ. Τὸ ἔκρινε πρὸ κεί μὴ μπολεῖν τὰν μοῶν. Αἰώνις τὸν τίς λέξεσιν «ἐν μὴ μοιζήσας» κατὰ τὰ σισθημάτῃ σου, νὰ μὴ ἐλπεῖς παρὰ τὴν μὴ τὰ μάτια σου, νὰ μὴν κάνω τίποτα χωρὶς τὴν συμβουλὴν σου, νὰ μὴν ζῶ παρὰ μόνο γιὰ σένα· εἶναι τὸ μόνο πράγμα πού μπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ «εὐτυχισμένην». Ἡ ἀγάπην τους τους ἔκανε ν' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ σφάλματα τοῦ κόσμου. Ὅλοι πιά τους ἀπέφευγαν.

10 Ὁ Μπαύρον δειχθηκε σκληρὸς κατὰ τὴ διαδρομὴ αὐτῆς στὸ γυναικία του. «Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τῆς εἶπε, θὰ μπορούσατε ν' ἀποχτήσετε ἀπολυτὴ κυριαρχία πάνω μου καὶ νὰ μὲ κάμπετε ὅτι θελήσετε. Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀργὰ... Θὰ καταλάβετε γρήγορα ὅτι παντρεύσατε τὸ διαβολό». Ἡ Ἀνναπέλλα ἔσπασε σε λυγμούς. Ὁ Μπαύρον, σασυκλιντὸς πῆρε ἕνα βύθιο καὶ ἐβλήθηκε στὸ διάσεσμά του ὡς τὸ πᾶν τὸν ταξίδιο. «Ὅταν ἔφτασα στὸ Χάδωνμα, ὁ Μπαύρον κατέχθηκε πρῶτος κι' ἄρχισε νὰ ἀνέβαινε τὰ σκαλοπατῖα τοῦ πύργου, χωρὶς νὰ ἐνδιαιρεθῇ γιὰ τὴ γυναικία του. Τὸ πρῶτό, τὰ μόνια λόγια ποὺ εἶπε στὴ γυναικία μου ἦταν τὰ ἑξῆς: «Τώρα σὰς ἔχω στὴν ἐξέδρα μου καὶ θὰ σὰς κάμω νὰ τὸ καταλάβετε». Ἀλλὰ, ὅταν πέρασαν στὴν κρεατοκάμαρα δειχθηκε ὁ πῶ πρῶτοφρο κι' ὁ πῶ γοητευτικὸς ἀπὸ τοὺς σκύλους. Ἡ Ἀνναπέλλα νόμιζε πὼς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι εὐτυχισμένη. Τὸ ἄλλο πρῶτο, ὁ Μπαύρον ἔγραψε στὸ φίλο του Σκρόπ Ντῶτο: «Ἐξυμῶνα κατὰ τίς 4 τὸ πρῶτο. Τὸ κόκκινο φῶς ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ τῆξι, ἔσφαρε ἐυσυνιές τίς κυρτύνες τοῦ κρεατοτίμου μου. Νόμιξα πὼς ὀρισκόμην στὴν κόλασι. Ἐψάξα πλάι· μου κι' εἶπα πὼς τὰ πράγματα ἦταν ἀκόμη χειρότερα. Θυμήθηκες τότε πὼς ἤμουν παντρεμένος...» Ὁ Μπαύρον ἦταν ἀξέοιρητὸς σὺν ζυγός. Ἡ ζωὴ τῆς Ἀνναπέλλας, ποῦ, ὡστόσο, τὸν ἀναπαύει, γινόταν ματωρὴν κοντὰ του.

8 Για την Μπάβρον, η Αυγούστα ήταν η γυναίκα που αγαπήσαμε περισσότερο από κάθε άλλη. Δεν αντέχει πιά στο χωριό και την προσκαλεί στο Νιούστεν. Ζούν εκεί σαν άνθρωποι. 'Αλλ' η Αυγούστα είναι έγκυος και πρέπει να ξαναγυρίσει στο σπίτι της. Ο Μπάβρον φεύγει για το Λονδίνο. 8. που ο καλασμένος σύνδεσμός του με την αδελφή του κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα. Κι' ο ίδιος, άλλωστε, τυφλωμένος από το πάθος του, δεν προσέχει τα λόγια του. Μια μέρα, είπε σ' έναν κύκλο φίλων του: «Υπάρχει μια γυναίκα που την αγαπάω σαν τρελλό. Σ'έ λigo, θά φέρω στον κόσμο ένα παιδί, που είναι δικό μου. 'Αν γεννηθώ κορίτσι, θά του δώσωμε το όνομα Μεδωρά. Μερικές εβδομάδες αργότερα, η Αυγούστα γέννησε κορίτσι, που το βάπτισαν Μεδωρά. 'Ανάδοχος ήταν ο Μπάβρον... Γράφει για την Αυγούστα αυτούς τους στίχους: «Δεν προφέρω, δεν γράφω τ' όνομά σου — είναι έγκλημα αυτή η απάντη κ' αυτό το όνομα φέρνει πόνο — μετανιώωμενο, απαρνιόμαστε ο ένας τον άλλον, θέλωμε να σπάσωμε την αλυσίδα μας — θά χωρίσωμε, θά φεύγωμε μακριά, για να σμιλώμε και πάλι...» 'Η καλαμένη αυτή αγάπη έχει γίνει ο εφιάλτης του. Κάνει τη σκεπή πως μόνον ο γάμος μπορεί να τον λυτρώσει από το πάθος του κι' αποφασιάζει να ζητήσει το χέρι της μίς 'Ανναπέλλα Μιλμπανκ. Την είχε ζητήσει και άλλοτε, αλλ' η κακή φήμη του ποιητού έκανε την 'Ανναπέλλα να διατάσσει.

11 "Ενα χρόνο αργότερα, ἡ Ἀνακαμπέλλα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κορίτσι, ποὺ ὁ ποιητής, πιάτος στὴν ἀνάκρισι τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ὀνόμασε Αὐγουστα. Ἀλλ' ἡ συζυγία τῆς Ἀνακαμπέλλας ἦταν ἀληθινὴ κόλασι. Δύο χρόνια μετὰ τὸ γάμο της, ἐξαγούρησε στὸν πατέρα της καὶ ζήτησε διαζύγιο, ποὺ ἐξεδόθη εἰς βάρος τοῦ ποιητοῦ. Τὸ διαζύγιο αὐτὸ κι' οἱ φήμες γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν ἀδελφὴ του, ποὺ δὲν τὶς εἶχε διακομῆ καὶ μετὰ τὸ γάμο του ἀνέγκασαν τὸν Μπαρόν νὰ φύγῃ. Πῆγε στὴ Γενεύη, ὅπου ἐγκαταστάθηκε στὴν ἐπαυλὶ Ντουατέι. Αὐτὸ ἐκεῖ ἔγραψε τὴν ἀξέσκατη Αὐγουστα. "Μὰ ἀπεριόγκηται νὰς θέλησε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ἡ καλὴτερη προφηγήτρια ἀπὸ μὲνα, γιὰτὶ τὴ ἔβριχε ἀνὰ. Δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ τὴν πείσω νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλος τὸν πατέρα. Τώρα ποταγυαίνει ἀπὸ τὸν σὸς λῆξ. Δὲν γινάσκω, ἀλλὰ δὲ μωροσύνη νὰ μείνω ἀσάρωτος μπροστὰ σὲ μιά γυναίκα, ποὺ διέτρεψε 800 μιλία γιὰ νὰ μὲ ὀρῇ" (Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἀγγλίδα Κλαίρη Κλαίριν, ποὺ ἦταν τρελὰ ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὸν ποιητὴ. Ὁ Μπαρόν μ' ὅλο ποὺ εἶχε μείνει ἐγκλωβὸς τὴν ἀνάγκασε νὰ ἐξαγούρη γιὰ τὴν Ἀγγλίδα). "Ἐστειλε ἐπίσης στὴν Αὐγουστα ἕνα ποίημα ἀφιερωμένο σ' αὐτήν. Κι' ὅλο ποὺ εἶσαι ἀνδρῶς, δὲν μ' ἀπάτησες - Μ' ὅλο ποὺ εἶσαι γυναίκα, δὲν μ' ἐγκατέλειπες - Μ' ὅλο ποὺ σὲ λατρεύω, προσπαθῆσες νὰ μὴν ποὺ κῆψης κοκόν".

Ο δόκτωρ Μορένο (στο βάθος) δείχνει πώς διευθύνει το «ψυχόδραμα» πάνω στη σκηνή του Ίνστιτούτου του.

Το «ψυχόδραμα» ΣΥΜΦΙΛΙΩΝΕΙ ΤΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Οι συζυγικοί κχυγάδες, που γίνονται δημόσιο θέαμα

Τί πρέπει να κάνει ένας σύζυγος όταν κρίνει πως η γυναίκα του έγινε «ανυπόφορη»; Να της τὰ ψάλλει ένα γεράκι, δίνοντάς της κι ένα-δυό χαστούκια; Δεν είναι άσχημη μέθοδος. «Αν όχι τίποτ' άλλο, θα ξεθυμάνει έτσι, θα βγάλει το άχτι του...»

Για νάναι όμως καλύτερα και διαρκέστερα τὰ αποτελέσματα, πρέπει η σκηνή αυτή να γίνεται μπροστά σε πολυάριθμους θεατές! Αυτή τουλάχιστον είναι η γνώμη ώρισμένων ψυχιάτρων της Νέας Υόρκης, που δεν παραδέχονται την παλιά θεωρία, ότι οι συζυγικοί καυγάδες δεν πρέπει να έχουν μάρτυρες...

Πρόκειται για μια καινούργια μέθοδο «ψυχόδραμας», που έχει ονομαστή «ψυχόδραμα». Σύμφωνα με αυτήν, τὰ αντρώπων, που δε μπορούν να βρουν τη συζυγική ευτυχία, εξ αιτίας κάποιου οικογενειακού προβλήματος, πρέπει να εκφράζουν τὰ αμοιβαία τους παράπονα, να μαλώνουν, να βρίζονται, ακόμα και... να δερνώνται, μπροστά σε δεκάδες, σε εκατοντάδες θεατές! Έτσι, ξεσφαιρώνουν... και αποφεύγουν το διαζύγιο.

Πρωτοπόρος της νέας αυτής μεθόδου είναι ο δόκτωρ Τζάκομπ Μορένο, αυστριακής καταγωγής. Διατηρεί ένα «Ίνστιτούτο», στο Μπροντγουάιν, όπου, σε μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη κόσμο συνήως, τὰ αντρώπων ανέβαιναν ένα-ένα σε μια ημικυκλική σκηνή, για να παίξουν το ρόλο τους «εκ του φυσικού».

Φωνάζουν, γκρινιάζουν, βγάζουν τὰ άπλητά τους στη φόρα, χωρίς να ντρέπονται καθόλου αυτούς που τους ακούνε. «Ανταλλάσσουμε χαστούκια, ακόμα και κλωτσιές κάποτε! Και...» κατεβαίνουν συνήθως από τη σκηνή συμφιλιομένα!

Ίσως δεν έχουν λύσει τὰ προβλήματα τους, έχουν όμως ανακουφισθεί, μ' αυτό το ξεσπάσμα. Και, την άλλη βδομάδα, μπορούν να ξαναπαίξουν στο «Ίνστιτούτο Μορένο», για μια καινούργια «παράσταση».

Κάποτε λαβαίνει μέρος και το άκροσκήριο στή... μάχη, που γίνεται πάνω στη σκηνή. Μπορεί π. χ. μια γυναίκα, ξένη και άγνωστη, να παίξει το ρόλο της πεθεράς, σ' ένα τέτοιο συζυγικό καυγά. Άλλοι πάλι φωνάζουν συμβουλές στους εθιλοποιούς.

Μαζί δε με τούς πρωταγωνιστές του καυγά, ώφελούνται και οι θεατές, γιατί, συζητώντας τὰ προβλήματα, που είδαν ή ακούσαν, θορακίζονται τὰ συμπεράσματα και στη δική τους ζωή, όπου

υπάρχουν παρόμοιες δυσκολίες, και αντικρύζουν με έντελώς καινούργιο πρίσμα την οικογενειακή τους κατάσταση.

Μ' άλλα λόγια, το «ψυχόδραμα» είναι ένα διδακτικό «θεατρικό είδος»...

Έχει, ωστόσο, κάποτε και τις αποτυχίες της αυτής ή μεθόδου.

Έτσι, σε μια περίπτωση, που κάποια ζηλιάρα σύζυγος κατηγορούσε τον άντρα της, ότι είχε σχέσεις με τη γραμματέα του, ο δόκτωρ Μορένο θέλησε να κάνει μια αναπαράσταση, πάνω στη σκηνή του Ίνστιτούτου του. Έβαλε δηλαδή μίαν άλλη νέα γυναίκα να παίξει το ρόλο της γραμματέως. Ο κύριος της φίλησε. Αλλά η σύζυγος έξαγριώθηκε τόσο απ' το θέαμα εκείνο, ώστε χύληξε πάνω του να τον σκοτώσει!

Ευτυχώς, πρόφτασε να πηδήσει πάνω στη σκηνή ο δόκτωρ Μορένο και να τη συγκρατήσει.

Τελικά, το αντρώγωνο χώρισε. Η κυρία ξαναπαντρεύτηκε. Και ο κύριος... έχασε και τη γραμματέα του, που τον ήθελε ως προϊστάμενο, αλλά όχι ως υποψήφιο σύζυγο!

Ο δόκτωρ Μορένο έχει ταξινομήσει και μετρήσει τις αιτίες των συζυγικών καυγάδων και τις έχει βρει 252! Οι κυριότερες όμως απ' αυτές είναι — λέει — τὰ σεξουαλικά ζητήματα, το χρήμα, τα παιδιά και τὰ πεθερικά.

Κατά τη γνώμη του, ο «τέλειος γάμος» είναι ένα θαύμα, ένα φαινόμενο σπανιότατο. Τὰ περισσότερα αντρώπων γκρινιάζουν και τσακώνονται, περισσότερο ή λιγότερο. Με το «ψυχόδραμα», λοιπόν, ξεθυμάνει ο εσωτερικός τους άναδρασμός.

Ακολουθώντας το παράδειγμα του δόκτωρ Μορένο, ο Άγγλος συνάδελφός του δόκτωρ Μπίρερ, έχει ιδρύσει κάμποσες «λέσχες κοινωνικής θεραπείας», σε διάφορες πόλεις της Μεγ. Βρετανίας. Σ' αυτές, τὰ αντρώπων συζητούν τὰ προβλήματα τους, μπροστά σ' ένα άκροσκήριο αποτελούμενο από τὰ υπόλοιπα μέλη της λέσχης.

Τέλος, κάτι ανάλογο με το «ψυχόδραμα» συμβαίνει στις... σύγχρονες πολυκατοικίες, όπου οι τοίχοι είναι τόσο λεπτοί, ώστε κάθε συζυγική σκηνή καταναίει... θεατρική παράσταση!

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

«Αν έχετε μικρά παιδιά και πρέπει να τους οργανώσετε τις διακοπές τους ανάλογα με τις ανάγκες τους, δεν είναι καθόλου ναρκισσιστικό να αρχίσετε να κάνετε προετοιμασίες, φροντίζετε να κρατήσετε δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο ή σε μια πανσιόν. «Αν όμως πρόκειται να νοικιάσετε ένα σπίτι, έπωληθήτε από την επομένη Κυριακή για να πάτε να το διαλέξετε.

Ρωτήσαμε έναν παιδίατρο, αν η μοντέρνα λατρική συνιστά τη μεσο-όρενη περιοχή για τὰ πολύ μικρά παιδιά ή αν οι νέες τάσεις επιτρέπουν να οδηγούνται στη θάλασσα ή σε ύψιλη όρεινη περιοχή και τὰ πολύ μικρά, στην περίπτωση, που η οικογένεια έχει και μεγαλύτερα παιδιά. Γιατί, όλοι ξερούμε καλά, ότι οι μεσο-όρεινες περιοχές δεν προσφέρουν αρκετές διασκεδάσεις στα αγοράκια και στα κοριτσάκια. Και να οι σχετικές συμβουλές του:

Παιδιά κάτω από ένα χρόνο: «Οχι στη θάλασσα τόν Ίούλιο και τόν Αύγουστο. Η υπερβολική ζέση θα ένοχλοήσει τὰ παιδιά άκριδώς τη στιγμή της δοντοφυΐας και τού άποθλάσμου.

Ναί στη θάλασσα τους λιγότερο ζεστούς μήνες, Μάιο και Ίούνιο.

Όχι σε ύψιλες όρεινες περιοχές για σύντομη περίοδο, γιατί το παιδί δε θα είχε καιρό να εγκλιματισθεί και οι άποτομες και συνεχείς εναλλαγές θα ήταν επικίνδυνες για τόν λεπτοφυή οργανισμό του.

Μετά τόν πρώτο και μάλιστα μέχρι τόν τρίτο χρόνο: Ναί στη θάλασσα τόν Ίούνιο και τόν Σεπτέμβριο. Μπορείτε να τὰ πάτε και τόν Ίούλιο ή τόν Αύγουστο φτάνει ν' αποφυγείτε να τὰ αφήσετε στην άκρογιαλιά στις πιο ζεστές ώρες, δηλαδή από τις δέκα και μισή μέχρι τις τέσσερις.

Θα ήταν προτιμότερο να διαλέξετε ένα σπίτι ή ένα ξενοδοχείο κάπως μακριά από τη θάλασσα, παρ' όλο που αυτό θα έπιδε μίαν μικρή θυσία στις μητέρες, που θα αναγκάζονταν να κάνουν περισσότερο δρόμο για να φτάσουν στην άκτι.

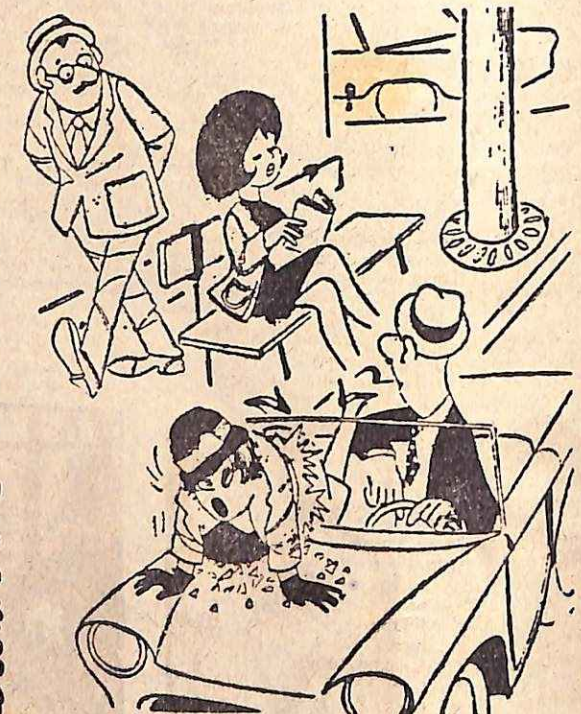
Ναί στο βουνό, φτάνει η διαμονή να διαρκέσει τουλάχιστον ένα μήνα.

Τὰ παιδιά μετά τὰ τρία χρόνια, μπορούν να παραθερίσουν όπουδήποτε φτάνει να τὰ επιτρέψει η υγεία τους.

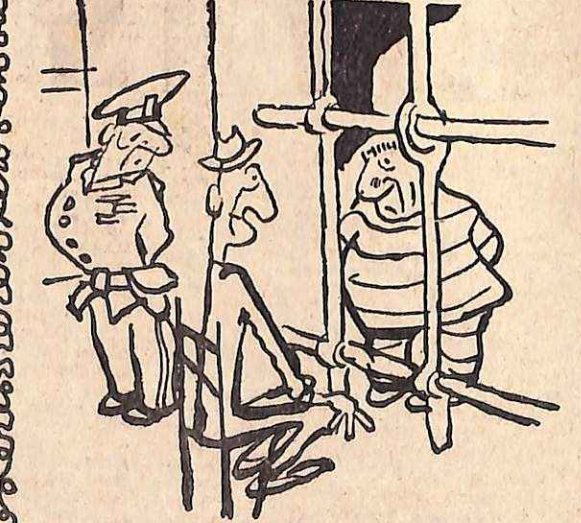
Το χιούμορ δε είκόνες

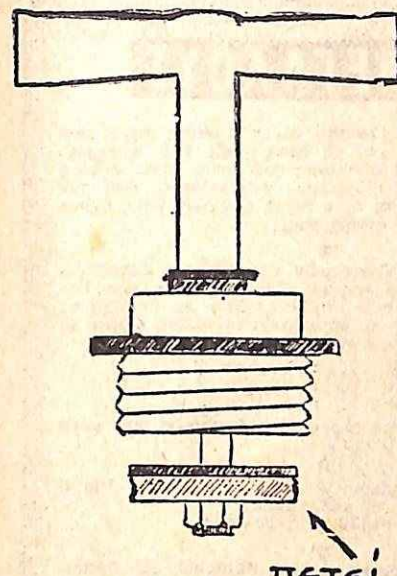
— Τι σας έπιασε ξαφνικά, δεσποινίς και μοῦ υποβάλατε τὴν παραιτήσας;..

— Γιατί φρενάρεις τόσο άπότομα, Χαρίλαε!

— Πώς φαίνεται δεί δε νοιάζεσαι για τίποτα... Έκανε πάλι κάτι κοιλίες!...

Το βέλος Α δείχνει σε ποιά σημείο θα ξεβιδώσετε τη βρύση με το γαλλικό κλειδί.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ

Οι αφιχτές κλειδαριές και οι θρύσες που δεν τρίζουν

ΕΝΑ από τὰ πιο συνηθισμένα, που συμβαίνουν σ' ένα σπίτι, είναι να τρίζουν οι πόρτες και οι κλειδαριές να είναι σφιχτές.

Για τις πόρτες, που τρίζουν, θα κάνετε το εξής: Θ' ανοίξετε την πόρτα και σε απόσταση 4—5 πόντων στο κάτω μέρος, θα τοποθετήσετε την πένα σας ή το γαλλικό κλειδί ή άλλο σίδερο. Κατόπιν θα βάλετε άπάνω στην πένα ένα πλατύ σίδερο, ώστε η μία άκρη του να είναι κάτω από την πόρτα και με το ένα σας πόδι θα πατήσετε την άλλη άκρη, ώστε να σηκωθεί η πόρτα περίπου 2 πόντους. Προσοχή όμως να φύγει η πόρτα από τους μεντεσέδες. Κατόπιν, με το λαδωτήρι θα στάξετε 2—3 σταγονίτες λάδι σε κάθε μεντεσέ της πόρτας και με το στούπι ή κανένα παλιό πανί θα σκουπίσετε το μεντεσέ, ώστε να μη στάξει λάδι στο πάτωμα.

Όσο για τις κλειδαριές, θ' ανοίξετε την πόρτα, θα βγάλετε το κλειδί και θα τὰ λαδώσετε καλά στο μέρος, που μπαίνει στην κλειδαριά. Θα βάλετε κατόπιν το λαδωτήρι μέσα στην κλειδαρότρυπα, ώστε να στάξει λάδι στο εσωτερικό της κλειδαριάς. Ύστερα θα βάλετε πάλι το λαδωμένο κλειδί στην κλειδαριά, θα το γυρίσετε, για να κλειδώσει και θα στάξετε λάδι στη γλωσσάρα της κλειδαριάς. Θα κλειδώσετε και θα ξεκλειδώσετε 4—5 φορές, για να πάει το λάδι σ' όλα τὰ μέρη της κλειδαριάς κι' έτσι η κλειδαριά σας θα κλειδώνει εύκολα για αρκετό καιρό.

Για τη ραποτομηχανή, θα κυττάξετε το βιβλίο οδηγίων και σύμφωνα με αυτό θα τη λαδώσετε. Αν όμως το έχετε χάσει, τότε θα ψάξετε προσεκτικά τη μηχανή, για να βρείτε τις ειδικές τρύπες, που έχει για τὰ λαδωμά. Αν η μηχανή σας είναι πολύ σφιχτή, θα στάξετε πρώτα λίγο πετρέλαιο κι' έπειτα από 2—3 ώρες, θα τη λαδώσετε κανονικά.

Σας συνιστώ αυτό το λαδωμά να τὸ κάνετε τουλάχιστον μία φορά τὸ μήνα, αν θέλετε να εργάζεσθε καλά ή ραποτομηχανή σας.

Σας συνιστώ, επίσης, να αγοράσετε από μια φαρμακοποθήκη τετραχλωριούχο άνθρακα (300 γραμμάρια είναι αρκετά) και με τὸ πινέλλο να ρίξετε άφθονο στη μηχανή σας, ώστε να καθαρίσει καλά.

Κατόπιν, μ' ένα πανί, θα σκουπίσετε τη μηχανή σας καλά και, άμα στεγνώσει, θα τη λαδώσετε κανονικά. Προσοχή, όμως, γιατί ο τετραχλωριούχος άνθρακς είναι δηλητήριο.

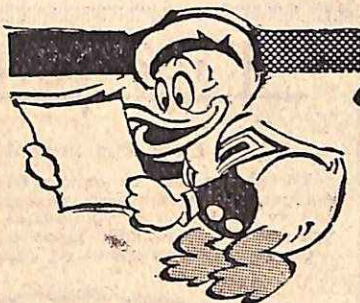
Θα σας πούμε τώρα πώς θα έπισκευάσετε μια βλάβη, που παρατηρείται συχνά σ' ένα σπίτι. Πρόκειται για τὴ βρύση, που τρέχει, όσο κι' αν την έχετε σφίξει. Αυτό συμβαίνει γιατί συνήθως η πέσινη ροδέλλα έχει φαγωθεί και θέλει άλλαγμα.

Πρώτα, λοιπόν, θα κλείσετε τὸ γενικό διακόπτη τού νερού και θ' ανοίξετε τὴ βρύση, για να τρέξει όλο τὸ νερό, που έχει μείνει στους σωλήνες. Θα ζητήσετε από τόν τσαγγάρι της γειτονίας σας ένα κομμάτι πετσί, για τὴ βρύση κι' αυτός έξέρει τι θα σας δώσει.

Με τὸ γαλλικό κλειδί θα ξεβιδώσετε τὴ βρύση στο μέρος, που δείχνει στο σχέδιο τὸ βέλος Α. Όταν τὴ βγάλετε, θα δῆτε, ότι, στο κάτω μέρος, που γυρίζει με τὸ χέρι της βρύσης, υπάρχει ένα μικρό παξιμάδι έξαγανο. Αυτό τὸ παξιμάδι θα τὸ ξεβιδώσετε με τὴν πένα και θα βγάλετε τὴν πέσινη ροδέλλα, που θα είναι φαγωμένη.

Μ' ένα σουβλί ή άλλο μυτερό αντικείμενο, θα κάνετε μίαν τρύπα στο καινούργιο πετσί, που πηράτε και που θα περάσετε στὴ θέση, που ήταν ή παλιά ροδέλλα. Έπειτα, μ' ένα κοφτερό μαχαίρι, θα κόψετε τὸ πετσί, όσο είναι και ή χάλκινη βάση και θα βιδώσετε τὸ παξιμάδι στὴ θέση του. Θα ξεναβιδώσετε τὴ βρύση και θα ανοίξετε πάλι τὸ γενικό διακόπτη.

Σε πολλά καταστήματα πωλούν έτοιμα κομμένα πετσά για βρύσες.

Τὸ θαῦμα τῆς έξοχῆς

Ο κ. ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΚΙΒΕΡΝΤΕΝ ήταν σπουδαίο υποκείμενο, θετικό, έφωδιασμένο με κορμί, κεφάλι, χέρια, πόδια και τὴ λοιπὰ χρωδιά. Κι' όλα αυτά ταλιγμένα άξιοπρεπώς σε κοστὺμι μοντέρνο...

Ακόμα ο κ. Λεωνίδας είχε στὴ ράχη του 50 χρονάκια, υγεία άτράνταχτη και εισοδήματα όλοστρογγυλά. Ζούσε ζωή άρμονική και, εγωίστης όπως ήταν, δεν έδινε δεκάρα τσακιστή για ό,τι δεν άφορούσε απ' ευθείας τὸ υποκείμενό του...

Ήταν πρώην «χειρουργός όδοντίατρος». Τρίαντα όλόκληρα χρόνια δούλεψε με έπιμονή βουβάλου και μάζεψε παρὰ με τὸ τουοβάλι...

Στὰ νειάτα του είχε παντρευτῆ. Έζησε 20 χρόνια με τὴ γυναίκα του. Μά, ξαφνικά, τὴν έχασε ένα πρωί. Τὸ τὴν έκλεψε κάποιος. Ποιός; Δεν πονοκεφάλιασε να τὸν βρῇ. Σε όσους τὸν συλλυπήθηκαν για τὸ συζυγικό του άτύχημα, άπάντησε:

— Καί ποῦ τὴν είχα στὴν πλάτη μου 20 χρόνια, τὴ γρουσουζιά, ήταν σαν «κώωψ επί κέρατος βοός»... Καί ποῦφυγε, λίγο μ' έν-

ΕΥΕΥΜΗ Ιστοριούλα

διαφέρει!... Τῆς άρεσε άνέκαθεν τὸ ρεμπέλιό. Τὸ χάρηκε, ἐπὶ τέλους! Έτσι, μ' άφησε και μίνα να ρεμπτελῶ. Μόνο, πού, φύγοντας, μοῦ ξάφρισε τὸ σπῆτι. Σούφρωσε ό,τι βρέθηκε στὴν άκρη τού χεριού της... Κομμάτια να γίνη!... Κάθε καλὸ θέλει και θυσίες, για να τὸ πετύχουμε...

Απὸ τότε ο κ. Λεωνίδας Γκιβερντέν έκλεισε τὸ όδοντιατρείο του, έβαλε τὴς οικονομίες του στὴν Τράπεζα, έδωσε τὰ μπαούλα του — όσα τὸ άησε ή γυναίκα του — και τράβηξε για κάποιον χωριὸ τῆς Βρετανίας, για να περάσει εκεί όσα χρόνια τούμειναν να ζήσει ακόμη...

Έμεινε τὴν πρώτη βραδυά στο μοναδικό ξενοδοχείο τού χωριού. Μά, βρίσκοντας τὴν κουζίνα του περιήρημη, τὸ κραστὸ του έκτακτο και τὴν κυρία ξενοδόχου πούψωχη και τσαχπινούλα, αποφάσισε να κενῶη εκεί για πάντα...

Έτσι, ή ζωή κυλούσε πολὺ άρραία για τὸν κ. Λεωνίδα, νοικοκυρεμένη, με έκδρομους στα περηνωρα, με ψαρέματα στὴν άκροθάλασσα, με περιποήσεις απ' τὴν ευγενική κυρία ξενοδόχου και με καλὸ φαγητό... Ήταν τόσο ευτυχισμένος ο κ. Γκιβερτέν, που για τίποτα στὸν κόσμο δε θ' άποφάσιζε να χαλάσει τὸ χουζούρι του. Σε όσους τούλεγαν, ότι ήταν κοίμας, άνθρωπος σαν κι' αυτόν να χαρμίζεται δίχως σύντροφο τῆς ζωῆς του, ο κ. Λεωνίδας άπάντησε:

— Είδα και τὸ χαίρι τῆς παντρειάς. Κυττάχτε, πρόθυμοι προηγήταδες μου, να τυλίξετε στα δῆχτα σας κανένα άμυαλό κι' άμυστακό παιδαρέλι, γιατί εγώ είμαι από κείνα τὰ γέροια ψάρια, που δε δαγκάνουν σε νερούλα δολομάτα... Ας αλλάξουμε, λοιπόν, κουδέντα...

Πέρασαν άρκετοί μήνες. Ο κ. Γκιβερντέν έξακολουθούσε να βρίσκει τὴ ζωή περιήρημη: Ύπνο, φαί, κρασί και ψάρεμα, ψάρεμα, κρασί, φαί και ύπνο!... Έγινε σιγα-σιγα τετράπαχος. Καινούργιοι χιμιοί γέμιζαν τὸ κορμί του με σφρίγας νεονικό κι' άόριστα άνατριχίσματα...

Έκείνες τὴς μέρες άκριδώς, ένα μαγιάτικο πρωινό, ενώ ο κ. Λεωνίδας ντυνόταν στὸν καμπαρούλα του, έτοιμος για τὸ ψάρεμα, άκουσε θόρυβο στο πλαινὸ δωματίο.

Μπαούλα κουβαλιόντουσαν και τροπέζια μετατοπίζοντουσαν. Όλ' αυτά τὰ «σοῦρτα-φέρτα» κίνησαν τὴν περιήρησιά του κ. Γκιβερντέν. Είχε άρχισει να νευριάζει για τὸ χάλασμα τού ραχατιού του...

Μισοάνοιξε τὴν πόρτα κι' έδγαλε τὴν άκρη τῆς μύτης του, για να δῇ τί γίνεται στὸ πλάι. Δεν είδε τίποτα τὸ σπουδαίο. Κι' άναγκάστηκε να φωνάξει τὴν κυρία ξενοδόχου για να τὸν φωτίσει σχετικά...

Πρόθυμη έκείνη — όπως και σε όλα της — τὸυ έξηγήσε, άνάμεσα σε δυὸ κλεφτὰ φιλιὰ, ότι ή δεσποινίδα Ὑβόνη Ποντιβιέ, πασίγνωστη πρό εικοσαετίας βεντέτα τὸν επαρχιακὸν κομπάρε, είχε πεί να περάσει τὸ καλοκαίρι στο γυναικὸ αὐτὸ χωριό...

Τὸυ εἶπε ακόμη, ότι ή δεσποιν-

της Υδώνης είχε πέσει θύμα ατυχήματος δυστυχώς τον περασμένο Γενάρη, ότι κάθησε πρὸς μὴνες στὸ κρεβάτι κι' ὅτι τώρα ἐπρεπε νὰ περάσει τὴν ἀνάπαυση της στὸ ὑγιεινὸ κλῖμα, τῆς Βρετανίας, ὅπως τὴ συμβούλευαν οἱ γιατροὶ της... Τόμ-πολα!...

Βλαστήμησε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ὁ κ. Λεωνίδας, πού κά-πνιζε τῆς δεσποινίδος Υδώνης νὰ κουβαλήθῃ ἐκεῖ καὶ νὰ τοῦ χα-λάσει τὴν ἡσυχία. Τῆς ἔψαλε τὸν ἐξάσφαλο, τὴν εἶπε «μουμια» καὶ πῆ στόλισε μ' ἄλλα παρόμοια ἐ-πίθετα. Κι' ὅταν κατόπιν τούτου δειλὰ ἡ παρηγορητὰ, ἡ κυρία ξε-νοδόχου δηλαδή:

— Μὰ τί φταίει, καλὲ καὶ σύ, ἡ γυναίκα;... Οἱ γιατροὶ τῆς εἶ-παν νάρθη καὶ ἤρθε... Τί νάκανε; Τότε ξεσπάδωσε στὰ γερά κι' ἔρχισε νὰ περνᾷ στὰ δεκαοχτὼ τεφτέρια τοῦ τῶς ἐρημούς τοῦς γιατρούς, Βρίζοντας καὶ ξεφωνι-ζοντας:

— Κι' ἐπρεπε νὰ τοὺς ἀκούσῃ αὐτὴ ἡ φωνή;... Ἄν τῆς ἔλεγαν νὰ πνιγῇ ἢ νὰ κόψῃ τὸ λαιμό της, θὰ τόκανε;... Οἱ ξυλοσχίστες... Οἱ χασάπηδες...

Σταμάτησε ἀπότομα. Ἐπρεξε στὸ νιπτήρα καί, μὲ ἄφρονο νε-ρό, κατάρρεξε τὸ ξαναμμένο κε-φάλι του, γιατί ἐνοιῶσε πῶς δὲ τοῦ ἐρχόταν κῆλος...

Ἐμεινε κλειστός τρεῖς μέρες ἀπ' τὸ πείσμα στὴν καμαρούλα του... Ἀκούγε τοὺς «πηγαίνου-χομους» τῆς ὑπερώριμης βεντέ-τας στὸ πλαινὸ δωμάτιο, τὰ ἀ-μέριμνα γέλια τῆς, τὴν ὁμορφὴ, γλυκεῖα, ἀν' κι' ἀδυναμῇ λίγο, φω-νὴ τῆς, καθὼς καὶ τὰ μοντέρνα τῆς τραγουδάκια...

Τὴν ἀκούγε νὰ φέρνῃ βόλτες τὴν ἡμέρα. Μάντευε ἀπ' τὴ σιω-πὴ τῆς πότε ἦταν ἐσπλωμένη, ἔ-νοιῶσε ἀπ' τοῦ κρεβατιοῦ τῆς τὸ τρίξιμο πότε ἔπεφτε καὶ πότε ση-κωνόταν.

Κι' ὅταν, συνθησιασμένος κάπως τώρα καὶ κάπως γοητευμένος ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ ἀγνώστου, πού σκέπαζε τὴ γυναίκα αὐτὴ, ἀπο-φάσισε νὰ ξεπουλώσῃ ἀπ' τὸ κα-δούκι του καὶ νὰ φανῇ στὸν κό-σμο, τότε ἐπρίψε τὰ μάτια του ἀπὸ ἐκπληξῆς...

Ναί!... Ὅσα κόντευε τὰ σαράν-τα ἡ «επιστήμων» βεντέτα καὶ θὰ εἶχε ζήσει χιλιετηρικισμένη ζωὴ στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Γαλλίας, μὰ τὸ δυστύχημά της, τὸ ἀδυναμία τοῦ κορμιοῦ της, τὰ ὅρα τῆς μάγουλα, κι' ὁ πό-νος, πού γλύκαινε τὰ χαρακτη-ριστικά της, ὅλ' αὐτὰ τῆς ἔδω-σαν τὴν ὄψι μιάς συμπαθητικῆς, ἀγνῆς καὶ ὠριμῆς μεγαλοκοπέ-λας...

Κι' ὁ βασιλικὸς γοητευμένος κύ-ριος Γκιβερντὲν ἄρχισε ἀμέσως τὰ φιλοφρονήματα καὶ τὴς περιποι-σεις, κατόπιν τῆς ἐκδρομῆς μαζί καὶ τῆς ρομαντικῆς βορκόδας. Ἐ-ταί, πρὶν βγῇ τὸ καλοκαίρι, ζευ-γάρωσε μαζί της!...

Ναί, ἡ βεντέτα «Υδώνη» Γκι-βερντὲν εἶνε νόμιμη σύζυγος τοῦ μισάνθρωπου κ. Λεωνίδα, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἀπίθανο, θὰ μοῦ πῆτε. «Ὁχι, θὰ σὰς ἀπαντήσω. Φτάνει νὰ σκε-φθῇτε, ὅτι ὅλα τὰ εἶχε προετοι-μάσει κατὰ τὸσον καιρὸ τώρα. Κάτι, πού δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ φαν-ταστήτε. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι εἶχε ἐπηρεάζει τὸν κ. Γκιβερντὲν, πε-ρισσότερο κι' ἀπ' τῆς ἐξυπνάδας τῆς δεσποινίδος Υδώνης, περισ-σότερο κι' ἀπ' τὴν καθημερινή τους συναναστροφή, περισσότερο κι' ἀπ' τῆς συχνῆς ἐκδρομῆς τοῦς καὶ τῆς ρομαντικῆς βορκόδας... Κι' αὐτὸ τὸ ἀκατανίκητο κάτι ἦταν, ὅτι ὁ κ. Λεωνίδας Γκιβερντὲν εἶχε ἐξοικονομῶσι στὴν ἐξοχή...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

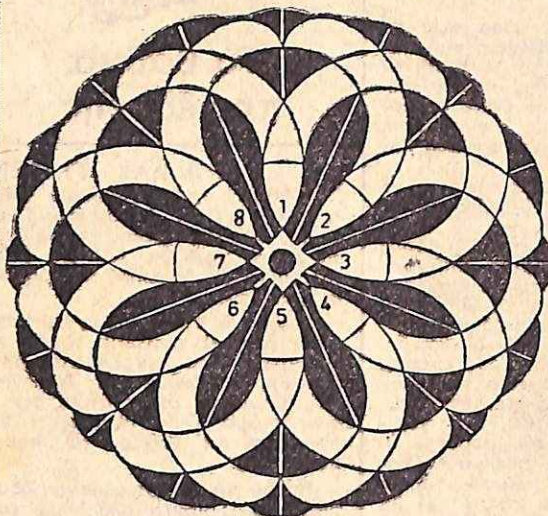
Γιὰ μικροὺς

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ σημεῖα ὅπου ἔρπονται οἱ 8 ἀριθμοί, θὰ συμπληρώσῃτε τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ λέξεις (16 ἐν ὅλῳ) τῶν 5 γραμμάτων, ἐξάγοντας ἀπὸ ἕνα γράμμα μέσα στὸ καθε μικρὸ σχῆμα.

Θὰ συμπληρώσῃτε πρῶτα τὶς καμπύλλες μὲ κατευθύναι

πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὕστερα ἐκεῖνες, πού ἔχουν κατεύ-θυναί πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ νῦο παιχνίδι, τὸ ἀπλοποιήσαμε, χρησιμοποιοῦντας λέξεις μὲ τὴν ἴδια πάντοτε κατάληξη:

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

- 1) Ὅ, τι προξενεῖ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησ.
- 2) Παράπτωμα.
- 3) Διασκεδάζει τὴν ὄρασι.
- 4) Χωρίζει τὴν ἀνθρωπότητα στὰ τέσσερα.
- 5) Πρῶτη ὁλὴ γιὰ ὑποδηματοποιούς.
- 6) Ἀδειάζει τὰ λεωφορεία.
- 7) Ναυτικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα.
- 8) Τὸ δημιουργοῦν οἱ μετεωρολογικὲς συνθήκες.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

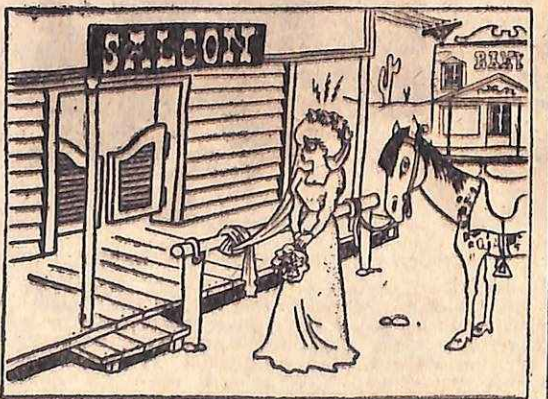
- 1) Ρῆγμα γλῆς.
- 2) Καλλυντικόν.
- 3) Ζεστό.
- 4) Κυκλοφορεῖ χωρὶς καύσιμα.
- 5) Στεροῦν τὴν ἐλευθερία.
- 6) Λιμνάζοντα νερά.
- 7) Ἀμυχο σώμα.
- 8) Συνοδεύει τὸν πόνο.

Μικρὰ προβλήματα

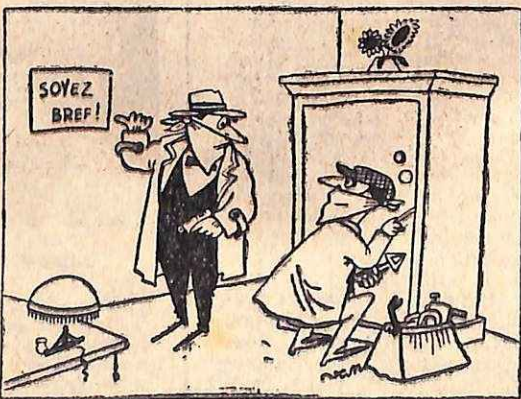
1)	Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι
	5	6	7	2			6	5	7
	7	8	2	1					
			9	7	5				

Στὴ διαίρεσι αὐτῇ, πρέπει ν' ἀντικαταστήσετε τὰ γράμματα, πού ἀποτελοῦν τὸ διαίρετό καὶ τὸ διαίρητο, μὲ τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς (1 μέχρι 9). Ἐστὶ ὥστε νὰ ἐπαληθεύσῃ ἀπολύτως ἡ ὑπόλοιπη διαίρεσις.

Δυὸ εἰκόνες: Δέκα ὁμοιότητες

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὲς κι' ὅμως ἔχουν δέκα κοινὰ σημεῖα, τὰ ὅποια θὰ ἐρῇτε καὶ στὰ δυὸ σχέδια χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἀλλαγὴ. Τὶς δέκα αὐτὲς ὁμοιότητες σὰς ζητοῦμε ν' ἀνακαλύ-ψετε μέσα σὲ τρία λεπτά, τὸ πολὺ, ἀν θέλετε νὰ ὑ-

περηφανεύεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἄν πάρουν μέρος στὸ παιχνίδι δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παίχτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος πού θὰ ἐρῇ τὶς περισσό-τερες ὁμοιότητες μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα πού καθορίζεται προκαταβολικά.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

2) Ὁ Ἀλέκος, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Κώστας πηγαίνουν ἐκδρομὴ καὶ ἔχουν καὶ οἱ τρεῖς μαζί 120 δραχμές. Πόσες δραχμές ἔχει ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους ἀν ὁ Γιάννης ἔχη 12 δραχμές περισσότερες ἀπὸ τὸν Ἀλέκο καὶ ὁ Κώστας ἔχει τόσες δραχμές ὅσες ἔχουν ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Γιάννης μαζί;

3) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετήστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κά-νοντας τὶς πράξεις, πού σὰς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ εἰσέλθῃτε στὴν κάθε σειρά τὸ ἀποτέλεσμα, πού σὰς δίνουμε:

$$\begin{array}{ccccccc} \dots & + & \dots & : & \dots & = & 2 \\ \dots & \times & \dots & : & \dots & = & 2 \\ \dots & + & \dots & : & \dots & = & 2 \end{array}$$

Θὰ χρησιμοποιοῦτε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μὴ μόνον φορὰ τὸν καθένα.

Ἄν 16 μῆλα ζυγίζουν 2 κιλά περισσότερο ἀπὸ 8 μῆλα, πόσο ζυγίζει τὸ κάθε μῆλο; Ἀπαντήστε μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα.

5) Κυττάζετε προσεκτικὰ τοὺς ἀριθμούς πού ἀποτε-λοῦν τὴν ἀκόλουθη σειρά:

2 3 6 9 18 27 ...

καὶ προσπαθήστε κατόπιν νὰ ἐρῇτε ποιοὶ εἶναι οἱ δυὸ ἀριθμοὶ μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τὴν συμπληρώσῃτε, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ σχέση, πού ὑπάρχει μεταξὺ τοῦς.

6) Προσπαθήστε νὰ ἐρῇτε τοὺς ἀριθμούς, πού πρέπει νὰ τοποθετήστε πρὸ κάτω, στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} 28 \dots \\ \times 7 \dots \\ \hline \end{array}$$

Γιὰ νὰ σὰς διευκολύνουμε, σὰς ἀποκαλύπτουμε πῶς θὰ χρησιμοποιοῦσθε πέντε φορές τὸ 5 καὶ τρεῖς φο-ρές τὸ 9.

Ἀναγραμματισμός

Χωρὶς βουλεύει τῶρ' ἀπομένω, ἀλλ' ἀν μὲ ἀναγραμματισμοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα θὰ προσμένω, ὅτι θὰ μὲ καλλιεργήσης.

Συλλαβόγριφος

Δυὸ νότες κι' ἕνα γράμμα, ἀν μποῦνε στὴν ἀράδα, μὴ πολλὰ θὰ μᾶς κάνουν στὴν ὥραία μας Ἑλλάδα.

Μεταγραμματισμός

Παυλὶ πού θὰ τὸ φᾶς, ἀλλάζει τὸ κεφάλι καὶ χρονικὴ μονάς ἀμέσως ἐξορροῦται.

Μὲ νέο κεφάλι

Στὶς κατωτέρω λέξεις νὰ προστεθῇ ἕνα νῦο γράμμα, σὰν κεφαλὴ, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματιστοῦν ἄλλες τόσες νέες λέξεις τὰ νῦα ἀρχικά τῶν ὁποίων, διαθεζόμενα στὴ σειρά νὰ σχηματίζουν ἕνα σοφὸ ρητό:

ΟΡΟΣ — ΟΜΟΣ — ΡΟΦΟΣ — ΑΥΛΟΣ
ΜΗΡΟΣ — ΦΑΣΜΑ — ΟΝΟΣ — ΦΟΡΟΣ
ΩΝΙΑ — ΩΡΑ — ΠΛΑΟΣ — ΙΟΣ

Νύχθηξε,
καλοκαίρι!

Μὲ τὰ ἐκλεκτὰ
φορέματα τῆς
ἐφετεινῆς βυλ-
λογῆς μας.

Ἄφαι Τσιταόπουλοι

★ ἙΡΜΟΝ
★ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Τὰ πουλερικά ταιριάζουν περισσότερο στις γυναίκες και είναι πραγματικά γι' αυτές εξαιρετική τροφή...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ τροφές, που ευνόουν τον έρωτα, που ζεσταίνουν τα αισθήματα και διεγείρουν την έρωτική διάθεση;

Αναμφισβήτητα ναι και οι αρχαίοι είχαν κάμει σημαντικές ανακαλύψεις σ' αυτό το κεφάλαιο. Τό ίδιο και οι παλαιότεροι και σύγχρονοι ανατολικοί λαοί. Έτσι, μπορούμε να πούμε, ότι η αγάπη εξορτάται σε μεγάλο βαθμό από την τροφή μας ή, με άλλα λόγια, ότι η τροφή μας καθορίζει την ποιότητα και την ένταση της αγάπης μας.

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ

Αλλ' ως αρχίσουμε από τη... ην-στία ή ακριβέστερα από την εγκράτεια. Ο άνθρωπος, που είναι έγκρατος στην τροφή του, έχει μεγαλύτερο έρωτικό δυναμισμό από έναν άλλον, που παραφορτώνει το στομάχι του. Οι καταχρήσεις στο ζήτημα της τροφής κάνουν τον άνθρωπο νωθρό και άπρόθυμο στον έρωτα, όπως και σ' οτιδήποτε άλλο. Οι κτηνωδίες οδηγεί στην ανικανότητα και στην ψυχρότητα. Η κατάχρηση πρωτεϊνών ιδίως κόβει την όρμη και των πιο φλογερών σε έρωτικές εκδηλώσεις ζώων.

Στον άνδρα, η παχυσαρκία οδηγεί σε απόλεια της ανδρικότητας. Γι' αυτό, έχει ειπωθεί πολύ σωστά, ότι η πραγματική μας ηλικία καθορίζεται από το βάρος μας.

Οι άνθρωποι, που τρώνε άφθονη και έκλεκτη τροφή, καταλήγουν σ' ένα είδος ευνουχισμού. Μπορεί επίσης να ειπωθεί, ότι ή αίτα πολλών συζυγικών προστριβών βρίσκεται στην κουζίνα. Πραγματικά, ή λαιμαργία αποκοιμίζει το σεξουαλικό ένστικτο και βυθίζει τους συζύγους σ' ένα είδος νάρκης, που καταστρέφει τη μεταξύ τους αρμονία. Από τ' άλλο μέρος, μία κουζίνα λεπτή και έξυπνη, μπορεί να ζωντανέψει και τον πιο ψυχρό άνθρωπο.

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ

Αλλά ποιά είναι τα μυστικά αυτής της κουζίνας;

Στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε μία παρέκβαση. Πίστευαν άλλοτε, ότι ο λόγος, που έκανε τους ανθρώπους να τρώνε τους όμοιους τους, ήταν ή πεύνα. Αλλ' ή θεωρία αυτή κατέπεσε, άφ' ότου ανακαλύφθηκε, ότι ο καννιβαλισμός επικρατούσε σε περιοχές, όπου τόσο οι ζωϊκές, όσο κι' οι φυτικές τροφές υπήρχαν σε μεγάλη αφθονία. Στην πραγματικότητα, οι άνθρωποι έτρωγαν τους όμοιους τους, κάνοντας τη σκέψη, ότι έτσι θα οικειοποιούν τις μυστικές δυνάμεις των θυμάτων τους.

Ο νικητής έτρωγε τα πιο εύγενη μέρη του νικημένου, δηλαδή τα έντόσθια και τα όργανα του φύλου. Για τον ίδιο λόγο, σε ώρισμένες φυλές, τα παιδιά έτρωγαν τους γονείς τους, για να οικειοποιηθούν τις αναπαραγωγικές δυνάμεις τους. Ο καννιβαλισμός ήταν, λοιπόν, ένα είδος ολοκληρωτικής αποδερματίδας.

ΨΑΡΙΑ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

Έχει εξακριβωθεί σήμερα, ότι οι πιο αναζωογονητικές τροφές, εκείνες, δηλαδή, που πολλαπλασιάζουν τη σεξουαλική δύναμη, είναι οι σάρκες των πιο σκληρών ζώων, που τρέφονται από ζώα της ίδιας οικογενείας ή άλλων παρεμφερών ειδών. Τα ψάρια, τα θαλασσινά και τα έρπετα, έχουν τις πιο καννιβαλικές ιδιότητες μεταξύ όλων των ζώων. Γι' αυτό, οι ανατολικοί λαοί τα προτιμούν από το βόδι ή το χοίρο, που τρέφονται κυρίως με χόρτα.

Πραγματικά, τα ψάρια και τα θαλασσινά θεωρήθηκαν ανέκαθεν ως τα περισσότερο ευνουχιστικά διατροφικά και αναπαραγωγικά έλκτικα του ατόμου. Οι ναυτικοί και οι κάτοικοι των παραθαλασσιών περιοχών είναι οι πιο γόνιμοι από σεξουαλικής απόψεως.

Στα περίφημα συμπτώματα της αρχαίας Έλλάδος, όπως άργότε-

Διαφορετικές στον άντρα και τη γυναίκα

ρα στα έρωτικά όργανα της Βενετίας, τα «μενού» άπετελούντο από άτελείωτη σειρά προϊόντων της θαλάσσης. Ανάμεσα σ' αυτά, κατείχαν ιδιαίτερη θέση τα παχύχελια — που έθεωρούντο ως κατ' έξοχην ευνουχιστικά τις σεξουαλικές ικανότητες — τα σαλάκια, τα χταπόδια, οι τορπίλλες, τα στρείδια, οι άχινοι, τα διάφορα πολυχρώμα κεφαλόποδα κλπ., που, όπως έλεγαν οι αρχαίοι, είχαν γεννηθεί από τον ίδιο άφρο από τον οποίο πλάσθηκε κι' ή Άφροδίτη.

Τα ψάρια και τα θαλασσινά γενικώς είναι πλούσια σε άλατα ασβεστίου, θείου, σιδήρου και ιδίως φωσφόρου και γι' αυτό επιδρούν άμεσα στις νευρικές ίνες.

Περιέχουν επίσης μαγγάνιο, κοβάλτιο, ιδίως και βιταμίνες, που διευκολύνουν τις ανταλλαγές της ύλης μεταξύ των ιστών. Στο γεγονός αυτό όφειλεται ή μεγάλη διεγερτική επίδραση που έχουν.

Οι νεώτερες παρατηρήσεις έδειξαν, ότι οι γαρίδες, οι καραβίδες και τα αυνούραχα της ρέγγας και άλλων ψαριών είναι πλούσια σε άργινίνη, που έχει έντονη σεξουαλική επίδραση. Είναι τροφές, που ταιριάζουν περισσότερο στον άνδρα.

Ιδιαίτέρως άξιοσημείωτο γιά τη διεγερτική του επίδραση, είναι το χαδιάρι και μάλιστα εκείνο, που παράγεται από τον όξύρυγχο (κοινώς μερσίσι), όπως είναι το

χρήσι τους καταστρέφει το σπύκωτι και τα νεφρά. Γι' αυτό πρέπει να τα τρώμε σε πολύ άραιά διαστήματα.

Μετά τα θηράματα, έρχονται τα έντόσθια των σφαγίων. Αλλ' ή επίδρασή τους είναι πολύ περιωρισμένη. Λέγεται, ότι ο Λουδοβίκος 15ος, γιά να καταικήση τη χρονία ψυχρότητα της Πομπαντούρ, διέτασε να της σερβίρουν έντόσθια άρνιων, τσίχλες, κλπ. Αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι τα έντόσθια των ζώων και ιδίως το μοσχάριο σπύκωτι, περιέχουν όρμονες του φλοιώδους τμήματος των επινεφριδίων, που είναι γνωστή ή μεγάλη επίδρασή τους στους σεξουαλικούς άδένες.

ΤΟ «ΑΡΣΕΝΙΚΟ» ΚΑΙ ΤΟ «ΘΗΛΥΚΟ» ΓΑΛΑ

Πλούσιο σε όρμονικά στοιχεία είναι επίσης το γάλα. Αλλ' ή περιεκτικότητά του σ' αυτά εξαρτάται κυρίως από την τροφή του ζώου. Το τριφύλλι π. χ. δίνει οιστρογόνα, δηλαδή θηλυκές όρμονες. Έτσι, το γάλα, που προέρχεται από ένα ζώο, που τρέφεται κυρίως με τριφύλλι, δεν ταιριάζει στα άγρια, ενώ στα κορίτσια επιταχύνει τη σεξουαλική ανάπτυξη και τα σπρώχνει στον πρόωρο έρωτισμό.

Ο Ιταλός καθηγητής Ταλλά-ρικο άπέδειξε, μάλιστα, ότι ή ά-

μασία κατά τα πρώτα βήματα της ζωής του παιδιού, όταν το γάλα άποτελή την κυριώτερη τροφή του. Ένα θηλυκό γάλα ενδέχεται να δώσει θηλυπρεπείς τάσεις σ' ένα άγόρι, ενώ ένα άρσενικό γάλα ύπάρχει κίνδυνος να κάμη ένα κορίτσι να άνδροφέρη. Κατά το διάστημα Ιταλό επιστήμονα, διάφορες σεξουαλικές διαστροφές, έχουν την αίτια τους στο ότι το γάλα, που χρησιμοποιήθηκε γιά τα παιδιά, ήταν διαφορετικού «φύλου» από το δικό τους.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΠΟΥΛΕΡΙΚΑ

Ιδιαίτερη προσοχή, έξ άλλου, άπαιτείται προκειμένου γιά τα πουλερικά.

Πολλοί τα θεωρούν ως εξαιρετική τροφή. Και είναι πράγματι, γιάτι συνδυάζουν την ελαφρότητα με την περιεκτικότητα σε θρεπτικά στοιχεία. Αλλά ταιριάζουν περισσότερο στις γυναίκες. Γιά τους άνδρες είναι ή «ούδέτερη» ή ήρεμιστική, γιά το λόγο, ότι ύπερισχύουν σ' αυτά οι θηλυκές όρμονες. Γι' αυτό, ή προτίμησης πολλών άνδρων στα κοτόπουλα όφειλεται σε πλάνη.

Η ήρεμιστική επίδρασή τους είναι πιο έντονη, σε περίπτωση, που έχουν χορηγηθεί σ' αυτά θηλυκές όρμονες, όπως κάνουν συνήθως οι πτηνωτρόφοι γιά να τα παχύνουν. Στην περίπτωση αυτή, το κοτόπουλο κατατάξει άντι-έρωτική τροφή γιά τον άνδρα.

Μεταξύ των ζωικών τροφών με

Βαρύ στομάχι κάνει τον άντρα νωθρό και άπρόθυμο στον έρωτα.

ΟΙ ΤΡΟΦΕΣ

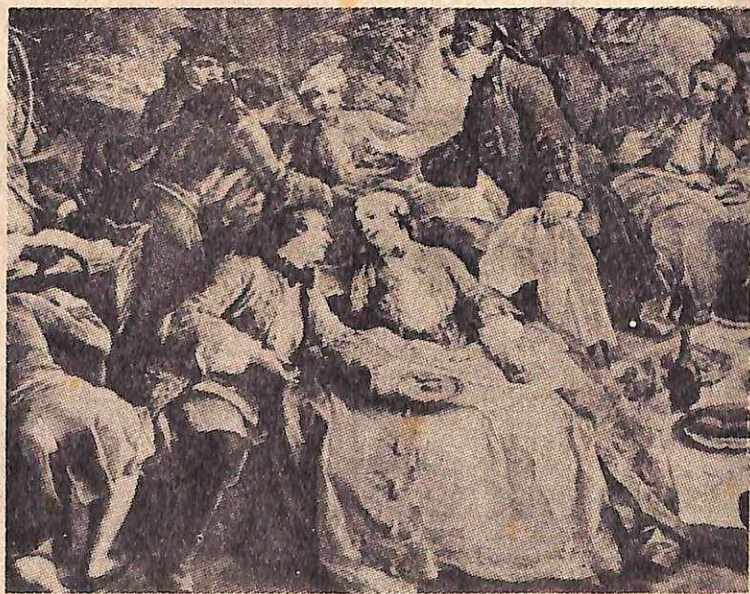
ρωσικό. Λέγεται, ότι ή Μεγάλη Αικατερίνη το χρησιμοποιούσε πάντοτε πριν από τα περίφημα όργια της.

ΘΗΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΝΤΟΣΘΙΑ

Την ίδια διεγερτική επίδραση έχουν τα θηράματα, που περιέχουν επίσης άφθονα μεταλλικά στοιχεία. Προσοχή, όμως! Γιάτι τα θηράματα περιέχουν επίσης πτωμαίνες. Έτσι, παρά τη διεγερτική τους επίδραση, ή συχνή

γελάδα παράγει δύο διαφορετικά γάλατα: άρσενικό και θηλυκό. Η διαφορά του «φύλου» εξαρτάται από το γένος του τελευταίου νεογνού, που γέννησε. Αν αυτό το νεογνό ήταν άρσενικό, μέχρι της νέας συλλήψεως κυριαρχούν στον οργανισμό της οι άρσενικές όρμονες και το γάλα της θα είναι, συνεπώς, άρσενικό. Αν, όμως, γέννησε θηλυκό, κυριαρχούν οι θηλυκές όρμονες και το γάλα της θα είναι θηλυκό.

Η διάκριση αυτή έχει ιδίως ση-

Το χαδιάρι ήταν το αγαπημένο έδεσμα της Μεγάλης Αικατερίνης...

ΠΟΥ ΕΥΝΟΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

έντονη σεξουαλική επίδραση, συγκαταλέγονται επίσης τα αυγά (ιδίως ο κροκό) και το τυρί, ιδίως του τύπου ροκφόρ, λιθαρό και μύνστερ.

ΣΟΥΣΑΜΙ ΚΑΙ ΑΛΑΤΙ

Αλλ' οι ζωϊκές τροφές δεν έχουν μόνο αυτές το προνόμιο, ότι προδιαθέτουν στον έρωτα. Οι ανατολικοί λαοί, με τη μακροχρόνια πείρα τους, ύποστηρίζουν, τούνατιον, ότι είναι άπαραίτητο να εναλλάσσονται με τις φυτικές, που μερικές άπ' αυτές έχουν εξαιρετικά ισχυρά διεγερτικά στοιχεία. Στην κατηγορία αυτή άνήκουν τα σπυριά των δημητριακών καρπών (σιταριού, βρώμης, κριθαριού) και ιδίως τα βλαστημένα.

Ιδιαίτέρως άξιοσημείωτο είναι επίσης το σουσάμι. Το περίφημο «γκόμα-σίος», που θεωρείται σάμια από τις πιο διεγερτικές τροφές, άποτελείται από τέσσερα μέρη σουσαμιού και ένα μέρος άλατιού της θάλασσας σε σκόνη, άνακατεμένα με ειδικό τρόπο.

Διεγερτικές ιδιότητες έχουν και πολλά άλλα φυτά. Οι «έσσανς» μερικών άπ' αυτά χρησιμοποιούνται, μάλιστα, γιά την παρασκευή άρωμάτων, που άφυπνίζουν τις αισθήσεις.

ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΑ ΦΥΤΑ

Κάθε παρασκευάσμα, ύποστηρίζουν οι ειδικοί, μπορεί να περιλάβη στοιχεία, που ευνουχίζουν τις αισθήσεις, χωρίς τον κίνδυνο να επιφέρη οποιαδήποτε βλάβη, άκόμη και στους πιο λεπτούς οργανισμούς. Τα στοιχεία αυτά είναι τα μπαχαρικά και τα άρωματικά χόρτα. Η ανάμειξη τους στις διά-

φορες τροφές άποτελεί, όμως, μία πολύπλοκη τέχνη, γιάτι, διαφορετικά, μπορεί να βλάψουν.

Τα βραστά χόρτα και οι ώμες σαλάτες γίνονται νοστιμότερα με λίγο μαϊντανό, που έχει άναμφισβήτητες διεγερτικές ιδιότητες. Εκείνοι, που μένουν στην έξοχη μπορούν να χρησιμοποιήσουν επίσης το γνωστό φυτό, που καλείται δρακόντιο ή φιδόχορτο.

Αλλά φυτά, που φημίζονται ως διεγερτικά, είναι το ώμο κάρδαμο, το σέλινο κι' ή καρδιά της άγκινάρας.

Εξαιρετο είναι επίσης το σκόρδο, κατά προτίμηση ώμο ή με τη μορφή σκορδαλιάς, καθώς και ή θρούμπη, που έχει άκόμη άντιτοξικές ιδιότητες. Η θρούμπη έθεωρείτο από την αρχαιότητα άκόμη σαν άφροδισιακό φυτό.

Αλλά και προκειμένου γιά τα φυτά, χρειάζεται ή ίδια προσοχή,

όπως και γιά το γάλα. Γιάτι άλλα άπ' αυτά ευνουχίζουν τις άνδρικές ιδιότητες κι' άλλα τις γυναικείες.

Οι επιστήμονες δεν έχουν κατορθώσει άκόμη να τα ξεχωρίσουν. Πάντως, από τις μέχρι τούδε έρευνες, προκύπτει, ότι οι θηλυκές όρμονες ύπερισχύουν στο «ζενσένγκ», τον κισσό, τη φασκομηλιά (έντονες ήρεμιστικές ιδιότητες) και ιδίως τη γλυκόριζα. Θηλυκές όρμονες περιέχουν επίσης το λάδι της «καριτέ», το φοινικέλαιο και το άραποσίτελλαιο.

Η ΚΑΝΕΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΠΕΡΙ

Μεταξύ των μπαχαρικών, τα πιο άξιοσημείωτα είναι τα μασχοκάρφια, ή κανέλλα και ή βανίλλια. Στο παρελθόν συνιστούσαν στους γέροντες να μασάσανε μασχοκάρφια, γιά ν' αναζωογονήσουν τις δυνάμεις τους. Ο Σολομών, έξ άλλου,

χρησιμοποιούσε ως διεγερτικό την κανέλλα.

Έντονες διεγερτικές ιδιότητες έχει επίσης το πιπέρι, ιδίως το κόκκινο και ή ζινζιβερά (πιπερόριζα ή τζεντζενφίλι).

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Απομένει το οινόπνευμα. Είναι πράγματι διεγερτικό, όπως ύποστηρίζουν πολλοί.

Το ζήτημα αυτό έχει συζητηθεί πολύ, αλλά σήμερα όλοι οι επιστήμονες συμφωνούν στο ότι το οινόπνευμα μόνο μās ξεγελάει. Μας δίνει, δηλαδή, την ψευδαίσθηση της δυνάμεως και της ρώμης. Αλλά, στην πραγματικότητα, ναρκώνει τα νευρικά κέντρα και παρεμποδίζει τις φυσικές αντανακλαστικές κινήσεις.

Ιδιαίτέρως πρέπει να προσέχετε τη μύτρα. Αποκοιμίζει στην κυριολεξία, τις αισθήσεις και μπορεί άκόμη να κάμη έναν άνδρα στείρο και άνικανο. Η επίδραση της αυτή άπεδίδετο άλλοτε στο οινόπνευμα, που περιείχε, Αλλ' οι νεώτερες έρευνες έδειξαν, ότι όφειλεται στο λυκίσκο (χούμψη), που είναι ένα από τα κυριώτερα συστατικά της. Ο λυκίσκος είναι πλούσιος σε οιστρογόνα, δηλαδή θηλυκές όρμονες. Γι' αυτό, οι άνδρες πρέπει να κάνουν μετρία χρήση μύτρας.

Άξιοσύστατοι είναι, τούνατιον, οι χυμοί των φρούτων. Θα προτιμήσετε τα φρούτα, που δεν περιέχουν πολύ σάκχαρο, όπως είναι τα πορτοκάλια, τα λεμόνια και τα κίτρα. Διεγερτική επίδραση έχουν επίσης οι χυμοί του μαϊντανού, του καρότου και του σέλινου.

Μούψετε το μπουκάλι με τα χάπια!...

ΩΡΑΙΑ, πολύ όμορφα είναι τα σπιτάκια του νέου συνοικισμού. Το ένα πλάι στο άλλο, ολόλευκα, με τις κατακόκκινες στέγες τους και τα κόκκινα γυαλιστερά παραθυρόφυλλα.

Τα χωρίζει, το ένα από τ' άλλο, μια σειρά από ξύλινα κάγκελλα κι ανάμεσα από την καγκελλοπορτα ως το σπίτι, έχουν φουντώσει οι τριανταφυλλίες.

Εμπρός είναι ο μεγάλος δημόσιος δρόμος και πίσω ο δρόμος του συνοικισμού.

Ένα απ' αυτά τα σπιτάκια ήταν της Σοφίας που τ' αγόρασε από την εταιρεία, που τάχε φτιάξει.

Δεν ήταν η πρώτη, πούχε καταφύγει σ' αυτόν τον εξοχικό συνοικισμό. Σχεδόν όλα τα σπιτάκια, καμιά διακοσριά, είχαν πουληθεί, γιατί και καλή συγκοινωνία υπήρχε και ένα σωρό μαγαζιά είχαν ανοίξει στο κέντρο, γι'α να εξυπηρετούν όλο τον κόσμο.

Η Σοφία δέ ζούσε μόνη. Ήρθε στο καινούργιο αυτό σπίτι μ' ένα αγόρακι, που τώρα ήταν πέντε χρόνων, ένα όμορφο ξανθό, παχουλό παιδάκι.

Εκτός από τις δυο διπλανές της γειτονίσσες, η Σοφία δεν είχε πιάσει σχέσεις με κανένα άλλον και ζούσε ήσυχα με την έγνοια του νοικοκυριού και του παιδιού της, με τα βιβλία της και τα κεντήματά της.

Μόνο, που κάθε Κυριακή, το απόγευμα, δεχόταν την επίσκεψη ενός σοβαρού νέου, που έρχόταν σχεδόν πάντα, φορτωμένος με διάφορα δευμάτια.

Σταματούσε μπ.ς στην καγκελλοπορτα με τ' αυτοκίνητό του και ο Ντίνος, ο μικρός ξανθούλης, γυιός της Σοφίας, που τον περίμενε, έτρεχε να πέση στην αγκαλιά του, φωνάζοντας:

—Θέλε Κώστα!...
—Ο θείος Κώστας έμενε μιά-δυό ώρες στο σπίτι και ξανάφευγε, ενώ

—Ο πατέρας μου θέλει, πριν πεθάνη, να με δη παντρεμένο μαζί σου!...

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ

μήτέρα και γυιός τον άποχαιρετούσαν έξω από την καγκελλοπορτα.

Αυτό ήξερε η γειτονιά, αυτό είχε μάθει κι' από τη Σοφία ο κόσμος, ότι ο μοναδικός της συγγενής ήταν ο «θείος Κώστας», ένας έμπορος, που έμενε στην Αθήνα.

Η αλήθεια όμως ήταν τραγική, ήταν πολύ διαφορετική και δεν έπρεπε να μαθευτεί από κανένα, γιατί μπορούσε να έχη τις συνέπειές της.

Έφτά χρόνια πριν, σ' ένα χωριό κοντά στην Αιδηψό, ζούσε μιά φτωχική οικογένεια. Ο πατέρας εργαζόταν σ' ένα εργοστάσιο κονσερβοποίησης και είχε ειδικότητα στο πάτωμα των Φαριών. Γι' αυτό έπαιρνε, ανάλογα, τον καλύτερο μισθό. Έτσι, μπορούσε να τα φέρνει βόλτα στη ζωή και να στέλνη το μωρό του παιδί, τη Σοφία, στο Γυμνάσιο της Αιδηψού.

Είχαν το άτυχμα όμως να χάσουν τη μητέρα και η Σοφία, που χωριό με το λεωφορείο, φορτώθηκε όλες τις δουλειές του σπιτιού. Σιγυριζε, μαγειρεύε για το βράδυ και γι'α την άλλη μέρα κι' έπλενε λίγα-λίγα τα ρούχα τους. Κι'α τη νύχτα, όταν ο πατέρας κοιμόταν, εκείνη διάβαζε γι'α να πάρη τ' απολυτήριο της από το Γυμνάσιο.

Ήταν προκομμένη η Σοφία κι' ένοιωσε τις υποχρεώσεις της. Γιατί ο πατέρας της της είχε υποσχεθεί ότι θα την έστελνε γι'α ανώτερες σπουδές στην Αθήνα.

Πήρε, λοιπόν, το απολυτήριό της η Σοφία και το καλοκαίρι, όπως διατάσσεται, έπιασε δουλειά στη λουτροπόλη, σ' ένα ξενοδοχείο, που το ιδιοκτήτης του ήταν φίλος του πατέρα της.

Σ' αυτό, λοιπόν, το δεύτερο κατηγορίας ξενοδοχείο, η Σοφία γνώ-

ρισε τον Κώστα, σαν πελάτη, που συνάδευε τη μητέρα του, πούχε ανάγκη από τα λουτρά της Αιδηψού.

Η Σοφία ήταν όμορφη κοπέλλα, ξανθή, ψηλή, με δυο μαύρα μεγάλα μάτια. Μά κι' ο Κώστας ήταν όμορφος, μελαχροινός και την ξεπερνούσε εξη χρόνια.

Αγαπήθηκαν. Τρεις μέρες πριν φύγη ο Κώστας με τη μητέρα του, συναντήθηκαν ένα βράδυ στην ακρογιαλιά και αλάζανε το πρώτο τους φιλή.

Η μητέρα του Κώστα, όμως, ήταν πολύ υπερήφανη γι'α τη γενιά της κι' ο Κώστας ήξερε καλά, πως θ' αρώστανε αν της μιλούσε γι'α τη Σοφία.

Σκέφτηκε, λοιπόν, να δώσει, μιά κρυφή υπόσχεση στην αγαπημένη του κι' όταν εκείνη θα πήγαινε γι'α τις σπουδές της, θα εύρισκε την ευκαιρία να την παρουσιάση στο σπίτι του ως μέλλουσα επίσημη κι' έτσι ήταν πιθανό να μην είχε αντιρρήσεις η μητέρα του.

Οι υποσχέσεις και οι όρκοι αγαπής του Κώστα ήταν ακόμη πιο πολλοί την προηγούμενη ημέρα της αναχώρησής τους κι' η Σοφία, γι'α να του δείξη την αγάπη της, δέδισσε να γείρη στην αγκαλιά του και να γίνη γυναίκα του.

—Νά μου τηλεφωνήσης άμέσως, μόλις φτάσης στην Αθήνα! της είπε ο Κώστας.

Και της έδωσε μιά κάρτα του με τη διεύθυνσή του.

Κι' όταν έφυγε πιά, η Σοφία έδωσε κάθε τόσο, αυτή την κάρτα από το τσαντάκι της και τη φιλούσε. Ήταν, ότι της είχε απομείνει από τον Κώστα, από την αγάπη του!

Μιά μέρα η Σοφία εμπιστευτηκε το μυστικό της σε μιά καλή της φίλη. Εκείνη όμως τη φόβισε τόσο πολύ μήπως γίνη μητέρα, που τρόμαξε και τηλεφώνησε άμέσως

στον Κώστα, στον αριθμό που της είχε δώσει. Μά δεν τον βρήκε εκείνη την ώρα εκεί κι' ο νους της τότε πήγε στο κακό. Έχασε το θάρρος της και θέλησε ν' αυτοκτονήση. Την πρόλαβαν όμως και τότε ο πατέρας της έμαθε την αιτία της απελπισίας της.

Ο καμμός του ήταν μεγάλος κι' όπως ήταν ευχίσθητος χαρακτήρας, το πήρε κατάρδα και πέθανε.

Μόνη, έρημη η Σοφία, παρακοιλούσε τώρα την κατάσταση της σ' ένα οικογενειακό φίλο γιατρό, κι' όταν αυτός διαπίστωσε ότι πραγματικά επρόκειτο να γίνη μητέρα, μάζεψε όλες τις οικονομίες της, πούλησε ό,τι μπορούσε κι' έφυγε γι'α την Αθήνα.

Το παιδί της δέ μπορούσε να γεννηθή δίχως πατέρα και μάλιστα ανάμεσα στο περιβάλλον που τη γνώριζε και την εκτιμούσε γι'α τη φρονιμάδα της.

Με την κάρτα σφιγμένη στο χέρι, πήρε στο τηλέφωνο τον Κώστα. Εκείνος χάρηκε που άκουσε τη φωνή της κι' έτρεξε να τη βρη.

Πόσο στενοχωρήθηκε όμως όταν έμαθε όλ' αυτά, που συνέβηκαν στη Σοφία!

Γιατί, παρ' όλο που την αγαπούσε, δεν ήταν ακόμη έτοιμος γι'α ένα γάμο... Λόγω οικογενειακού και λόγω έμπορικού έμπαιναν ας φραγμοί, ανάμεσα στην αγάπη τους.

—Θα φροντίσω, όμως εγώ γι'α σένα, Σοφία. Μά δέ μπορούμε ακόμα να παντρευτούμε. Θα σου εξηγήσω και θα καταλάβης. Σ' αγαπώ όμως πάντα.

Δάκρυα βούρκωσαν τα μάτια της Σοφίας. Εκείνη την ημέρα εκείνη, εκείνη την επομένη, έπειτα κι' άλλες μέρες, μά δέ μπορούσε να κάνη τίποτ' άλλο. Ήταν μόνη, σένη, δίχως χρήματα... Ο μόνος γνωστός της ήταν ο Κώστας κι' άφισε σ' αυτόν την κατάσταση της.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Μόλις ελευθερωθώ— της έλεγε— και πάω στα χέρια μου το μαγαζί του πατέρα μου, μόλις παντρευθώ την αδελφή μου και μόλις...

Δεν τολμούσε να πη «μόλις πεθάνη ο άρρωστος πατέρας μου...». Τότε θα την παντρευόταν γιατί τότε μόνο θ' αποκτούσε πραγματικά την ελευθερία του.

Χρήματα, όμως, είχε πολλά στη διαθήκη του. Έτσι δεν υπέφερε η Σοφία. Και το παιδί της έφερε στον κόσμο εύκολα και το σπιτάκι αγόρασε στο συνοικισμό, χωρίς στον Κώστα.

Διατηρούσαν μιά αγνή αγάπη κι' η Σοφία άκουε ότι της έλεγε εκείνος. Την ενδιέφερε μόνο, ότι άγαπούσε εκείνη και το παιδί τους και ότι φρόντιζε να μη τους λείπη τίποτα. Έτσι δέχτηκε να καθήση και σ' εκείνο το συνοικισμό και να εξηγήση πως ο Κώστας ήταν ο μόνος στενός συγγενής της, γιατί ο άντρας της είχε πεθάνει.

Μά και σ' αυτό το παιδί, που η Σοφία τούχε δώσει τ' όνομα του πατέρα της, δέ μίλησε ποτέ γι'α το μπαμπά του, παρά μόνο γι'α το «θείο Κώστα»...

—Ενα βράδυ, κατά τα μεσάνυχτα, η Σοφία άκουσε την πόρτα της να γτυπάη δυνατά.

Τρομαγμένη άνοιξε κι' είδε τον Κώστα.

—Τι συμβαίνει; άπόρησε.

—Ντύσου γρήγορα, ντύσε και το παιδί...

—Μίληρέ μου! Συμβαίνει τίποτα το κακό; Σε βλέπω πολύ ταραγμένο.

—Είναι από τη συγκίνησή μου, Σοφία. Όλα πάνε καλά, πολύ καλά...

Και της εξήγησε:

—Απόψε βρεθήκαμε εγώ κι' ο πατέρας, μόνοι. Μου μίλησε, λοιπόν, γι'α τις δουλειές μας και γι'α τα ιδιαίτερα της οικογενείας, σα να μ' άφινε παραγγελίες γι'α το μέλλον...

«Δεν ξέρω τότε πως μούρθε και του διηγήθηκα κι' εγώ όλη την αγάπη μας, θυμώσε γι'α μιά στιγμή, που του τόκρυφα τόσο καιρό. Έπειτα φώναξε και τη μητέρα μου κι' άφου της τ' έλεπε όλα με τον πιο συγκινητικό τρόπο, μου είπαν να σε πάω και να σε πάω άμέσως κοντά τους!»

«Ο πατέρας μου θέλει πριν πεθάνη, να με δη παντρεμένο μαζί σου!»

Αγκαλιασμένοι, ο Κώστας και η Σοφία, κλαίνε τώρα σαν παιδιά, ενώ ο Ντίνος από μιά γωνιά παρακολουθεί τη χαρά τους, τρίτοντας τα μάτια του από το ξανθικό ύπνημα...

MIRANTA

© ©

Ο «ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ»

Έξη νέοι Άγγλοι κτηματίες έδωσαν το λόγο της τιμής τους να μείνουν ανύπαντροι και να μη δίνουν ραντεβού στην ίδια κοπέλλα συχνότερα από μιά φορά το μήνα!

Ίδρυσαν μάλιστα το «Σύνδεσμο των Τζέντλεμαν» — όπως ονομάσανε την οργάνωσή τους — και διαβέβαιναν τις οικονομίες τους γι'α να θέσουν συναυλίες και χορούς γι'α φιλανθρωπικούς λόγους. Ο αρχηγός τους, ένας νεαρός 20 χρόνων, έζηγε ότι, γι'α να ενθαρρυνθούν τα μέλη της οργάνωσής τους να μείνουν ανύπαντρα, καθιέρωνε ένα χρηματικό βραβείο, που θα το πάρη οποιος απ' αυτούς παντρευτή τελευταίος.

Ο Σύνδεσμος έχει ένα έμβλημα, που συμβολίζει τους κινδύνους του γάμου: Ένα μουσκεμένο σφυγγαράκι!

«Αλλ' ο πρόεδρος όμολόγησε δ.τι... όλοι τους δέ βλέπουν την ώρα να τελειώση ο μήνας, γι'α να μπόρσουν να ξαναπάνε ραντεβού με την ελννούμενη φιλαναδίστα τους!»

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΑΛ

ΣΕ σπύλ «χωριάτικου ύφαντού» ή σε ψιλή ποιότητα, με φωτεινά χρώματα, το «τουάλ» κατακτά φέτος όλο και περισσότερους όπαδούς, γιατί είναι τώρα άσφαλάκωτο και ταιριάζει σε κάθε κομψή, άσχετως αν πρόκειται γι'α φόρεμα, μικρό μαντώ, ντε-πιέξ ή ελαφρό ταγιέρ.

Γι'α τα μικρά μαντώ και τα ελαφρά ταγιέρ θα προτιμήσετε χοντρές ύφανσεις του «τουάλ», που άξιοποιούν θαυμάσια τις κομψές, άπλες κοψές. Τα μικρά μαντώ από τουάλ γίνονται άκόμη πιο σίκ, αν φορεσarisτούν με σαντουγκ σε αντίθετο χρώμα. Σ' αυτή την περίπτωση θαχετε, επί πλέον, δεύτερο μαντώ (ή άνάποδη του μαντώ από «τουάλ»).

Στο έμποριο, θα βρήτε το βασικό ύφασμα «τουάλ» σε διάφορα φινιρίσματα, που του δίνουν κάθε φορά άλλη εμφάνιση.

Το «τουάλ παρασόλ», σε ριγωτά σχέδια και φωτεινά χρώματα (π.χ. πορτοκαλί, κίτρινο και άσπρο) ταιριάζει πολύ γι'α τη θάλασσα. Θα προτιμήσετε μιά σκέτη κοψή με ίσιες μασχάλες και ίσιο, ψηλό ντεκολτέ. Δυό λοξές πένες από τη μασχάλη προς το στήθος άποτελούν το μόνον άκόμο «φορμάρισμα» της κοψής.

Το «τουάλ ντε κοτόν» άξιοποιεί ιδιαίτερα τα ντε-πιέξ. Το σκέτο φουρά με πικρύ γύρω στο όβάλ ντεκολτέ είναι χωρίς μανίκια. Η «ζακέτα-βέστα» έχει τρουά-κάρ μανίκια, χαμηλές λοξές τσέπες, ντεκολτέ σε γραμμή «V» και μικρό γιακαδάκι. Τα «ραμπά» στις τσέπες και το γιακαδάκι γαρνίρονται, σαν το φόρεμα, με διπλές «πικύρες».

Το «τουάλ ντε σουά» έχει δυο μεταξοτό και είναι πολύ μαλακό. Γι'αυτό το προτείνουμε στο Παρίσι γι'α τα κομψά σύνολα: βέστα-τρινίκ και ίσια φούστα, σε νέα χρώματα (μπλέ-άμμου, γκρι-πέρλ, ρόζ-σάβαν). Η βέστα, που έχει τρουά-κάρ μανίκια και μικρό στρογγυλό ντεκολτέ, χωρίς γιακά, κλείνει πλαγίως με τρία κουμπιά που άρχίζουν κάτω από το στήθος. Το φανδύ μπροστινό φύλλο κρατιέται άπάνω, στην άκρη μ' ένα όμορφο κόσμημα στη θέσι του.

Το λινό «τουάλ» χρησιμοποιείται πολύ γι'α τα πρώιμα φορέματα. Τα νέα μοντέλα έχουν όβάλ ντεκολτέ με φαρδιά φάσα (στο ίδιο ή σε διαφορετικό χρώμα) με μεγάλο άνοιγμα στην πλάτη. Η φάσα μένει μόνο στο τελευταίο τμήμα της ελευθέρη και δένεται στον άριστερό άμο.

Γι'α τα άπογευματινά σύνολα λανσάρεται το «τουάλ φινιρμέν». Η ίσια φούστα συμπληρώνεται με μιά ίσια έπίσης «μαρινιέρ», που στολίζεται με μεγάλες στρογγυλές τσέπες. Έχει μικρό ντεκολτέ και άνοίγει μπροστά 20 πόντους. Οι φάσες γύρω στις τσέπες, στο ντεκολτέ και στην επάνω του κουμπώματος, καθώς και τα δυό ζευγάρια από κουμπιά στο άνοιγμα, είναι από αντίθετο χρώμα.

Το «τουάλ ντε ζύτ» έχει άνώμαλη, χοντρή άφή. Λανσάρεται πολύ γι'α σκέτη κοψή (φόρεμα «πρενσές» ή φουρά) και γαρνίρεται συχνά με τονισμένες με «πικύρες» ραφές.

Το «τουάλ τεργκάλ» τα... έχει γι'α όλα τα περιποιημένα άπογευματινά ντε-πιέξ με έβαζέ φούστα και καζάκι, που μπορεί να είναι κλειστή ή κουμπωτή. Οι καζάκες αυτές είναι συνήθως χωρίς μανίκια και λίγο φορμαρισμένες. Πολύ φορούνται τα μοντέλα με «πικύρες», που μπορεί να στολίση το ντεκολτέ, το άνοιγμα (δεν ύ-

Κομψό ντύσιμο γι'α μετά το μπάνιο. Ή καζάκι μπλούζα είναι δίχρωμη και άπιδ σαν-τούγγα.

πάρχει), τις μασχάλες, το στρίφωμα και όλες τις ραφές, τόσο τις πλαϊνές (αριστερά και δεξιά από τη ραφή κι από μια «πικιούρ»), όσο και εκείνες από τις μπροστινές πένες.

Το «τουάλ τζήν», μία παραλλαγή της γκαμπαντίνας, είναι εξαιρετικά πρακτικό και εύκολοφορέτο. Προτείνεται, δέ, για όλες τις κοίπες στυλ σπόρ. Ένα άραιο παρισινό μοντέλο άρεσε ιδιαίτερα, σε μία πρόσφατη επίδειξη, χάρις στο «παιχνιδισμό» του συνδυασμού του διαφορετικών στυλ. Ενώ πρόκειται για «αστική» κοίπη σε γραμμή «σεμιζιέ», με κλειστό ντεκολτέ, που το γαρνίρει ένα μυτερό γιακαδάκι και με «άνδρικές» μεγάλες τσέπες στο κορσάκι, που έχουν μία κουφωτή πιέττα, το φόρεμα είναι χωρίς μανίκια και έχει τις πλαϊνές ραφές ανοιχτές (20 πόντους), όπως στα εξωτικά φορέματα τύπου «κάς-μαγιώ».

ΤΟ «ΠΑΙΧΝΙΔΙ» ΜΕ ΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ

Είτε πρόκειται γὰ σκέτο φουρώ είτε για φόρεμα σε πιο περίπλοκη κοίπη (με φούστα λίγο έξω, π.χ., ή κουμπωτό σε στυλ ρόμπας από πάνω ως κάτω), μπορείτε πάντα να γαρνίσετε το σύνολό σας από τουάλ με μεγάλες τσέπες. Και εδώ έχετε διάφορα στυλ στη διάθεσή σας: στο πολύ σπόρ ή στο μικρό πρωινό φόρεμα ταιριάζουν οι μεγάλες πρόσθετες τσέπες με κουμπωμένα τα «ραμπά», σε στυλ ανδρικού σακακιού σπόρ. Οι τσέπες αυτές τοποθετούνται αρκετά ψηλά στη φούστα.

Το ίδιο φόρεμα αλλάζει ολόκληρο όψη, αν τοποθετήσετε δυο τεράστιες απλές τσέπες χαμηλά, σχεδόν ως το στρίφωμα. Το φόρεμα αυτό ταιριάζει ιδιαίτερα για την έξοχη ή για εκδρομές. Λοξές τσέπες, που ξεκινούν από τη μέση και φτάνουν πλαγίως, με λίγο ανοίγμα στο φάρδος τους (πρέπει να ξεχωρίζουν από τη γραμμή του φορέματος) ως τους γοφούς, δίνουν σε κάθε εμφάνιση στυλ πιο «αμπιγιέ».

Τα κορσάκια είναι φέτος σχεδόν πάντα χωρίς τσέπες ή άλλες βαρετές γαρντιούρες. Μπορείτε όμως να προσθέσετε στο ίδιο φόρεμα με τις λοξές τσέπες, ψηλά μία μικρή κοφτή τσεπούλα με ραμπά στο απλό κορσάκι, λίγο μόνο πιο κάτω από το μικρό στρουγγυλό ντεκολτέ. Αντί για το μαντηλάκι, που στόλιζε τις διακοσμητικές τσέπες του παλιού τύπου, θα γαρνίσετε τις μικρές τσέπες πάνω στα κορσάκια με μικρό χρυσό κρίκο,

που ενώνεται με το χρυσό κουμπάκι λίγο πιο κάτω, άπλωτο στο ύφασμα του κορσάκι και αποτρέπει ένα πολύ «σίκα» και πρωτότυπο φινιρίσμα της μοντέρνας τσέπης.

Η ΝΕΑ «ΜΕΤΑΣΤΗ» ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

Αν αποφασίσετε να διαθέσετε ένα μεγάλο μέρος της καλοκαιρινής γκαρνταρόμπας σας στα μεταξωτά υφάσματα, δέ θα βγείτε... ζημιασμένη! Γιατί τα μεταξωτά υφάσματα ταιριάζουν σ' όλες τις κοίπες, από το ίδιο φουρά, μέχρι το άφρατο φαρύ φόρεμα-φανταζί. Όπως ξέρετε, άλλωστε, το μεταξωτό είναι δροσερό, ελαφρύ και «σουτλά».

Το «τουάλ» για όλες τις ευκαιρίες.

«μπλέ-όπάλ» (ανοιχτόχρωμο μπλέ, με παστέλ απόχρωση).

Πριν αγοράσετε ένα έτοιμο φόρεμα ή ένα υφάσμα σε μπλέ χρώμα, συμβουλευτείτε καλά τον καρέφτη σας. Η απόχρωση πρέπει να ταιριάζει σε τρία βασικά στοιχεία της εμφάνισής σας: στο χρώμα των ματιών σας, σ' εκείνο των μαλλιών σας και στον τόνο του δέρματός σας.

ΤΟ ΝΕΟ ΣΤΥΛ «ΣΑΡΩ»

Λανσάρεται τώρα στο Παρίσι από πολλούς οίκους μόδας και γιγανταίρισε στις περισσότερες κολλέσιες. Μά ποιά είναι τα χαρακτηριστικά του; Είναι πέντε ή μάλλον... ένα και μόνο: η χαριώδης βέστα. Κι' αυτή έχει, λοιπόν, πέντε χαρακτηριστικές λεπτομέρειες: μακριά μανίκια με σούρα άπλωτο από τη στενή κουμπωτή μανσέττα, ανοιχτές στο κάτω τμήμα τους πλαϊνές ραφές, μικρό γιακαδάκι με μεγάλο φιάγκο «Αλβαλιέρ» (από άλλο υφάσμα), μεγάλες πρόσθετες τσέπες, πιο χαμηλές στα πλάγια, και κάτω από το στενό ή φαρύ νομμάτι σοφρές στα δυο μπροστινά μέρη και στην πλάτη.

Η ίδια αυτή βέστα φοριέται πάνω από ένα ελαφρύ φόρεμα ή μαζί με φούστα. Όταν ράβετε μόνη σας μία τέτοια βέστα, προσέξτε τις σούρες! Δεν πρέπει πουθενά να «μαζεύονται», μά να είναι ίσιες καθ' όλο το μήκος τους.

ΟΙ ΖΩΝΕΣ ΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Οι ζώνες τοποθετούνται ξέφους στις πιο άπειρες θέσεις και... ταξινομούνται από το στήθος

στα, ανοιχτές 40 πόντους περίπου.

Τέλος, το σατουνγκ είναι ένα από τα πιο ευχάριστα και εύκολοφορέτα μεταξωτά υφάσματα. Ταιριάζει ιδιαίτερα σε μοντέλα σκέτα ή με ψηλές πλακατές πιέττες.

ΜΠΛΕ - ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Η «ωτ-κουτύτερ» στο Παρίσι αποφάσισε τελευταία να εκδρονίση το άσπρο. Τα πρόσφατα μοντέλα είναι σχεδόν όλα σε αποχρώσεις του μπλέ. Πρόκειται γὰ το «μπλέ περδάνς» (χρώμα της βίγκας), το μπλέ «κανάρ» (λίγο πιο έντονο από το πρώτο), το «μπλέ-δσεάν» (βαθύ θαλασσίο), το «μπλέ-βέρ» (με πρασινωπό τόνο), το «μπλέ-τουρκουάζ», το «μπλέ-λαβάντ» (μπλέ-μωδ της λεβάντας), το «μπλέ-πετρόλ» (το γυναικό πράσινο-πετρόλ με μπλέ απόχρωση), το «μπλέ-ντέ-προύς» (μπλέ-μωδ σε σκοτωμένη απόχρωση), το «μπλέ-ντέ-σίν» (σκούρος τόνος του μπλέ της λεβάντας) και το

μέχρι τους γοφούς. Έτσι, δίνουν μία ιδιαίτερη νότα στην εμφάνισή σας. Χρησιμοποιούνται, δέ, συχνά με ιδιόρρυθμο τρόπο. Η τελευταία «γυναικά» για τη ζώνη στο φόρεμα, είναι μία παραλλαγή της ελαστικής ζώνης των ανδρών, που κλείνει όμως μ' ένα πολύ λουσάτο κλίπς.

Ένας νεωτερικότερος επίσης για τις ζώνες άπλωτο στη ζακέττα είναι ο εξής: Δυο λουρίδες από μαλακό δέρμα εφαρμόζονται στις πλαϊνές ραφές και δένονται μπροστά. Οι άκρες είναι σχιστές σε «φράντσες».

Οι ζώνες που ενώνουν το στερεότυπο ντέ-πιές μπλουζάκι—φούστα, δίνουν ένα ζωηρό τόνο στην εμφάνισή σας, αν τις διαλέξετε σ' αντίθετο χρώμα και σ' αρκετό φάρδος—δηι πιο στενό από πέντε πόντους, αν το επιτρέψει, φυσικά, η σιλουέττα σας!

Πρωτότυπα είναι τα μονοκόμματα μαγιώ ή τα μπικίνι, πλουτισμένα με μία ζώνη. Μία φαρδιά κορδέλλα ή μία λουρίδα από κρέπ γύρω στους γοφούς ή — αν έχετε πολύ μαρκαρισμένους γο-

σμένες καμπύλες του στήθους—

Για όσοι κολιμπάνε πολύ, το μπικίνι δένει και τόσο πρακτικό. Κι' αν, τούναντιόν, περνάτε τον περισσότερο καιρό στην άμμουδιά, κάνοντας ήλιοθεραπεία, φροντίστε το μαγιώ σας (ή το μπικίνι) να έχει μπρετέλλες, που δέχονται μπόλιν.

Οι τονισμένοι γοφοί σας φαίνονται πιο μικροί, αν το μαγιώ έχει φαρδιές μπρετέλλες και μικρή «φουστίτσα». Για τις γυναίκες με πιο ψηλό σώμα απ' ό,τι ταιριάζει στις γάμπες τους, υπάρχουν μοντέλα από μαγιώ λίγο μπλουζάν στη μέση, που κονταίνουν κάπως.

Το νέο μαγιώ, μονοκόμματο, μά στην εμφάνισή «ντέ-πιές», με πολύ μικρό κορσάκι (που τελειώνει κάτω από το στήθος), ταιριάζει μόνο στις λεπτές.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Το νέο χρώμα, που λανσάρεται στο Παρίσι,

Χαρτωμένα πρωινά και απογευματινά φορέματα από το ύφασμα της μόδας: το «τουάλ».

φους, ελαφρά στη μέση — κάνουν να φαίνεται κάθε ντεμοντέ «της τελευταίας μόδας».

Νέα εμφάνιση παίρνει επίσης το παλιό μονόκομμο και μονοκόμματο μαγιώ σας, αν προσθέσετε μπροστά, από μία πλαϊνή ραφή ως την άλλη ή από μία μπροστινή πέννα ως την άλλη, δυο στενές λουρίδες σ' αντίθετο χρώμα, που θα τις ενώσετε σε ασύμμετρη γραμμή μ' ένα κουμπί. Το ένα κομμάτι λουρίδας θα είναι, δηλαδή, λίγο πιο κοντό από τ' άλλο και το κουμπώμα θα ν' είναι λίγο πλαγίως.

ΠΙΣΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΓΙΩ ΣΑΣ

Ασχετα αν είστε ψηλή ή κοντή, αδύνατη ή γεμάτη, θα βρείτε πάντα ένα μαγιώ για το σώμα σας, φτάνει να ξέρετε να διαλέξετε το σωστό σχήμα και σχέδιο, που θα αξιοποιήσει τα προτερήματά της σιλουέττας σας και θα καμουφλάρι τα αδύνατα σημεία της.

Αν έχετε πολύ κοντές γάμπες, αποφύγετε τα μαγιώ ή μπικίνι, που σχηματίζουν μπροστά φούστα. Αν έχετε σώμα «αύστηρό», χωρίς τονισμένες τις καμπύλες σας, να μη διαλέξετε μαγιώ με φαρμαλάδες ή άλλα «ρωμαντικά» άξεσουάρ. Αν η κοιλιά σας και το στήθος σας είναι κάπως μεγάλα, β' αποφύγετε τα μπικίνι. Καλά θα κάνετε ν' αγοράσετε ένα μαγιώ με στερεό εσωτερικό σουτιν, που φτάνει ως την κοιλιά. Αν, όμως, μόνο το στήθος σας είναι μεγάλο, μπορείτε να φορέσετε μπικίνι, μά στο νέο στυλ, που φτάνει μέχρι τη μέση του μπόστου. Αυτή η κοίπη καμουφλάρι εξαιρετικά τις τονι-

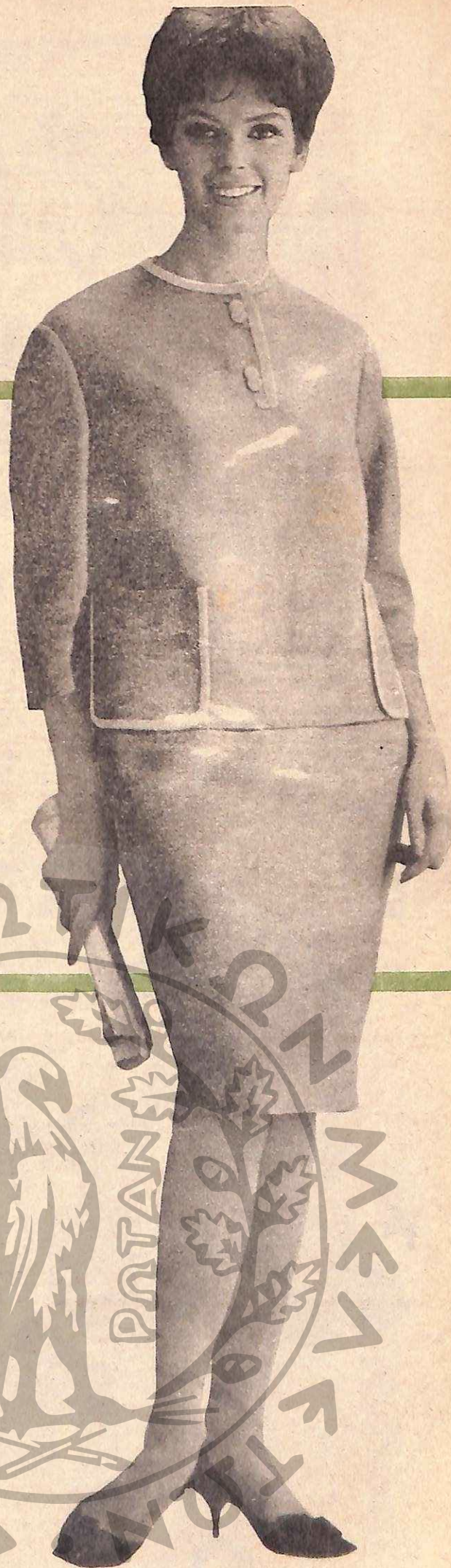
είναι το «μπλέ-ντέ-σίν», που ταιριάζει τόσο για το σπόρ πουκάμισο (από «βουάλ ντέ κοτόν»), όσο και για το ελαφρύ κοστούμι, από τεργκαλ. Αυτό έχει σακακι—μπλέιζερ με στενά ρεβέρ και άσπρο πανταλόνι (ή λιαλή στο ίδιο χρώμα).

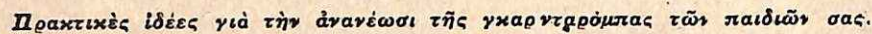
Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Οι προνοητικές μητέρες καλά θα κάνουν να φροντίσουν από τώρα για τη γκαρνταρόμπα των παιδιών τους στις καλοκαιρινές διακοπές, κοντά στη θάλασσα ή στο βουνό. Πριν, όμως, αγοράσουν καινούργια υφάσματα ή έτοιμα ρούχα για τα παιδιά τους, ας εξετάσουν προσεκτικά τα περυσινά φορεματάκια και τα κοστούμια. Τα περισσότερα μπορούν να γίνουν «καινούργια» με λίγο κόψο και λίγα έξοδα. Σας δίνουμε, λοιπόν, σήμερα μερικές ιδέες, πώς ν' ανανεώσετε τη γκαρνταρόμπα του παιδιού σας:

Βγάλτε τα μανίκια τύπου «μπαλλονιού» στα φορεματάκια «αμπιγιέ» και προσθέστε ένα μεγάλο φιάγκο από μία στενή λουρίδα του υφάσματος στο ντεκολτέ. Αν το υφάσμα είναι πολύ «μολακό», φοδράρετε από μέσα το φιάγκο.

Αν το κορσάκι του φορέματος με πιέττες είναι πολύ στενό και κοντό, βάλωστε το και αφίστε μόνο τη φούστα, που συνήθως έχει ένα στήσιμα για να τη μακρύνετε. Ράψτε τη φούστα πάνω στη ζώνη του φορέματος και κόψτε από το κορσάκι ή καλύτερα από τα μακριά μανίκια (αν υπάρχουν) ένα ζευγάρι μπρετέλλες, που θα τι- ενώσετε με κουμπία άπλωτο στη φούστα,

67

γρήγορα, χουσε μου, ελτε. Δε μπο-
ρώ να σε κρατήσω εδώ όλη τη
νύχτα.

Ο Ράβεν κούνησε το κεφάλι
του.

— Δέν πρόκειται να μείνω όλη
τη νύχτα, απάντησε. Ποιός μένει
στά κάτω πατωμάτα;

— Κανείς. Είναι όλο γραφεία...
Αφού σου είπα πως δε θα μάς έ-
νοχλήση κανείς.

Μία σκέψη πέρασε ξαφνικά απ'
τό μυαλό της.

— Μήπως τυχόν σε κυνηγάει ή
άστυνομία; ρώτησε.

— Ένα έλαφο χαμόγελο ξάφωσε
τά χείλη του Ράβεν.

— Όχι άκομη, ελτε.

Σώπααν κι' οι δύο γιά λίγο.

Τό παγωμένο πρόσωπό του, τά έ-
πouλα και διαπεραστικά μάτια του
της έφεραν κάποια στενοχωρία.

Είχε συναντήσει πολλούς «σκλη-
ρους άντρες» στη ζωή της κι' όχι
λίγους γκάνγκστερ. Αυτός όμως
ήταν αλλοιώτικος!

Τόν φοβήθηκε ξαφνικά, στη
σκέψη πως ήταν ολόμοναχη μαζί
του.

Καθισμένος άντίκρου της, με τά
χέρια πάνω στά μπράτσα της πο-
λυθρόνας, ο Ράβεν εξακολουθού-
σε γιά την κνττάξη μ' αδιαφορία.

«Ήταν βλακεία μου πού τού
είπα πως είμαι μόνη!» σκέφθηκε
εκείνη.

— Είσαι της παρέας τού Μεν-
τέτα; τή ρώτησε ο Ράβεν.

— Εκείνη τόν κνττάζε με έκπλη-
ξι.

— Ποιός είν' αυτός ο Μεντέτα;
Δέν τόν ξέρω... απάντησε δια-
στικά.

— Σοβαρώς... Περίεργο! Πολύ
περίεργο! Ο Μεντέτα τά έχει ό-
λα δικά του, σ' αυτή τή γειτονία...
άκόμα και τίς τροτέες. Κερδίζει
ένα σωρό λεφτά. Μα δε θα κρα-
τήσει πολύ ή βασιλεία του!

Η γυναίκα κνττάζε άνήσυχη
τήν πόρτα.

— Τελειώσες; ελτε. Δέν ξέρω
γιά τί μου μιλάς. Κι' ύστερα, εί-
μαι κοροασμένη, νυστάζω... «Ε-
λ», ποέπει να φύγης ύστερα.

Ο Ράβεν κούνησε καταφατικά
τό κεφάλι του.

— Μη στενοχωριέσαι, απάντη-
σε.

Η γυναίκα κατάφερε να χαμο-
γεύσει.

— Έλα! ελτε. «Όσο γι' αυτό
τό Μεντέτα, δέν έχω άκούσει πο-
τέ τ' όνομά του.

Προχώρησε πρός τήν πόρτα.

Η καρδιά της χτυπούσε τρελλά
και κνττάζε αλλού γιά να μη δή
ο Ράβεν πόσο ήταν φοβισμένη...

— Έλα να πλαγιάσας, πρόφερε

εκείνος με παγωμένη φωνή.

Η γυναίκα είχε πιάσει κι' έ-
λας τό πόμολο της πόρτας.

— Θα ξανάρθω άμέσως, ελτε.

Μά, πριν προλάβει να βγεί απ'
τό δωμάτιο, ο Ράβεν πετάχτηκε
απ' τήν πολυθρόνα του, τήν έ-
σπρωξε πίσω, έκλεισε τήν πόρτα,
τήν κλείδωσε κι' έβαλε στην τσε-
πη του τό κλειδί.

Η ματιά του τήν τρώμαξε.

— Όσοσο προσπάθησε να μπλοκά-
ρη.

— Φύγε απ' τή μέση κι' άνοιξε
μου τήν πόρτα, ελτε μ' άδύνατη
φωνή.

Με μία κίνηση, τήν πέταξε πά-
νω στό κρεβάτι κι' άκούμπησε τήν
πλάτη του στην πόρτα.

— Νά κάνης άμέσως ό,τι σου
λέω! μούγκρισε.

— Εξείνη πετάχτηκε, άνακάθισε.

— Άνοιξε τήν πόρτα, καθο-
μα! ούόρλιαξε. Και τσακίσου από
δω! Πάρε πίσω τά λεφτά σου και
φύγα!

— Έβγαλε απ' τήν κάλτσα της
τό χαρτονόμισμα τών 20 δολλα-
ρίων και τού τό πέταξε. Εκείνος
έσπυψε σιγά-σιγά και τό πήρε ά-
πό χάμω. Κάθισε ύστερα στό κρε-
βάτι, δίπλα της.

— Απ' τήν άμελειακή έκφραση τών
ματιών του, ή γυναίκα κατάλαβε
πως θα τή σκότουν! Και παρά-
λυσε όληκληρη... Μόρσεσε μόναχα
ν' άπλώση ίκετευτικά τά χέρια
της.

— Όχι... ελτε κλαίγοντας. «Ο-
χι... μη με πλησιάζεις... μη...»

— Εκείνος έσπυψε από πάνω της.
Τό πρόσωπό του πλησίασε πολύ
στό δικό της.

Η γυναίκα προσπάθησε να φω-
νάξει, αλλά δέν κατώρθωσε. Η-
ταν άνίσχυρη, άνυπεράσπιστη!

— Άκούμη κι' όταν τά χέρια τού
Ράβεν άρχισαν να της σφιγγουν
τό λαιμό, δε μπόρεσε παρά να κου-
νήση τό κεφάλι της, σάν να έπ-
τιάνευε τόν οίκτο του.

— Δε θα υποφέρης καθόλου, άν
δε φέρης αντίσταση, τής είπε μα-
λακά.

— Εκείνη έκλεισε τά μάτια της.
Μά όταν έννοιωσε τό αίμα να θου-
βίη στ' αυτιά της, κατάλαβε ξα-
φνικά πως θα πέθανε κι' άοχισε
να πιασεί άπελπισμένα.

— Ήταν όμως πολύ άγριά πιά!
Ο Ράβεν, πατώντας με τό ένα
του γόνατο πάνω στό στήθος της,
τήν κρατούσε καρφωμένη στό κορ-
βάτι. Και τό σφίξιμο τών δαχτύ-
λων του έμπόδιζε τόν άέρα να
φτάση στά πλεμόνια της.

— Όθι τήν «άθ» ο Μεντέτα και
θα χάση τό κέφι του, έλεγε ψυχρά.

Θα καταλάβη πως κάποιος γυρεύ-
ει να τόν ξεάδνη... Τ' άκούς, ήλι-
θιο πλάσμα;... Τί να τήν κινή-
σει τέτοιω ζωή πού περνούσες; Έμε-
νες σε μία θρώμικη τρώγλη και
δοιλένες γιά ένα κομμάτι ψωμί!...

Μας όταν πάρω εγώ τή θέσι τού
Μεντέτα, δε θα ζήσεις έτσι άθλια
οι γυναίκες μου...

Τόν χτύπησε στό πρόσωπο. Μα
δέν είχε πιά δύναμη. Άνασκήσως
άπότομα τά πόδια της, σπαστήρη-
σε δύο - τρείς φορές κι' ύστερα
έμεινε άκίνητη. Η γλώσσα της
έβγαине απ' τό δοθάνονχο στόμα
της και τά μάτια της είχαν πετα-
χτεί απ' τίς κόγχες.

Ο Ράβεν κνττάζε αλλού, γιά
να μη τή βλέπης.

— Λίγο αίμα κύλησε απ' τή μύτη
της γυναίκας, πάνω στά χέρια του.

— Όταν κατάλαβε πως δε ζούσε πιά,
τήν άρπωσε, άνασκήσθηκε και τήν
κνττάζε μερικές στιγμές.

Μπορούσε τώρα να γυρίση στό
σπίτι του και να κοιμηθί. Τό μί-
σος του είχε ξεθυμάνει προσωρι-
νά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

5 Ιουνίου, «Όρα 10.15.

Ο ήλιος έμπαινε απ' τά παρα-
θύρα τού διαμερίσματος τού Μεν-
τέτα και σχηματίζε φωτεινούς λε-
κέδες πάνω στό άσπρο χαλί.

— Ένας άσημένιος δίσκος, πάνω
σ' ένα τραπέζι, δίπλα στόν χα-
ναλέ, περιείχε τά υπολείμματα απ'
τό πρόγευμα τού Μεντέτα. Ένα
άποσιγάρο κάπνιζε, μέσα σ' ένα
τασάκι.

Η Τζόαν ήταν ξαπλωμένη στόν
καναπέ, με τά μάτια κλειστά. Τό
μυαλό της πετούσε μακριά. Προσ-
παθούσε να φαντασθί τί θα ήταν
ή ζωή της χωρίς τό Μεντέτα...

Τού χωστούσε όλη ατμήν τήν
πολυτέλεια πού τήν τριγύρζε... Κι'
όμως έννοιωθε πως τής ήταν αδυ-
νατο να τήν άνεχθί περισσότε-
ρο!

— Ένα κουνδούνισμα τού τηλεφώ-
νου τήν έκανε να τιναχτεί. Έσπι-
ψε και πήρε τό άκουστικό.

— Ποιός είναι; ρώτησε, με τή
βαθεία, σχεδόν άντροική φωνή της.

— Πού είν' ο Μεντέτα; ελτε ο
Γκράνταμ απ' τήν άλλη άκρη τού
σώματος.

Φανόταν πολύ ταραγμένος.

Η Τζόαν σήκωσε τά μάτια της
στό ταβάνι, μ' άνιστομονησία. Δέν
είχε κομμάτι διάθεσι να πιάση κου-
βέντα με τό Γκράνταμ...

— Βγήκε έξω, απάντησε ξερά.
Τί τρέχει;

— Πού πήγε; Πρέπει να τόν

βρώ! επέμεινε ο Γκράνταμ.

— Πάει να κανονίση τήν ύπόθε-
σι Πόλσον. Δε μπορείτε να τόν
βρήτε... Τί τόν θέλετε; Θα τού τό
πώ, όταν γυρίση.

Ο Γκράνταμ διάσπασε λίγο κι'
ύστερα δήλωσε:

— Όχι, καλλίτερα να τόν περι-
μένω.

— Μα μιλήστε λοιπόν! επέμεινε
ή Τζόαν. Ίσως μπορέσω να τόν
ειδοποιήσω, άν ύπόσχη άνάγκη.

— Μία απ' τίς γυναίκες μας δο-
λοφονήθηκε χτές τή νύχτα. Τή
σφαγγάλισαν!

Η Τζόαν έκανε ένα μορφασμό ά-
πορίας.

— «Ε, κι' ύστερα; ελτε. Τί μπο-
ρεί να κάνει ο Τούτσι;

— Τό ξέρω πως δε μπορεί να
κάνη τίποτα, πρέπει όμως να τό
μάθης.

— Καλά, θα τού τό πώ... Ποιός
τόκανε;

— Δέν ξέρει ή άστυνομία.

— Δέν ρώτησα αυτό. Ρώτησα
ποιός τόκανε.

— Αφού σώπασε γιά λίγο, ο
Γκράνταμ απάντησε:

— Μη τού τό πητε, γιατί θα
γίνη θηρίο... Μα πιστεύω πως είναι
δουλειά τού Ράβεν.

— Πώς τό ξέρετε; ελτε ή Τζόαν
άνασπυρνώντας.

— Κάποιος άνθρωπός μας πι-
στεύει πως τόν ειδη να μπαινί στο
σπίτι τού θύματος. Ξέρετε, ο Ο'
Χάρα... εκείνος ο πολύμηνος πού φύ-
λαγε στη γωνία. Τούδωσε 100 δολ-
λάρια γιά να μη μιλήσης.

Ο Ράβεν... μονομύρισε ή
Τζόαν, συλλογισμένη. Είχε πη πως
θα ξεκάνη τόν Τούτσι... Γιά πέστε
μου, τί θα κάνετε, άν πετύχη τό
σκοπό του;

— Μη λέτε τέτοια πράγματα,
διαμαρτυρήθηκε ο Γκράνταμ. Ά-
ποκλείεται! Ο Τούτσι είναι έξυ-
πνος, δυνατός... Ξέρετε να φυλάγε-
ται!

— Ναί, βέβαια. Μα άς υποθέ-
σουμε πως καταφέρνει να τόν σκο-
τώση. Είν' επικίνδυνος ο Ράβεν,
έχει έλπίδες να πετύχη... Τί θα
κάνετε τότε;

— Τί θέλετε να κάνω; Δε μπο-
ρώ, βέβαια, να τά βάλω μαζί του.

— Έχει κι' αυτός τή συμμορία του...
Η Τζόαν χαμογέλασε.

— Όστε θα τόν άφίριστε να γίνη
άφεντιζό;

— Δε μπορώ να κάνω αλλοιώς,
Τζόαν...

— Απλώθηκε και πάλι σιωπή. Τ-
στερα ή νέα γυναίκα ελτε:

— Νομίζω πως ποέπει να λάβου-
με τά μέτρα μας, έσεις κι' εγώ...
Δέν είν' έτσι;

— Ασφαλώς! συμφώνησε ο

Γκράνταμ. Μα δέν πρόκειται να
συμβή τίποτα στόν Τούτσι. Ξέρω
πως δε θα τού συμβή τίποτα.

Η Τζόαν χαμογέλασε.

— Να έλθω... ελτε αινιγματικά.
Κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.

— Έμεινε πολλή ώρα άκόμα ξα-
πλωμένη στό κρεβάτι, συλλογισμέ-
νη. Τότερα πήρε ένα άριθμό στό
τηλέφωνο.

Κάποιος τή ρώτησε, απ' τήν
άλλη άκρη τού σώματος, τί ζη-
τούσε.

— Θέλω να μιλήσω στό Ράβεν,
εξήγησε ή νέα γυναίκα. Πέστε του
πως τόν γυρεύει ή Τζόαν Μεντέτα.
Είμαι σίγουρη πως θαρθή άμέσως
στό τηλέφωνο.

— Τότερα ξαπλώθηκε πάλι και
περίμενε απάντησι, μ' ένα χαμό-
γελο στό χείλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

5 Ιουνίου, «Όρα 11.20'

Ο Τζέυ πήρε ένα ταξί. Ήταν
εύχαρismaticός απ' τόν έαυτό του.

Μόλις έφτασε στό γραφείο του,
είχε τηλεφωνήσει στό Τζεράλντ
Φόστερ και τού είχε ζητήσει λε-
πτομέρειες γιά τή σκηνη πού τού
είχε αναφέρει ο Ρότζερς.

Ο Φόστερ τή θυμότανε πολύ
καλά.

— Γιατί θέλετε πληροφορίες; ρώ-
τησε με δυσπιστία.

— Θέλω να βρώ τόν άνθρωπο
πού έκανε αυτό τό σκάνδαλο, εξή-
γησε ο Τζέυ. Ίσως νάην άνακα-
τεμένος σε κάποια ύπόθεσι πού μάς
άπασχολεί. Δέν είναι βέβαια, ύπό-
χει όμως μία τέτοια πιθανότητα...
κι' έλπίζω πως θα μπορούσάτε να
με βοηθήσετε.

— Τόν γνωρίζω, αυτόν πού μου
λέτε. Ήταν ένας απ' τούς ύπαλ-
λήλους μου. Γι' αυτό άπόρησα πού
τόν βρήκα σ' ένα κέντρο σάν τό
«Κλάμπ 22»... Λέγεται Φλέτσερ.

— Αν θέλετε τή διεύθυνσί του, μπο-
ρώ να σας τή δώσω.

— Ναί, θα με υποχρεώσετε!

— Μία στιγμή...

Ο Φόστερ έδωσε μία διαταγή
κι' ύστερα ξαναπήρε τό τηλέφωνο.

— Θα κνττάξουν στα άρχεία μας,
πρόσθεσε. Έχουμε εκεί τή διεύ-
θυνσί του.

— Δέν εοράζεται πιά σε σάς;

— Α, όχι! Δέν ύπόχει θέσι
στό γραφείο μας γιά ένα τέτοιο
τύπο! Φέρθηκε πολύ άσχημα κι'
αναγκάστηκε να τόν διώξω. Τόν
άπόλυσα άμέσως, τ' άλλο πρωί.

— Μα τί είχε συμβή, κύριε Φό-
στερ; επέμεινε ο Τζέυ.

— Δέν ξέρω ακριβώς. Πρέπει να
ήταν αβυσσμένος... Έλεγε διά-
φορες αβολιές γιά τήν άδελφή
του... Δέν επιτρέπονται τέτοια πρά-
γματα, σ' ένα άριστοκρατικό κέν-
τρο σάν τό «Κλάμπ 22». Γι' αυ-
τό αναγκάστηκε να τόν άπολύσω.

— Καλά κάνετε, ελτε ο Τζέυ χα-
μογελώντας.

— Α, να ή διεύθυνσι.

Ο Τζέυ σημείωσε, εύχαρίστησε
τό Φόστερ κι' έκλεισε τό τηλέφω-
νο.

— Ίσως νάκανε άδικο κόπο. Μα
δε μπορούσε ν' αδιαφορήση γιά
ένα πιθανό ήνοχος...

Τό ταξί σταμάτησε μπροστά σε
μία εορατική πολυκατοικία.

— Έδώ είναι, κύριε, ελτε ο σω-
φρό, δείχνοντας τό σπίτι.

Ο Τζέυ κατέβηκε και τόν πλή-
ρωσε. Τότερα χτύπησε τό κου-
δούνι της έξώπορτας.

Η γειτονιά ήταν φτωχική και
δρωμική. Ο Τζέυ έννοιωθε πως
τόν κνττάζανε πίσω απ' τίς παλιές
κουρτίνες τών παραθύρων.

Μιά άκάθαρτη γοργά, πού φο-
ρούσε ένα τσιουβάκι αντί γιά πο-
διά, άνοιξε τήν πόρτα και τόν κν-
ττάζε φιλόποτα.

— Είν' εδώ ο κ. Φλέτσερ; τή

10 ΧΡΟΝΙΑ
ΝΕΩΤΕΡΗ !.

ΔΩΣΤΕ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ
ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΓΡΑΜΜΗ
ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ
ΤΑΛ
Εξαφανίσατε μέσα σε λίγες ημέρες
ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ
ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ
ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΗ
ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΟΥ ΤΑΛ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑΝ
Γ. ΡΟΥΜΠΗΣ
ΝΙΚΗΣ 11 - ΤΗΛ. 234.976 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΡΑΞΙΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΡΑΞΙΑ
ΑΝΤΙΠΟΙ ΚΥΠΡΟΥ: ΒΑΡΝΑΒΑΣ - ΠΑΝΑΓΙΩΔΗΣ
ΔΙΣΧΥΛΟΥ 75 - ΛΕΥΚΟΣΙΑ

ΑΙ έκ τών Έπαρχιών ένδιαφερόμεναι, δύνανται να λάβουν άμέσως
πληροφορίας διά τό ΤΑΛ, εάν γράψουν εις τόν άντ/πον κ. Γ. ΡΟΥΜ.
ΠΗΝ Νίκης 11 (Τ. 118).

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Ο ΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΙΖΟΛΑ
ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ρώτησε ο Τζέυ βιάζοντας τό κα-
πέλλο του.

— Στο τελευταίο πάτωμα, ά-
πάντησε εκείνη παρομοιάζοντας γιά
να τόν άφίση να περάση. Πέστε
του να πληρώση τό νοίκι του. Έ-
χω βαρεθί να τού τό γυρεύω.

Ο Τζέυ ανέβηκε τή σκάλα, χω-
ρίς να τής δώση προσοχή.

Στό τελευταίο πάτωμα, μία τε-
ράστια γυναίκα, πού καθόριζε πα-
τάτες, καθισμένη στό κατώφλι της,
τούδειξε με τό δάχτυλο μία πόρ-
τα χωρίς να προσέχη λέξι.

Ο Τζέυ χτύπησε μία φορά κι'
ύστερα άνοιξε και μπήκε.

— Ένας άντρας ήταν ξαπλωμένος
σ' ένα δρωμικό στρώμα. Είχε
τρείς μέρες άξέριστος και τό ένα
του μάτι ήταν μαυρισμένο. Άνα-
κάθισε στό κρεβάτι του, με ύφος
τρομαγμένο.

— Τι θέλετε; ρώτησε.

Ο Τζέυ έφούξε μία ματιά γύρω,
στό άξιοποιημένο εκείνο περιβάλ-
λον.

— Με λένε «Έλληνγκερ», εξήγη-
σε. Είμαι πελοπόρ της «Σημιας
τού 2 αιών Λούις». Μπορώ να σας
μιλήσω;

— Δε θέλω να μιλήσω με κανέ-
να! φώναξε ο Φλέτσερ.

Και σηκώθηκε άπότομα. Άλλά
τόν έπιασε όγκας κι' αναγκάστη-
κε να ξαναπέσει.

Ο Τζέυ κάθισε σε μία κουτσή
καρέκλα.

— Μην εξάπτεσθε έτσι, τού σύ-
στησε. Μπορώ ίσως να σας βοη-
θήσω.

— Κνττάξε τί μου κάνανε!
γχορίνασε ο Φλέτσερ δείχνοντας τό
μάτι του. Με πετάξανε απ' τή
σκάλα, τά καθάματα, κι' ένας απ'
αυτούς με χτύπησε στό μάτι με
τόν άγκώνα του.

Ο Τζέυ άναψε ένα τσιγάρο. Δε
μπορούσε να άπορήση τή μυροδιά
της φτωχέιας και της κακομοιριάς,
πού ήταν άπλωμένη έκει μέσα.

— Γι' αυτό ήρθα να σας δω,
εξήγησε. Τί σας συνέβη; Θα σας
βοηθήσω, άν μπορώ.

— Γιατί; ρώτησε δύσπιστα ο
Φλέτσερ. Γιατί θέλετε να με βο-
θήσετε;

— Μα ήσυχάστε λοιπόν, μην τα-
ράσθε... Έχετε καιρό άνεργος...
δέν είν' έτσι; Έλάτε, μιλήστε έ-
λεύθερα.

— Η αίτία είναι ή Τζάνετ...
άρχισε να λέη ο Φλέτσερ.

Και, ξαφνικά, έβαλε τά χλάμα-
τα. Ο Τζέυ τόν κνττάζε μ' άμη-
χανία.

— Χορεύεστε να πιητε κάτι γιά
να συνέλθετε, ελτε. Πεσιμέντε λί-
γο. Πάω να σας φέρω.

— Όχι, μη φεύγετε! φώναξε
ο Φλέτσερ. Είμαι καλά τώρα. Βλέ-
πετε, έχον σπάσει τά νεύρα μου.
Είμαι ησυχικός...

— Έλάτε λοιπόν να σας κάνω
τό τραπέζι, πρότεινε ο Τζέυ.

Και σηκώθηκε. Μα ο Φλέτσερ
κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του.

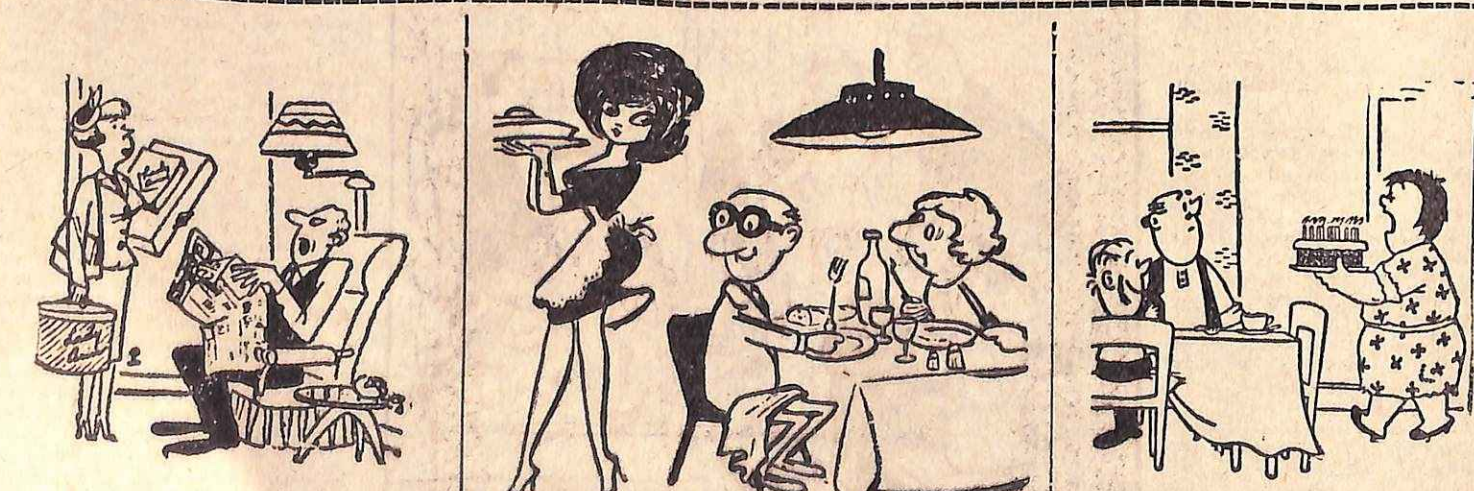
— Όχι, τώρα, ελτε. Άργότε-
ρα, ίσως... Πρώτα όμως, θέλω
να σας τά διηγηθώ όλα.

— Σας άκούω, απάντησε ο Τζέυ
ξαναπαύοντας τήν καρέκλα του.

— Πρόκειται γιά τήν άδελφή μου
τή Τζάνετ. Έργυε ένα προί γιά τή
δουλειά της και δέν ξαναγύρισε
πιά. Έβαζε παντού γιά να τή
βρώ, πήγα στην άστυνομία, μα
δέν κάνανε τίποτα.

Ο Τζέυ άναστήναξε. Στο Σαιν-
Λούις, δέν λείπανε οι κοπέλλες
πού σπέντανε γιά τή δουλειά τους
και δέν ξαναγύριζαν πιά ποτέ.

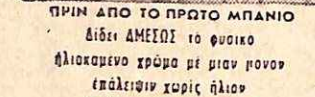
— Ίσως να τσάκασε πιά με κά-
ποιον πού άγαπούσε... ή έβάλε
στό μυαλό της να πάη στο Χόλλυ-
γουντ. Ένα σωρό κορίτσια έκτρο-
χιάζοντα ξαφνικά και εξαφανίζον-
ται, χωρίς να πουν τίποτα στους
δικούς τους.

— Μερικές φορές καιρομαι, σ' έ-
λθεται, πού έχεις δύο χέρια μόνο. Ά-
μαλία!

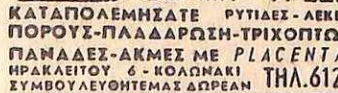
— Βλέπω, Χαράλαμπε, πως σου πέρασε ο λα-
μός σου!...

— Τό φορεματάκι μου συνεπλήρω-
σε σήμερα, προκομμένο μου, τά δέκα
τού χρονάκια!...

- Διατηρεί την υγρασία στο δέρμα.
το μαλακώνει και προστατεύει από
τα εγκαύματα του ήλιου
- Τελείως ΑΒΑΒΕΙ φεύγει με το
σάπουνισμα
- Όταν βγάλεις τις καλτσες σου δίδει
ώρας χρώμα στις γάμπες σου

Διπλωματούχος Ψυχολογικών
 γικής Έταιρείας Αθηνών με δρα-
 χμάς 50 εθ' σάς απαντήσῃ. Γιὰ κά-
 θε ζήτημα σὰς αἰσθητικὸν ἢ οὐκ
 (ἐρωτικὸν) δεσμεύει, ἀπογοητεύ-
 σεις, ἀμφιβολίες, περιπτώσεις γὰν-
 τὸς, ἀπώλειες ἀντικείμενων, θανά-
 τος, γεννήσεις, οικογενειακές κα-
 ταστάσεις). Ὁ Κ. Πάντος διὰ τῆς
 αὐτοσυγκριτικῆς, τοῦ αὐτοτύπου
 τιμοῦ καὶ διὰ τῶν ψυχολογῶν θα-
 σὰς δῶσα ἀμφιβολίαν τὴν λύσιν.
 Γράφει ἀπὸ Ἑξωτερικὸν καὶ ἔ-
 στερικόν. Ἀποστέλλει γραμματικὴν
 ἐπὶ ἀπάντησής. Δέχεται δωρεάν
 ἐπὶ συνευθείῃ. Ὅρα ἐπισκέψου:
 9-1 π.μ. καὶ 5-8 μ.μ., πλὴν Κυ-
 ριακῆς. Ὁδὸς Ἡπείρου 54 (στάσις
 Τούμπρα-Λυγία Παρασκευῆ).

Δέχεται Πανεπιστημίου 46, γα
Χαριλάου Τρικούπη, Τηλέφ. 614.6

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (π
την 'Ομόνοιαν) 9-2 και 5-7½
Τηλέφωνον 523-708.

71

ΕΚΑΝΕ ζέστη στην πόλι και θά ήθελε να βρισκουμαι ακόμη στη θάλασσα. Όταν έφθασα στον Όμιλο, η ζέστη είχε λιγοστύμει κάπως, αλλ' όχι πολύ.

Με υποδέχτηκαν, όπως πάντα, ο Τζοε Μάκωλ ο Χάρρυ Τρέμπλ, ο Έλσον Σμιθ, ο Μπουντ Ουίλσον και, φυσικά, ο "Έντυ. Και ήξερα κι' όλας ότι ο "Έντυ θα ανέλαμπε πάλι να μου εξηγήσει γιατί δεν είχα κατορθώσει να πιάσω έναν τόννο.

—Λοιπόν, μου φωνάζει, μόλις με είδε, είχες τύχη;

—Όχι, απάντησα, δεν έπιασα ψάρια, μα άκουσα ώστόσο μία πολύ ενδιαφέρουσα Ιστορία.

—Την άκουμε! είπε ο "Έντυ.

—Δεν θα σε ενδιαφέρει, ξέένα, γιατί δεν είναι μία Ιστορία για γυναίκες...

Ο "Έντυ γέλασε και άρχισε να φωνάζει για να μάς φέρουν ένα αναψυκτικό. Κι' επειδή δεν έρχονταν νένας σεβιτόνος, σηκώθηκε για να πάει να φροντίσει ο ίδιος.

—Είναι περιττό να τον περιμένω, μου είπε ο Χάρρυ Τρέμπλ, δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει, αν δεν πη πρώτα δυο-τρία ποτήρια.

—Έχεις δικιο απάντησα. "Άλλωστε, όπως είπα και πιο πριν, η Ιστορία που θα διηγηθώ, δεν είναι δυνατόν να ενδιαφέρει έναν τύπο σαν τον "Έντυ, ενώ ξέένα, μάλιστα.

"Εξέένα, που είναι αστυνομικός και αδειούχος, θα πρέπει να σε ενδιαφέρει μία Ιστορία σαν αυτήν.

—Λοιπόν, έκαναν όλοι μ' ένα στόμα.

—Το έρωτά μου είναι αυτό, άρχισα με ύφος λίγο μυστηριώδες: "Ο γέρο Μάκ έκανε καλά, που φέρθηκε έτσι ή έκανε άσχημα;

—Σάπασα για μία στιγμή, ενώ οι άλλοι με κύτταζαν με περιέργεια.

Υστερα δανάρχισα:

—Ο Μάκ, είναι, βαρκάρης, που με πήγε στ' ανοιχτά για να ψαρέψω τόννο. Συναντήσαμε τρικυμία, που τον έκανε να ξανασημειώνω έναν παράξενο άνθρωπο, που πήρε μία φορά στη βάρκα του για ψάρεμα. Μέχρι εκείνη την ημέρα ο Μάκ δεν είχε πιάσει ποτέ του έναν τόννο. "Επιασε διάφορα άλλα μικρότερα ψάρια

«ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ, ΜΑΚ...»

μά... εκείνος ο άνθρωπος τον έπεισε να τον πάει με τη βάρκα του στα ανοιχτά, γιατί όλες οι άλλες βάρκες που πήγαιναν συνήθως για το ψάρεμα του τόννου, ήταν νοικιασμένες. Ο τύπος εκείνος, όπως μου είπε ο Μάκ, δεν λογάριε χρώματα κι' έτσι ο γέρος βαρκάρης πήρε μαζί του κι' ένα παιδί για να τον βοηθήσει στη βάρκα και βγήκαν στ' ανοιχτά. Μά σε λίγο, όταν είχαν προχωρήσει αρκετά, μία καταιγίδα φάνηκε να έρχεται από τα νοτιοδυτικά.

«Ο γέρο-Μάκ είπε ότι δε έπρεπε να γυρίσουν πίσω, μα ο πελάτης του δεν ήθελε να ακούσει τίποτα. Μόλις είχε κατορθώσει να ψαρέψει τον πρώτο του τόννο κι' αδιαφορούσε για τον καιρό. Ο Μάκ, όπως σ'ας είπα, δεν είχε πιάσει, ποτέ άλλοτε τόννο κι' έτσι κι' οι δυο άρχισαν να παλεύουν με το μεγάλο ψάρι, ενώ ο ούρανός γινόταν όλο και πιο σκοτεινός και ο άνεμος άρχισε να σφυρίζη.

—Επί τέλους, ο τόννος ύστερα από πολλές προσπάθειες, τραβήχτηκε στη βάρκα, μα στο μεταξύ ο ούρανός είχε γίνει ακόμη πιο μαύρος

«Το ψάρι ήταν βέβαια μεγάλο, όχι βέβαια από τους μεγαλύτερους τόννους που μπορεί να πιάσει κανείς, αλλά όπωςδήποτε ένα ωραίο ψάρι, που ζυγίσε τετρακόσιες εικοσι έφτα λίβρες. Ο πελάτης ήταν πολύ περήφανος για την επιτυχία του και εξακολούθησε να καμικάει μέχρι τη στιγμή, που ξάπωσε η καταιγίδα. Ο Μάκ, μου διηγήθηκε ότι έχει δη και άλλες φορές ανθρώπους τρομοκρατημένους και ότι του έτυχε να τρομοκρατηθώ κι' ίδιος, αλλά ένα τέτοιο πράγμα δεν το είχε ξαναδοη ποτέ! Εκείνος ο τύπος γαν τζώθηκε πάνω του, λέγοντας ότι δεν ήθελε να πεθάνη, ότι ένας άνθρωπος μπορεί να κάνει ένα σφάλμα και ύστερα να μη δροί τον καιρό να μετανοήσει. "Ετσι ο Μάκ του είπε ότι, αν είχε πασαγματικά κάποιο δόσος στην καρδιά του και ήθελε να ανακουφισθώ, αυτός ήταν πρόθυμος να τον ακούσει, σαν καλός εξομολογητής.

«Το παιδί ήταν πολύ απησχολημένο στο τιμόνι και ήταν αδύνατο ν' ακούσει το παραμικρό και η εξομολόγησι θάμνε ανάνεσα σ' αυτούς τους δυο και το Θ-ό, αν ήθελαν να λογαριάσουν κι' εκείνου.

«Έτσι, εκείνος ο άνθρωπος εκμυστηρεύτηκε το μυστικό του στο γέρο-Μάκ. Πριν από κάμποσο καιρό ήταν υπάλληλος σε κάποια τράπεζα. Υστερα όμως είχε μπει στη ζωή του μία γυναίκα και για χάρη της είχε βυθισθώ στα χρέη μέχρι το λαιμό. "Ετσι, είχε αποφασίσει να ληστέψει την τράπεζα, όπου εργαζόταν. Για να το κατορθώσει αυτό, αναγκάστηκε να σκοτώσει ένα συναδέλφο του. Το σχέδιό του πέτυχε μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Κανένας δεν τον υποψιάστηκε κι' αυτός έγινε πλούσιος...

—Και ύστερα, τί έγινε; ρώτησε με φωνή γεμάτη επαγγελματικό ενδιαφέρον ο Χάρρυ Τρέμπλ.

—Ο Μάκ μου είπε ότι εκείνος ο άνθρωπος του τα διηγήθηκε ό'α' αυτά, σ'α να παραμιλούσε. Στο μεταξύ, όμως, το παιδί είχε κατορθώσει να οδηγήσει τη βάρκα κοντα στην ξηρά. Όπως μου είπε ο γέρο-ψάρας, ποτέ στη ζωή του δεν είδε έναν άνθρωπο ν' αλλάξει τόσο ξαφνικά, όπως άλλαξε εκείνος ο τύπος. Μόλις βρεαδώθηκε ότι δεν υπήρχε πια κανένας κίνδυνος, μεταμορφώθηκε σ' έναν άνθρωπο γεμάτο αυτοπεποίθησι, που έχει χρήματα να σπαταλήσει και που η μοναδική του σκέψη είναι να βρεαδώθι ότι ο γέρο-ψάρας δεν πρόκειται να μιλήσει.

—Αυτό το σκοπό προσπάθησε να δώσει στο Μάκ μερικά μεγάλα χαρτονομίσματα, για ν' αγοράσει τη σιαπητή του, μα εκείνος τ' άρνήθηκε μ' αποτροπισμό. Του είπε ότι είχε δεχθώ την αφήγησή του, σαν εξομολόγησι, ότι του είχε δώσει το λόγο της τιμής του πως δεν έπρόκειτο να μιλήσει και ότι θα τον κρατούσε για πάντα. Μά, ο τύπος εκείνος, φαινόταν δύσπιστος και όταν βγήκε από τη βάρκα, γύρισε και είπε στο Μάκ με ύφος απειλητικό:

—Κλείσε το στόμα σου, Μάκ, γιατί διαφορετικά...

«Δεν είχε τίποτ' άλλο, κύριε, μου διηγήθηκε ακόμη ο Μάκ. Μα μέσα στα μάτια του διάβασα μία φοβερή απειλή. Μη νομίζετε όμως ότι φοβήθηκα κι' ότι γι' αυτό δε μιλήσα. Το έκανα επειδή είχα δώσει το λόγο μου. Μα αυτό το έπεισοδιο έγινε πριν από δέκα χρόνια και αν το διηγήθηκα σ' εσάς το έκανα έτσι, όπως διηγείται κανείς μία ο ποιαδήποτε Ιστορία, γιατί αυτή η σημεινική καταιγίδα μου την ξανάφερε στο νου. Άλλωστε, δε σ'ας ανέφερα ονόματα — και ούτε ξέρω το όνομα εκείνου του τύπου — κι' έτσι, ακόμη κι' αν εσείς θα θέλατε να μιλήσετε, αυτός δεν είναι δυνατόν να πείθι τίποτα. Μα για να είμαι ειλικρινής μαζί σας, πολλές φορές σ' αυτά τα χρόνια αναρωτήθηκα αν έκανα καλά να κρατήσω την εκμυστήρευσιν εκείνου του ανθρώπου σαν εξομολόγησι κι' ότι δε έχω το δικαίωμα να την προβόσω.

—Και... δε σου είπε τίποτ' άλλο ο Μάκ; υπέθεσε ο Χάρρυ.

—Όχι ή μάλλον, ναί. Μου είπε ακόμη, ότι εκείνος ο τύπος είχε την ανσίδεια να ξαναγυρίσει πολλές φο-

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ρές εδώ για να ψαρέψω τόννους. Μα δεν ξαναπήρε ποτέ πια τη βάρκα του Μάκ. Πηγαίνει πάντα μ' άλλες βάρκες, παρ' όλο που, από εκείνη την ημέρα, ο Μάκ διαθέτει τη βάρκα του και γι' αυτό το είδους το ψάρεμα.

—Η Ιστορία του Μάκ είχε τελειώσει κι' εγώ ρώτησα τους άλλους: —Τί λέτε σεις; "Εκανε καλά ο Μάκ να κρατήσει μυστική αυτή την Ιστορία;

—Τί μπορούσε να κάνει; παρατήρησε ο "Έλσον Σμιθ. Είχε δώσει το λόγο του! Και ύστερα, μ' έναν τέτοιο τύπο δε μπορεί να παίζει κανείς...

Ο Χάρρυ Τρέμπλ ξερόδωσε. Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα και τα ρουθούνια του ανοιγόγλεναν ανήσυχια. Κυτάζοντας τον, μετανόωντας για μία στιγμή, που είχα διηγήθω εκείνη την Ιστορία μπροστά του.

—Άρισε το αστυνομικό λογωνικό να κοιμάται μέσα σου, Χάρρυ, του είπα εύθυμα. Μη φανταστής ότι θα μπόρρεις να ξεκινήσεις απ' αυτή την Ιστορία, για να ξεβάψεις καμμία ενδιαφέρουσα αστυνομική υπόθεση. Το πιθανώτερο είναι ότι, αν επιχειρήσεις να ρωτήσεις το Μάκ για την αλήθεια αυτής της Ιστορίας, εκείνος θα γελήσει και θα σου πη ότι ήταν ένα ωραίο παραμύθι που μου το διηγήθηκε στην ώρα της μου το διηγήθηκε στην ώρα της τρικυμίας, για να αποτραβήξει την προσοχή μου και να μην τρομοκρατηθώ.

—Μην άνησυχώ, αυτό το καταλαβαίνω πολύ καλά, απάντησε ο Χάρρυ ήρεμος.

Την ίδια στιγμή, ο "Έντυ έφτασε κοντά μας ακολουθούμενος από ένα σεβιτόνο, που κρατούσε ένα δίσκο.

—Έχασα την Ιστορία σου, μου είπε, μα κατάφερα να μάς σεβιτόρουν.

Περίμενε ν' άφισε ο σεβιτόνος τα αναψυκτικά και ν' άπομακρυνθώ, κι' ύστερα κάθισε και με ρώτησε:

—Λοιπόν; Ούτε αυτή τη φορά κατάφερες να πιάσεις κανένα τόννο; Με ποιόν πήγες να ψαρέψης;

—Μ' ένα γέρο ψάρα, κάποιο Μάκ...

—Έ, τότε, καταλαβαίνω, γιατί δεν έπιασες τίποτα! φώναξε ο "Έντυ κάνοντας μία χαρακτηριστική χειρονομία. Αυτός δεν είναι βαρκάρης για τόννους. Ξέρω τ' σου λέω έχω! Τον πρώτο τόννο, που κατάφερε να τραβήξει στη βάρκα του, τον ψάρεψα εγώ, πριν δέκα χρόνια. Νά βλέπανε ένα ψάρι, καταπληκτικό! Ζυγίσε ακριβώς τετρακόσιες εικοσι έπτα λίβρες...

—Ανατοίγισα και κύττασα το Χάρρυ Τρέμπλ. Η παγερή λάμψη που είδα στα μάτια του, μ' έκανε να καταλάβω ότι δεν είχε κανένα σκοπό, αυτή τη φορά, ν' άφισε κοιμισμένη μέσα του την αστυνομική του ιδιότητα...

ΛΕΣΛΥ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ Κάνουν ΕΦΟΔΟ

«ΕΛΕΦΑΝΤΑ, πνεύμα της ζούγκλας, που αξίζεις όσο ένας σωρός άσπμι και που είσαι έφωδιασμένος μ' ένα χέρι (υπνοεί την προσοκίδα), σύ, που σπάσεις τα κλαδιά σε μικρά κομμάτια, όταν περπατάς μέσα στο δάσος, γιγιέ εκείνου που ποδοπατεί τους θάμνους και ποδοπατεί τους μικρούς φοίνικες. Μεγάλε έλεφαντα, που είσαι πελώριος ακόμη κι' όταν πέφτης στα γόνατα, κανονικά να χτυπάνε οι χαλιόδοντες σου, έτσι που νομίζει κανείς πως γελάς. Τα άποτυπώματα των ποδών σου ανοίγουν δρόμους ανάμεσα στη ζούγκλα και τα άγκαθια και κάνουν το έδαφος να βουλιάζει. Όταν σκυθής, η ράχη σου είναι σαν το τ'α-τάμ του βασιλιά. "Ελέφαντα του δάσους, δαίμονα του δάσους. Τα μάτια του μοιάζουν κι' εκείνα των μικρών παιδιών κι' ο λαιμός σου σαν τον κοψίμο κορμό ενός δέντρου. "Ελέφαντα με τη μακρεία σου προσοκίδα, έλεφαντα, που περπατάς με το κεφάλι σκυμμένο προς τα εμπρός, σαν τους γέροντες και που σηματοδοτεί κάθε τόσο για ν' ακούσεις ήρεμα. "Ελέφαντα, που μοιάζεις σαν ένας σωρός από χώμα. "Ο έλεφαντας έχει ένα μόνο χέρι και μπορεί να κοιμιστεί έχοντας ένα φοινικόδεντρο. "Αν είχε δυο χέρια, άδανεν τον ούρανό κοιμισαία!

«Τον βλέπετε, τον βλέπετε; Χτυπήστε δυο καζάνια το ένα με το άλλο! "Ετοιμάστε τους τετζε-ρεδες κι' άναψτε τη φωτιά! "Ο έλεφαντας έχει κορμί πολύ μεγάλο, αλλά θα τον σκοτώσω με και θα τον φάμε σ'α να μην ήταν μεγαλύτερος από μία γίδα».

Αυτό είναι ένα από τα τραγούδια, που τραγουδάνε οι Ιθαγενείς της Νιγηρίας, όταν πηγαίνουν για να κυνηγήσουν τον έλεφαντα.

Οι Ιθαγενείς κυνηγοί έχουν διατυπώσει τον ακόλουθο κανόνα: «Ένας έλεφαντας δεν είναι επικίνδυνος παρά μόνο στην περίπτωση που τον πυροβολήση κανείς, ή που θα βρεθώ κάτω απ' αυτόν, όταν πέφτη. "Όταν, έξ έλ-λου, ένας έλεφαντας σου επιτίθεται, πρέπει να μείνεις έντελώς ακίνητος, σε πρόπον, ώστε να βγάλεις όσο το δυνατό λιγώτερο όση. Το πιθανώτερο είναι, ότι δε θα σε δη, γιατί έχει ασθενέστατη όρασι. "Αν, όμως, τρέξης, θα βρεθώ πάνω σου».

Οι λευκοί κυνηγοί ξεκινάνε συνήθως με το κεφάλι γεμάτο από παρόμοιες συμβουλές. "Αλλ' όταν βρεθούν μέσα στη ζούγκλα, τις ξεχνάνε. Αυτό συνέβη στο διάσημο Γερμανό κυνηγό της μάσης ήπειρου Χάινς φον Ντόμκε, στην αρχή του σταδίου του.

Διασχίζοντας μία μέσα με το είδικό αυτοκίνητό του την περιοχή Κισίντι, μεταξύ του Βελγικού Κογκό και της Ουγκάντας, είδε δυο υπέροχους έλεφαντες. Έναν άρσενικό κι' ένα θηλυκό. Σκέφτηκε τότε, προτού δοκιμάσει τη δύναμη των όπλων του πάνω τους, να τους φωτογραφήσει και, βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, άρχισε να σέρνεται ανάμεσα στην πυκνή βλάστησι, χωρίς να έχη τίποτ' άλλο μαζί του, εκτός από τη φωτογραφική μηχανή του.

—Αλλά, καθώς προχωρούσε, βρέθηκε ανάμεσα σε δυο έλεφαντάκια, που κυλιόντανε πάνω στο χορτάρι. Τα έλεφαντάκια, βλέποντάς

Κάνουν ΕΦΟΔΟ

τον, τρόμαξαν κι' άρχισαν να φωνάζουν. Οι γονείς τους έδωσαν τότε δυο τρομερά μουγκρητά και ξεκίνησαν σ'α βολίδες προς το μέρος του.

Ο Ντόμκε, τάχασε εκείνη τη στιγμή και έξεχασε όλα όσα του είχαν μάθει οι Ιθαγενείς. "Αντί, λοιπόν, να μείνει ακίνητος, άρχισε να τρέχει προς το μέρος, όπου είχε άφισε το αυτοκίνητό του.

Πίσω του ακουγόταν μία σειρά από κεραυνούς. "Ηταν το ποδοβολήτο των δυο παχυδέρμων, που τον κυνηγούσαν με μανία.

Ο Γερμανός κυνηγός είδε, τέλος, το αυτοκίνητό του κι' άρχισε να τρέχει προς τα εκεί.

Στο βόλαν του αυτοκινήτου καθόταν ο Ιθαγενής σωφέρ του, Ρούμπεν που ήταν ένας πολύ καλός πρέπει σωφέρ! Μόλις είδε τον κύριο του, κατέβηκε από το αυτοκίνητο, για να του άνοιξη την πόρτα.

—Δυο έλεφαντες σ'ας παρακολουθούν, κύριε, του είπε ευγενικά.

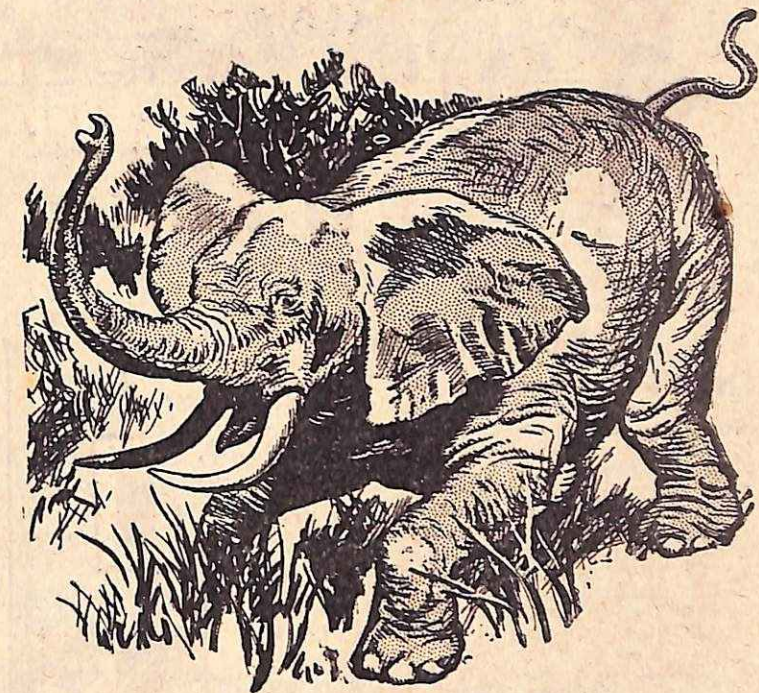
"Αλλ' ήταν πια αργά. Μερικά λεπτά αργότερα, οι δυο έλεφαντες βρέθηκαν πάνω τους και, χρησιμοποιώντας τις προσοκίδες τους, τους πέταξαν χωρίς μεγάλη δυσκολία μέσα σ' ένα τέλμα. Οι πόρτες άνοιξαν με όρη κι' οι δυο επζύατες βρέθηκαν μέσα στο νερό. Οι δυο έλεφαντες, εύχαριστημένοι για το κατορθώμα τους, άπομακρύνθηκαν αμέσως, χωρίς να τους καταδιώξουν μέσα στο τέλμα. "Ετσι, ο Ντόμκε κι' ο Ιθαγενής σωφέρ του υπόρρεσαν να σωθούν.

Την αξία των συμβουλών, που δίνουν οι Ιθαγενείς στους λευκούς κυνηγούς, άποδεικνύει και το ακόλουθο περιστατικό, που άνηγείται ο Γάλλος Πάλ Σαοριέ:

«Είναι αδύνατο να φαντασθώ κανείς, λέει, πόση ψυχραιμία και ποιά χαλύβδινα νεύρα χρειάζονται σ' έναν άνθρωπο, για να σταθώ ακίνητος, ενώ βλέπει μία άγέλη από έλεφαντες να όρμηι πάνω του.

«Κάποτε, είχα χωθή μέσα στη ζούγκλα, για να μπορέσω να σκοτώσω ένα απ' αυτά τα παχυδέρμα, που κατέστρεφαν όλα τα χωράφια ολόγυρα. "Ηθελα να δώσω ένα μάθημα στα άλλα. Γιατί έχει παρατηρηθώ, ότι οι έλεφαντες άποφύγουν τα μέρη, όπου ξέρουν, ότι υπάρχει κίνδυνος. Περίμενα ώρες κάτω από την τρομερή ζέστη, ενώ τα κουνούπια κι' άλλα έντομα ώρμούσαν κατά σμήνη πάνω μου. Είδα, ξαφνικά, ένα είδος γκρίζου βράχου, που πρόσβελε ανάμεσα σε δυο δέντρα. Δε θέλησα να χάσω την ευκαιρία. Σκόπευσα με προσοχή και πυροβόλησα.

«Αλλά, καθώς άπεύσω το λάθος μου, είχα σκοπέυσει πολύ ψηλά κι' η σφαίρα μου βρέθηκε ανάμεσα σε δυο έλεφαντάκια, που κυλιόντανε πάνω στο χορτάρι. Τα έλεφαντάκια, βλέποντάς

"Ένας τεράστιος έλεφας που έμοιαζε με γκρίζο βράχο, εμφανίστηκε ανάμεσα στα δέντρα.

φνικά, ανάμεσα από την πυκνή βλάστησι, πρόσβαν δυο άλλοι. Στήριξαν τους ώμους τους πάνω στον πληγωμένο και τον βοήθησαν να σηκωθεί. Κι' άλλοι έλεφαντες πρόσβαν σε λίγο. "Ηταν ολόκληρο κοπάδι.

«Και τότε άρχισε η τρομερή έφοδος.

«Το κοπάδι ρίχτηκε ακάθεκτο προς τα εμπρός, οδηγούμενο από τον πληγωμένο έλεφαντα, που είχε συνέλθει τελείως. Ο αέρας ανηχούσε από τα τρομερά μουγκρητά τους και το έδαφος αναταράσσονταν σ'α να σέρνονταν πάνω σ' αυτό βαρυσά άρματα μάχης.

«Το αίσθημα, που κυριαρχούσε μέσα μου αυτή τη στιγμή, ξεπερνούσε το φόβο. Το μυαλό μου, οι άρτηριες μου, οι μύς μου, το έδαφος μου, ήταν όλα άδεια. Δεν ξέρω πως κατάφερα να κολλήσω το σώμα μου πάνω σ' ένα δέντρο. "Από τη θέσι αυτή, είδα τα κροσσισαία παχυδέρμα να περνούν δεξιά κι' άριστερά μου, τρέχοντας μ' έναν τρελό καλπασμό. Νόμιζα πως είχα πάψει να ζω. "Αν εκείνη την στιγμή ένας έλεφαντας έρχονταν κατ' ευθείαν πάνω μου, νομίζω πως δε θάκαν την παραμικρή κίνηση για να ξεφύγω... Εύτυχώς, ο θόρυβος άπομακρύνονταν ολόενα. Κατάλαβα τότε, ότι δεν είχα πεθάνει. "Ημουν μουσκεμένος στην ιδρώτα και σωριάσθηκα κάτω σαν άλυχη μάσα. Μόνο άρκετη ώρα αργότερα, μπόρεσα να ξαναπαράω το δρόμο για το μικρό χωριό των Ιθαγενών, που με φιλοξενούσαν.

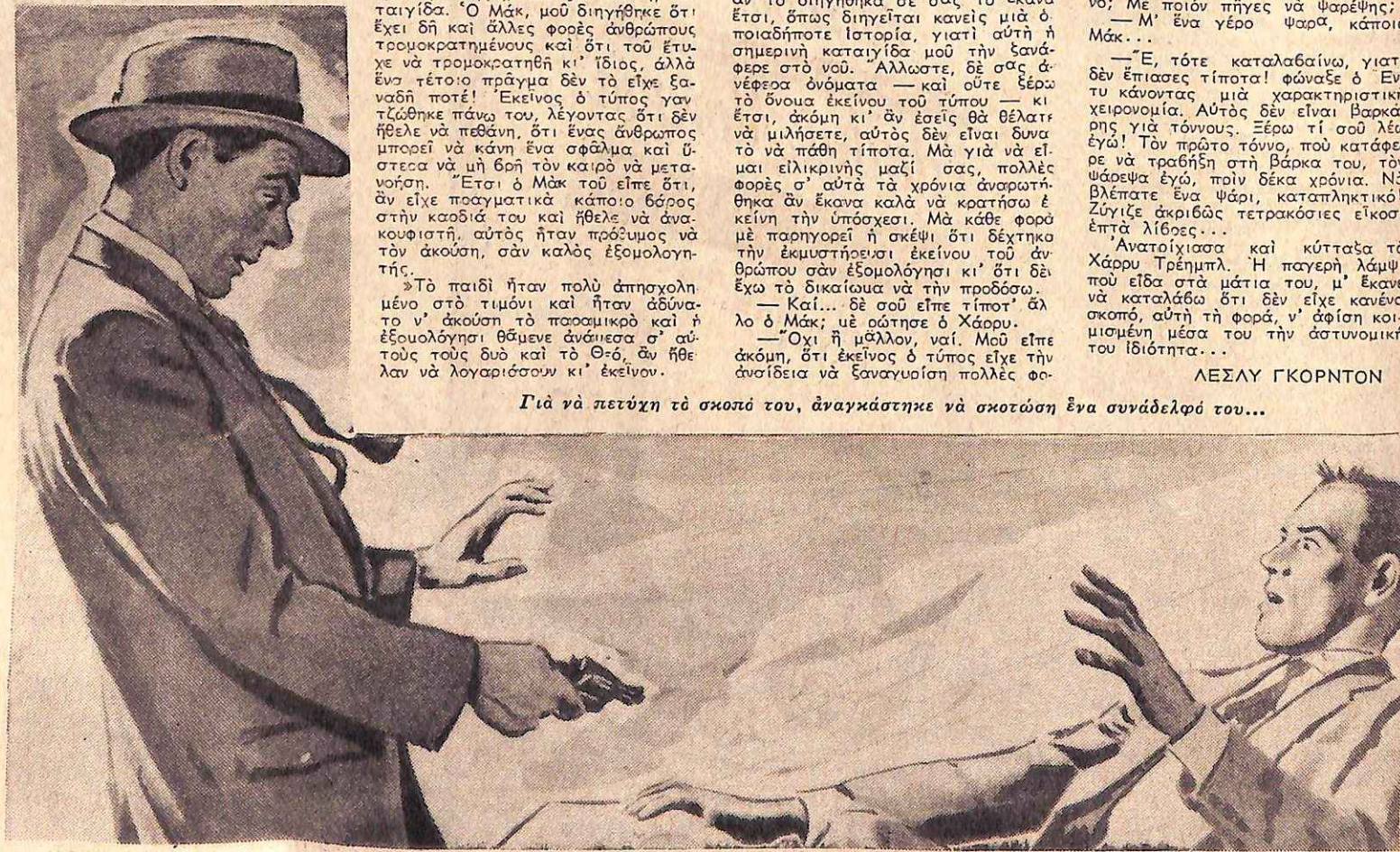
«Αλλά, την επόμενη μέρα, πήρα την άδειήσι μου. Αυτή τη φορά, όμως, συνοδεύομουν από δυο μαύρους άνηχεντές, που ήταν απαραίτητοι στο ν' ανακαλύπτουν τα ίχνη των έλεφαντα. "Εκείνη την ημέρα, σκότωσα ένα μεγάλο παχυδέρμα. Οι Ιθαγενείς μου έξέφρασαν με συγκινητικό τρόπο την ευγνωμοσύνη τους. "Ηταν βέβαιοι, ότι οι έλεφαντες δε θα τους ένοχλούσαν γιά πολύν καιρό».

Οι έλεφαντες δεν τα βάζουν με τα θηρία, παρά μόνον όταν βρεθούν στην ανάγκη να υπερασπίσουν τον εαυτό τους. "Αλλά τους άρέσει να δείχνουν την ύπεροχή

τους άπέναντι στα άλλα παχύδερμα της ζούγκλας. Νά τί άφηγείται σχετικά ο Σουηδός κυνηγός "Ολλε Στράντμπεργκ:

«Κυττάζαμε ένα δειλινό τη λίμνη του "Εδουάρδου, όπου ένας μοναχικός έλεφαντας, αρκετά γερασμένος, πλενόταν, πρτώντας ταυτόχρονα τα χόρτα που βρίσκονταν στις όχθες. Τον θαυμάζαμε και του τραβούσαμε φωτογραφίες, με την έλπιδα, ότι οι ίσχυροί έλεφαντόδοντές του, που έμοιαζαν με γιγατάνια, και το έβεννο κορμί του θαδύναν πάνω στο φίλμ, παρά τον αδύνατο φωτισμό. Ξαφνικά, μάς έδωσε την εντύπωσι, ότι κάποια ιδέα πέρασε από το μυαλό του. Τίναξε κάμποσες φορές τ' αυτιά του κι' έδωσε ένα κι' έδυο μουγκρητά, που μάς φάνηκαν χαρούμενα. Λίγο πιο πέρα, μέσα στη λίμνη, σχηματίζονταν ένα ηφαίστι από άμμο, όπου είχαν εγκατασταθώ κάμποσοι ίπποπόταμοι, που το δέσμα τους φαινόταν βιολεττί κάτω από τις στερνές άχτίδες του ήλιου. Κάπου-κάπου, ένας απ' αυτούς, άνασθήκωνε το κεφάλι του κι' έδωζε ένα μουγκρητό. "Ο μοναχικός έλεφαντας έφτυσε τα χόρτα, που είχε μέσα στο στόμα του κι' άρχισε να προχωρή με προφύλαξη μέσα στο νερό, προς το μέρος του μικρού ηφαιστού. "Όταν έφτασε εκεί, κάθισε στα τσιπιά του πόδια κι' άρηνισε να χτυπάει με την προσοκίδα του τον ένα ύπερο από τον άλλο τους ίπποποτάμους, που βρίσκονταν ολόγυρα. "Όταν τα θύματα του άρχισαν να μουγκρίζουν από φόβο κι' άγανάκτησι, σήκωσε προς τα πάνω την προσοκίδα του κι' έδωζε με ριπικές διαπεραστικές ήγους, που θα πρέπει ν' ακούστηκαν σε μεγάλη άκτίνα ολόγυρα. "Ηταν εύχαριστημένος και περήφανος για τον τρόπο και το σεβασμό, που ένιπνε στους ίπποποτάμους. Κυτάζοντάς τον με τα κιάλια μου, νόμιζα πως διέκρινα στο μάτι του τη γεροντική αθάνα και κακοήθεια, που βλέπει κανείς καμμία φορά στο βλέμμα ενός γέροου αυταγματάρχη».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό κυνήγι των θηρίων κι' οι κανόνες του.

Για να πετύχει το σκοπό του, αναγκάστηκε να σκοτώσει ένα συναδέλφο του...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΚΑΛΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένα παιδάκι γερό, καλό, χροσάμενο και ξέγνοιαστο, όπως όλα τα παιδάκια.

Μια νύχτα, εκεί που κοιμόταν στο κάτασπρο κρεβάτι του, ξύπνησε απότομα από ένα φως, που του χτύπησε τα κλειστά του βλέφαρα. Ήταν μια αχτίδα του φεγγαριού, πουχε γλυστρήσει ανάμεσα απ' τις γριλλίες.

Τάκης! άκουσε τότε μια φωνή. Ο Τάκης — γιατί αυτό ήταν τ' όνομα του παιδιού — άνασκησώθηκε στο κρεβάτι του και, με τα γαλανά του μάτια ορθάνοιχτα, έψαξε μέσα στο σκοτάδι να δει από πού έρχοταν η φωνή. Μά τίποτα!

Σιγά-σιγά η φεγγαροαχτίδα άρχισε ν' απλώνει, να μακρύνει, ώπου έγινε ένας δρόμος από φως, που έρχονταν ολόγεια απ' το φεγγάρι ως το κρεβάτι.

Ο Τάκης, με γουρλωμένα τα μάτια από έκπληξη, αλλά και φόβο, είδε τότε ναρχεται κατ' ευθείαν από το φεγγάρι μια πεντάμορφη νεράιδα.

Φορούσε ένα άραχνούφαντο κι' άργυρόχρυσο φόρεμα σαν του φεγγαριού το φως. Τα χρυσομέταξα και κυματόπλεχτα μαλλιά της φώτισαν το σκοτεινό δωμάτιο. Τα μεγάλα της τα μάτια, σά δαχτυλίδεσ, φώτιζαν τη χλωμή μορφή της. Κι' όλο τ' άέρινο και μαρμαρόλευκο άναστημά της το τριγύριζε ένα χρυσό φως. Άνάμεσα στα κρινένια της τα δαχτυλά, κρατούσε ένα κουβάρι κλωστή.

Μη φοβάσαι, Τάκη, είπε με τη γλυκειά φωνή της στο παιδάκι, που την κύταζε, σπασμένο. Μη φοβάσαι! Είμαι η καλή νεράιδα. Κι' ήρθα γιατί σ' άκουσα να λες πως θάθελες να ήσουν μεγάλος άντρας, για να μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις και ό,τι σ' άρέσει... Δεν είν' έτσι;

Ναι, ψιθύρισε φοβισμένα ο Τάκης.

Κι' αλήθεια, πολλές φορές ο Τάκης είχε επιθυμεί ναταν μεγάλος. Να μην έχη πιά δασκάλα, που διαρκώς να τον μαλώνει, ούτε μπαμπά, που δεν περνούσε μέρα να μη τον βάλει τιμωρία και να του τραβήξη τ' αυτιά! Νάχη λεπτά δικά του και να μπορεί ν' άγο-

— Πόσο θά ήθελα, καλή μου νεράιδα, να ήμουν μεγάλος! της είπε ο Τάκης.

ράξη ό,τι του καπνίση... Να τρώη κάθε μέρα πολλά, πάρα πολλά γλυκά, που τόσο του άρεσαν!... Να πηγαίνει ελεύθερα με τους φίλους του στους κινηματογράφους!...

— Άχ! Πόσο θάθελα, καλή μου νεράιδα, να ήμουν μεγάλος! φώναξε. Πές μου μήπως ξέρεις ένα κανένα τρόπο;

Χαμογέλασε η νεράιδα, δείχνοντας τα μαργαριτάρια, πουχε για δόντια.

— Γι' αυτό ακριβώς ήρθα, Τάκη, του είπε. Νά, κύττα αυτό το κουβάρι. Το βλέπεις; Έχει μαγική δύναμι. Η κλωστή του δείχνει τη

ζωή σου. Άμα θέλεις να γίνης πιδ μεγάλος, δεν έχεις παρά να ξετυλίγης λίγη κι' άμέσως θα μεγαλώνης.

Πριν άποσώση τα λόγια της, νεράιδα και φεγγαροαχτίδα έγιναν άφαντες!

Το πρωί, που ξύπνησε ο Τάκης, βρήκε το κουβάρι κοντά στο προσκέφαλό του. Φοβήθηκε να ξετυλίξη άμέσως την κλωστή. Το έκρυψε όμως στο συρτάρι, κάτω από τα ρούχα του.

Το άπόγευμα άρχισε τα παιχνίδια του μέσα στην κάμαρα. Παράτησε όμως όλα τα πλούσια κι' ωραία παιχνίδια του και πήρε μια καρέκλα, την άναποδογύρισε και, κάνοντας πως ώδηγούσε άλογο, την τραβούσε από δω και την έσερνε από κεί μ' όλη του τη δύναμι, ώπου, ξαφνικά, άκούστηκε ένα «κρακ!». Το ένα πόδι της καρέκλας είχε σπάσει!... Στον κρότο αυτό, η δασκάλα του έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Και, μόλις είδε τη ζημιά, άρχισε να μαλώνη τον Τάκη, τον έβαλε στη γωνιά και, για τιμωρία του, του είπε, ότι το βράδυ θα έμενε νηστικός!

Ο Τάκης κατσούφισε και παρ'ά λίγο να τον πάρουν τα κλάματα.

— Ά! Αυτό δεν υποφέρεται! σκέφτηκε. Έπειδή έπασα το ένα πόδι της καρέκλας, να με βάζουν τιμωρία! Μήπως και τόδελα;

Και τότε ο Τάκης πήρε τη μεγάλη άπόφασι: Έτρεξε στο συρτάρι, έδγαλε το κουβάρι κι' άρχισε να ξετυλίγη την κλωστή.

Ξαφνικά, το μικρό εκείνο παιδάκι, έγινε ένα παλληκάρι με μακρύα πανταλόνια, που το φώναζαν τώρα με όλόκληρο το όνομά του, γιατί ήταν πιά μεγάλος! Ήταν ο Δημητράκης!

Καθόταν, λοιπόν, σκυμμένος πάνω στο τραπέζι του, που ήταν γεμάτο από λεσικά, γραμματικές, άρχαία κείμενα, άλγεβρες και ιστορίες, για να μελετήσει. Πήγαινε στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου. Το κεφάλι του ήταν βαρύ απ' τα μαθήματα, που τουχαν φορτώσει. Στο κουρασμένο του μυαλό βρισκονταν άνακατωμένα ρήματα, κύκλοι, χρονολογίες, τρίγωνα, όνόματα, πόλεις, βουνά!... Ούφ, το κεφάλι του πηγάνει να σπάση! Δεν άντεχε πιά!

Σηκώθηκε, λοιπόν, κι' έτρεξε στο συρτάρι του. Έδγαλε το κουβάρι της νεράιδας κι' άρχισε να ξετυλίγη την κλωστή.

Ξαφνικά, ο Δημητράκης έγινε άντρας, που γνώστοι και φίλοι τον φώναζαν πιά κύριο Δημήτρη!

Δεν πέρασε λίγος καιρός κι' ο κύριος Δημήτρης παντρεύτηκε. Άπόκτησε δυο παιδιά, ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι, μ' όι δουλειές του δεν πηγάνιναν καθόλου καλά. Ήταν γεμάτος έγνοιες. Γιατί έπρεπε να σπουδάση το γυίο του, να παντρεύη την κόρη του και να ζήση κι' αυτός κι' η γυναίκα του.

— Ούφ, ζωή είν' αυτή! μουμούρισε, στενοχωρημένος.

Και, χωρίς να πολυσκεφθή, έτρεξε, άνοιξε το συρτάρι, πήρε το μαγικό κουβάρι και ξετύλιξε κι' άλλη κλωστή...

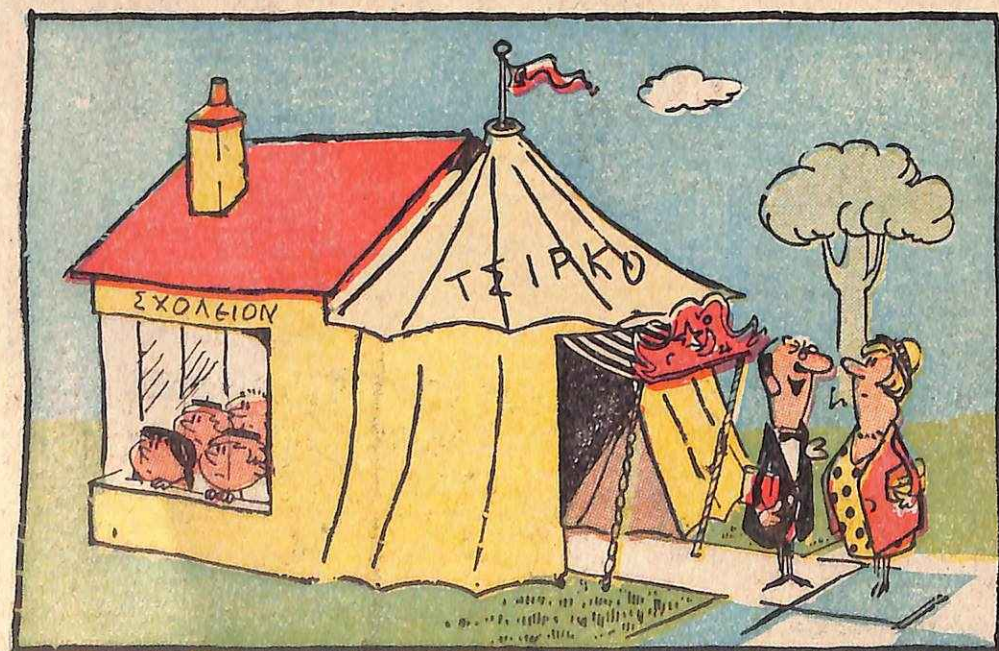
Ο κύριος Δημητράκης άλλαξε με μιάς. Γέρασε, καμπουριάσε, τον έφταναν οι πόνοι. Το κεφάλι του άσπρισε. Μακρύα άσπρα γένεια φύτρωναν στο άδύνατο και ρυτίδιασμένο του πρόσωπο. Με μεγάλο πόνο τώρα περπατούσε, άκοιμώνας στο μαστούνι του.

Ο γέρο-Δημητράς — έτσι τον φώναζαν τώρα — ήταν βαρύνκος. Τα μάτια του είχαν θλώσει. Μά δε μπορούσε πιά να υποφέρει αή τη ζωή!

Έσυρε τότε τα πόδια του ως το συρτάρι, πήρε το κουβάρι, τραβήξε τη λίγη κλωστή, που είχε άπομείνει... Κι' ο παππούς ο Δημητράς πέθανε!...

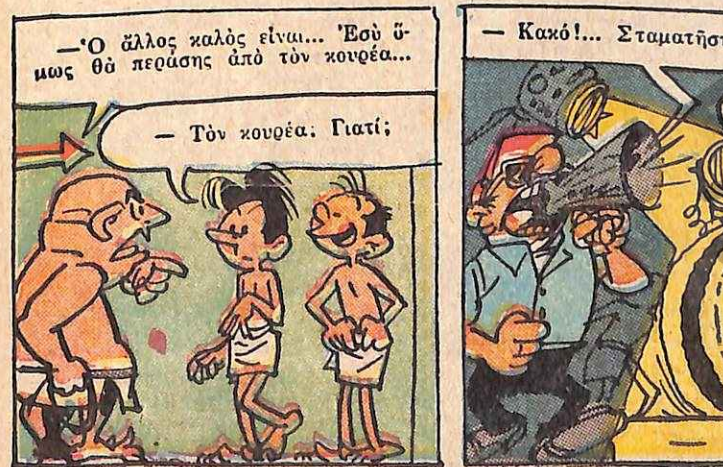
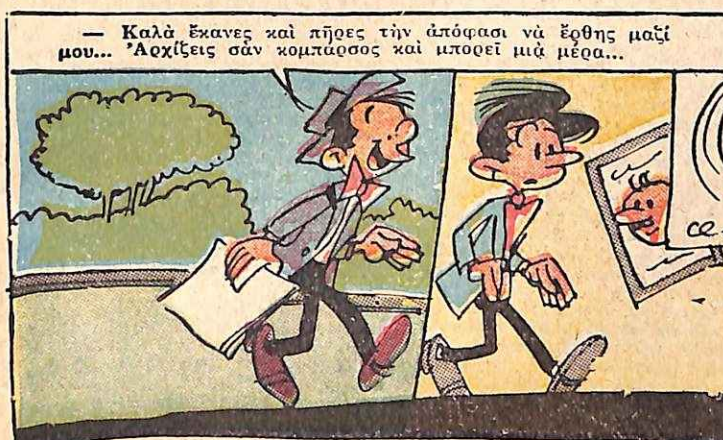
Από τη νύχτα, που είχε δει τη νεράιδα, δεν ίχαν περάσει παρά δώδεκα μέρες!... Γι' αυτό δεν πρέπει να βιάζεται κανείς στη ζωή. Όλα έρχονται με την ώρα τους, όπως πρέπει, τόσο τα νεύατα, όσο και τα γεράματα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Να τους βλέπατε με πόσο έθνοσυναισμό υπήσαν σήμερα στο σχολείο!...

Ο ΡΙΣΗΣ... ΚΟΜΠΑΕΒΟΣ

Ο Ραφαήλος ζωγραφίζει στο εργαστήρι του πατέρα του.

ΡΑΦΑΗΛΟΣ

Το είδωλο της Ιταλίας

ΠΟΛΛΑ παιδιά αρχίζουν να σχεδιάζουν ή να ζωγραφίζουν πρώτα. Άλλα, το αληθινό ζωγραφικό ταλέντο εκδηλώνεται κάπως αργά. Γι' αυτό, όλοι οι μεγάλοι ζωγράφοι έκαναν τα έργα που τους έασφαλισαν την αθανασία, σε ώριμη ηλικία. Ο Ραφαήλος, όμως, απέτελεσε εξαιρέσι σ' αυτό τον κανόνα.

Είχε γεννηθεί το 1483 στο Ουρμπίνιο. Ο πατέρας του Ιωάννης Σάντσιο ήταν μέτριος ζωγράφος και ποιητής στις ώρες του. Ο μικρός Ραφαήλος, αντί να πάει να παίξει με τ' άλλα παιδιά της ηλικίας του, τον παρακολουθούσε τις ώρες που ζωγράφιζε και του άρεσε ν' ανακατεύει τα χρώματα και να πετυχαίνει καινούργιους συνδυασμούς. Στο τέλος, ο πατέρας του είχε αποκτήσει τόση εμπιστοσύνη στις ικανότητες του γιου του, που του έμπιστευταν να του ετοιμάζει τα χρώματα που του χρειαζόταν.

Αλλά τα παιδικά χρόνια του Ραφαήλου δεν ήταν ευτυχισμένα. Στα οχτώ χρόνια έχασε τη μητέρα του. Ο πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε σε λίγο, αλλά πέθανε ένα χρόνο μετά το γάμο του. Έτσι, ο Ραφαήλος βρέθηκε ορφανός κι από τους δύο γονείς του σε ηλικία έντεκα χρόνων.

Μαθήτευε τότε κοντά στο ζωγράφο Τιμόθεο ντέλλα Βίτι. Αλλά ταυτόχρονα ζωγράφιζε στο εργαστήριο του πατέρα του. Καί, μία μέρα, παρουσιάσε στο δάσκαλό του ένα πίνακα με θρησκευτικό περιεχόμενο, που είχε φτιάξει. Ο Βίτι έμεινε έκπληκτος για την αρτιότητα του σχεδίου και τους επιτυχημένους συνδυασμούς των χρωμάτων.

Αυτό είναι αριστούργημα! φώναξε.

Και κάλεσε διάφορους φίλους για να θαυμάσουν τον πίνακα του μαθητού του. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι ο δούκας Φεδερίκος του Ουρβίνου.

Μικρούλη, ο πίνακάς σου είναι υπέροχος! είπε ενθουσιασμένος στο Ραφαήλο.

Μπορώ να κάνω και καλύτερους, απάντησε σοβαρά ο νεαρός ζωγράφος.

Πήγε κατόπιν στην Περούτζια, όπου μαθήτευσε κοντά στο φημισμένο ζωγράφο Περούτζιο. Αλλά απευθερώθηκε γρήγορα από την επίδραση του κι άρχισε να δημιουργεί δική του τεχνοτροπία. Ο Περούτζιο, αποχαιρετώντας τον, του είπε: — Δεν είσαι φτιαγμένος για μαθητή. Το καλύτερο για σένα είναι να πετάξεις με τα δικά σου φτερά.

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

γραφει τα επίσημα έγγραφα) του Βατικανού. Αλλά δεν είχε απόλυτη πεποίθησι στο ταλέντο του κι' αποφάσισε να τον παρακολουθήσει. Έτσι, μία μέρα, πήγε να τον δει την ώρα που εργαζόταν. Κι' ενθουσιάστηκε τόσο πολύ από ό,τι είδε, που αποφάσισε ν' απολύσει άμέσως τους άλλους ζωγράφους, που εργαζόνταν στο Βατικανό και διάταξε να καταστραφούν τα έργα που είχαν φτιάξει. Με μεγάλο κόπο ο Ραφαήλος κατάφερε να γλυτώσει τα έργα του Σόδομα και του παλιού δασκάλου του Περούτζιο, που τα έκτιμούσε πολύ.

Όταν ο Ραφαήλος πήγε στη Ρώμη, ο Μιχαήλ Αγγελος, έφτιανε τις τοιχογραφίες της Καπέλλα Σιξτίνη. Ο γίγας αυτός της Άναγενήσεως ήτανε ένας τύπος κλειστός και άποκοσμος (σε μία επιστολή, στους οικείους του έγραφε πως «δεν είχε αισθανθή ποτέ την ανάγκη να έχω φίλους»). Στην Καπέλλα Σιξτίνη δούλευε ολομόναχος κι' η είσοδος σ' αυτήν απαγορευόταν σε όλους. Αλλά ο Ραφαήλος φλεγόταν από την επιθυμία να δει το έργο του μεγάλου αντιπάλου του. Και το κατάφερε μία μέρα χωρίς στο Μπραμάντε, που έφτιανε εκείνη την εποχή τη Βασιλική του Αγίου Πέτρου. Το θέαμα που αντίκρυσε τον γέμισε θαυμασμό και καταπληξή. «Σ' αυτές τις τοιχογραφίες είναι το χέρι του Θεού!» είπε.

Αλλά κι ο Μιχαήλ Αγγελος δεν έκτιμούσε λιγότερο το νεαρό συνάδελφό του. Κάποτε, ο τραπέζιτης του Βατικανού, Αυγουστίνος Κίτζι, αρνήθηκε να πληρώσει στο Ραφαήλο το ποσό που του ζήτησε για μία μεγάλη τοιχογραφία, που είχε φτιάξει στην επάλυψή του «Φαρνεζίνα» κι' επικαλεσθήκε το Μιχαήλ Αγγέλο ως διατηρή με την ιδέα ότι σαν αντίπαλός του θα υποτιμούσε το έργο του. Ο Μιχαήλ Αγγελος πήγε στη «Φαρνεζίνα», έβλεπε με προσοχή το έργο, που περιλάμβανε πολλά πρόσωπα κι' έπειτα έδωσε την απόφασή του: — Όλα είναι τόσο τέλεια, που το λιγότερο πρέπει να πληρώσεις εκατό χρυσά σκούδα για κάθε κεφάλι, είπε στον Κίτζι.

Η τιμή αυτή ήταν πολύ ανώτερη από εκείνη που είχε ζητήσει ο Ραφαήλος. Έτσι ο Κίτζι προσπάθησε να πετύχει ένα φιλικό διακανονισμό με το ζωγράφο.

Ο Ραφαήλος ζωγράφιζε με καταπληκτική ευκολία και στο γεγονός αυτό οφείλεται το τεράστιο σε έκταση και αρτιότητα έργο που φημισμένη Φλωρεντία και στη Ρώμη όπου έζησε είχε δημιουργήσει αληθινή σχολή. Δεκάδες ζωγράφων εργαζόνταν κάτω από τις διαταγές του, ενώ άλλοι έτρεχαν στις αγορές, έμπαιναν στα καπηλιά και γυ-

ριζαν στις λαϊκές συνοικίες, αναζητώντας μοντέλα κατάλληλα για τους πίνακές του. Όταν έβγαίνε από το εργαστήρι του, τον περιστοίχιζαν απάνω από πενήντα πρόσωπα, μαθητές και θαυμαστές του. Το θέαμα αυτό εξώργισε, μία μέρα, το Μιχαήλ Αγγέλο, που του είπε: — Γυρίζεις σά βασιλιάς, ενώ δεν πρέπει να έχεις άλλη σκέψη, εκτός από την τέχνη σου!

Και συ γυρίζεις ολομόναχος σά δημώδης, απάντησε ο Ραφαήλος υπαινικσόμενος το ότι ο Μιχαήλ Αγγελος δεν ανεχόταν κανένα κοντά του.

Αλλά μ' όλο που η τεχνοτροπία τους ήταν τελειώς διαφορετική, έτρεφαν απέραντη εκτίμησι ο ένας για τόν άλλον.

Μετά το θάνατο του Ιουλίου 2ου, ο καινούργιος Πάπας Λέων ο 10ος έδωσε επίσης όλη την εμπιστοσύνη στο Ραφαήλο, όπως είχε κάνει κι' ο προκατόχος του.

Ανάμεσα σε πολλά άλλα έργα, ο Ραφαήλος έφτιαξε και το πορτρέτο του Λέοντος 10ου, καθισμένου στο γραφείο του. Μία μέρα, ο γραμματέας του Βατικανού Βαλτασάρ Τουρίνι μπήκε στο γραφείο του Πάπα, που απουσίαζε εκείνη την ώρα. Ο Τουρίνι, όμως, βλέποντας το πορτρέτο του, νόμισε πως βρισκόταν μπροστά στον Ποντίφηκα κι' αφού έκανε μία βαθειά υπόκλιση, του παρουσίασε μερικά επίσημα έγγραφα για να τα υπογράψει... Ο Λέων ο 10ος διασκεδάσε πολύ μαθαίνοντας αυτή την περιπέτεια του γραμματέα του κι' από τότε η εμπιστοσύνη του στο Ραφαήλο έγινε πολύ μεγαλύτερη από πριν.

Ο Ραφαήλος ήταν το είδωλο της εποχής του. Μεγάλοι άρχοντες επιζητούσαν τη φιλία του κι' ο πανίς σκηνός καρδινάλιος Μιμιμπένια, καγκελάριος της Αγίας Έβρας, ήθελε να του δώσει ως σύζυγο την ανήψια του Μαρία Ντοβίτσι. Παρά τις επιφυλάξεις του Ραφαήλου, κατώρωσε, μάλιστα, να τους άρραβωνιάσει. Αλλά η νέα πέθανε ύστερ από λίγο καιρό. Κι' άλλωστε, η καρδιά του Ραφαήλου ήταν δοσμένη πιά στη Μαργαρίτα Λούτι, την περίφημη «Φορναρίνα», που του χρησίμευσε σά μοντέλο σε πολλά έργα του.

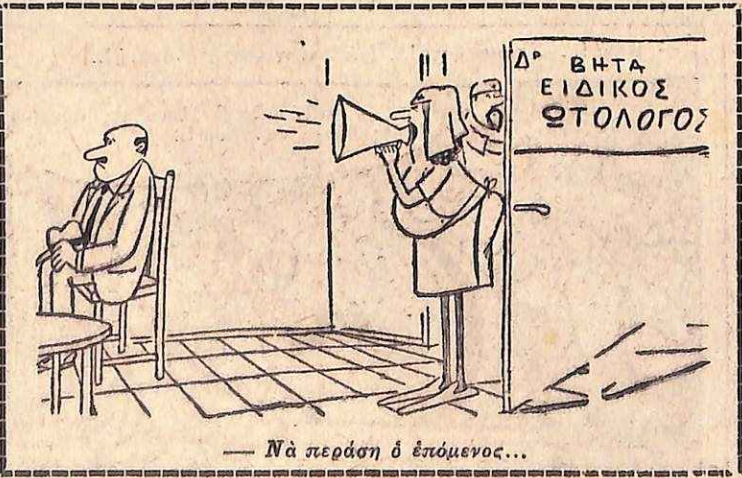
Ποιά ήταν η επίδρασι αυτής της νέας στο Ραφαήλο; Άγνωστο. Είναι αναμφισβήτητο, όμως, ότι την αγάπησε με πάθος κι' ότι της έμεινε αφοσιωμένος ως τις τελευταίες στιγμές της ζωής του. Στη διαθήκη του που συνέταξε λίγο πρό του θανάτου του έδωσε εντολή στους κληρονόμους του να τις εξασφαλίσουν ένα εισόδημα «ώστε να μπορέ να ζή εντίμως και αξιοπρεπώς».

Ο θάνατος βρήκε τον καλλιτέχνη σε ηλικία μόλις 37 χρόνων. Κυκλοφόρησε τότε η φήμη ότι κάποια κυρία της αριστοκρατίας, που είχε αποκρούσει τον έρωτά της, εξαγόρασε έναν από τους υπηρέτες του, που τον δηλητηρίασε. Αλλά η φήμη αυτή δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Η πιθανότερη έκδοχη είναι η ακόλουθη:

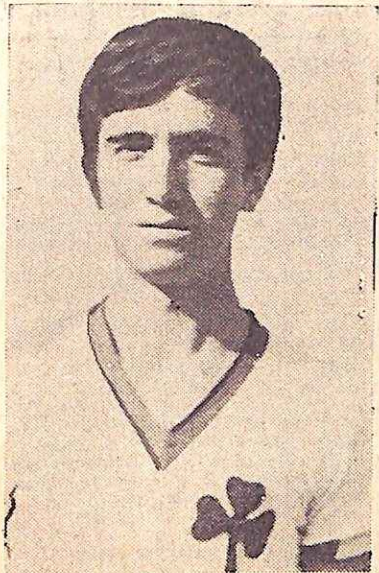
Μία μέρα, ο Πάπας Λέων ο 10ος ζήτησε επείγοντως το Ραφαήλο. Αλλά ο καλλιτέχνης βρισκόταν έξω από τη Ρώμη. Όταν τον ειδοποίησαν για την πρόσκλησι του Ποντίφηκα, έτρεξε στο Βατικανό, όπου έβλεπε μασκαμένος στον Ιερόν. Αρρώστησε κατόπιν κι' έπαθε πιθανόν πνευμονία, από την οποία δεν κατάφερε να γλυτώσει. μ' όλο που οι καλύτεροι γιατροί της εποχής συγκεντρώθηκαν στο κεφάλι του.

Το θάνατο του Ραφαήλου θόνησε δολάκληρ η Ιταλία. Η ανθρωπότης είχε χάσει στο πρόσωπό του ένα μεγάλο καλλιτέχνη και δημιουργό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θωμάς Έδισον.

Να περάση ο επόμενος...

Ο Γιώργος Ρουμπάνης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ

Ο νέος... Δομάζος!

ΜΕΤΑ το Σπετσάρια και το Λάρσα, ένας ακόμη εκκοσμημένος άστρος υπάρχει στον «Παναθηναϊκό». Οι δύο πρώτοι ανέδραξαν χίλους άρκετά, ενώ το άστρο του Γιώργου Ρουμπάνη, μόλις τώρα αρχίζει ν' ανατέλλει...

Η σύλληψις του ονόματός του με τον ολυμπιονική και πρωταθλητή μας Ρουμπάνη, που τώρα μένει στις 'Ην. Πολιτείες, τον διασκεδάσει. Πάντως θα ήθελε να του μοιάση έστω κι' αν εγκαταλείψει το ποδόσφαιρο.

Ο ποδοσφαιριστής Ρουμπάνης, γεννήθηκε το 1945 στην Κερατέα της 'Αττικής, απ' όπου κατέγεται και ο παλιός διεθνής παίκτης Λάκης Πετρόπουλος. Κι' επειδή το ταλέντο του φάνηκε πολύ νωρίς και χέλει του στο ποδόσφαιρο ήταν σχεδόν ακατανίκητη, πήρε τα πρώτα μαθήματα στην τοπική ομάδα του «Κεραυνού». Εκεί τον είδε ο «μασσέρ» του «Παναθηναϊκού» κ. Χριστοδούλου.

— Έσύ μπορείς να παίξεις σε μεγάλη ομάδα. Έχεις προσόντα, του είπε.

Ο νεαρός Ρουμπάνης το ήξερε ότι είχε την ικανότητα να παίξει καλόν μόνοις. Αλλά ποιος θα τον ώδηγούσε σ' ένα σύλλογο της Αθήνας; Για την προετοιμασία της και το σχηματισμό της εκλήθησαν οι έξης: Σερραφείδης, Κουρκουδέλλας Πασαχάλης, Βασιλείου, Διαμαντόπουλος Παπουλίδης, Σοφινίδης, Λινοξυλάκης, Σκευοφύλας, Βερτσώνης Γ. Καμάρας, Νεστορίδης, Σαραβάκος, Μαραμενίδης.

— Έσύ μπορείς να παίξεις σε μεγάλη ομάδα. Έχεις προσόντα, του είπε.

Το 1958 φόρεσε για πρώτη φορά την «πράσινη» φανέλλα. Φυσικά, στην ομάδα «ταύκος». Από τότε σημείωσε ραγδαία άνοδο και σήμερα παίζει συγχρόνως στο πρωτάθλημα της εφημερίκης ομάδας και σά φιλική ομάδα της «Ελλάδας». Με κα μόλις της αναπληρωματικής. Στην έξοδο, που πραγματοποιήσε η ομάδα των έπλεκτων Νέων στις Κάννες, το Πάσχα, ήταν παρών κατόπιν προσκελήσεως των αρμοδίων εκλεκτόρων. Μάλιστα η συμπεριφορά του ήταν τόσο καλή που πήρε και έπαινο από την Ποδοσφαιρική Όμοσπονδία.

Όσοι παρακολουθούν την αναπληρωματική και την εφημερίκη ομάδα του «Παναθηναϊκού», εκφράζονται μ' ενθουσιασμό για τον νεαρό παίκτη, που δοκίμει στα ίχνη του Δομάζου. Πάει και τις δύο θέσεις των δεξτέρων, αλλά εκεί που αποδίδει περισσότερο και που νομίζει ότι του ταίριαζει, είναι η θέση του «μπαλαντέρ». Έχει τεράστια άντοχη. Ξέρει να κρατάει ασφαλώς τη μπάλλα

Αθλητικά παραβλήνια

και να τη μεταφέρει στις αντίπαλες γραμμές. Διαθέτει εύστοφα κι' έλίσσεται θαυμάσια. Και κάτι ακόμα: Είναι Ικανός σουτέρ.

Σημειώστε το όνομά του. Πολύ γρήγορα, αυτός ο νεαρός υπάλληλος του ΟΤΕ (εργάζεται στο τεχνικό τμήμα) θα γίνει φήμη.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

Η ΜΙΚΤΗ ΑΘΗΝΩΝ

Η μικτή Αθηνών θα άναχωρήσει στον Καναδά στις 24 ή 26 'Ι.

Σαβέιδης, Άθανασούλας, Χάιτας, Βολίκας. Από τους άνωτέρω θα άποκλεισθούν τέσσερις.

Η «ΦΑΓΙΕΝΟΡΝΤ»

Η όλλανδική «Φαγιενορντ» πρότεινε στον «Ολυμπιακό» δύο άγώνες. Ο πρώτος να γίνη στο τρίτο δεκαήμερο του Ιουνίου στην Όλλανδία και ο δεύτερος στις 20 Ιανουαρίου 1964 έδω. Η διοίκσις του «Ολυμπιακού» δεν εύηκε συμφέρουσα την πρότασι. Επίσης και η πρότασι για δύο μάτς στη Μόσχα άπορρίφθηκε. Δεν άποκλείεται, όμως, η συνάντησι «Φαγιενορντ» — «Ολυμ-

θούν. Μόνο ο Ιωαννίνης πέτυχε να κερδίση τόν Πακιστανό Άλμ Σεράι.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Η Έργατική Έστια ετοιμάζει για τις άρχες του Σεπτεμβρίου μεγαςλειώδη επίδειξι, του αθλητικού δυναμικού της, σ' όσα αθλήματα καλλιεργεί. Στς μεσαύ, την περασμένη εβδομάδα έγιναν με τεράστια επιτυχία οι έτήσιες επίδειξεις και άγώνες, παρουσία 15.000 θεατών.

Όπως έγινε γνωστό, η Έργατική Έστια θα άποκτήσει σύντομα ιδιόκτητο γυμναστήριο και μόνιμη ποδοσφαιρική ομάδα.

Η ΑΘΛΙΑΤΡΙΚΗ

Προσεχώς πρόκειται να καθιερωθή οπωρεωτικό δελτίο όγείας άθλητή, ύπερ από προστάσεις της Άθλητιατρικής Έταιρείας. Στς μεσαύ, το νέο Δ.Σ. της Έταιρείας κατάρτιστηκε ως έξης: Πρόεδρος Ν. Παπαρέσκος, αντιπρόεδροι Α. Μαντέλλος και Μ. Πετρούτσος, γεν. γραμματέας Δ. Βασιλάς, ταμίας Κ. Παπαναγιώτου, ειδ. γραμματείς Β. Χατζηγιάννης και σύμβουλοι Σ. Μαλικιώτης, Ν. Οικονομούτσος, Ε. Χριστουλάκης και Ε. Χρυσάφης.

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Σιδέρης θα γίνη πάλι ένα μικρό... «μηλό της έριδος» μετεξού του «Ολυμπιακού» και δύο Ιταλιάνοι ομάδων, ύστερα από το τηλεγράφημα που έστειλε Ιταλός δημοσιογράφος ενθουσιασμένος από το παιχνίδι, του διεθνούς άσπου στον άγώνα με τόν «Φωστήρα», όπου έπυχε τέσσερα γκόλ!

— Άλλ' αυτή τη φορά ο Σιδέρης δεν φαίνεται ότι θα άρχισι ταξίδια, γιατί μπορεί από το ποδοσφαιρο να κερδίξη πολλά, αλλά από το μαγαζί του με τς «ποδοσφαιράκια» στο Πασσαλιμάνι θ'αζεί περισσότερο...

— Τυχερός ο Κώστας Λινοξυλάκης. Άν και εγκατέλειπε την ενεργό δράσι συμπεριελήφθη στη μικτή Άθλητών, που θα πάει στον Καναδά.

— Στς μεσαύ ο γάμος του με τη κ. Μαρία Καλλιγιά, που τόσο βορρο προκάλεσε, φαίνεται ότι δεν θα γίνη.

— Λέγεται ότι τς έξωδα ταξιδίου του Γιώργου Γιαννακούλου στη Νέα Υόρκη κατέβαλε φίλος της... «ΑΕΚ».

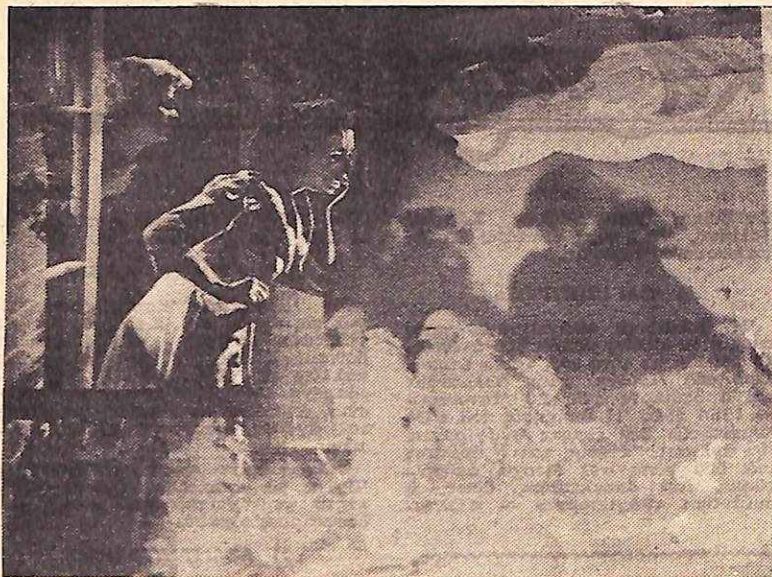
— Η πληροφορία αυτή που άναστατώνε τους Πανιώνιους άπασχολεί τώρα και τούς άλλους συλλόγους, που αντιμετώπιζουν την περιπτωσι ομαδικής αντιδράσεως στς «σχεδία» απογυμνώσεώς τους...

ΣΥΝΕΤΗ

Οι ένοπλες δυνάμεις δεν είναι δυνατόν να βοηθήσουν τόν άθλητισμό από τόν Α ως τόν Ω. Κι' αυτό γιατί δεν έχουν στη διάθεσι τους αθλητές, που στρατεύονται, παρά μόνο για δύο χρόνια. Μπορούν, όμως, να προσφέρουν στον άθλητισμό με τς να διευκολύνουν τούς στρατευμένους Ικανούς αθλητάς να συνεχίσουν χωρίς διακοπή και έμπόδια τις προπονήσεις. Η προσφορά αυτή, που άπευθύνεται στον πρωταθλητισμόν πιά κι' όχι στον έρυ αθλητισμόν, είναι εύλογική και άποσδηποτε άναγνωρίζεται από τις άθλητικές άρχες. Με αυτό τόν πνεύμα, η άπόφασι του Σωματείου Άθλητισμού άν ενίσχυση την ήγειαση του στρατιωτικού άθλητισμού (ΑΣΕΑΕΔ) ήταν προξί συνετή.

Από τόν άγώνα «ΑΕΚ» — «Ηρακλέους» 5 — 0: Ο τερατοφύλακας της μακεδονικής ομάδας Βουγιούκας, με όρατο έλμα, μπλοκάρει τη μπάλλα μεταξύ τών συμπαίκτων του Χαραλαμπίδη και Ιωαννίδη. Άριστερά ο Ζαγκνυλος.

Έβαζαν με τα μάτια τους το σκοτάδι, αλλά δεν είδαν τίποτα τ' άσυνήθιστο...

Η μάχη των φαντασμάτων

Δυό Άγγλίδες παρκιολούθησαν, μετά 9 χρόνια, την απέκβα της Διέπης

ΟΤΑΝ, τον Ιούλιο του 1951, φτάσανε στο Πουό της Νορμανδίας δυό Άγγλίδες, η Ντόροθυ Νότον και η κουνιάδα της Άννη Νότον, με το σκοπό να περάσουν τις διακοπές του στο φεαίο αυτό και ήσυχο παραθαλάσσιο χωριό, δεν έβλεπε πως εκεί κοντά είχε εξελιχθεί ένα από τα δραματικότερα επεισόδια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου: η αποτυχμένη απόπειρα αποβάσεως καναδικών και βοτανικών στρατευμάτων στην άκρη της Διέπης, ή «Μάχη της Γαλιζίας» Αεροναυλική—όπως έχει ενονομασθεί.

Στις 3 Αυγούστου, όταν κόντευαν πιά να φύγουν από κει, οι δυό γυναίκες έβρισκαν, κατά τις 4 τη νύχτα, από ένα παράξενο θόρυβο. Νόμισαν στην άρχη πως είχε ξεσπάσει φορητόνα στη θάλασσα. Σιγά-σιγά όμως, ο θόρυβος γινότανε δυνατώτερος και πιο επίμονος. Ξεχώριζαν τώρα ανθρώπινες κραυγές και κοροϊφίες σαν κανονικές, λες και γινότανε κάποια μάχη! Οι δυό Άγγλίδες σάστισαν και άνησχησαν. Μήπως είχε κληρονομήσει ξαφνικά καινούργιος πόλεμος; Αδ-

Στην επομένη μισή ώρα, έγινε πιά σωστό πανδαιμόνιο. Η Ντόροθυ και η Άννη άπορούσαν πως δεν είχε ξυπνήσει κανείς άλλος, στο ξενοδοχείο...

Στις 5.40, άπλώθηκε και πάλι σιωπή. Δεν άκούγονταν, παρά τα τιπιβίσματα των πουλιών, που χαροτούσαν την αυγή. Μετά 10 λεπτά, ξανάχισε ο θόρυβος της μάχης, αλλά πιο άδύνατος. Ξεχώριζε τώρα ιδίως το θουητό πολλών αεροπλάνων. Σταμάτησε στις 6 και έανακούστηξε, άσθενέστερο, στις 6.20.

Στις 6.25, άντήχησαν πάλι κραυγές, που έξασθενούσαν σιγά-σιγά. Και, στις 6.55, σήπασαν όλα. Αργότερα, η Ντόροθυ κι η Άννη ρώτησαν τους άλλους ένοίκους του ξενοδοχείου. Κανείς τους δεν είχε άκουσει τίποτα.

Έμιασαν όμως ότι, μετά 15 μέρες, θα συμπληρώνονταν 9 χρόνια από την άποτυχημένη συμμαχική απόβαση. Δέ χωρούσε λοιπόν, παρά ένα συμπέρασμα: ότι είχαν «άκουσει» τη μεγάλη εκείνη μάχη!

Γράφανε τότε, η καθεμία χωριστά, μια περιγραφή του άλλου φαινομένου και τη στείλανε στην Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών του Λονδίνου. Ένα από τα μέλη της Έταιρείας, ο κ. Γκν Λάμπερτ, έδιαφέθηκε ιδιαίτερος γι' αυτό το μυστήριο και το μελέτησε συστηματικά, επί μήνες. Πρώτα άπ' όλα, συγγέντως έπίσημα στοιχεία γιά την απόβαση της Διέπης και τα συνέκρινε με τις περιγραφές των δυό γυναικών. Το άποτέλεσμα ήταν καταληκτικό:

Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά, η απόβαση της Διέπης είχε γίνει τη νύχτα της 19ης Αυγούστου 1942, σ' ένα σημείο που άπειγε περί το 1 μίλι άπ' το χωριό Πουό. Στις 3.47, συμμαχικά άποβατικά σκάφη είχαν έπιτεθή σε μια γεωγραφική νηοτομή. Τα είχαν δει ζωντανά, οι έκακτα πυροβολεία των Γερμανών. Η φάση αυτή είχε διαρκέσει ως τις 4.50. Άκολούθησε ένα διάλειμμα ήρεμίας. Στις 5.7, το πρώτο κύμα άποβατικών πλοίων έφτασε στο Πουό: κι έγινε δέκτο με κανονικές. Στις 5.40, σταμάτησε ο κανονιοβολισμός της Διέπης άπ' τη θάλασσα. Στις 5.50, έφτασαν 48 άγγλικά αεροπλάνα.

Συγκρίνετε τώρα αυτές τις ώρες με τις περιγραφές των δυό Άγγλίδων, και θα διαπιστώσετε μια άπόλυτη άντιστοιχία των φάσεων της μάχης.

Σημειώστε δέ ότι, ως τον Αύγουστο του 1951, δεν είχε δημοσιευθεί καμιά λεπτομέρεια άφήγησής της αποβάσεως της Διέπης, έπομένως οι δυό γυναίκες δέ μπορούσαν να έβρουν αυτά που άφήγησαν. Ήταν άλλωστε άπόλυτα άξιοίπιστες και ίσορορημένες γυναίκες και δεν είχαν κανένα λόγο να δημιουργήσουν όλόκληρο παραμύθι...

Ο Λάμπερτ έξέτασε την πιθανότητα να προέρχονταν οι θόρυβοι από κάποιο κινηματογράφο, που πρόβαλλε ένα πολεμικό φίλμ. Άλλά δεν έπληγε κινηματογράφος στο Πουό—κι άν άκούει έπληγε, δέ θάπαιζε, βέβαια, τόσο άσγά! Άν έξ άλλου έπρόκειτο γιά γυνάμια πυροβολικού, κάποιον μακρινό, θά τ' άκουγαν κι οι άλλοι ένοικοι του ξενοδοχείου.

Δέ μένει λοιπόν άλλη εξήγηση, παρά ότι οι δυό γυναίκες είχαν έπί μια «Τεταστή Διάταξη», σ' ένα ήγνωστο κόσμο, όπου διατηρούνται οι ήχοι των περασμένων γεγονότων. Έτσι, παρακολούθησαν τη Μάχη των Φαντασμάτων. Μόνον ι' αυτό τον τρόπο μπορεί να εξηγηθεί το άλλόκοτο αλλά γνήσιο εκείνο ψυχικό φαινόμενο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Προς δύο κατευθύνσεις

Προς τα δεξιά: 1) ΧΑΡΜΑ, 2) ΚΡΙΜΑ, 3) ΘΕΑΜΑ, 4) ΧΡΩΜΑ, 5) ΔΕΡΜΑ, 6) ΤΕΡΜΑ, 7) ΠΡΙΜΑ, 8) ΚΑΙΜΑ.

Προς τα άριστερα: 1) ΧΑΣΜΑ, 2) ΚΡΕΜΑ, 3) ΘΕΡΜΑ, 4) ΧΡΗΜΑ, 5) ΔΕΣΜΑ, 6) ΤΕΛΜΑ, 7) ΠΡΑΜΑ, 8) ΚΛΑΜΑ.

Μικρά προβλήματα

1) 643521 : 978. 2) Άλέκος 24 βραχμές, Γιάννης 36 και Κώστας 60.

3) 8 + 2 : 5 = 2 6 X 3 : 9 = 2 7 + 1 : 4 = 2

4) Το κάθε μήλο ζυγίζει ¼ του κιλού, δηλαδή 250 γραμμάρια. 5) 54 και 81. (Έκινώντας από τους άριθμούς 2 και 3 τους πολλαπλασιάζουμε έναλλάξ με το 3).

6) 579 X 15 = 8685.

Άναρχηματισμός

Άργος — Άργός. Συλλαβισμός

ΛΑΜΙΑ (ΛΑ—ΜΙ—Α).

Μεταρχηματισμός ΧΗΝ — ΜΗΝ.

Με νέο κεφάλι

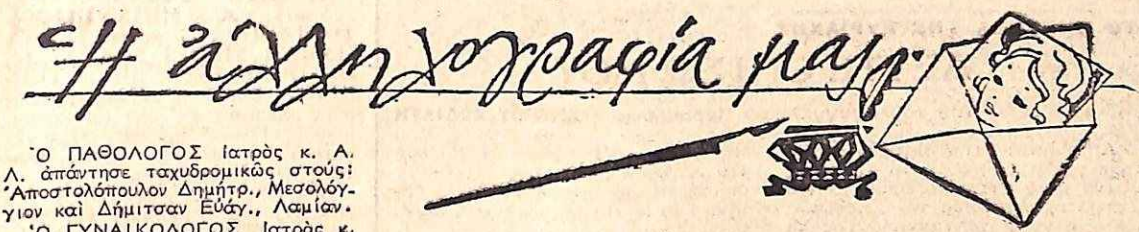
Με τα νέα άρκαία θα σχηματιστή το ρήτο: ΧΡΟΝΟ ΦΕΙΔΟΥ.

Δυό είνενες: Δέκα όμοιότητα. 1) Οι δίπλες στο φορέμα της νύφης και στο σκακί το άδιορφήκη. 2) Το δέξι μάστρο σήμα στο δεύτερο Ο της έπιγραφής και στο άνωος (δέξι). 3) Το οίεδρο που συγκρατεί την όριζόντια κυλινδρική δοκό και η προσθήκη στο μανίκι του άδιάρχου. 4) Το Ο της τομής της κυλινδρικής δοκού από το κάλυμα της κλειδαριάς στο χρηματοκιβώτιο. 5) Το σχέδιο πάνω από την είσοδο της Τραπεζής και το κορδόνι της τσάντας, στο άιορφήκη. 6) Το τηλεγραφόβελιο και η άσκι του πορτατίφ. 7) Ένας κάκτος στον όριζόντια και το Υ της έπιγραφής. 8) Το τρίγωνο του άναδατήρος του άγίου και η πένα του άιορφήκη. 9) Το αέρι του άλόγου και το δέξι μο του μαντηλιού του όρβίου και 10) Το πάνω μέρος της κολώνας (άριστερα) και το ποτήρι πάνω στο τραπέζι.

Ά λυσις του ύπ' άριθ. 957 σταυρολέξου

Όριζόντως: 1) ΠΑΙΔΙ — ΚΑΡΥΑ, 2) ΠΑΠΑΣ — ΑΠΟΜΑΧΑ — ΜΑ, 3) ΑΡΑΜΙΣ — ΠΑΝΑΣ — ΟΝ, 4) ΧΑΛΑΣΙΣ — ΠΑΝΤΙ — ΑΝΑ, 5) ΟΛΑΙ — ΤΑΛΑΙΝΑ — ΕΡΙΣ, 6) ΣΥ — ΜΗΡΟΙ — ΑΝΑΛΑ, 7) ΤΑ — ΑΡΩΟΣ — ΟΝΕΙΡΑ, 8) ΦΟΝ — ΤΑΣΙΣ — ΠΙΑΝΩ, 9) ΑΝΑΜΑ — ΙΑ — ΔΕ — ΝΗΣΟΙ, 10) ΛΕΙΟΣ — ΚΑΛΑΙ — ΙΡΑ, 11) ΑΔΟΛΟΝ — ΚΑΤΑΡΑ — ΣΙ, 12) ΓΟΝΟΣ — ΡΙΓΟΣ — ΣΣ, 13) ΣΙΟΣ — ΜΟΝΩΣΙΣ — ΛΙΤΗ, 14) ΚΑΙ — ΡΑΦΙΣ — ΑΙΡΕΣΙΣ, 15) ΑΝ — ΣΙΤΙΑ — ΣΑΡΑΚΙ, 16) ΙΙ — ΠΑΤΑΣ — ΙΩ, 17) ΡΟΣ, 17) ΣΚΑΙΑ — ΙΑΣΙΣ.

Καθώς: 1) ΠΑΧΟΣ — ΦΑΝΑΤΙΚΑ, 2) ΠΑΡΑΛΥΤΟΝ — ΣΑΝΙΣ, 3) ΑΠΑΛΑ — ΑΝΑΛΟΓΟΙ, 4) ΛΑΜΑΙ — ΜΕΛΟΣ — ΠΑ, 5) ΣΙΣ — ΜΑΤΑΙΟΝ — ΑΙ, 6) ΣΙΤΗΡΑ — ΟΝΟΜΑΣΤΑ, 7) ΣΑΡΩΣΙΣ — ΣΟΦΙΑ, 8) ΑΜ — ΛΟΓΙΑ — ΝΙΤΣΕ, 9) ΠΗΓΑΙΟΣ — ΚΑΡΩΣΙΣ, 10) ΜΟΝΑΙ — ΔΑΤΙΣ — ΑΩ, 11) ΜΑΝΝΑ — ΠΕΛΑΓΙΑ, 12) ΚΑΣΤΑΝΟΙ — ΑΡΟΣΙΣ, 13) ΑΧ — ΑΝΑΝΙΑΣ — ΡΑΣΑ, 14) ΡΑ — ΕΛΕΝΗ — ΔΕΡΟΣ, 15) ΑΡΑΙΩΣΙΣ — ΣΑΡΑ, 16) ΜΟΝΙ — ΟΡΙΣΤΙΚΟΣ, 17) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ — ΣΗΣΙΣ.

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Λ. άπάντησε ταχυδρομικάς στους: Άποστολέρουλη Δημήτρ., Μεσολόγιον και Δημήτσαν Εύαγ., Λαμιναν.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικάς στις: Λαγία Βοσκουδάκη, Κρήτην, Μείρη Κομβούλου, Θεσσαλονίκην, Ρόζα Κ. Τ., Καβάλλαν και Πόπη Σαντορινίου, Πάτρας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γ. Νεοφύτου, (19 χρόνων), Άγίας Μορίνης, 35, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική γλώσσα, σε σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησιν άπ' όλην Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Χ. Χριστοδουλίδης, Άγκαστίνα, Άμμοχστος, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλη την Ελλάδα και τα νησιά με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Π. Παναγιώτης, Βίκτωρος Ουγκώ Νο 2Α, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 15 — 18 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Τ. Παναγιώτης, Βίκτωρος Ουγκώ Νο 2Α, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 15 — 18 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Τ. Παναγιώτης, Βίκτωρος Ουγκώ Νο 2Α, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 15 — 18 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, (17 χρόνων), Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Νίκος Δημητρίου, Άντων Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, ήλικίας 14 — 17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες ήλικίας 13—15 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Κ. Α. Ψαράς, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησιν άπ' όλην Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

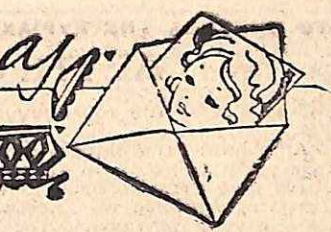
Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης, Άλεξάνδρου, Άγιος Δομήτιος Γρηγορίου Αύξεντιου Νο 27, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής.

Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες ήλικίας 13—15 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Κ. Α. Ψαράς, Βαρώνια, Κύπρος, ήττει ν' άλληλογραφή με νέες άπ' όλην Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλικής. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Μ. Γ. Γαννάκης,

Τοις φίλοι, ο CHRISTOS PAPAPETROU, ο E. KAVADAS και ο ELIAS ARGYROUDAKIS, S/S WORLD GLADE, Co NIARCHOS (LONDON) LTD, 41/43 PARK ST. LONDON W.1, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο SPIROS MARINIS, S/T OLYMPIC RUNNER, CENTRAL AMERICAN INC 655 MADISON AVE., NEW YORK 21, N.T., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προτιμήσει. Το ίδιο θέλει και ο EFTIMIOS S'ROGILOS, για τον οποίον ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο G. ORLANDOS, S/T PANTHER, TRITON SHIPPING INC, 26 BROADWAY 26, NEW YORK 4, N.T., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κατά προτίμηση από το εξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και ισπανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καστ—ποστάλ και γραμματισμών.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η KATINA ASLANIDOU, LAND CUT BURG, 7056 BEUTELSPACH, BEI STUTTGARD, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Η ANGELA MOUTZIDOU, BAHCEKAPI SADIKITE HAN No 31, ISTANBUL, TURKIVE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα και ιδιαιτέρως από την Αθήνα, ηλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να συνοδεύουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η MARO CONSTANTINOUDOU (15 χρόνων), BEYOGLU TARLABASI CAD. No 200, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τοις φίλοι, η LITSA KAPETANIDOU (17 χρόνων), η RENNA NIKOLAIDOU (16 χρόνων) και η EPI TRIANTAFYLIDOU (16 χρόνων), BEYOGLU SAKIZ AGAC CADDESİ No 137/2 ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, μορφωμένους, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προτιμήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

KIMON M. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οικία Άγ. Αλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

Σε όλους τους χωματισμούς Βερνίκια ARIZONA σε Σωληνάριο No 50.

ΜΗ ΤΟ ΠΕΤΑΤΕ!!! Άγοράζομεν το παλαιό σας ψυγείο πάγου από 500 έως 2000 δραχ. και σας πωλούμε ηλεκτρικών ψυγείων της άρεσκείας σας χωρίς προκαταβολή σε τιμές και ευκόλως καταπληκτικές. Πατησίων 151 και Άγ. Μελετίου—Πατησίων 174. Τηλέφ. 834-190—846.060.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΔΕΥΤΕ ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ

Υπό του Ευαγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΣΩΔΙΑΤΗ

Διηγούνται ότι ο Ξενοφών συνήγαγε για πρώτη φορά το Σωκράτη, σ' ένα πολύ στενό δρομάκι. Εκεί ο Σωκράτης ημπίδισε τον Ξενοφώντα να προχωρήσει χρησιμοποιώντας το ραβδί του. Το πρώτο πράγμα που ο Σωκράτης ρώτησε τον Ξενοφώντα, ήταν αν ήξευρε πού μπορούσε να αγοράσει τούτο κι' εκείνο ή πού έκοιμαν διάφορα πράγματα. Ο Ξενοφών πρόθυμα έδωσε στο Σωκράτη τις σχετικές πληροφορίες. Ύστερα ο Σωκράτης ρώτησε τον Ξενοφώντα: «Ξέρεις πού μπορούν οι άνθρωποι να γίνουν καλοί κι' ενάρετοι»; «Όχι», απήντησε ο νέος Ξενοφών. «Τότε, ακολουθήσε με και μάθε» ήταν η απάντησή του σοφού Σωκράτη.

Ήξευρε ο Σωκράτης ότι με όποιο δάσκαλο καθήσκει τέτοια γράμματα θα μάθης. Και χωρίς δάσκαλο δεν είναι δυνατόν να μάθης. Ήλθε ο Θεός στη γη. Ο Χριστός ήταν, ο μεγαλύτερος δάσκαλος που οι άνθρωποι γνώρισαν. Αλλά δεν ήλθε απλώς να διδάξει, αλλά και να σώσει. Ήλθε για να μπορέσει ο άνθρωπος να γνωρισθί με τον Θεόν. Κι' αν πρώτα δεν γνωρισθί με τον Χριστόν, δεν είναι δυνατόν να μάθι από Αυτόν τίποτε.

Είναι πολλοί που προσπαθούν να βάλουν το άμαξι μπροστά από το άλογο. Για δάσκαλο μόνο τον θέλουν τον Χριστό. Και τη διδασκαλία Του δεν την βρίσκουν πολύ ενδιαφέρουσα. Δεν μελετούν την Άγια Γραφή. Τους αφήνει αδιάφορους. Δεν βρίσκουν τίποτε το αξιο λόγου. Μία όμως και γνωρίζουν τον Χριστόν ως Σωτήρα και Αυτογάτο της γης, τότε η Άγια Γραφή που είναι ο Λόγος του Θεού, γίνεται πηγή σοφίας και γνώσεως.

Προτού ο Χριστός προσκαλέσθι τους ανθρώπους να Τον ακολουθήσουν, τους προσέκαλε να μετανοήσουν. Στο Ματθαίου 6, 17 λέγει: «Μετανοείτε». Στο Ματθαίου 6, 19 λέγει: «Δεύτε όπισω μου». Στο Ματθαίου 6, 2 ο Ήσους «Εδίδασκε». Ποιούς έδίδασκε; Εκείνους που υπήκουσαν στις δύο προηγούμενες εντολές Του να μετανοήσουν και να Τον ακολουθήσουν. Για να σε διδάξη ο Χριστός και να ζήλεις να μάθης από Αυτόν, είναι ανάγκη και σου πρώτα να μετανοήσης από την αμαρτία σου και να γίνης πιστός ακόλουθός Του.

Τί είδους άνθρωπος εκάλεσε ο Χριστός να Τον ακολουθήσουν, ως επί το πλείστον; Παράδες. Δεν ήταν μορφωμένοι άνθρωποι. Ούτε επίδρασι οικονομική ή κοινωνική είχαν. Ήσαν άνθρωποι απλοί, έργαται, των οποίων το μέλλον δεν διεγράφετο με πολύ ζωηρά χρώματα. Ίσως και το δικό σου μέλλον να φαίνεται πολύ σκοτεινό. Μην απογοητεύεσαι. Περνά κι' από τη δικιά σου Γαλιλαία ο Χριστός. Σε σταμάτα και σου λέγει: «Ξέρεις πού μπορεί ο άνθρωπος να βρή την συγχώρησι των αμαρτιών του, τη σωτηρία της ψυχής του»; «Όχι» απαντάς. «Ίσως να νομίζεις μέχρι τώρα πως η ψυχική σωτηρία βρίσκεται σε τούτη ή εκείνη τη θρησκεία, σε τούτο ή εκείνο το φιλοσοφικό ή πολιτικό σύστημα. Λάθος. Η σωτηρία σου βρίσκεται μόνον στον Χριστόν. Όχι στο τί συ πρόκειται να κάνης γι' Αυτόν, αλλά στο τί Αυτός έκαμε για σένα. Δεύτε, όπισω μου» λέγει ο Χριστός. «Ό,τι και είσαι, αν δεν είσαι ακόλουθός του Χριστού, δεν είσαι Χριστιανός».

Η Γαλιλαία ήταν η περιοχή γύρω στην ομώνυμη θάλασσα. Ήταν μόνον 13 μίλια σε μήκος και 8 μίλια σε πλάτος ή βάσιμα αυτή. Στην πραγματικότητα ήταν λίμνη, όπως την αποκαλεί ο Λουκάς. Ευρίσκεται 680 πόδια κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Το χαμηλό ένεα της θαλάσσης. Το χαμηλό ένεα της θαλάσσης αυτής, την έπιπεδο της περιφέρειας αυτής, την κάμνει θερμή και γεμάτη ήλια.

Ίώσηπος, ο Ίουδαίος Ιστορικός του Α' αιώνος π.Χ. μας λέγει πως υπήρξε περισσότερες πού ήταν μαζεμένα 240 αλιευτικά πλοία στη λίμνη αυτή.

Καλά τα περνούσαν οι ψαράδες αυτοί. Έβγαζαν το ψαμί τους με το παπατάκι. Δεν ήταν ούτε πλούσιοι, ούτε μορφωμένοι, αλλά είχαν τη σειρά τους. Δεν ήταν εύκολο πράγμα να υπακούσουν τον Χριστό και να εγκαταλείψουν την εύφορη περιφέρεια τους, χωρίς καν να ξέρουν πού θα τους οδηγούσε.

«Έλάτε πίσω μου και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων» τους είπε ο Χριστός. Πώς και πού, δεν απεκάλησε. «Αν τους έλεγε περισσότερα για το μέλλον των, ίσως να σταματούσαν να συγκρίνουν την προσφοράν της καινούργιας ζωής με το είχαν και απελάμβαναν. Ο Χριστός όταν μας καλή να Τον ακολουθήσουμε, ποτέ Του δεν μας προσφέρει θέσεις και αγαθά που θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε με ό,τι έχουμε τώρα. Μας προσφέρει τον Έαυτό Του. Δεν θέλει σαν πολιτικούς ηγέτης, να μας προσφέρει τούτο ή εκείνο, πράγματα χειροπιαστά μόνον, αλλά έφημερα. Μας λέγει πως θα μάς κάμη παιδιά Του, και ως παιδιά Του έχουμε δικαίωμα της χρήσεως κάθε δυνάμεως και ενεργείας που ανήκει σ' Αυτόν.

«Αν ο βασιλεύς σου σε καλούσε ή να δεχθής να γίνης βασιλικός υπάλληλος με μισθόν δεκαπλάσιον από ό,τι έχεις τώρα, ή να σε υποδείξουν και να γίνης διάδοχος και κληρονόμος του, τί θα προτιμούσες; Ασφαλώς, να γίνης παιδί του βασιλέως. Καμμία άλλη προσφορά δεν σε έλκει, παρά το προνόμιο που σου δίδει να γίνης παιδί Του. Είναι τρέλλα την προσφορά αυτή να μην την δεχθής. Δεξού λοιπόν το σπουδαίο προνόμιο που ο Χριστός σου δίδει, να Τον ακολουθήσης και να γίνης μαθητής Του, ψαράς ψυχών. Μη ζητάς να σου πη από την αρχή, τί θα κάμη τη ζωή σου. Θα σε κάμη καινούργιο άνθρωπο με πιθανότητες απεριόριστες για τον φωτισμό του σκοτεινού κόσμου στο όποιο ζής.

Ένας πολύ απλός άνθρωπος όνομα Σαύλος Αισχίνης, ήλθε μία μέρα στον Σωκράτη και του είπε: «Είμαι πτωχός άνθρωπος. Δεν έχω τίποτε να σου προσφέρω άλλο από τον έαυτό μου». Ο σοφός Σωκράτης του απήντησε: «Δεν καταλαβαίνεις πως μου δίδεις το πολυτιμότερο πράγμα; Τον έαυτό σου; Τον έαυτό σου χρειάζεται ο Χριστός. Τίποτα άλλο. Άφισε τα δίκτυα στη θάλασσα. Μη προσπαθήσης να τα κουβαλήσης μαζί σου. Θα σου γίνουν βάρος. Ακολουθήσε τον Χριστόν.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμώ να λάβη ένα τεύχος με την σειράν των άρθρων «Τό Κήρυγμα της Κυριακής» όλο κλήρου του προηγούμενου μηνός ή δωρεάν την Καϊνήν Διαθήκην εις άπλην νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μεις γράψη την διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοβούρ 387, Αθήνας.

MENTIΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. όδός Μετσοβού 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

Η LETA GALANOU, (16 χρόνων), και η MIRANTA ANTONIADOU (17 χρόνων), AGA HAMAM SEBILI SOK. No 12, BEYOGLU ISTANBUL, TURKIYE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, στην ελληνική και γαλλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Αν έδελφες, η MYRIAN (19 χρόνων) και η SONIA (17 χρόνων), BEYOGLU ISTIKAL, CAD. No 177, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 25—33 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ALIKI CAVAZOGLU, (24 χρόνων) KURTULUS LOKUMCU SOK. No 9, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 28—33 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η STAVROULA VASILIOU, 14 NORMAN ROAD, SALE CHESHIRE ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να συνοδεύουν το γράμμα τους με μία φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGE GREKOS, (23 χρόνων), 16 GLENNIE AVE., HAMILTON ONT, CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες από την Ελλάδα και την Αμερική, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο TONY VERAS, 29 χρόνων), Έλληνοαμερικανός, 4636 EAST 10TH ST., INDIANAPOLIS INDIANA, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να γράψουν γρήγορα διότι πρόκειται ν' αναχωρήσει για την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α.Χ., νέος μορφωμένος και ευπαιδευμένος, καλός έγκρατος, μένος στο Σίδνεϊ με έπιχειρήσεις δικές του, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, μορφωμένες και ευπαιδευμένες με σκοπό την συνάντη μιάς καλής φιλίας και το γάμο. Όσοι επιθυμούν να γράψουν, άς απευθύνουν τα γράμμά τους: TO MANAGER BOX 96, P.O. PETERSHAM, NSW, AUSTRALIA. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο COSTAS LAMBROPOULOS, (25 χρόνων), LUPINEN ST. 6, MANNHEIM 68 GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Γά α. ρογυμάτα μόνον επί συνεντεύξει Καρλιάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οικία 710.752.

ΔΩΡΟΝ!!! Ηλεκτρική ξυριστική μηχανή ή αυτόματο σίδερο. Θα προσφέρωμεν για λίγες ήμερες εις τους αγοράζοντας από τα καταστήματα μας «Ηλ. Ψυγείον, «Ηλ. Κουζίνα, Πλυντήριο κλπ. Χωρίς προκαταβολή σε τιμές εργοστασίου και με εύκολη πώλ ή άς καταπληθών. Πατησίων 151 και Άγ. Μελετίου Πατησίων 174. Τηλέφωνα: 834.190—846.060.

ΤΗ νύχτα της 27ης Ιουνίου 1912, οι φιλήσυχοι κάτοικοι των Σεβρών, της γαλλικής πόλεως, που είναι περήφανη για τις πορσελάνες της κι' όπου υπογράφηκε η συνθήκη με την Τουρκία, μετά τον τερματισμό του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τινάχτηκαν από το κρεβάτι τους, ακούγοντας δυό πυροβολισμούς, που τους διαδέχτηκε μία σπαραχτική κραυγή.

Οι πιδί τολμηροί, που έτρεξαν έξω, βρήκαν σ' έναν απόμερο δρόμο, πρὸς το μέρος του δάσους, έναν άνθρωπο, που κολυμπούσε στο αίμα του. Πλάϊ του μία γυναίκα έκλαιγε με λυγμούς.

Όλοι γνώριζαν το θύμα. Ήταν ο Μισέλ Κλάρκ, σχεδιαστής ιερών σκευών και παιχινιδιών. Ή απίπεια είχε γίνει μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του.

Η γυναίκα του άφηγήθηκε, ότι εκείνο το βράδυ είχαν πάει μαζί με τον άντρα της στο θέατρο και γύρισαν άργά. Καθώς ο Κλάρκ έσκυβε για να βάλι το κλειδί στην κλειδαριά της πόρτας, κάποιος, που θάπρεπε να ήταν κρυμμένος πίσω από τα δέντρα του δρόμου, τον πυροβόλησε δυό φορές κι' έπειτα έφυγε τρέχοντας.

Η μία από τις σφαίρες είχε βρή τον Κλάρκ στο χέρι κι' ή άλλη στο στήθος. Η κατάστασι

ΦΟΝΙΑΣ «ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ»

Παρίστανε από πριν τον τρελλό!

του φαίνονται πολύ σοβαρή. Καθώς τον μετέφεραν στο σπίτι του, η γυναίκα του έτρεξε να ειδοποιήσει το γιατρό. Γυρίζοντας, είπε πως δεν τον βρήκε, αλλά ότι είχε ρίξει ένα σημείωμα κάτω από την πόρτα του, για να τρέξει άμέσως.

Ο γιατρός, όμως, πήγε μόνο το άλλο πρωί. Το σημείωμα έλεγε να προσέχει από το σπίτι του Κλάρκ. «Όχι να τρέξει άμέσως».

«Ήμουν τόσο ταραχμένη, που δεν ήξερα τί έκανα, είπε η κυρία Κλάρκ.

Ο τραυματίας, στο μεταξύ, είχε χάσει πολύ αίμα και μόλις κατέρρεε να μιλήσει. Ο γιατρός τον είδε, εσφικτά, να του μισοκλείνι το μάτι και να χώνη την χέρι του κάτω από το μαξιλάρι του. Έβγαλε από κει ένα τσαλατωμένο χαρτί και του το έδωσε κομμένο. Πάνω σ' αυτό ο Κλάρκ έγραψε, με άκανόνιστα γράμματα: «Υποπέτωμαι τη γυναίκα μου. Παρακαλούηστε την».

Ο γιατρός περιποιήθηκε όσο καλύτερα μπορούσε τα τραύματά του — έπειτα από καθυστέρησι τόνων ώρων! — κι' ύστερα έτόσανε να παραδώσει το σημείωμά του από το προηγούμενο βράδυ να εξετάσι διάφορους κατοίκους των Σεβρών, για να εξακουσ τις συνθήκες υπό τις οποίες είχε γίνει η απόπειρα κατά του Κλάρκ. Το σημείωμα αυτό του έκανε μεγάλη έντύπωση κι' έτοσε άμέσως διαταγές σε δυό από τους ανθρώπους του να μην αφήσουν καθόλου από τα μάτια τους την κυρία Κλάρκ.

Δυό άδρες άργότερα, ο δυστυχισμένος Κλάρκ πέθανε. Οι δυό άστυνομικοί, που παρακολουθούσαν τη χώρα, την είδαν, κατά τις έπόμενες ήμερες, να έχη συχνές συνομιλίες με κάποιον Παράτ, που είχε τη φημη πως άνακατεύονταν σε διάφορες ύποπτες ύποθεσις. Τά γεγονότα

Έβγαλε κάτω από το μαξιλάρι του ένα τσαλακωμένο σημείωμα και του το έδωσε κρυφά.

δηθής τίποτα, γιατί το δικαστήριο θα σ' αδώσσει. Δέ μπορούν να καταδικάσουν έναν τρελλό... Άπό την παραμονή σου στο φρενοκομείο, άλλωστε, έμαθες πως φέρνονται οι τρελλοί. Έτσι, αν χρειαστή, θα παίξης καλά το ρόλο σου.

Ο Παράτ πήγε κατόπιν να βρή την κυρία Κλάρκ, με την όποια κανόνισαν τις λεπτομέρειες.

Το βράδυ της 27ης Ιουνίου, η κυρία Κλάρκ έπεισε τον άντρα της να πάνε στο θέατρο. Στο γυρισμό, ο Νολέ περίμενε έξω από το σπίτι, κρυμμένος πίσω από τα δέντρα... Καθώς έφταναν μπροστά στην πόρτα, η κυρία Κλάρκ σταμάτησε, κάνοντας την κουρασμένη και τότε ο Νολέ πυροβόλησε. Το δυσάρεστο ήταν, ότι ο Κλάρκ δεν πέθανε άμέσως κι' η γυναίκα του φοβήθηκε μπρος γλύτωσης. Γι' αυτό έτρεξε μόνη της να ειδοποιήσει το γιατρό. Αλλά στο σημείωμά, που του έφανε, του έγραφε μόνο να περάσει από το σπίτι της, χωρίς να κάνει λόγο για την κατάσταση του συζύγου της.

Η φρικαλέα αυτή σκηνοθεσία άναστάτωσε τους κατοίκους των Σεβρών, που ήθελαν να λησπάσουν τους τρεις ένόχους. Γι' αυτό, χρειάστηκε να τους μεταφέρουν κρυφά στο Παρίσι.

Η δίκη τους έγινε στο κακουχοιείο των Βερσαλλιών, το Φεβρουάριο του 1913 και συγκλονίσε τη Γαλλία. Το δικαστήριο καταδίκασε τελικά το Νολέ στην ποινή του θανάτου και τους δυό άλλους συνενόχους του σε ισόβια δεσμά. Η έκτέλεσι του δολοφόνου έγινε στις Σεβρές τον Ιούνιο του 1913.

Ο Ο ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 2.000

Κατά τις επίσημες στατιστικές προβλέψεις, το έτος 2000, θα υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες περισσότεροι Ισπανοί από τους άλλους έθνικούς ανθρώπους. Η αύξησι του πληθυσμού θα έχη άνεση, από 180 εκατομμύρια, σε 331. Το μέσο εισόδημα μιάς αμερικανικής οικογενείας θα φθάνη τις 11.000 δολάρια (330.000 δραχμές) το χρόνο.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ο Νιζολάϊ Ίβόρσκι πετούσε ελεύθερα μέσα στο διαστημόπλοιο «Βοστόν 12». Και συλλογίζονταν πώς πλησίαζε η στιγμή που θα σκότωνε το συναδέλφό του κοσμοναύτη!

Η Γαλλία κι' η Γερμανία περνούσαν από κάτω του. Απ' το δεύτερο φεγγίτη, έβλεπε τον ουρανό, που ήταν πάντα μαύρος—κατάμαυρος, σαν την ψυχή του!

Μία ανατοχίλα πέρασε και πά-λι απ' την πλάτη του.

Αναψε ένα μικρό πυράνιο αλ-λαγής κατευθύνσεως, και το «Βο-στόν 12» έστριψε λιγάκι, τόσο που μπορούσε τώρα να δει ο Ίβόρσκι το άλλο διαστημόπλοιο, που βο-σκόταν μπροστά απ' το δικό του.

Ο Νιζολάϊ τον κίταξε, μέ-σα απ' το «Βοστόν 13». Σήκωσαν κι' οι δυο τα χέρια τους, για να χαιρετήσουν ο ένας τον άλλο.

Ο Ίβόρσκι θυμήθηκε πώς, στην προηγούμενη πτήση τους, φάνη-ρουσαν με τον ασύματο, ανταλ-λάσανε τις έντυπες τους, στέλ-νανε μαζί τα μηνυτά τους στη γη.

Μα τώρα είχαν αλλάξει όλα. Έ-πιδιώκανε κι' οι δυο ένα μεγάλο βοοειό—κι' αυτό δεν ήταν ο θαυ-μασμός του πλήθους στην Ένοβα Πλατεία, ούτε το Μετάλλιο του Ηρώος της Σοβιετικής Ένωσης.

Ήταν η Νατάσα... η Νατάσα... που τους περιέμενε κάτω στο κομοδρό-μιο... η Νατάσα με τα μαύρα μαλ-λιά και το γαλαχτόχρωμο δέρμα, που ήξερε πως την αγαπούσαν κι' οι δυο με πάθος, μ' ένα ξωτα φλογερό, που είχε καταστρέψει την παλιά φίλα τους.

«Καλώς το Βοστόν... Καλώς το Βοστόν...» άκουστανε μία φωνή απ' τον ασύματο.

Ήταν ο έλεγχτης, απ' τον έπι-γειο σταθμό παρακολούθησης. Έ-δινε επιτέλους, με συνθηματικό κό-δικα, στους κοσμοναύτες τις όδη-γίες που περιέμεναν απ' όπου εί-χαν άρχει τις πέμπτη περιστορ-φή τους γύρω από τη Γη, με 30, 000 χιλιόμετρα την ώρα.

Βοσκονταν τώρα πάνω απ' το Κίεβο, 150 χιλιόμετρα ψηλότερα απ' τη Νατάσα και απ' το γρήπεδο έκτοξευσης των πυραύλων.

Έκει κάτω, 1000 τεχνικοί έκαναν υπολογισμούς, με ηλεκτρονικούς έγκεφαλούς, για να εξασφαλίσουν το «ραντεβού» των δυο διαστη-μόπλοιων, την ένωσή τους στο Διά-στημα, που θα αποτελούσε ένα θρί-αμβό της Έπιστήμης και της Ρω-σίας.

Αυτό ήταν το σχέδιο. Το ίδιο ακριβώς είχαν επιδώσει, πριν από δυο μήνες, ο Γκαργκ κι' ο Ζού-κιν. Αλλά είχαν χάσει τη ζωή τους σ' αυτή την προσπάθεια.

Η Μόσχα είχε διαλαλήσει τότε ότι η καταστροφή εκείνη απειλού-νε στη ραδιενέργεια από τα πυρ-νικά περάσματα των Αμερικανών στον Ειρηνικό. Αλλά οι άλλοι κο-σμοναύτες έβγαλε τι είχε συμβεί: Είχε σπάσει η αεροστεγής «γέφυ-ρα» που ένωσε τα διαστημόπλοια. Δε χρειάζονταν περισσότερα, για να καταγοιφούν και τα δυο, μέσα σε μία στιγμή!

Έτσι θα πέθανε τώρα κι' ο Νι-ζόρσκι. Μόνο που, αυτή τη φο-ρά, δε θα ήταν δυστύχημα, αλλά έγκλημα! Το είχε σχεδιάσει ο Ί-βόρσκι, για να κερδίσει τη Νατά-σα.

Θα δολοφονούσε τον αντίπλο- του. Και δε θα μάθαινε κανείς τι-ποτα...

Οι δυο κοσμοναύτες αποκορηπ-τογόρησαν τις οδηγίες που τους ε-χε δώσει η ψυχή του έλεγ-χτη: Το «ραντεβού» είχε δριστη- γιά την επομένη περιστορφή, ότε-ρα από 88 λεπτά.

Σε 88 λεπτά, θ' άνοιγε ένα και-νούργιο κεφάλαιο στην ιστορία του Διαστήματος... και θα γινόταν μία δολοφονία!

Χοντρές στάλες ιδρώτα βρέχανε το μέτωπο του Ίβόρσκι, κάτω απ' την κόκκα του...

Ώστόσο, παρ' όλη την ταραχή του παρακολουθούσε τις ενδείξεις των οργάνων που είχε μπροστά του αντίδρασε μηχανικά σε κάθε φράση της πτήσεως του διαστημόπλοιου, όπως είχε διδαχθεί στα τόσα χρό-νια της εκπαίδευσής του.

Το πρώτο έγκλημα στο Διά-στημα... Η πρώτη δολοφονία, στο δρόμο προς τα άστρα. Και δε θα μάθαινε κανείς ποτέ!

Η Νατάσα... η θύρα της Νατά-σας... τ' άνοιξε να γίνη κανείς φωνιάς για να κερδίσει την όμορφη Νατάσα...

Ο Ίβόρσκι θυμόταν πώς ε-κινιπούσε και χόρνευε μαζί της, στον πολυτελή και άνετο «σταθμό αναμνηγής» για τους κοσμοναύτες, στην Κοιμιά. Χαιρόνταν τον ή-λιο, ξεπλωμένοι στην αμμοδιά.

Αγαπούσαν, οι δυο τους, κι' ελ-...

σαν τάξει να παντρευτούν... ώ-σπου δρόμισε στο δρόμο τους ο Μπόρις Νιζόρσκιαν!

Όταν γύριζαν στο κομοδρό-μιο, ο Νιζόρσκιαν φρόντιζε να βρισκείται διαρκώς ανάμεσά τους. Ήξερε να διασπείρει τη Νατά-σα, να την κάνει να γελάει, μ' ένα τρόπο που δε μπορούσε ποτέ να το καταφέρει ο Ίβόρσκι. Κι' όταν σκότωνε οι δυο τους πάνω απ' τους χαρτες του ουρανού, ο Ίβόρσκι έβλεπε με χίλια τα κε-φάλια τους κοντά-κοντά και μία μπουζλίσα απ' τα μαλλιά της Νατάσας να χαιδεύει το μάγουλο του Νιζόρσκιαν...

40 λεπτά άνοιξη...

Ο Ίβόρσκι είχε στον ξαντό του, για χιλιοστή φορά, πως δε μπορούσε, δεν έπρεπε πια να δι-στάσει. Ήταν τόσο άλλο το σχε-διό του!

Τα δυο διαστημόπλοια θα έρ-χονταν κοντά-κοντά, σε απόστα-ση 2—3 μέτρων μεταξύ τους. Και, στην όριση στιγμή, θα ξεπορ-βαίλε απ' το καθένα τους το έ-να κομμάτι της «γέφυρας». Τα δυο κομμάτια θα ένωσαντα σφι-χτά, με ηλεκτρονικό μηχανισμό. Κι' οι κοσμοναύτες, θ' άνοιγαν τότε τις πόρτες και θα διασχι-ζαν τη «γέφυρα», περνώντας ο ένας στο διαστημόπλοιο του άλ-λου.

«Ε, λοιπόν, ο Ίβόρσκι δε θ'...

Αυτό ήταν! Θα γύριζε στη Γη, στον κόσμο που τον περιέ-μενε, στην όμορφη Νατάσα...

Χαιρόνταν σ' αυτή τη σκέψη. Μα συγχρόνως, μία τμήση έφαι-νε την καρδιά του, καθώς κίταζε το λαμπρό σύννεφο της σκόνης, που άβολουσε την ίδια τροχιά του «Βοστόν 13».

Η παγωμένη φωνή του έλεγ-χτη άκουστανε και πάλι:

«Όπως έβρεξε, σύντομα, το άρ-χιμο σχέδιο ήταν να αποδειχθεί ότι είναι δυνατή πια η σύνδεση δυο διαστημόπλοιων. Τότερα 6-μωσ, ο ταγματάρχης Νιζόρσκιαν θα έβαινε κι' άλλες οδηγίες, για να κατευθύνει το διαστη-μόπλοιο του έξω από το πλανητικό σύστημα, με το σκοπό να δοκι-μάσει τις ραδιοεκπομπές από το Αίτιο. Είχε προσφερθεί έθε-λοντικά να κάνει αυτή την πτήση, έφέροντας εκ των προτέρων πως δεν έπρόκειτο να γυρίσει πίσω.

Η Σοβιετική Ένωση θα υπε-ρηφανευόταν γι' αυτό τον ήρωά της».

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα το Νιζόρσκιαν, χωρίς να δά-σχη ανάγκη!

Περιέμενε τις οδηγίες προσγι-ώσεως. Αντί γι' αυτές όμως, η φωνή είχε:

«Η Σοβιετική Ένωση έννοει να εκπληρώσει το σχέδιο, όπως ε-ίχε καθορίσει. Σύντομα Ίβό-σκι, θα αντικαταστήσει τον τα-γματάρχη Νιζόρσκιαν».

Και το «Βοστόν 12» άλλαξε κα-τευθύνση, για να βγεί απ' το πλα-νητικό σύστημα, προς το άγνωστο, απ' όπου δε θα ξαναγύριζε ποτέ πιά...

Τώρα έβγαζε ο Ίβόρσκι, κα-θώς έτοιμαζονταν για να κατέβη-κε στη Γη. Είχε σκοτώσει άδικα

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

— Δεν ξέρω αν έχη και «κίνη-
ται». Τα «κίνητα» της όμως είναι
ἀνεκτίμητα!...